

Thề Hẹn Với Quân

Contents

Thề Hẹn Với Quân	1
1. Chương 1: Lời Dẫn	2
2. Chương 2: Chương 1	3
3. Chương 3: Chương 2	6
4. Chương 4: Chương 3	10
5. Chương 5: Chương 4	14
6. Chương 6: Chương 5	18
7. Chương 7: Chương 6	22
8. Chương 8: Chương 7	25
9. Chương 9: Chương 8	30
10. Chương 10: Chương 9	34
11. Chương 11: Chương 10	38
12. Chương 12: Chương 11	42
13. Chương 13: Chương 12	46
14. Chương 14: Chương 13	51
15. Chương 15: Chương 14	55
16. Chương 16: Chương 15	59
17. Chương 17: Chương 16	63
18. Chương 18: Chương 17	67
19. Chương 19: Chương 18	71
20. Chương 20: Chương 19	75
21. Chương 21: Chương 20	79
22. Chương 22: Chương 21	84
23. Chương 23: Chương 22	87
24. Chương 24: Chương 23	91
25. Chương 25: Chương 24	95
26. Chương 26: Chương 25	99
27. Chương 27: Chương 26	103
28. Chương 28: Chương 27	106
29. Chương 29: Chương 28	111
30. Chương 30: Chương 29	115
31. Chương 31: Chương 30	119
32. Chương 32: Chương 31	123
33. Chương 33: Chương 32	128
34. Chương 34: Lời Kết	135

Thề Hẹn Với Quân

Giới thiệu

Truyện Thề Hẹn Với Quân của Na Chích Hồ Ly nói về một cô yêu tinh ngôn tình tốt bụng lấy việc giúp người làm niềm

1. Chương 1: Lời Dẫn

Có chút không ổn rồi...

Khúc Kiều cẩn thận núp sau vạt lá rậm rạp nhìn chằm chằm nam tử cách đó không xa, chân mày càng lúc càng nhíu chặt.

Khúc Kiều vốn là một cây dâu, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt trong một ngàn hai trăm năm, đã có thể thuần thực biến hóa ra thân người, học được chút thuật pháp tầm tầm, chiếm lấy một ngọn núi cũng tầm tầm. Lại nói, ngọn núi này của nàng rất hoang vắng, bình thường chẳng có mấy người tới. Thỉnh thoảng có người qua, thấy nơi này rậm rạp, âm u, tĩnh mịch đều không dám tiến vào sâu. Hôm nay, không biết mặt trời mọc từ đằng nào mà lại có người lên núi. Lên núi thì lên thôi, nàng vẫn luôn độ lượng mà, không hề ngại ngần mà cho mượn đường. Nhưng người này, rõ ràng không phải đi ngang qua ...

Nàng âm thầm thở dài, ngẩng đầu nhìn lên khoảng trời nhỏ lộ ra giữa tán cây. Đã qua hai canh giờ rồi, sao mà người này vẫn còn tản bộ quanh đây? Mới đầu còn tưởng hấn lạc đường, tốt bụng dẹp cảnh lá đi, chỉ đường cho hấn. Nhưng hấn đi tới chân núi rồi lại vòng về. Bởi vậy, vấn đề lớn rồi đây. Nàng không biết người này có ý đồ gì, không thể làm gì khác ngoài việc chú tâm theo sát, nhưng theo dõi thì cứ theo dõi, vấn đề lớn vẫn cứ càng ngày càng lớn. Nàng không hiểu rõ loài người, không ăn thịt heo nhưng cũng từng thấy heo chạy. Nam tử này, trang phục thuần sắc đen, áo choàng xám tro, trên cánh tay và bắp chân đều có hộ giáp tinh luyện. Sau lưng có một mũi giáo ngắn dài chừng bốn thước, lóe ra tia sáng lạnh lẽo. Khiến cho người ta chú ý chính là cái hồ lô hấn đeo bên hông. Hồ lô kia chỉ to chừng một bàn tay, toàn thân đỏ rực, bên trên còn khắc đầy vân triện, ở giữa bầu nước có khắc một chữ, nàng nhận ra được, là “Thần”. Thế này mà còn cho đó là nông phu hoặc thợ săn thì cũng quá mù rồi...

Khúc Kiều đương cực độ sầu lo, nam tử kia chợt dừng lại. Tay hấn cầm kiếm, vẽ một đường về phía trước, thuật pháp che mắt trên núi lập tức bị phá vỡ, hiện ra cảnh thực.

Thì ra đoạn đường rậm rạp cỏ cây đều là ảo ảnh, đỉnh núi lớn thế này ấy vậy mà chỉ có một cây dâu. Nhưng cây này, thân to mười người ôm mới hết, sừng sững cao vút tầng mây. Thân cây lừng lững, bao lấy đỉnh núi, cành lá rậm rạp, che phủ một góc trời. Mặc dù đã vào đông nhưng cành lá vẫn xanh tươi, lấp lánh bóng nước. Không cần phải bàn nữa, đây chính là bản thể của Khúc Kiều.

Mắt thấy nam tử kia từ từ đi tới chỗ cây dâu, Khúc Kiều kinh hãi, lòng thầm than khổ: trời ạ, chẳng lẽ là đạo sĩ bắt yêu? Nàng cuống quýt niệm quyết, biến dây mây rồi tung cuộn chặt thành một con măng xà lao tới. Thân rắn dài ba trượng, đỏ rực như lửa, răng nọc như đao, đôi con ngươi lộ ra hung quang, vô cùng kinh người. Nàng hài lòng cười một tiếng, ngón tay đưa ra, nhẹ giọng nói: “Đi!”

Cự xà tuân lệnh, lao người đi. Nam tử kia phát hiện ra, xoay người lại, thấy con quái vật, không khỏi kinh ngạc. Cự xà dừng lại trước người nam tử chừng một trượng, lưỡi đỏ phun ra nuốt vào.

Tiếp sau, cuộn lấy hấn ném xuống núi, dựng lại chướng thuật làm thành bức tường ngăn cản người tới là mọi sự đại cát...

Khúc Kiều đang tính toán, chợt nghe nam tử kia mở miệng, ra lệnh: “Xung!”

Tiếng nói vừa dứt, mũi giáo sau lưng nam tử tự chuyển động, lao vút như tên, chỉ trong nháy mắt đã xuyên qua người cự xà. Hình thể cự xà tan đi, hóa thành lá cây tản mát. Không đợi Khúc Kiều phản ứng kịp, mũi giáo kia xoay tròn một vòng, đầu giáo lạng yên chĩa về hướng nàng.

Không phải chứ?!

Mắt thấy mũi giáo đã vút tới, Khúc Kiều cũng không biết là nên tránh hay nên ngăn cản. Do dự trong chốc lát, mũi giáo đã ngay trước mắt. Cực độ hoảng hốt, nàng vung tay lên, đẩy mũi giáo ra. Khoảnh khắc chạm vào mũi giáo, lòng bàn tay nàng truyền tới cơn đau nhức chẳng khác nào bị lửa đốt. Nàng hét lên

một tiếng, vẩy tay thật mạnh, muốn hất đi đau đớn. Nhưng cách làm không chút thiết thực kia còn chưa kịp thành công, mũi giáo đã lại quay về lần nữa chỉ vào nàng.

“Chờ, chờ một chút!!! Chuyện gì cũng từ từ!!!” Nàng kêu lên một tiếng, hô với mũi giáo. Mũi giáo như đáp lại nàng, dừng lại ngay trước mặt nàng chừng mấy tấc. Nàng dè dặt nhìn mũi giáo, rụt lùi về phía sau mấy bước, khe khẽ nói: “Đúng rồi, bình tĩnh chút...”

Mũi giáo đương nhiên không thể nghe hiểu những lời này nhưng lại không hề công kích nữa. Nó khe khẽ run lên, bay vụt lên về hướng chủ nhân của mình. Ánh mắt Khúc Kiều cũng di động theo nó, thấy nó đã được chủ nhân của mình cầm chắc trong tay, nàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nhưng một hơi này còn chưa thở xong, nàng đã thấy nam tử kia cất bước tới, đi về phía nàng.

Khúc Kiều cau mày, bất đắc dĩ lên tiếng: “Vị thiếu hiệp này, chúng ta chuyện gì cũng nên từ từ. Mặc dù ta là yêu nhưng không hề làm chuyện gì tội ác tà trời, cậu đừng làm loạn nha ...”

Đang nói dở, nam tử kia đã đi tới trước mặt nàng. Hắn đứng lại, cởi áo choàng ra, mở miệng nói: “Rốt cuộc cũng tìm được cô.”

Khúc Kiều nhìn gương mặt tuấn tú trẻ tuổi tay cầm áo choàng, nhất thời có chút mờ mịt: “... Chúng ta quen biết sao?”

Nam tử nghe tới đây, mắt vẫn nhìn, miệng nhoẻn nụ cười, nói: “Cô nương không nhớ ta?”

Khi hắn cười lên, hai tròng mắt lấp lánh như sao. Tim Khúc Kiều nhất thời loạn nhịp mà đập mạnh, ngơ ngác ngăm nhìn nụ cười kia, lắc đầu một cái.

Nam tử mỉm cười cúi đầu, sau một thoáng im lặng, hắn dùng giọng nói dịu dàng cất lên từng chữ khẳng định:

“Ta là người của cô.”

2. Chương 2: Chương 1

“Ta là người của cô.” Nghe thấy lời này, trái tim Khúc Kiều đập mạnh và loạn nhịp, lòng mê mang tựa như bị lớp sương mù đầu đông che đi mất.

Thấy đã một lúc lâu mà nàng không hề có phản ứng, nam tử kia thở dài một tiếng, nhắc nhở: “Mấy tháng trước, ở chân núi này, cô nương đã cứu ta ...”

Chớp mắt một cái, lớp sương mù che phủ trước mắt Khúc Kiều tản ra, hiện ra tình cảnh khi đó.

Hơn bốn tháng trước, lúc nàng ở dưới chân núi, diễn ra một trận ác chiến.

Thiên hạ đương thời, không phải là thế gian thái bình thịnh thế gì. Tiên ma tranh đấu, từ thừa khai thiên lập địa đã như vậy, thế lực hai bên ngang nhau, không phân cao thấp. Trận chiến dưới chân núi cũng là như vậy. Tiên môn đệ tử đứng đầu là Thượng Dương chân quân giao chiến với ma vật của Cực Thiên phủ, song phương giằng co lâu ngày, vẫn luôn bất phân thắng bại.

Đối với một yêu tinh như Khúc Kiều, ai thắng ai thua chẳng sao cả, không hại tới nàng là tốt rồi. Trận chiến vừa bắt đầu, nàng liền bày bức tường ngăn cản, hộ vệ toàn sơn, che giấu hơi thở. Không biết trải qua bao lâu, tiếng đánh nhau dưới chân núi dần nhỏ lại, dường như đã ngã ngũ. Vì lý do cẩn thận, nàng đợi thêm chừng mấy ngày mới hạ bức tường ngăn đi, xuống núi tra xét. Sau khi chắc chắn bản thể của mình không bị thương tổn, nàng mới yên tâm. Ngẩng đầu nhìn xung quanh, không khỏi thở dài.

Một trận ác chiến, cái chết là điều khó tránh khỏi. Hôm nay dưới chân núi, thi hài chất chồng, huyết nhục khắp nơi. Lúc này đương độ giữa hè, ruồi nhặng vo ve, mùi hôi thối nồng nặc, khiến người ta muốn nôn mửa.

Tiên cũng được, ma cũng vậy, sau khi bỏ mạng, tất cả đều hóa thành bùn đất, nuôi dưỡng cỏ cây...

Nghĩ tới đây, Khúc Kiều thu hồi tâm tư buồn bã, nhoẻn miệng cười một tiếng, lẩm bẩm: “Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có mình là được lợi nhất nhỉ?”

Dứt lời, nàng nhắm mắt vái chào, đưa tiễn những người bỏ mạng. Sau đó, đứng thẳng người, giơ tay phất một cái. Ngay sau đó gió nổi lên, đuổi ruồi nhặng đi, xua tan mùi nồng. Theo bàn tay nàng phẩy qua, bùn đất nứt ra. Cảnh tượng thảm thiết kia, thoáng cái đã chìm vào lòng đất.

Nàng vỗ tay một cái, hết sức hài lòng, xoay người rời đi. Vậy mà nàng còn chưa đi được mấy bước, cổ chân chợt bị tóm lấy, nàng cả kinh thốt lên tiếng. Cúi đầu xuống, chỉ thấy đó là một bàn tay còn không cam lòng yên nghỉ – một bàn tay thuộc về con người.

Có người còn sống!

Ý thức được chuyện này, nàng cố nén nỗi kinh hoàng, nhanh chóng đào bùn đất lên. Đến khi thấy chủ nhân của cánh tay kia, lòng nàng lại bị nỗi phiền muộn bao phủ, nhất thời cũng không biết nên tỏ vẻ mặt như thế nào.

Vị này, thay vì nói là “người”, phải nói là “thân tàn” thì đúng hơn. Vết rách kéo dài, từ vai phải cho tới thắt lưng. Máu thịt nát nhừ, xương sườn gãy lìa lộ hẳn ra, loáng thoáng thấy được cả nội tạng vẫn còn đập. Từ đầu gối của hắn trở xuống, đã sớm không còn hai chân, kinh khủng hơn cả vết găm cán của dã thú. Ấy vậy mà với một khối thân thể dường như đã bị “chia năm xẻ bảy”, người ấy vẫn cố chấp sống. Bàn tay trái trên cơ thể đó nắm thật chặt bất kỳ cái gì có thể coi là hy vọng, không muốn buông bỏ...

Khúc Kiều không tránh bàn tay đó. Nàng ngồi xổm xuống, cẩn thận từng chút một lại gần sát, chậm rãi nói: “Hãy nghe ta nói ... đáng về bây giờ của cậu, chết trái lại chính là giải thoát. An tâm nhắm mắt, đến kiếp sau lại tiếp tục tu luyện.”

Người nọ nghe thấy thế, tay vẫn không hề buông ra. Hắn mở miệng, dùng giọng nói đã suy yếu tới không thể nghe nổi nói: “Ta ... vượt qua được ... chờ ... không thể ...”.

Lời hắn nói rất hỗn loạn, Khúc Kiều lại lắng nghe từng chữ một. Ý tứ trong lời nói đó, không hề khó hiểu, trái tim Khúc Kiều trào dâng nỗi phiền muộn sâu nặng, nàng do dự, giơ tay nhẹ nhàng lau gò má hắn. Dưới vết máu, là ngũ quan đã sớm khó có thể nhận ra. Hắn thử mở mắt ra, cũng chỉ có thể khiến cho hàng mi khẽ rung, tựa như cánh bướm run rẩy vô lực trong cơn gió lạnh.

Tim Khúc Kiều khẽ run lên, nàng suy nghĩ một chút, mỉm cười mở miệng: “Ta có thể cứu cậu, nhưng, có một điều kiện ...” Nàng nói tới đây, tay xoay một cái, một bông hoa nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay. Hoa kia mềm mại, nhụy hoa phát ra ánh sáng êm dịu, vừa nhìn đã biết là vật bất phàm. Nàng đưa bông hoa kia tới trước mặt hắn, dịu dàng nói, “Đây là Thần Tang Kim Nhụy, có thể hồi sinh tứ chi, tái tạo xương cốt, hơn nữa có thể tăng tuổi thọ cho cậu, cải thiện đạo hạnh. Như thế, cậu có thể rời đi làm xong chuyện cậu vẫn chưa hoàn thành. Chỉ có điều, sau đó, cậu phải về đây, dùng quãng đời còn lại của cậu làm bạn với ta. Cậu có chịu không?”

(tang = cây dâu)

Kim Nhụy phát sáng, chiếu vào mắt hắn. Giọng nói của hắn vẫn yếu ớt như cũ, nhưng giờ khắc này lại nghe cực kỳ rõ ràng: “Ta ... đồng ý ...”

“Được.” Khúc Kiều gật đầu, niệm quyết: “Kim Nhụy, nhập thân!”

Đóa hoa mềm mại kia chợt tỏa sáng rực rỡ, từ từ tiến vào thân thể người nọ. Chỉ trong giây lát, vô số cành cây vươn ra từ vết thương của hắn. Cành cây không ngừng sinh trưởng, cuốn xung quanh, nối liền lại tứ chi của hắn một lần nữa, hơn nữa còn khiến hai chân mọc lại. Chỉ trong thời gian một chung trà, hai chân đứt đoạn và tất cả các vết thương đều lành lại như cũ, tựa như được hồi sinh. Hắn ngồi dậy, kinh ngạc nhìn hai tay mình, một lúc lâu cũng không thốt nên lời.

Khúc Kiều mỉm cười đứng lên, nói: “Nhớ uống nhiều nước, phơi nắng nhiều, đừng nên vất vả. Nghỉ ngơi thêm mấy ngày nữa thì mới coi là ổn được.”

Nàng dứt lời, không để ý tới vẻ kinh ngạc của hắn nữa, nhẹ nhàng xoay người rời đi. Đi được vài bước, dường như nghĩ ra điều gì, nàng quay đầu lại cười nói:

“Đừng quên chuyện cậu đã đáp ứng với ta.” Nàng mỉm môi, ý cười nhuộm đôi con ngươi lấp lánh như sao, “Nhận lấy kim nhụy của ta, chỉ có thể là người của ta!”

Khúc Kiều không chờ câu trả lời của hắn, thật ra thì cũng không cần trả lời. Bởi vì chưa được bao lâu, nàng đã vứt chuyện này ra sau gáy...

Ngay lúc này, nàng nhìn nam tử trước mắt, không biết sao lại cảm thấy lúng túng.

Nam tử thấy nàng như vậy, biết nàng đã nhớ ra mình, ôm quyền cúi đầu nói: “Đa tạ ơn tái tạo của cô nương, Mục Vũ nguyện dùng quãng đời còn lại làm bạn với cô nương, mặc cho sai khiến.”

“Mục Vũ?” Khúc Kiều khẽ thì thào cái tên này.

“Vũ trong ngũ âm, Mục trong nghiêm cẩn.” Mục Vũ giải thích.

“À...” Khúc Kiều gật đầu một cái, lại quan sát hắn lần nữa. Hắn cùng lắm mới chừng 20 tuổi, dáng người cao lớn ngay ngắn, dung mạo khôi ngô, quả nhiên là tuấn tú lịch sự. Nghe lời hắn nói, lại càng thêm ôn hòa lễ độ, giọng nói khiêm nhường kia, quả đúng như tên: Thanh tể như vũ, mục nhiên tương hòa.

(Êm đềm như Vũ, Mục càng tôn lên vẻ ôn hòa)

Tướng mạo nhân phẩm như vậy, quả nhiên là đáng được cứu. Chỉ có điều, báo ân thì ...

Ánh mắt Khúc Kiều rơi trên bàn tay đang cầm mũi giáo ngắn của hắn. Một kích vừa rồi của hắn mạnh mẽ nhường nào, tới giờ vẫn còn khiến cho tim nàng đập mạnh. Nhớ tới chuyện này, lòng bàn tay bị thương của nàng thoáng nhói đau, khiến nàng than khẽ một tiếng.

Vô phúc hưởng thụ mà ...

Nàng âm thầm gật đầu một cái, hắng giọng bảo: “Mục thiếu hiệp, thật ra thì chuyện là như này! Mặc dù ta là một yêu tinh, nhưng lại một lòng hướng thiện. Có câu nói rất hay, thi ân không cầu báo đáp, vì cầu đền đáp đó không phải thi ân. Ngày đó tiên ma đại chiến, ta đạo hạnh thấp kém, không thể xuất lực giúp chính đạo, thực sự rất tiếc nuối. Có thể cứu trợ thiếu hiệp, cũng coi như đã thành toàn cho tấm lòng hướng thiện của ta. Hôm đó ta nói những lời ấy, thật ra là đùa thiếu hiệp thôi hahaha...”

Nàng đang cười đến vui vẻ, chợt phát hiện ra một luồng sát khí. Nàng rung mình một cái, tiếng cười nhất thời lụi tan theo gió. Miệng nàng cứng đờ, thu hồi vẻ không nghiêm túc, ngược mắt nhìn Mục Vũ.

Về mặt Mục Vũ vẫn ôn hòa như trước, hắn lại nhìn nàng, hỏi: “Cô nương nói thật ư?”

Khúc Kiều tử tử nhận ra lời hắn nói cất chứa vẻ không vui, cười khan đáp: “Ta chỉ là rất thích nói đùa, khuyết điểm này ta nhất định sẽ sửa ...”

“Cô nương.” Mục Vũ mở miệng, lạnh nhạt cắt đứt lời của nàng, “Ân cứu mạng không phải chuyện đùa. Lời hứa hôm đó, một khắc ta cũng không dám quên. Vì thế ta rời bỏ sư môn, bái biệt thân hữu, đối với những niệm tưởng trong cuộc sống đều hoàn toàn đoạn tuyệt. Tất cả chuyện đó, đối với cô nương mà nói, chẳng qua chỉ là trò đùa?”

Lời này khiến cho Khúc Kiều cảm thấy áy náy. Nàng không tự chủ được tránh ánh mắt của hắn, đáp khẽ: “Xin lỗi.”

Mục Vũ nghe vậy, im lặng trong chốc lát rồi nói: “Cô nương không cần nói xin lỗi. Cô nương là ân nhân của ta, nếu cảm thấy buồn cười thì cứ cười thôi.”

Lúc này ngay cả đầu Khúc Kiều cũng không ngẩng nổi. Câu nói “Diệp Công thích rỗng” hẳn chính là như vậy. Rõ ràng mình bảo hắn phải báo ơn mà đến lúc hắn muốn báo thì lại khiếp sợ. Một người hết sức chân thành, bị đáp lại như thế, khó trách hắn không vui. Nhưng dù thế nào đi nữa, để hắn lưu lại thì thật sự là ...

(Diệp Công thích rỗng: Điển tích về một nhân vật tên Diệp công, nổi tiếng là thích rỗng đến khi rỗng thật xuất hiện thì lại hoảng sợ kêu cứu – nguồn: vietdaikynghuyen.com)

“Là ta không tốt, không nên coi đó là trò đùa.” Khúc Kiều mở miệng, lại tiếp tục xin lỗi. Nàng mỉm cười, nói tiếp, “Lòng thành của cậu đã là rất tốt rồi. Quãng đời còn lại cái gì chứ, ta không chịu nổi, cũng không cần đâu.”

Mục Vũ nghe nàng nói thế, cau mày suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Cô nương không thích ta?”

Hỏi thế này làm cho Khúc Kiều sợ hết hồn, “Ồi chao? Sao lại xọ tới chuyện này?”

“Ngày đó cô nương nói với ta, nhận Kim Nhụy của cô nương thì chính là người của cô nương. Câu nói này, dường như không chỉ là làm bạn ...” Mục Vũ khẽ đáp lại, “Dường như còn liên quan tới tình nhi nữ?”

Nghe đến đó, Khúc Kiều hoàn toàn ngẩn ngơ.

Thấy nàng như thế, Mục Vũ khẽ mỉm cười, hỏi ý: “Ta nghĩ nhiều quá chăng?”

Khúc Kiều nhìn nụ cười đẹp đẽ trên khóe môi của hắn, lòng tràn đầy ngạc nhiên và do dự chợt lóe ra sáng kiến. Nàng nghiêm túc gật đầu, “Thực không dám giấu giếm, quả đúng là như vậy. Ta vốn không muốn nói nhưng nếu cậu hỏi ... Ặc, ta đúng là không thích cậu.”

Sắc mặt Mục Vũ trầm xuống, vừa muốn nói lại bị Khúc Kiều chặn trước. Khúc Kiều tỏ vẻ đau xót, nghiêm túc nói: “Hồi ta cứu cậu, không trông rõ, hôm nay gặp lại ... Biết nói thế nào đây, không phải là cậu khó coi, mà chỉ là ta thích người tiêu sái hơn một chút. Chính là loại người, Ặc, công tử văn nhã đó.” Nàng vừa nói vừa khua tay múa chân, “Chính là tóc dài phiêu dật, vạt áo tung bay theo gió, tốt nhất là còn có thể ngâm thơ, cậu hiểu chứ?” Nàng nói tới đây, cố ý quan sát Mục Vũ, tiếc hận bày tỏ: “Cho nên, như cậu đây, giờ ta không cách nào tiếp nhận được. Hay là cứ đi đi thôi?”

Sau khi Mục Vũ nghe xong, cổ tay xoay một cái, cằm mũi giảo xuống đất. Khúc Kiều kinh hãi, chỉ sợ binh khí kia đã thương rẽ mạch của mình. Không chờ nàng kịp lên tiếng nhắc nhở, đã thấy Mục Vũ cởi áo choàng ra, sau đó là cởi bỏ hộ giáp, kéo lỏng tay áo, để tay áo thông xuống, tiếp đó là tháo mũ quan ra, khi mái tóc hần rủ xuống bay bay theo làn gió, rốt cuộc Khúc Kiều cũng hiểu ra.

“Ặc, không phải thế ... thiếu hiệp, cậu hãy nghe ta nói ...” Khúc Kiều bất đắc dĩ mở miệng, cũng không biết nên nói gì cho phải.

Hiển nhiên là Mục Vũ không để ý tới lời nàng nói, sau khi đã gỡ xuống đủ rồi, lại buông lỏng vạt áo ra nữa, hỏi: “Cô nương muốn nghe bài thơ nào?”

Đến giờ phút này, Khúc Kiều cũng không nghĩ ra nổi từ nào nữa. Nàng cúi đầu đỡ trán, thầm nói trong lòng:

Cậu thắng!

~Tác giả: Dưới đây là phần giải nghĩa một số từ:

Mục Vũ:

[Hình như Mục Vũ là tên cha của Mộc Quế Anh ...]

[Đừng hỏi vì sao tôi lại chọn cái tên này, bởi vì lần đầu tiên tôi nhìn thấy nó thì đã yêu nó, không cách nào dứt bỏ ... _(: ”)_]

Khụ khụ!

Trở lại vấn đề chính!!!

Mục Vũ: êm đềm như âm Vũ trong Ngũ âm, Mục (về nghiêm cẩn) càng tôn lên nét hài hòa.

3. Chương 3: Chương 2

Câu nói “Ma cao một thước, đạo cao một trượng”, tới hôm nay cuối cùng Khúc Kiều cũng được chứng kiến. Nàng cúi đầu khổ tư, đang định thêm thắt vài khoản điều kiện xảo trá khiến cho hắn biết khó mà lui thì lúc này chợt có cơn gió lạnh thổi tới, thấm vào từng khoảng trống nơi cành lá, mang theo hơi lạnh, bủa vây lấy da thịt. Nàng phục hồi tinh thần lại, chỉ thấy bông tuyết lất phất, bay lượn nơi nơi. Đúng rồi nhỉ, đã tới mùa đông rồi đó ...

Khúc Kiều bất giác ngây người, nhất thời quên cử động. Mục Vũ thấy thế, cũng không hỏi nhiều nữa. Hắn nhấc áo choàng lên, phủ sạch bụi bặm, phủ lên vai nàng. Khúc Kiều cả kinh, ngược mặt lên đối diện với ánh mắt của hắn. Hắn không nói gì, chỉ là trong đôi mắt đó hàm chứa nét cười dịu dàng.

Dưới bầu trời tuyết bay, mi mắt hắn run rẩy hơi khép xuống tựa như bướm bướm. Qua đợt “làm loạn” mới vừa rồi, trang phục trên người hắn trở nên quá phong phanh, trong trận tuyết này sẽ càng thêm rét lạnh. Suy nghĩ vừa tới đã thúc giục hành động ngay, khiến cho lòng nàng chợt rung lên. Nàng giơ tay lên, nhẹ nhàng hất một cái. Ấm áp dần quay lại, tiết trời trở nên vô cùng ôn hòa.

Khúc Kiều thả tay xuống, suy nghĩ một chút nói: “Này ... cậu ... cậu đường xa tới, chắc hẳn rất mệt mỏi, hay là cứ nghỉ ngơi trước đi.” Nàng nói xong, ngượng ngùng muốn rời đi.

“Cô nương ...” Mục Vũ gọi nàng một tiếng, lại thấy không ổn, thoáng nghĩ ngợi một lát rồi hỏi, “Sau này, ta nên xưng hô với cô nương như thế nào đây? “Cô nương” tựa hồ không ổn, hay gọi là “Chủ nhân”?”

Khúc Kiều vội vàng xua tay đáp: “Không cần không cần, gọi ta “Khúc Kiều” là được.”

Mục Vũ không biết hai chữ kia, nhất thời có chút ngơ ngác.

“Chính là hàm ý “Uốn lượn, cao lớn”.” Khúc Kiều nhìn ra chỗ mờ mịt của hắn, giải thích.

Mục Vũ nghe vậy, nhìn gốc cây dâu cổ thụ kia, quả đúng là “bàn cầu ngoạ long, cao vút che trời”. Hắn gật đầu một cái, khen: “Quả là một cái tên rất hay.”

(*Bàn cầu ngoạ long: có nghĩa tượng tự với “ngoạ hồ tàng long”, đối với các loài cây thì có nghĩa cành cây uốn lượn quanh co, cứng cáp có lực.– nguồn: baike.baidu.com)

“Ừ.” Khúc Kiều cười đáp lại hắn.

“Không biết chỗ này có nơi nào ta không thể tới không?” Mục Vũ lại hỏi tiếp, “Nếu như mạo phạm, chính là ta không phải.”

Khúc Kiều nhìn xung quanh một lát rồi đáp: “Không có đâu, cậu cứ tùy ý.”

“Được.” Mục Vũ đáp lại, sau đó không nói gì nữa.

Khúc Kiều cũng không biết còn có thể nói gì, thấy hắn đang bình thần nhìn mình, dường như đang đợi nàng mở miệng trước, tim nàng không khỏi loạn nhịp, cười khẽ nói: “Vậy ta không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa.” Dứt lời, nàng khẽ xoay người đi, bước vào nơi sâu trong rừng.

Mục Vũ thấy nàng rời đi, cười nhạt, quay lại nhìn về phía gốc cây dâu cổ thụ. Hắn cất bước đi tới bên cây, giơ tay lên xoa nhẹ thân cây, nhiệt độ ấm áp truyền vào lòng bàn tay khiến cho người ta cảm thấy thật thoải mái dễ chịu.

“Yêu vật sao...” Hắn cười than một tiếng, nhỏ giọng lẩm bẩm.

...

Khúc Kiều đi thật xa mới dừng lại, nàng kinh ngạc đứng đó một lúc lâu, che mặt thở dài.

Không đúng rồi! Sao lại để người ở lại chứ? Hoàn toàn không đúng rồi! Còn cả cái tình nhi nữ gì đó nữa, lại càng không đúng mà! Nàng nhất thời khóc không ra nước mắt, không rõ mình rốt cuộc là đang lung túng, là thẹn thùng khó xử hay là đang kinh sợ. Trong lòng nàng đang loạn, chợt có một ý nghĩ lóe lên khiến nàng buông bàn tay đang che mặt xuống. Nàng cau mày tự hỏi: “Ta sợ cái gì?”

Không sai, nàng sợ cái gì đây. Dù gì nàng cũng là một yêu tinh, bàn về đạo hạnh cũng không coi là kém. Đối phương chẳng qua chỉ là loài người chừng 20 tuổi, làm gì có đạo lý nàng phải sợ chứ. Cho dù có “tình nhi nữ” thì cũng cần gì phải hoảng? Nàng nghĩ tới đây liền nhớ lại các câu chuyện trước kia đã từng nghe qua. Trong đó cũng có côn trùng, cây cối, hồ ly, mãng xà tu luyện thành yêu, sau đó quyến rũ đàn ông hút lấy dương khí. Mặc dù nàng không có bản lãnh này cũng không có lòng này nhưng Mục Vũ há có thể biết? Nghĩ thế nào cũng nên là hắn sợ mới đúng!

Cứ như thế, ngay lúc đó nàng cảm giác thật xấu hổ thật quá mất mặt với hành vi “chạy trốn chết” vừa rồi của bản thân. Nàng xoay người, đang chuẩn bị quay về văn hồi thể thua, lại cảm thấy giờ mà đi tới thật quá mức vội vàng, dường như không ổn lắm. Bởi vậy, nàng cũng không biết nên vào hay nên lui. Mặt nàng nghiêm trọng, đi tới đi lui.

Một lúc lâu sau, nàng hít sâu một hơi, ổn định mười phần dưỡng khí và lòng tin, cất bước trở về. Tới khi trở lại dưới gốc cây dâu, nàng nhìn thấy Mục Vũ đang ở dưới tàng cây, đang chuẩn bị cất lời chột khựng lại – hần ngồi dựa vào cây, dường như đã ngủ thiếp đi.

Khúc Kiều suy nghĩ một lát, nhẹ chân nhẹ tay đi tới. Nàng ngồi xổm trước người hần, nghiêng đầu, trầm tư suy nghĩ.

Từ mặt mày cho tới đôi môi, từ cằm cho tới cổ, cả phần da thịt bóng loáng nơi vạt áo buông lơ lửng ... Nhớ lại dáng vẻ lần đầu gặp gỡ của hần, lòng nàng tràn đầy cảm khái.

May mắn là, nàng có thể cứu hần. Dù sao một nghìn hai trăm năm tu luyện, nàng cũng coi như có chút bản lĩnh. “Thần tang kim nhụy” kia chính là cái hạng nhất trong đó. Vật này một trăm năm mới có thể luyện thành một viên, bất luận là yêu quái hay con người ăn vào đều có thể trị bách bệnh, tăng tuổi thọ. Từ khi nàng đắc đạo tới nay, luyện thành được tổng cộng sáu viên, mà cả sáu đều đã đưa cả cho sáu người. Từ rất lâu rồi, nàng đã không còn nhớ rõ là vì chuyện gì, cho người nào, có lẽ nàng cũng từng đề cập tới điều kiện, có lẽ cũng có người từng ưng thuận cam kết ... nhưng cuối cùng, chưa từng có ai tới thực hiện ...

Phát hiện suy nghĩ của mình đã bay quá xa, Khúc Kiều lắc lắc đầu, tập trung suy nghĩ lại.

Nàng không có ý nhìn gì thêm nữa, cẩn thận chuẩn bị rời đi. Nàng vừa lùi xuống từng bước một, áo choàng trên vai chột rơi xuống, nàng cả kinh, quay ngay lại giơ tay chụp lấy, đón được nó. Động tĩnh thế này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nàng lúng túng quay đầu lại, thấy Mục Vũ không thức dậy, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng nhìn áo choàng trong tay không nhịn được cười một tiếng.

Nàng nín cười, cầm áo choàng tới, đang định đắp lên cho hần, chột một tia sáng lạnh thoáng qua nơi khoe mắt khiến nàng bất giác rung mình. Nàng cúi đầu, nhìn thấy ngọn giáo ngắn kia đang đặt ở bên cạnh, mũi giáo lóe ra tia sáng lạnh lẽo, khiến cho người ta sợ hãi. Nàng nhìn mũi giáo rồi lại nhìn Mục Vũ, ngẫm nghĩ một lát, mở miệng nói: “Cậu thức, đúng không?”

Lời này vừa nói ra, Mục Vũ từ từ mở mắt, mỉm cười xin lỗi.

Khúc Kiều thở dài, cúi đầu xuống.

Mục Vũ thấy nàng như vậy, giải thích: “Ta không cố ý giả bộ. Nhưng nếu tỉnh lại, không chỉ mạo phạm tới ý tốt của cô mà còn khiến cho cô lúng túng ...”.

Khúc Kiều nghe hần nói, nổi phiền muộn trào dâng. Nàng cũng biết không nên tỏ thái độ, chẳng qua là ... Nàng nhìn ngọn giáo ngắn ở bên cạnh, lại thở dài một tiếng. Không hề nghi ngờ gì, hần vẫn luôn đề phòng. Nàng chưa từng có ác ý, lại bị đối đãi như thế, cảm giác thực khổ sở. Nàng vừa muốn thở dài một hơi, suy nghĩ trong đầu chột liên tưởng tới việc: hần luôn đề phòng chẳng phải nghĩa là hần đang sợ sao?

Nàng lập tức phần chấn hần lên, ngược mắt nhìn về phía hần, hỏi: “Làm sao cậu biết ta có ý tốt?”

Mục Vũ bị hỏi như thế, nhất thời im lặng không nói được gì.

Khúc Kiều lại càng thêm phần chấn, nàng ôm áo choàng, đặt vào bên cạnh hần, nói: “Cậu đã từng nghe qua chuyện kể về yêu tinh hút dương khí của con người chưa?”

Mục Vũ ngẩn ra, thoáng nhú mày.

Khúc Kiều cười thầm không ngừng, tiếp tục nói: “Ta là do cây cối biến thành, dù có đạo hạnh nhưng rốt cuộc cũng không chịu được lạnh. Mỗi khi mùa đông đến, ta sẽ rủ quyến người lên núi, hút lấy dương khí. Cho nên ...”

Mục Vũ nghe tới đây, đáp ngay: “Lúc trước cô đã nói, cô không hề làm chuyện gì tội ác tày trời.”

Vào lúc hần nói ra những lời này, Khúc Kiều cảm giác được một luồng sát khí. Quen thuộc, lạnh lẽo, tựa như hàn quang trên mũi giáo. Nhớ tới lúc cứu hần cũng là lúc tiên ma đại chiến, xem trang phục và thân thủ của hần, hần là đệ tử tiên tông không cần phải bàn thêm nữa. Nàng đứng trước mặt hần, nói về chuyện hút dương khí con người, quả đúng là không biết sống chết. Nhưng nàng vẫn còn nhớ rõ quyết tâm khi trước của mình: Không thể sợ!

Nàng hắng giọng, lấy lại can đảm nói: “Ta không hút dương khí thì không thể nào qua được mùa đông, đây cũng chỉ là chuyện bất đắc dĩ thôi mà.”

Chân mày Mục Vũ càng nhíu chặt hơn, muốn phản bác cuối cùng lại trầm mặc.

Khúc Kiều nhìn vẻ mặt hắc không khỏi vui mừng. Tình hình thế này tốt rồi đây, cứ hù dọa hắc chưa biết chừng hắc sẽ bỏ đi.

Nàng tiếp tục bước trên con đường hù dọa, theo dõi ánh mắt hắc, nói tiếp: “Cho nên, ta đã cứu cậu một mạng, cậu cũng đã đồng ý sẽ đem quang đời còn lại cho ta, chút dương khí này, cậu sẽ không keo kiệt chứ?”

Chân mày Mục Vũ giãn ra, bình thản đáp: “Ta đã hứa hẹn sẽ báo ân, hồn phách thân thể này, tất cả đều thuộc về cô. Nếu cô cần dương khí, ta sẽ không cự tuyệt. Chỉ có điều...” Hắc muốn nói lại dừng, chậm chạp không nói tiếp.

“Chỉ có điều?” Khúc Kiều không khỏi tò mò, dò hỏi.

Đúng lúc này, Mục Vũ cầm ngọn giáo ngẩng lên, tách rời khoảng cách giữa hai người, nghiêm túc nói: “Ta thân là đệ tử Hỏa Thần giáo dưới trướng Thượng Dương chân quân, từ nhỏ sư môn đã răn dạy: trợ giúp dân chúng, trừ ma vệ đạo. Nếu cô thật có hành vi đả thương hoặc có lòng hại người, ta cũng chỉ còn cách diệt trừ cô.”

“Hả???” Khúc Kiều kinh hãi.

Mục Vũ đứng dậy, giọng nói biểu lộ vẻ trang nghiêm: “Sau khi cô chết, ta sẽ trả mạng này lại cho cô. Ân cứu mạng, thứ cho ta mắc nợ. Nếu có kiếp sau, nhất định báo đáp.”

Hắc nói xong, dựng ngọn giáo dậy, dường như muốn động thủ. Khúc Kiều thấy thế, nhảy lên, lùi ra thật xa, cuống quýt nói: “Khoan đã! Cậu bình tĩnh một chút!”

Mục Vũ không nói gì, cứ lặng yên đứng đó nhìn nàng.

“Thật ra mới vừa rồi ta đều là nói đùa hết đó! Ta biết cậu không thích đùa giỡn, ta nhất định sẽ sửa đổi! Tóm lại, cậu ngàn vạn lần đừng động thủ nhé, chúng ta chuyện gì cũng từ từ!” Khúc Kiều vội vàng nói. Mắt thấy Mục Vũ vẫn duy trì tư thế chuẩn bị công kích, nàng hối hận không thôi, khua tay múa chân tiếp tục giải thích, “Cậu xem, ta là cây, mùa đông cùng lắm thì rơi lá cây thôi, sẽ không chết rét. Còn nữa, trăm dặm xung quanh nơi này cực kỳ hoang dã vắng vẻ, mười năm tám bận cũng không có người lên núi, cho nên ta thực sự là nói đùa mà!”

Sau khi Mục Vũ nghe xong, thở phào một tiếng, buông binh khí trong tay xuống. Khúc Kiều cũng thở phào nhẹ nhõm theo, vỗ vỗ ngực hồi thần. Nàng chỉ vừa mới thoáng yên tâm lại, đã thấy Mục Vũ nhấc ngọn giáo đi về phía nàng, dọa nàng lùi lại mấy bước.

“Ai ai ai, đã nói là đừng động thủ mà!” Khúc Kiều vội vàng nói rõ.

Thấy nàng như vậy, Mục Vũ không tới gần nữa. Hắc đứng lại, rũ mắt xuống, nói: “Xin lỗi đã dọa cô sợ.”

“Cậu biết là tốt rồi.” Khúc Kiều đáp.

Mục Vũ có chút áy náy, sau một thoáng nghĩ ngợi thì gọi nàng: “Khúc Kiều.”

Một tiếng này, nửa là dịu dàng, nửa là mềm mại, nghe hết sức cảm động. Nhưng Khúc Kiều chỉ cảm thấy nguy hiểm, nào dám buông lời phòng bị.

Mục Vũ lại thở dài một tiếng, nói: “Cô là ân nhân cứu mạng của ta, ta không nên đối xử với cô như vậy. Nhưng có câu: thiện ác, chính tà bất lưỡng lập, ta không thể tha cho kẻ đả thương, sát hại tính mạng người khác, sẽ càng không vì cô làm trái với đạo lý chính nghĩa.” Hắc nói đến đây, dừng lại, cười một tiếng: “Trừ chuyện này ra, cho dù chuyện gì, chỉ cần cô mở miệng, ta cũng đáp ứng cô.”

Khúc Kiều nhìn nụ cười của hắc, nghiêm túc nói: “Vậy cậu xuống núi về nhà đi.”

Mục Vũ vẫn mỉm cười như cũ, lên tiếng: “Chuyện này không được.”

Khúc Kiều rưng rưng, âm thầm ca thán: Đồ lừa đảo!

~Tác giả:

Đọc xong chương này, nhất định mọi người đều cảm thấy bị hố phải không ...

Mn khóc với tôi ~ truyện đều là lừa đảo hết

[Khúc Kiều: Đàn ông đều là đồ lừa đảo ... QAQ]

[Mục Vũ: ...]

Khụ khụ

~Dưới đây sẽ tiến hành giải thích tên họ của nữ chính cho mọi người

Khúc Kiều

Dịch thẳng chính là: cong & cao lớn.

Dĩ nhiên, vì để cho có vẻ cao siêu, tôi nhất định sẽ đưa ra một lời giải thích hoa mỹ!

Đó chính là:

Khúc: Mộc viết khúc trực.

Trong “Hồng phạm – Thượng thư” có viết: “Ngũ hành viết: Nhất viết thủy, nhị viết hỏa, tam viết mộc, tứ viết kim, ngũ viết thổ. Hỏa viết Viêm Thượng, Mộc viết Khúc Trực, Kim viết Tòng Cách, Thổ ái Giá Sát.”

Kiều: Quyết mộc duy kiều

Trong “Thư – Vũ công” có ghi: Quyết thảo duy yểu, quyết mộc duy kiều.

Chính là như vậy đó!

Cuối cùng, để đáp lại sự mong đợi của mọi người, dưới đây là tiết mục giới thiệu chương sau:

Yêu tinh cũng có nội hàm – Khúc Kiều.

~Lion: phần lời tác giả mình chỉ trích thôi, không lấy hết vì còn lời bài hát các kiểu nữa.

Đọc xong phần giải thích tên nữ chính theo cách hoa mỹ của tác giả mà hoa mắt mắt. Dưới đây là những gì mình tìm hiểu được:

Mộc viết khúc trực: Khúc trực có nhiều ý:– Gãy khúc và thẳng thắn

– Cong và ngay

– Gián tiếp và trực tiếp

4. Chương 4: Chương 3

Đến giờ khắc này, Khúc Kiều cực kỳ xác định, đối với người đàn ông trước mắt này nàng bó tay. Thắng thẳng băng trước mặt hẳn là chuyện không thể nào, xem ra chẳng còn cách nào khác ngoài nhượng bộ lui binh. Nàng cúi thấp đầu, mang theo cõi lòng “đưa đám”, chuẩn bị “lui binh”, lại nghe thấy Mục Vũ mở miệng nói: “Đợi đã.” Khúc Kiều bất đắc dĩ ngừng bước hỏi: “Có chuyện gì?”

Mục Vũ cười nói: “Ta hơi khát, nơi này có nước uống không?”

Khúc Kiều gật đầu một cái, đáp: “Cậu đi theo ta.”

Mục Vũ đi theo nàng, chỉ thấy núi này rừng rậm dày đặc, đường mòn quanh co. Trong rừng ánh sáng heo hắt, không thể phân biệt nổi sáng chiều. Lá rụng đầy đất, chẳng khác nào đi trong mây. Đi được chừng nửa nén hương, vòng qua bụi cây rậm rạp liền trông thấy một ao nước. Ao nước kia vô cùng trong vô cùng sạch, ngay cả bèo, rong rêu hay cá tôm đều không có, lần đầu tiên nhìn thấy cảm giác nó thực trông không. Mục Vũ đi tới bên cạnh ao, quỳ thấp người, đặt bình khí xuống, tay vốc nước, nhìn cẩn thận.

“Đây là nước mưa ta gom được, rất sạch sẽ, uống đi.” Khúc Kiều đi tới ngồi xổm bên cạnh hắn, nói như vậy.

Mục Vũ không nói tiếng nào, theo lời uống vào. Dòng nước trong veo lành lạnh mang theo hơi ngọt thấm vào cổ họng, cảm giác nhẹ nhàng khoan khoái cũng theo đó thấm vào. Hắn không khỏi mỉm cười, thở dài: “Thật ngon.”

Đánh giá đơn giản này lại làm cho Khúc Kiều đắc ý. Nước này vốn để chuẩn bị cho mùa khô, chưa từng nghĩ tới việc một ngày kia sẽ có người uống. Mà nay, nghe một câu “Thật ngon.” của hắn, trái lại làm cho dòng nước cực kỳ bình thường này trở nên giá trị. Nàng cười tới mi mắt cong cong, trên mặt đều là ý cười.

Mục Vũ thấy nàng vui vẻ như thế, không biết là vì chuyện gì nhưng cũng không hỏi nhiều. Hắn lấy từ trong lòng ra một bọc giấy, cầm ra lương khô ở bên trong, chậm chậm ăn vào.

Khúc Kiều vừa thấy hắn ăn, hai mắt cũng sáng lên. Nàng tỉ mỉ quan sát lương khô trong tay hắn, lại tỉ mỉ nhìn hắn nhai nuốt, một lúc lâu cũng không rời tầm mắt đi.

Mục Vũ phát hiện ra ánh mắt nàng, nhìn nàng hoài nghi.

Khúc Kiều đối diện với ánh mắt của hắn, cuống quýt dò xét hỏi: “Ăn ngon không?”

Mục Vũ bật cười, đưa lương khô cầm trong tay tới trước mặt nàng, hỏi: “Ném thử một chút?”

Khúc Kiều gạt mạnh đầu, cực kỳ vui mừng đưa tay ra đón. Nàng vừa cầm lấy lương khô, chợt nhớ ra điều gì, rút tay lại nói: “Bỏ cho ta một chút xiu là được rồi.”

Mục Vũ gạt đầu một cái, lựa chỗ chưa chạm qua, bỏ xuống một miếng nhỏ, đưa cho nàng.

Khúc Kiều nhận lấy, cho luôn vào miệng, cực kỳ nghiêm túc nhai nuốt. Mục Vũ nhìn nàng, cảm thấy buồn cười. Nàng nhai một lúc lâu mới chịu nuốt xuống. Vậy mà trong khoảnh khắc nàng nuốt xuống, cơ thể nàng chấn động, thống khổ nhíu chân mày lại. Nàng cúi đầu che miệng, tựa như cố nén chịu.

Mục Vũ thấy cảnh tượng như vậy, không hiểu gì cả, đang định hỏi, Khúc Kiều chợt ngẩng đầu lên, mỉm cười với hắn, nói: “Được, ăn rất ngon ...”

Câu này trái ngược hẳn với suy nghĩ khiến cho Mục Vũ cau mày: “Đây là thế nào?”

Khúc Kiều đi sang bên cạnh vốc nước lên, uống vài hớp mới ngượng ngùng cười đáp lại: “Thật ra thì ra không thể ăn đồ ăn ... Dù gì cũng là cây mà. Đối với cậu, cho dù có thêm ...”

Lúc nàng nói lời này, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, mồ hôi chảy thành dòng, xem ra là cực kỳ thống khổ. Mục Vũ vẫn cau mày như trước, giơ tay lên nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán nàng. Khúc Kiều sững sốt, quên cả cử động, lại nghe thấy hắn nói: “Đừng dọa ta.” Một lát sau, hắn thả tay xuống, lại hỏi tiếp, “Còn khó chịu nữa không?”

Khúc Kiều cuống quýt lùi lại, lắc đầu đáp: “Không sao, không sao.” Nàng không biết nên đặt tầm mắt của mình ở nơi nào, cứ thế mang theo chút hoảng sợ đưa mắt nhìn ra xung quanh, nhìn thấy bọc giấy chỉ còn dư lại chút lương khô, nàng nghĩ một lát rồi hỏi hắn, “Những thứ này đủ ăn không?”

Mục Vũ theo ánh mắt của nàng nhìn tới, cười nói: “Tạm ổn.”

Khúc Kiều có chút quần bách, khẽ đáp: “Trên núi của ta không có đồ để ăn ...”

Mục Vũ thoáng hoài nghi. Diện tích núi này không nhỏ, nếu bảo là một chút thức ăn cũng không có, thật làm cho người ta không tài nào hiểu được. Khúc Kiều biết hắn không hiểu, giải thích: “Tất cả những thứ trên núi đều là thuật che mắt, nơi này chỉ có ta mà thôi.” Nhắc tới chuyện này, Khúc Kiều mỉm cười ngượng ngùng, ngẩng đầu nhìn về phía cây dâu, nói: “Dáng dấp ta quá lớn. Tạo hóa nhân từ, nuôi dưỡng vạn vật, nhưng ánh mắt trời chiếu xuống đất lại có hạn. Rễ cây của ta khổng lồ, chiếm hết bùn đất, cỏ cây khác không có chỗ nào cắm rễ. Cành cây tán lá của ta cực kỳ tươi tốt, che hết ánh sáng, bọn chúng không thể tiếp xúc được với ánh mặt trời. Dù cho có may mắn nảy mầm cũng không cách nào lớn lên được. Không có cỏ cây, đương nhiên cũng không có trùng thú chim muông. Huống hồ bọn chúng còn tổn thương lá của ta, ta không thích bọn chúng, bọn chúng cũng không dám tới. Cho nên, nơi này chỉ có ta ...”

Sau khi Mục Vũ nghe xong không khỏi buồn bã, lững lờ đáp lại một câu: “Thì ra là như vậy.”

Khúc Kiều cúi thấp đầu, chậm rãi nói: “Thật ra thì cũng không có gì. Vạn vật thế gian, nơi phồn nơi lụi, lúc tan khi phát, chẳng qua chỉ là đạo lý này mà thôi.” Nàng nói xong, dường như nghĩ tới cái gì, mỉm cười nói với Mục Vũ, “Tiên ma đại chiến cũng là như thế mà.”

Nghe tới “tiên ma đại chiến”, Mục Vũ nhướn mày, nghiêm nghị nhìn Khúc Kiều.

Mặc dù hần chưa nói gì nhưng Khúc Kiều vẫn phát hiện ra hần không vui. Nàng cũng không sợ, vẫn mỉm cười như cũ, nói: “Cậu nói thiện ác khác biệt, chính tà bất lưỡng lập, ta không hiểu lắm. Nhưng ta biết, trên người ma vật có ma khí, vật này đối với nhân loại mà nói chẳng khác nào độc dược. Nếu ma tộc thịnh vượng, loài người chắc chắn diệt vong. Trong mắt của ta, đây cũng là lý do các người không thể không chiến.”

Mục Vũ trầm mặc trong chốc lát, khẽ đáp: “Có lẽ vậy.”

Khúc Kiều cười cười, không nói gì. Trong rừng yên ắng, dường như có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của hai người. Không khí như vậy, khiến cho Khúc Kiều thoáng chút lúng túng. Nàng đang định tìm lý do rời đi, lại thấy ánh huỳnh quang lóe lên từ nơi sâu thẳm trong rừng, từ từ đi tới gần đây.

Mục Vũ đương nhiên cũng thấy. Mi mày hần nhú lại, trầm giọng quát lên: “Xung!” Cây giáo đáp lại tiếng gọi, lơ lửng giữa không trung, mũi giáo nhắm thẳng vào hướng những đốm sáng kia.

Khúc Kiều thấy thế, vội nói: “Đợi đã, đừng động thủ!”

Mục Vũ cảm thấy yêu khí càng lúc càng đậm, không dám buông lỏng cảnh giác chút nào. Nhưng thấy Khúc Kiều nói vậy, hần cũng kiềm chế lại. Hần nắm cây giáo trong tay, hỏi: “Cô biết?”

Khúc Kiều bắt đầu gật đầu, “Coi như là vậy đi ...”

Mắt thấy những đốm sáng kia sắp tới gần, tay Mục Vũ cầm giáo càng thêm chặt, cũng cố ý chí chiến đấu, cực kỳ căng thẳng. Nhưng khi những đốm sáng kia tới gần, hần cũng ngăn ra: đó là hơn một trăm cây nấm lớn nhỏ, tay chân đủ cả, toàn thân phát ra ánh sáng, đang nhanh nhẹn chạy tới.

Khúc Kiều đứng dậy nghênh đón, cười nói: “A, hôm nay thiếu đi nhiều so với hôm qua rồi.”

Đám nấm thấy nàng, cũng đều vui mừng, tụ tập bên chân nàng, còn ra sức bám víu lên người nàng. Khúc Kiều mỉm cười ngồi xổm xuống, thổi phồng mấy con trong tay, rồi đưa cho Mục Vũ xem.

“Vừa rồi ta có nói trên núi này chỉ có mình ta dường như không đúng lắm. Còn có những thứ nấm này đây.” Khúc Kiều cười nói.

Mục Vũ nhìn kỹ xuống, yêu vật nho nhỏ này còn chưa có ngũ quan hoàn chỉnh, chỉ có một đôi mắt, linh động tỏa sáng. Đám nấm này vừa mới được sinh ra, cũng đang chú tâm quan sát hần.

Vật này mặc dù đáng vẻ kỳ dị nhưng có vẻ như không có ác ý. Mục Vũ nghĩ tới đây, chậm rãi buông binh khí xuống. Đám nấm vừa thấy vậy, liền tụ lại bên cạnh hần. Có mấy con gan lớn, bò lên đầu gối hần, ngửa đầu nhìn hần.

Khúc Kiều ôm nấm, cười nói: “Nấm không cần ánh mặt trời hay bùn đất, dựa vào lá rụng của ta mà sống. Có lẽ là nhờ vào đạo hạnh của ta lưu lại trong lá cây, chúng mới biến thành yêu vật. Nhưng mà tuổi thọ của chúng quá ngắn, mặt trời lặn sinh mặt trời mọc chết.”

Mục Vũ nghe vậy nói thật khẽ: “Triều khuẩn bắt tri hồi sóc.”

(câu trên trích trong Nam Hoa Kinh của Trang Tử:

triều khuẩn: là một thứ nấm sớm nở chiều tàn; hồi sóc: sóc là ngày đầu tháng, hồi là ngày cuối tháng. Ở đây hồi là buổi tối, sóc là buổi mai.)

“Gì cơ?” Khúc Kiều không hiểu hàm ý trong lời nói, hỏi lại.

“Triều sinh mộ tử, nấm không biết thế nào là sớm tối.” Mục Vũ giải thích.

(triều sinh mộ tử: sinh ra vào ban mai chết đi lúc hoàng hôn)

Khúc Kiều ngẫm nghĩ một lát, nhìn đám nấm trong tay, thì thào: “Đúng vậy ...”

Ánh sáng le lói hắt vào đôi con ngươi của nàng, mang theo vẻ đau thương, càng tôn lên vẻ cô đơn của nàng. Mục Vũ nhìn nàng, mở miệng nói: “Là ta hiểu lầm cô, xin lỗi.”

“Hả?” Khúc Kiều không biết vì sao hắn lại nói câu này, cả khuôn mặt đều là vẻ ngơ ngác.

“Ta vốn tưởng rằng, những lời cô nói lúc cứu ta là có liên quan tới tình nhi nữ. Mới vừa rồi cô còn nhắc tới dương khí, ta cũng cho là thật ...” Mục Vũ tỏ vẻ thành khẩn, nói tiếp, “Là ta lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử.”

Khúc Kiều nở nụ cười gật đầu đáp: “Đúng vậy, đúng vậy. Là cậu suy nghĩ nhiều rồi.”

“Ừ, là ta suy nghĩ nhiều.” Mục Vũ nói, “Thì ra cô chỉ cần một người tới bầu bạn mà thôi.”

“Hả???” Khúc Kiều ôm nắm thật lúi về sau một bước, “Cái gì cơ???”

“Cô thật đúng là không nhớ rõ lời mình đã nói sao?” Mục Vũ cười bảo, “Cô nói cô có thể cứu ta, chỉ có điều sau này, ta nhất định phải quay về đây, dùng quãng đời còn lại bầu bạn với cô.”

“Cái này ...” Những lời này đương nhiên Khúc Kiều có nhớ, chẳng qua bị hắn nói thẳng ra ngoài như vậy, cũng có chút thẹn thùng.

“So với cô, quãng đời còn lại của ta không thể nào dài hơn được. Nhưng ta đồng ý với cô, sau này sẽ ở bên cô ...” Mục Vũ nói tới đây, lại nhìn về hướng đám nắm kia, nói tiếp, “... còn cả những thứ nắm này.”

Khúc Kiều nhìn hắn cười chỉ cảm thấy trong lòng rung động, khiến cho nàng giật mình kinh ngạc.

Bầu bạn sao ...

Một mình một thân gỗ sống trên đỉnh núi, trôi qua biết bao năm tháng, có lẽ bởi vì nàng thật sự quá cô đơn cho nên mới đòi hỏi hắn ở bên. Nhưng để hắn lại thì sao? Đúng như hắn nói, tuổi thọ của hắn quá ngắn ngủi. Triều khuẩn bất tri hồi sóc, hắn sao có thể thấu trăm ngàn năm bãi bể nương dâu...

Nhưng rốt cuộc nàng cũng không lộ vẻ phiền muộn trên mặt, chỉ cười nói với hắn: “Cậu là một người tốt.”

Mục Vũ nghe vậy, càng thêm vui vẻ, “Đây chỉ là trả ơn thôi.”

Khúc Kiều thả đám nắm trong tay xuống, kéo hắn tới, cất bước đi không nói lời nào. Mục Vũ cũng không hỏi nhiều, tùy theo nàng. Đám nắm riu rít đi sát theo bọn họ, lưu lại những đốm sáng uốn lượn.

Trong chốc lát, bọn họ đã quay trở lại bên cây dâu cổ thụ. Khúc Kiều giơ tay lên, chỉ thấy mấy chực chạc cây từ trên cây rơi xuống, trải ra đầy đất. Nàng sử dụng pháp thuật, khiến cho chạc cây tự nối vào nhau, chỉ trong nháy mắt đã kết thành một căn nhà gỗ. Nàng kéo Mục Vũ vào, lại dẫn dây leo kết thành giường nằm bàn ghế. Cho tới khi tất cả đều thỏa đáng, nàng mỉm cười nói với Mục Vũ: “Cậu ở đây đi, thiếu cái gì thì nói với ta.”

Mục Vũ gật đầu, cười đáp lại nàng: “Được.”

“Mới vừa rồi đã đánh thức cậu, cậu ngủ tiếp đi.” Khúc Kiều dứt lời, kéo hắn tới trước giường, định bảo hắn nằm xuống đã thấy đám nắm không chút thức thời kia đang chiếm lấy hết mặt giường, nháy nháy mắt với nàng.

“Này này này, sao các ngươi lại như vậy! Mau đi xuống, mau đi xuống!” Khúc Kiều bắt mẫn, giơ tay phải bọn nó xuống. Đám nắm coi đây là trò đùa vui, nhảy qua nhảy lại tránh né nàng.

Mục Vũ nhìn thấy không khỏi buồn cười đứng lên. Hắn kéo Khúc Kiều tới bên cạnh, nói: “Không sao, để ta.”

Khúc Kiều gật đầu một cái, xem hắn làm thế nào.

Mục Vũ không nói nhiều, tay làm thế kiếm chỉ vào giường, quát: “Xung!”

Cây giáo ngắn nghe theo chỉ thị, lia tới trên giường. Nhất thời sát ý nổi lên dày đặc, tựa như lửa thiêu đốt. Đám nắm sợ hãi không thôi, chỉ trong phút chốc đã chạy đi tán loạn. Nhìn mặt giường trống không, Mục Vũ hài lòng cười một tiếng, quay đầu nói với Khúc Kiều: “Nhìn xem, rất dễ phải không?”

Vào giờ phút này, ấy thế mà tâm trạng Khúc Kiều lại giống y hệt đám nấm:

Thật là đáng sợ!

~Tác giả:

Nhìn xem cmt chương trước, tôi muốn “nghiêm túc phê bình” các bạn độc giả đã xếp nữ chính vào loại hình tượng “vui vẻ không nghiêm túc”!

Nhìn bạn cây này!

Nữ chính lần này có hình tượng dịu dàng rộng rãi ấm áp!

Siêu cấp ấm áp!

Hơn nữa còn là một kẻ tham ăn không biết sống chết ... [bi ai]...

[Khúc Kiều: ^__^ Cái gì? Có đồ ăn ngon? Cho ta nếm thử chút đi ~ chu cái miệng nhỏ ra~]

[Mục Vũ: ...]

Khụ, dưới đây, do bạn đọc Nhĩ Nhĩ yêu cầu, sẽ giải thích với mọi người về bình khí của nam chính: Xung.

Xung [bộ vũ]: bay thẳng về phía trước, tương tự với “xông”: “Hộc phi cử vạn lý, nhất phi xung hạo thương.”

[nghĩa dịch tạm: thiên nga bay vạn dặm, bay thẳng về phía trước trên nền trời xanh.]

... lược bớt cơ sở thơ văn trích dẫn chữ “xung”...

Khụ

đương nhiên, tôi có thể thành khẩn thú thật với cả nhà, lựa chọn chữ “xung” này là bởi vì trong tên nam chính có một chữ “Vũ”.

Về phần vì sao lại chọn bình khí của nam chính là “Giáo ngắn” đó là bởi vì “giáo dài” sẽ bị miệng (có lẽ là khó phát âm) !!! Mặc dù không biết tại sao, nhưng là sẽ bị miệng !!! Bi ai!!!

Tóm lại

chuyện chính là như vậy

5. Chương 5: Chương 4

Khúc Kiều nhìn Mục Vũ nằm xuống, thấy hắn đem giáo ngắn đặt bên cạnh, ngón tay khoắc hờ lên trên thân giáo, dường như lúc nào cũng có thể bật dậy nghênh chiến. Tư thế này làm cho nàng nhớ tới lúc hắn giả vờ ngủ dưới tàng cây. Vẫn luôn không hề buông lỏng đề phòng ...

Nàng có chút bất đắc dĩ, chỉ đành cười một tiếng. Nàng ôm lấy một đồng nấm, nói với hắn: “Cậu ngủ đi. Ta đi ra ngoài.”

“Ừ.” Mục Vũ đáp một tiếng, hai mắt nhắm nghiền.

Khúc Kiều nhẹ nhàng bước ra ngoài, lúc đóng cửa không khép được, đám nấm thấy thế, tranh nhau vươn ra giúp nàng kéo cửa chọc cho nàng không khỏi bật cười. Đợi tới khi cửa phòng khép lại, nàng thở dài một hơi, xoay người đi về hướng ao nước. Nàng ngồi bên bờ ao, đặt đám nấm xuống, dặn dò: “Các người chớ làm bẩn nước, đây là nước uống.”

Đám nấm vốn muốn nhảy vào trong bơi lội nghe thấy lời này chỉ đành phần nộ ở lại bên bờ, soi bóng mình trong nước.

“Các người nói xem, ta để hắn lại có đúng không?” Khúc Kiều ngược đầu, hỏi.

Đám nấm không nói được, nghe nàng hỏi, cũng chỉ biết tụ lại bên nàng, ngửa đầu nhìn nàng.

Khúc Kiều mỉm cười, nói tiếp: “Ngày mai ta sẽ xuống núi tìm chút đồ ăn về ...”

Trong rừng sâu thăm vắng vẻ, không có một tiếng đáp lại nhưng tất cả đáp án đã sớm hiểu rõ trong lòng.

...

Ngày hôm sau, Khúc Kiều nhìn đám nấm bên cạnh từng cây từng cây hóa thành bụi bay đi, liền biết đã tới tảng sáng. Nàng đứng dậy, sửa sang lại y phục đi xuống chân núi.

Vừa rời khỏi phạm vi thi thuật, gió tuyết liền ập tới. Lạnh lẽo thấu tận xương, khiến cho Khúc Kiều hơi run. Nàng nói những lời đó cũng không phải hoàn toàn chỉ là bịa đặt. Ví như, nàng thân là cỏ cây, dù sao cũng không thể chịu nổi rét lạnh...

Nàng xoa tay, nhìn bông tuyết nối nhau rơi xuống, chợt nhớ ra một chuyện cực kỳ quan trọng – trăm dặm xung quanh nơi này cực kỳ hoang vắng ... lòng nàng nhất thời lạnh đi. Ngày đông tháng chạp thế này, nơi hoang sơn dã lĩnh, nàng phải đi đâu tìm đồ ăn đây. Nàng thở dài một tiếng, chán nản nhìn quanh, không biết mình nên đi theo phương hướng nào đây. Đúng lúc ấy nàng loáng thoáng bắt gặp một chút sắc màu ấm.

Lửa?

Thời tiết thế này, chắc hẳn không phải thiên hỏa hoặc sơn hỏa, hướng hồ lửa này đốt ở nơi bằng phẳng, lại không hề thấy chúng mở rộng, có lẽ đây là lửa trại của lữ khách.

Nếu là lữ khách, trên người nhất định mang theo thức ăn. Khúc Kiều nghĩ tới đây, cảm thấy thật vui. Nàng muốn tiến lên nhưng bước chân chợt khựng lại. Nàng cúi đầu, nhìn xem y phục trên người, hẳn sẽ không có chỗ nào kỳ quái lắm đâu ... Nàng suy nghĩ một chút, nhớ ra cái gì, ngồi xổm xuống vỗ vỗ mặt đất. Trong nháy mắt một nhánh cây phá đất mà lên mang theo một túi vải đưa tới trước mặt nàng. Nàng cầm lấy túi vải, mở ra nhìn xem bên trong: bạc vụn, tiền đồng, ngọc bội ... còn có đủ loại đồ chơi không thể gọi tên, tất cả đều lấy từ trên xác chết. Nàng hài lòng cười một tiếng, ôm lấy túi vải, chạy chậm đi tới hướng lửa trại.

Gần tới nơi, nàng thả chậm bước chân, dè dè dặt dặt đi tới. Đó là khoảng mười người, nam có nữ có, chỉ là lều cỏ đơn giản, đang nấu cơm nghỉ ngơi. Mọi người thấy nàng, tất cả đều đứng dậy, vẻ mặt tràn ngập vẻ đề phòng.

Khúc Kiều có chút khiếp sợ, nhưng đã đi tới, dù sao cũng nên chào hỏi một tiếng mới phải. Nàng đi tới, mở miệng hỏi: “Xin hỏi, các vị có mang nhiều đồ ăn không?”

Mọi người chẳng ai đáp lời, chỉ là hai mặt nhìn nhau.

Khúc Kiều giơ túi vải trong tay, đưa tới, cười nói: “Ta đổi những thứ này cho các vị, có được không?”

Khúc Kiều vừa nói xong, thấy có một người bước lên trước. Đó là một cô gái chừng hai mươi tuổi, khoác một chiếc áo choàng lông trắng trên người, nhìn trông sạch sẽ thanh khiết tựa như bông tuyết. Nàng đi tới trước mặt Khúc Kiều, không nói gì, cẩn thận tỉ mỉ đánh giá.

Nàng kia thân cao ráo, nho nhã thanh tú, trong thần sắc còn nhuộm lẫn nét anh khí凛冽, tự sinh ra khí thế không thể tới gần. Khúc Kiều không tự chủ lùi xuống vài bước, sợ hãi nhìn nàng ấy. Nàng ấy thấy nàng như thế, cười nhạt một tiếng, cởi áo choàng xuống, phủ lên vai nàng.

Ấm áp chợt bủa vây khiến cho Khúc Kiều ngẩn ra. Động tác này tựa như đã từng quen biết, làm cho nàng sinh ra một loại dự cảm kỳ lạ.

Nàng kia thấy nàng ngơ ngác, cho rằng nàng lạnh, chân mày không khỏi nhíu lên. Điều này cũng khó trách, trên người Khúc Kiều chỉ mặc mỗi bộ y sam sờn cũ, vải bố mỏng manh, trông thế nào cũng giống y phục mùa hè. Ngoại trừ cái đó ra, không còn gì khác. Thậm chí nàng còn để chân trần.

Cô gái thở dài, ôm lấy bả vai Khúc Kiều, nói với nàng: “Vào đây, đến sưởi ấm bên đống lửa.”

Khúc Kiều có chút khó xử, nhưng tình hình nào thể chối từ, không thể làm gì khác ngoài theo chân nàng ấy tới ngồi xuống bên đống lửa. Cánh tay cô gái vẫn ôm Khúc Kiều như trước rồi nói với những người khác: “Đưa một bát cháo tới.”

Chỉ một lát sau, một bát cháo còn tỏa hơi nóng đã được đưa tới tay Khúc Kiều. Khúc Kiều thụ sủng nhược kinh cầm bát cháo, không biết có nên ăn hay không.

“Sao cô nương lại ở đây?” Nàng kia mở miệng, dịu dàng hỏi.

Khúc Kiều nhớ tới ý định ban đầu, vội nói: “Ta xuống núi tìm thức ăn. Các vị có thể chia cho ta một chút không? Ta có thể trả tiền!” Nàng nói xong liền đưa túi vải cho nàng kia.

Cô gái nhận lấy, mở túi ra nhìn xem, chân mày nhíu lại, “Những thứ này làm sao cô có được?”

Khúc Kiều thật thà trả lời: “Ta nhặt.”

Cô gái thở dài thật khẽ, chọn ra mấy khối ngọc bội cùng những món đồ chơi nhỏ bên trong túi vải ra rồi trả lại túi cho Khúc Kiều, “Tiền thì thôi, những thứ này cho ta đi.” Nàng mỉm cười nói xong, lại dặn dò với đồng đạo, “Mau san một túi lương khô ra.”

Khúc Kiều nghe lời này, vui mừng không thôi, “Cám ơn!”

Cô gái vẫn mỉm cười như cũ, lại hỏi nàng: “Cô nương ở trên núi?”

Khúc Kiều gật đầu một cái.

Cô gái giơ tay, chỉnh áo choàng cho nàng thêm chặt hơn, nói: “Nơi đây hoang vắng, không phải nơi thích hợp để an cư. Không bằng cô nương đi với chúng ta, được không?”

“Sao cơ?” Khúc Kiều vừa nghe, vội vàng lắc đầu đáp, “Không cần không cần đâu.”

“Cô nương chớ sợ hãi, ta không phải là người xấu.” Cô gái cười nói, “Thực không dám giấu diếm, chúng ta là đệ tử tiên tông. Không biết cô nương đã từng nghe tới Hỏa Thần giáo chưa?”

Hỏa Thần giáo ...

Ngay lúc đó trong đầu Khúc Kiều văng vẳng lời Mục Vũ từng nói: Ta vốn là đệ tử Hỏa Thần giáo dưới trướng Thượng Dương chân quân ...

Tim của nàng nảy sinh cảm giác khiếp sợ, ánh mắt chậm rãi dời xuống hông cô gái. Một hồ lô đỏ thắm treo ở nơi đó, bên trên có khắc một chữ “Thần”, chính là dấu ấn của môn phái.

Là đồng môn sao? Có nên nói cho nàng ấy biết chuyện Mục Vũ không?

Khúc Kiều đang suy nghĩ, chợt nghe nàng kia nói: “Mấy tháng trước, nơi đây từng diễn ra một trận chiến thảm khốc, rất nhiều đệ tử tệ phái đã mất mạng ở đây ... Bọn ta tới đây vốn là vì muốn quét dọn chiến trường. Nhưng không biết có phải đã qua quá lâu hay không ... cũng không biết ai rủ lòng tốt đã chôn các thi thể kia xuống.” Nàng vừa nói, vừa liếc nhìn vật trong tay mình, “Hôm nay có được những di vật này, coi như đã có thể hồi báo.”

Nàng nói tới đây, đột nhiên ho khan. Một người đồng môn thấy thế, đi tới ân cần hỏi: “Sơ tử, thương thế của tỷ chưa lành, hay là vào trong lều đi.”

Cô gái khoát tay một cái ý bảo không cần rồi quay sang nói với Khúc Kiều: “Cô nương một thân một mình, ta thấy không yên tâm. Cô nương vẫn nên nghe lời khuyên của ta, rời khỏi đây, ta sẽ tìm cho cô nương một chốn an thân thật tốt, được không?”

Khúc Kiều nhìn nàng, biết nàng chân thành, nhất thời lòng tràn đầy xúc động.

Chắc bọn họ vẫn chưa biết đâu. Sao cứ cảm thấy có chút tương tự ... Có phải nên đưa bọn họ lên núi, hoặc là bảo Mục Vũ xuống núi gặp bọn họ? Nếu như bọn họ có thể đưa Mục Vũ rời đi, cứ như vậy cũng tốt, dù sao trên đỉnh núi nàng ở cũng không phải chỗ con người có thể ở được ... Nhưng mà Mục Vũ cũng đã nói, hắn đã rời khỏi sư môn ...

Khúc Kiều nghĩ tới rồi rã, cũng không biết mình đang do dự cái gì. Nàng nghĩ ngợi hồi lâu, quyết định nói chuyện Mục Vũ ra nhưng đến khi mở miệng, hết lần này tới lần khác nhớ tới tối hôm qua:

Hắn đã đồng ý sẽ dùng quãng đời còn lại bầu bạn với nàng. Nàng cũng vừa mới quyết định, lưu hắn lại ...

Rốt cuộc, nàng vẫn thỏa hiệp với tư tâm của mình, cúi đầu nói với nàng kia: “Không cần, ta ... ta không đi đâu cả...”

Cô gái nghe vậy, im lặng trong chốc lát, sau đó thở dài một tiếng, “Vậy cũng được thôi ...” Nàng nhìn bát cháo trong tay Khúc Kiều, mỉm cười nói, “Uống mau đi, chớ để nguội.”

Khúc Kiều gật mạnh đầu, một hơi uống xong bát cháo. Nàng cố nén nổi thống khổ khi thức ăn vào trong bụng, cố gắng bày ra gương mặt tươi tắn, sợ bị người ta nhìn ra vẻ khác lạ. Lúc này, đúng lúc có người tới đưa đồ ăn đã chuẩn bị xong cho nàng. Nàng nhận lấy, đứng dậy cúi người chào nói: “Cám ơn! Ta đi!”

Cô gái còn muốn giữ lại, nhưng Khúc Kiều đã chậm chậm chạy ra ngoài. Cô gái đương bắt đắc dĩ đã thấy Khúc Kiều chạy trở lại. Khúc Kiều đứng lại, cởi áo choàng ra, đưa trả cho nàng ấy. Cô gái cười một tiếng, nói: “Giữ lấy.”

Khúc Kiều không đáp lời, nàng khoác áo choàng lên trên người nàng ấy, sau đó cầm tay nàng ấy. Cô gái không hiểu sao, đang định hỏi, Khúc Kiều đã mở miệng trước: “Cô trúng phải ma độc, đã lan vào xương tủy. Cách đây hơn ba trăm dặm về hướng tây có một sơn cốc. Trong cốc sinh trưởng một loại cây tên là Thiên Vân Hoa, mỗi đêm, nó sẽ chiết ra Vân Chi Cam Lộ. Lộ này có thể kiềm chế bách độc, có ích với cô.” (lộ = sương)

Cô gái nghe vậy, không khỏi ngạc nhiên, “Cô ...”

Còn chưa kịp để nàng ấy hỏi ra lời, Khúc Kiều đã tung người bay vút đi, chỉ chốc lát đã không còn bóng dáng.

Mọi người đều kinh hãi, nàng kia càng thêm lo sợ nghi hoặc. Nàng nhìn hướng Khúc Kiều rời đi, đứng yên thật lâu ...

...

Lại nói Khúc Kiều ngự phong nhảy lên, chưa đầy một lát đã trở về trên núi. Vừa vào trong núi, ẩm áp lập tức xua tan giá lạnh, hòa tan bông tuyết trên người nàng. Bát cháo nóng kia khiến cho bụng nàng như cuộn xoắn lại. Nàng không thể phân biệt được nước trên người mình là từ tuyết tan hay từ mồ hôi lạnh do đau đớn của cơ thể. Nàng chẳng thể nào suy nghĩ chỉ biết chạy đi. Hoảng hốt không kiềm được, kìm nén cơn đau, chẳng biết mình chạy tới phương hướng nào.

Đột nhiên, cơn đau đớn dữ dội trào dâng, thân hình nàng lung lay, nặng nề ngã nhào xuống đất. Nàng không còn sức đứng dậy, đành phải cuộn tròn người lại, cố làm giảm cơn đau. Nôn khan kèm theo ho khan kịch liệt khiến cho nàng không cách nào hô hấp, nước mắt nhỏ giọt xuống, cảnh vật trước mắt nàng trở nên thật mơ hồ.

Đúng vào lúc ý thức của nàng càng ngày càng mơ hồ, chợt nghe có tiếng ai gọi tên nàng:

“Khúc Kiều!”

Mục Vũ?... Nàng cố hết sức ngẩng đầu, chỉ thấy Mục Vũ đang chạy tới bên nàng. Nàng cố gắng cười một tiếng, định gọi hắn nhưng không chờ nàng lên tiếng, hắn đã tới bên cạnh nàng, giang tay ôm lấy bả vai nàng.

Thật giống nhau ... nhất định là người quen rồi ...

Khúc Kiều nghĩ tới đây không khỏi bật cười.

Mục Vũ lo lắng không thôi, hỏi: “Sao vậy?”

Khúc Kiều cười mỉm, từ tốn đáp lời hắn: “Không sao ... ta chỉ là ... có chút tham ...”

Mục Vũ cau mày, không biết nên nói gì với nàng. Toàn thân nàng ướt đầm, trên mặt không còn chút màu máu, hai mắt lấp loáng ánh nước, trông hết sức đáng thương. Cách lớp y phục, hắn vẫn có thể cảm nhận được cơ thể nóng hầm hập của nàng, chẳng khác nào bị lửa đốt ...

“Cô ...” Mục Vũ đang định hỏi kỹ, nàng đã mất ý thức. Hắn nuốt xuống lời muốn nói, ôm nàng đứng dậy. Một cái túi rơi xuống khỏi tay nàng, vang lên tiếng bịch.

Hắn theo tiếng động nhìn xuống, chỉ thấy miệng túi mở ra, bên trong đều là lương khô ...

~Tác giả: Nhìn lại chương vừa viết, tôi ưu thương nhận ra ...

Thì ra quyển truyện này, là ngược nữ chính ... từ đầu tới đuôi ...

Tôi thành thật xin lỗi cả nhà ...

[Khúc Kiều: đau ... T_T]

[Mục Vũ: ...]

Bởi vì thấy các bạn đọc bình luận rằng “giáo ngắn” nghe cứ sao sao đó ...

_(: ”) _

Đúng là tôi cũng cảm thấy “giáo” nghe không soái bằng “thương”, đây có lẽ là một dạng kỳ thị từ ngữ chẳng ... khóc

Cho nên vì để duy trì hình tượng anh tuấn tiêu sái cho nam chính, trợ giúp cho trí tưởng tượng độc giả thêm bay cao bay xa là điều cần thiết!

[Na Chích: Cái quỷ gì vậy!]

Cho nên, bây giờ, xin mọi người tập trung lực chú ý mở google! Vui vẻ nhập từ LANCER vào

Tiếp sau đó, mọi người click vào phần hình ảnh. Đúng vậy! Trong hàng trăm bức ảnh, anh chàng anh tuấn tiêu sái biệt hiệu “Quang huy chi mạo” (dáng vẻ chói sáng) chính là đối tượng của chúng ta! Cây giáo ngắn trong tay anh ta cũng tương đồng với vũ khí của nam chính!

Cảm ơn mọi người!!!

p.s: chủ đề chương sau:

Trong lòng ai mà không có một ánh trăng bạc

~~Lion: đến phần tác giả là lúc nào cũng bạc đầu vì đoán +__+

Đoạn tra google là mình chém đấy, mình nghĩ ý của tác giả cũng tương tự như vậy.

Còn đây là hình ảnh nhận được khi tra LANCER + Quang huy chi mạo

6. Chương 6: Chương 5

Trong lúc hôn mê, Khúc Kiều chỉ cảm thấy mình như đang nằm trên mây, trôi đi bồng bềnh. Mơ hồ, chuyện cũ chợt hiện lên... Thân là yêu tinh, nàng không cần ngủ, đương nhiên cũng chưa từng nằm mơ, càng không biết bản thân có đang nằm mơ không ...

Không biết là bao lâu trước kia, lời dẫn Thiên hỏa, thiêu cháy toàn bộ ngọn núi. Trùng thú chim tước còn có cơ hội chạy trốn, nhưng cỏ cây lại không có năng lực đó. Nàng đứng bên dưới bản thể, nhìn tất cả nhánh cây cành lá đều bị ngọn lửa bén lên đỏ rực, sáng rực chói mắt. Lúc đó nàng vừa mới tu thành hình người, chỉ là một tiểu yêu yếu ớt, nàng không biết có thể làm gì, thậm chí còn không biết rơi lệ. Nàng cứ thế ngơ ngác nhìn, chờ đợi kết cục cuối cùng.

Ngọn lửa mang theo đau đớn khiến cho nàng dần dần không thể nào đứng yên. Lúc nàng đương cuộn người ngồi rạp xuống có người đi tới phía sau nàng. Bóng dáng cao to in xuống dưới dẫn tới cảm giác quý dị mà lạnh lùng. Nàng quay đầu nhìn, lại bị ánh lửa rực rỡ làm lóa mắt, không thể thấy rõ dung mạo người nọ.

“Ngay cả chút lửa này cũng không đối phó nổi sao?” Đây là câu nói đầu tiên người nọ nói với nàng, mang theo ý cười khó nén, người nọ giờ tay khẽ phất một cái, thoáng chốc khắp núi lửa tắt khói tan, chỉ để lại một không gian tĩnh lặng.

“Hôm nay bốn tọa thấy vui, cái mạng này, bốn tọa thưởng cho ngươi.” Người nọ nói xong, xoay người đi luôn.

Nàng sực tỉnh lại, vội vàng đứng dậy kêu lên với y: “Đa tạ ... ta ...”

Nàng chưa kịp nói xong, người nọ đã dừng bước quay lại hỏi: “Thế nào? Chẳng lẽ còn muốn báo ân?”

Nàng không dám nói vâng, chỉ sợ sệt gật nhẹ đầu.

Ngữ khí người nọ mang theo vẻ khinh miệt, giễu cợt đáp lại: “Người vô dụng như vậy, lấy gì báo ân?”

“Ta sẽ cố gắng tu luyện ...” Nàng cực kỳ nghiêm túc nói.

Sau khi người nọ nghe xong, thoáng im lặng rồi mới nói: “Cũng được, xem xem người có thể làm được gì. Người cứ dốc lòng tu luyện, đợi bốn tọa nghỉ xem muốn người hồi báo thể nào sẽ tự trở lại tìm người.” Y cười khê một tiếng, nói tiếp, “Cây trên núi nhiều lắm, chỉ sợ bốn tọa không nhớ nổi người, đặt cho người một cái tên vậy.” Y nói tới đây, nhìn gốc cây dầu cháy sém bám đầy tro bụi, “Khúc trực cao kiêu, đúng là một cái cây đẹp ... Đặt tên người là “Khúc Kiêu” đi.”

“Khúc Kiêu...” Nàng nhớ kỹ hai chữ này, chợt thấy trong lòng an ổn không còn lo sợ hoài nghi.

Người nọ mỉm cười, dặn dò: “Nhận lấy tên họ này, người chính là người của bốn tọa. Nhớ kỹ.”

Tiếng nói vừa dứt, người nọ đã bay lên, nhanh nhẹn rời đi.

Nàng kinh ngạc đứng ở đó, lặp đi lặp lại tên của mình, đem tất cả khắc sâu vào lòng ...

Đúng vậy, nàng luôn luôn nhớ, nàng đang đợi một người, trả lại cho y một mối ân tình, đã đợi rất lâu rồi ...

Suy nghĩ của nàng theo ký ức xa xôi dần lắng lại, dần dần bị nỗi phiền muộn chôn vùi. Đúng lúc ấy, cảm giác lạnh lẽo ập vào trán khiến nàng giật mình tỉnh lại.

Nàng vừa tỉnh, giác quan cũng thức tỉnh theo. Đau đớn, như lửa thiêu thân, khiến cho nàng không nhận được rên lên một tiếng, Nàng nhăn mặt nhíu mày, khê cắn môi, cố gắng chịu đựng.

“Khúc Kiêu.”

Tiếng gọi khê khàng, dịu dàng giống như mưa xuân, tựa như cảnh trong mơ lồng vào nhau. Nàng thoáng giật mình, ngẩng đầu lên, sau đó ngượng ngùng rụt rè che lấp đi cảm giác đau đớn trong nháy mắt, để lại cho nàng cơ thể cứng đờ.

Người gọi tên nàng, đương nhiên là Mục Vũ. Hắn thấy nàng tỉnh lại bèn hỏi: “Có thấy khá hơn chút nào không?”

Khúc Kiêu không trả lời, không có lòng nào mà trả lời, vào giây phút này, tâm tư của nàng đều đặt trên tư thế của hai người họ: đầu nàng ngả vào vai hắn, người được ôm trọn trong khuỷu tay hắn. Hắn gấp đầu gối lên, vừa đủ để đỡ lấy hông nàng, vô cùng thoải mái – bọn họ dùng tư thế này ngồi bên đầm nước, hơn nửa đường như đã ngồi được một lúc rồi ...

Mục Vũ thấy nàng ngơ ngác, chỉ cho rằng nàng vẫn còn đang khó chịu. Hắn đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trên trán nàng, cầm lấy chiếc khăn ướt chườm mát rồi xoay người nhúng vào trong đầm nước, vắt khô xong lại tiếp tục đắp lên.

Hơi lạnh khiến cho lòng Khúc Kiêu dần yên ổn lại. Nàng nhăn nhem cảm giác lúng túng, khê nói: “Cám ơn.”

Mục Vũ nghe vậy, cười nhẹ, sau lại dò hỏi: “Ăn cái gì mà thành ra như vậy?”

Khúc Kiêu nhớ lại mọi chuyện dưới chân núi, không khỏi chột dạ. Nàng lảng tránh ánh mắt hắn, đáp: “Cũng không có gì ... ở dưới chân núi gặp được một cô nương rất tốt bụng, cho ta uống một bát cháo ...”

Mục Vũ bất đắc dĩ cười than: “Thích ăn tới vậy cơ à?”

Khúc Kiêu ngẫm nghĩ một lát cũng không trả lời được.

Mục Vũ cũng không nhiều lời, chỉ nói: “Lần sau xuống núi, nói cho ta biết một tiếng, ta sẽ đi theo hộ vệ.”

Khúc Kiêu khê gật đầu, coi như đã đồng ý. Vào lúc này, đau đớn trên người đã tan biến đi nhiều, nàng cử động cánh tay, thấy không còn gì đáng lo nữa, luống cuống ngồi dậy. Nàng vội vàng đứng lên, khăn ướt trên trán cũng theo đó rơi xuống, nàng bối rối giơ tay ra đỡ. Mục Vũ thấy thế, khê thở dài, giơ tay lên, khăn ướt đã nằm gọn trong lòng bàn tay.

“Xin lỗi...” Khúc Kiều thoáng đỏ mặt, giải thích, “Ta, ta muốn uống một ngụm nước ...” Dứt lời, nàng không đợi Mục Vũ đáp lại mà cứ thế cúi xuống bên đầm nước, vốc nước lên uống.

Nước thấm vào họng, vị ngọt lan ra tới tận xương cốt. Khúc Kiều uống một lát, thở dài thỏa mãn, lúc này mới cảm thấy tốt hẳn lên. Biến hóa của nàng, đều lưu lại trong mắt Mục Vũ. Hắn không nói lời nào, chỉ mỉm cười. Phát hiện ánh mắt của hắn, Khúc Kiều quay đầu lại. Bốn mắt nhìn nhau, nàng lại thấy lúng túng, muốn tránh né đi, Mục Vũ lại cầm túi lương khô bên cạnh lên, cười nói với nàng: “Vất vả cho cô phải kiếm tìm. Đa tạ.”

Thấy túi lương khô, Khúc Kiều không khỏi chột dạ. Nàng cúi đầu, nghĩ ngợi một lát rồi hỏi: “Cậu đã đuổi kịp người đang chờ mình chưa?”

Vấn đề bất chợt này khiến cho Mục Vũ thoáng ngơ ngẩn, nhất thời không thể đáp lại.

Khúc Kiều nhìn cái bóng in trên mặt nước của mình, nói: “Vào lúc ta gặp cậu, cậu nói có người đang chờ cậu cho nên cậu không thể chết được, phải cố gắng đuổi kịp mới được...” Nàng dừng lại một chút, lặp lại tiếng vừa rồi, “Đuổi kịp không?”

Mục Vũ trầm mặc một lát, lúc mở miệng, mặc dù miệng cười nhưng giọng nói lại nhuốm vẻ cô đơn: “Đĩ nhiên là đuổi kịp.”

“Người kia là đồng môn của cậu phải không?” Khúc Kiều hỏi.

“Ừ.” Mục Vũ gật đầu, đáp một tiếng.

“Là một cô nương?” Khúc Kiều lại hỏi tiếp.

Nói tới đây, Mục Vũ không trả lời nữa, hỏi ngược lại: “Sao lại đột nhiên hỏi những thứ này? Chẳng lẽ là vì ở dưới chân núi đã gặp được người nào?”

Bị hắn đoán được, Khúc Kiều chột dạ, làm gì còn có can đảm hỏi tiếp. Nàng đưa tay khuấy nước, định rồi đề tài đi, lại nghe Mục Vũ nói tiếp: “Đúng rồi, bây giờ chiến sự đã tạm ngừng, hẳn sẽ có người tới thu dọn chiến trường. Đệ tử dưới trướng chân quân rất đông đảo, không biết là bằng hữu phái nào ...”

Nghe tới đây, Khúc Kiều bỏ đi hết thấy ý định giấu diếm, bỏ xuống chút lòng riêng nhỏ nhoi kia. Nàng ngẩng đầu lên, nói: “Hỏa Thần giáo.”

Tim Mục Vũ đập mạnh nhưng cũng chỉ là thoáng qua thôi, hắn cười một tiếng, đáp: “Trùng hợp vậy sao.”

Khúc Kiều nhìn hắn, chân thành nói: “Bọn họ đang hạ trại dưới chân núi, cách đây không xa, lúc này còn chưa đi đâu.”

Mục Vũ đáp lại rất khẽ: “Ừm.”

Thấy hắn như vậy, Khúc Kiều thoáng thấy kỳ lạ, “Cậu ... không xuống núi gặp sao?”

Mục Vũ lắc đầu một cái, đáp: “Không cần.”

“Tại sao? Trùng hợp thế nào họ lại tới, không gặp không phải rất đáng tiếc sao?”

Giọng nói Khúc Kiều chứa đựng vẻ khẩn trương, lại hàm chứa chút trách cứ khiến Mục Vũ bật cười. Hắn kể lướt qua chút chuyện cũ: “Hôm đó, ta cùng với đồng môn phụng mệnh hộ tống người bị thương rời đi, lại gặp phải ma vật vây khốn. Sau khi khổ chiến phá được vòng vây, ta xin được ở lại căn phía sau. Đáng tiếc đạo hạnh ta không đủ, tới nửa canh giờ cũng không cầm cự nổi ... Nếu bị ma vật đuổi theo, những đồng môn của ta nhất định sẽ phải chết. Lòng nghĩ tới đó, không thể nào nhắm mắt. Sau đó, cô nương đã cứu ta.”

“Cho nên cậu nói muốn đuổi kịp, là vì cứu trợ đồng môn?”

“Ừ. Ta phải đi, cho dù là châu chấu đá xe. May mà đuổi kịp ...” Mục Vũ nói tiếp, “Ma vật một lòng truy kích, phòng bị sơ sẩy, huống hồ ta lại ở trong tối, vài phen cố gắng đã có thể rối loạn trận tuyến của bọn chúng, kéo dài chút thời gian. Sau này một vài phái khác tới chi viện, cuối cùng cũng bức lui ma vật.” Hắn nói tới đây, vui vẻ hẳn lên, “Đồng môn đã vô sự, chiến cuộc cũng tạm dừng, ta liền quay lại thực hiện lời hứa khi trước. Từ trước ta đã nói, chuyện đồng ý với cô nương, một khắc ta cũng không dám quên. Cho

nên, từ đó tới nay, ta ản dạng, chưa từng đi gặp bất kỳ đồng môn nào. Đối với bọn họ mà nói, ta đã sớm chết rồi.”

Khúc Kiều cực kỳ kinh ngạc, thốt: “Sao lại phải như vậy?”

Dù sao cũng là chuyện ủy thân nơi người, đều là đồng môn, thân như tay chân, chỉ sợ bọn họ biết, sẽ lại lấn cấn.” Mục Vũ cười đáp.

“Đã thân như tay chân thì càng không thể như vậy được.” Khúc Kiều cau mày nói, “Sinh ly tử biệt, sẽ khổ sở biết bao?”

Mục Vũ nhìn nàng, ngữ điệu chậm lại, nghiêm túc đáp: “Ta đã hứa với cô nương.”

Khúc Kiều thở dài một tiếng, sầu khổ nói: “Ta chỉ nói giỡn thôi mà ...”

Mục Vũ im lặng trong chốc lát, nói: “Ta biết mình bị thương nặng thế nào, cũng biết cô đã ban cho ta ân huệ lớn tới nhường nào, bất kỳ điều kiện gì cô nói ra đều không có gì là quá cả, cho dù trêu đùa ta cũng không sao. Cho dù tất cả chỉ là đùa giỡn, nhưng kẻ đồng ý với những đùa giỡn này là ta, rất nghiêm túc.”

Khúc Kiều kinh ngạc nhìn hắn, đối mặt với sự chấp nhất lại kiên định như vậy, nàng cũng không biết nên nói mình là vui vẻ hay là khổ sở ...

Thấy mặt nàng nặng nề, Mục Vũ nhìn nàng, mỉm cười: “Nói tóm lại, không cần suy nghĩ cho ta. Không cần ta báo ân cũng được nhưng đừng để ta đi gặp đồng môn sẽ làm khó ta lắm.”

Khúc Kiều cũng không biết nên nói gì nữa, nàng cúi đầu, tay khuấy nước, khuấy cho tới khi cái bóng cũng dập dềnh theo sóng nước.

Mục Vũ đợi một lát cũng không thấy nàng có cử động nào khác. Hắn bất đắc dĩ mỉm cười, không mở miệng nữa. Chờ một lát, hắn lấy một cái bánh ngọt trong túi lương khô ra ăn.

Nghe thấy tiếng nhai nuốt, Khúc Kiều ngẩng đầu lên, liếc nhìn hắn.

Mục Vũ thấy thế, cười đáp lại. Sau đó, hắn chợt nghĩ ra cái gì, đưa một nửa chiếc bánh ngọt trong tay tới trước mặt nàng, hỏi: “Ném thử một chút không?”

Câu nói này, quá ngoài dự đoán, khiến lòng Khúc Kiều cực kỳ phức tạp.

Mục Vũ vẫn cười như trước, nói với nàng: “Không muốn sao? Vậy thì thôi.” Hắn dứt lời, thu tay về luôn, bỏ hết nửa chiếc bánh ngọt còn lại vào trong miệng.

Lúc này Khúc Kiều mới hoàn toàn hiểu rõ, những áy náy, tiếc hận, tự trách, phiền muộn ... vừa rồi, tất cả những tâm tình đó đều như lá vàng bị gió thu cuốn đi mất hút, trong đầu trong lòng chỉ còn lại một câu than vãn:

Xấu tính!!!

~Tác giả:

Đầu tiên, tôi có lời muốn nói với mọi người, không cần đoán làm chi, người nọ trong ký ức của Khúc Kiều chính là Lệnh chủ đại gia. Nào, mọi người mau vỗ tay hoan nghênh ngài.

[lệnh chủ: hahaha mua hahaha...]

Sự xuất hiện của lệnh chủ dẫn phát một suy nghĩ: Tại sao cải trắng Cúc Thiên Phủ nuôi cuối cùng lại rơi vào tay đệ tử Cửu Nhạc vậy?

[lệnh chủ: đúng là tức chết bốn tóa mà!!!]

[Hoàn Trạch: ...]

[Lâm Xuyên: có chỗ nào đó không đúng ...]

[Phương Thanh: = =?]

[Thương Hàn: = =# ta cũng thấy thế?]

7. Chương 7: Chương 6

Nhìn khuôn mặt cười vui vẻ rạng rỡ của Mục Vũ, Khúc Kiều nghiêng đầu đi, quyết không để ý tới hắn nữa. Mục Vũ thấy nàng như thế cũng không nói gì thêm. Tay chân hắn mở rộng, tư thế ngồi thoải mái hơn, tiếp tục ăn lương khô. Nhờ pháp thuật che chở, mặc dù bên ngoài núi gió tuyết ngập trời nhưng không khí trong núi vẫn ấm áp. Quầng sáng mỏng manh len lỏi trong rừng, hắt ra những tia sáng dịu dàng. Hương thơm mát lành phảng phất khiến cho tâm thần người ta sảng khoái. Dấu vết của bốn mùa đã hoàn toàn trở nên mơ hồ. Thời gian trôi đi mà không ai hay.

Không biết đã trải qua bao lâu, rốt cuộc Mục Vũ cũng mở miệng trước: “Hàng ngày cô làm những việc gì?”

Khúc Kiều nghe vậy, thành thật trả lời: “Không làm gì cả.”

“Không buồn chán sao?” Mục Vũ hỏi tiếp.

Khúc Kiều ngẫm nghĩ một lát, “Đâu có sao. Cậu cảm thấy buồn chán à?”

Mục Vũ cười đáp: “Có một chút.”

Khúc Kiều nghe thấy, nhất thời nảy lên ý niệm trả thù. Nàng mím môi cười một tiếng, khiêu khích: “Cuộc đời còn lại của cậu còn dài lắm, nhanh như vậy đã cảm thấy buồn chán sau này biết sống thế nào?”

Bị nàng nói như thế, Mục Vũ trái lại lại sững sờ.

Khúc Kiều thấy vậy, thừa thắng xông lên: “Có phải đã bắt đầu đổi ý rồi không? Có muốn ta thả cậu xuống núi không?”

Mục Vũ nhướn miệng cười nói: “Thực ra thì cũng không phải là buồn chán, chỉ là chưa quen thôi. Mấy năm này ta vẫn theo sư môn nghiên cứu ma giáo, nay được rảnh rỗi, ngay lập tức không thể thích ứng. Huống hồ đệ tử Hỏa Thần giáo đông đảo, bình thường vẫn luôn náo nhiệt vô cùng, sao có được những lúc yên tĩnh như này ...” Hắn nói tới đây, chuyển sang chủ đề khác, cắt lời, “Tục ngữ nói: “Ký lai chi, tắc an chi.” Ta vừa mới đến, còn có rất nhiều chuyện mong được cô chỉ giáo hướng dẫn, nhưng ta sợ phiền tới cô cho nên...” (Ký lai chi, tắc an chi: đã đến (một nơi nào đó) rồi, phải bình tâm. ~ thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.)

Hắn nói như thế càng khiến cho Khúc Kiều thêm xấu hổ. Nàng mang một lòng chân thành nói với hắn: “Không phiền đâu. Có cái gì cậu cứ nói đi.”

“Thật ?” Mục Vũ hỏi lại xác nhận.

“Thật!” Khúc Kiều sảng khoái đáp lại.

“Được.” Mục Vũ gật đầu, đắn đo mở lời, “Ta nghĩ, tuy nơi này có nhà cửa nhưng lại không có dụng cụ nào, khá bất tiện. Nếu có thể thêm một cái tủ bát, thêm mấy cái giá nữa thì càng tốt. Mặt khác, rửa mặt tắm rửa cũng có chút ... a, ta biết những thứ này làm hơi khó, bỏ đi, không nên phiền thì hơn.”

“Cũng đâu phải quá khó. Ta làm cho cậu là được!”

Khúc Kiều nói xong, nhẹ nhàng đứng lên chạy về phía cây dâu. Mục Vũ nhìn theo bóng lưng nàng mà không khỏi buồn cười. Hắn che miệng, nhin cười, đứng dậy đuổi theo nàng.

Khúc Kiều đương nhiên là người nói được làm được. Chỉ trong chốc lát, nàng đã dựng thêm mấy gian phòng, chế thêm được bao nhiêu gia cụ đủ loại hình dáng. Nàng nhìn thành quả, lòng hả hê, chợt nhớ ra không có bát đĩa cũng là một việc phải làm liền tìm vật liệu làm luôn.

Khúc Kiều bận bịu làm lụng một lúc, Mục Vũ ngồi bên cạnh, vừa ăn lương khô vừa nhìn xem. Đợi đến khi Khúc Kiều phát hiện ra chuyện này, lương khô sớm đã bị ăn hết nhẵn nửa túi.

Này không đúng rồi!

Khúc Kiều sực tỉnh, động tác khựng lại.

Hoàn toàn không đúng rồi! Người nợ ân tình là hắn, nói phải báo ân cũng là hắn, vì sao người phải khổ sở chăm lo lại là nàng? Điều này đâu có giống với báo ân!

Thấy Khúc Kiều dừng lại, Mục Vũ ngậm miếng lương khô trong miệng, vỗ tay tỏ ý tán thưởng.

Khúc Kiều vừa thấy, càng xác định ý nghĩ của bản thân. Nàng giơ tay chỉ vào Mục Vũ nói: “Cậu gạt ta!”

Mục Vũ nhai lương khô, mặt cười đến vô tội.

“Cậu...” Khúc Kiều cố vắt óc suy nghĩ xem làm sao mới có thể hòa lại một ván, đầu óc hoạt động một hồi, nàng mở miệng nói, “Ta mệt rồi.”

“Ừ. Vậy thì nghỉ ngơi đi.” Mục Vũ cực kỳ hào phóng đáp lại.

Khúc Kiều đương nhiên không bị mấy lời này gạt quanh, nàng nhướn mày nhìn hấn, nói: “Cứ vậy thôi?”

Mục Vũ không loanh quanh, nói thẳng: “Vậy cô tới đây, ta bóp vai giúp cô.”

Khúc Kiều cau mày nói: “Phải là cậu tới đây mới đúng chứ?”

“Ngồi xuống chỗ ta sẽ thoải mái hơn.” Hấn nói xong, cười vỗ lên chân mình, giang rộng tay ra mở rộng lòng.

Nhìn là biết có bẫy rập rồi!

Khúc Kiều nhìn nụ cười thản nhiên của Mục Vũ liền biết mình bị trêu chọc. Xấu hổ xen lẫn không cam lòng, từng cái từng cái gãi ngứa lòng nàng càng củng cố quyết tâm đập nổi dìm thuyền của nàng.

Không thể thua!

Lòng nàng đã quyết, ném một nửa cái bát gỗ đang làm dở trong tay xuống, sải bước đi tới.

Mục Vũ thấy nàng đi tới, trái lại lại có chút bất ngờ. Nhưng hấn vẫn cười như cũ, cánh tay rộng mở cũng duy trì độ mở. Khúc Kiều dừng lại trước mặt hấn, bình ổn tâm trạng, nghiêng người ngồi lên chân hấn. Nàng đang định mở miệng, Mục Vũ đã mỉm cười nói trước: “Cô ngồi như vậy, sao ta bóp vai được đây?”

Khúc Kiều lúng túng nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng quay đầu nhìn hấn, cố ra vẻ bình tĩnh nói: “Ta nghĩ rồi, bóp vai cũng không có tác dụng gì lắm. Thứ ta hao tổn chính là pháp lực, phải bù đắp lại mới được.” Trong lúc nàng nói chuyện còn cẩn thận liếc nhìn xung quanh, chắc chắn rằng binh khí của hấn không có ở quanh đây, “Mặc dù ta chưa từng hút dương khí nhưng cũng nghe nói vật này rất có ích đối với yêu tinh. Ta lấy thử một chút, cậu không để ý chứ?”

Nghe nàng lại nhắc tới dương khí, Mục Vũ chỉ cảm thấy buồn cười, không hề có chút tin tưởng nào. Hấn theo lời của nàng, lên tiếng: “Được.”

Khúc Kiều biết hấn không tin nhưng nàng cũng đã có chuẩn bị sẵn, nàng đưa tay đặt lên tim hấn, nói: “Vậy ta không khách khí.” Trong lòng nàng đã tính toán, thi triển một phép thuật nho nhỏ dọa cho hấn sợ là xong. Nàng đang chuẩn bị làm, nhịp tim hấn qua lồng ngực truyền tới lòng bàn tay nàng khiến cho lòng nàng căng thẳng.

Thần Tang Kim Nhụy?

Nàng thu liễm ý đùa giỡn, chú tâm tra xét. Sau khi Thần Tang Kim Nhụy nhập thân, nỗi liên tứ chi hấn, đã dung nhập vào tim mạch hấn. Nàng có thể cảm nhận được lực của Kim Nhụy, cũng có thể theo dõi xem hấn có khỏe mạnh hay không. Vậy mà trái ngược lại với vẻ vui tươi sáng khoái của hấn, khí huyết hấn ngưng trệ, tạng phủ suy yếu, một số chỗ gần như đã kiệt quệ. Lúc trước nhờ có kim nhụy hấn mới nhận được cơ hội sống lại. Mà nay, cũng nhờ vào kim nhụy hấn mới có thể gắng gượng duy trì sự sống.

...

Thấy Khúc Kiều không có cử động nào, Mục Vũ nửa khiêu khích nửa giễu cợt hỏi nàng: “Có muốn ta nhắm mắt lại không?”

Khúc Kiều nghe thấy tiếng của hấn nhưng hoàn toàn không để ý xem hấn nói gì, nàng chỉ yên lặng ngược mắt lên, chăm chú nhìn hấn.

Trong mắt nàng có vẻ khác lạ khiến cho Mục Vũ hơi ngẩn ra. Hấn thu liễm vẻ cười đùa, hỏi: “Sao vậy?”

Khúc Kiều cau mày thở dài, đáp: “Lúc ta cứu cậu, đã dặn dò cậu phải phơi nhiều nắng uống nhiều nước, hơn nữa còn phải nghỉ ngơi cho tốt, nhưng cậu có làm theo không?”

Mục Vũ không biết vì sao nàng lại hỏi tới cái này, vẻ mặt có chút mê mang, “Cái này...”

Khúc Kiều đã biết câu trả lời của hắn. Hắn không hề làm theo, không chỉ như thế, mấy tháng này hắn còn vì bảo vệ đồng môn liên tục giao chiến với Ma tộc, chỉ sợ ngay cả giấc ngủ cũng không có. Hao tổn tới như vậy, thảo nào mà ...

Nàng thở dài thật dài, mỉm cười bất đắc dĩ: “May mà cậu tới báo ân...” Giọng nàng rất nhỏ, dường như đang tự nói. Mục Vũ không nghe rõ, lúc đang định hỏi chợt nghe nàng dịu dàng gọi: “Kim Nhụy.”

Sau tiếng gọi này, tim của hắn chấn động mạnh một cái khiến hắn không nhận được kêu lên tiếng. Theo sau chấn động kia, luồng lực ầm ập như gợn sóng lần lần lan ra xa, làn sóng gột rửa toàn thân. Hắn run rẩy, cau mày hỏi nàng: “Cô... làm gì vậy?”

Khúc Kiều nghe hắn hỏi vậy, nghiêng đầu cười đáp: “Không phải đã nói là cậu cho ta chút dương khí bồi bổ sao?”

Mục Vũ không rõ mình nghe thấy cái gì, trong cơ thể có một luồng khí ấm nóng lan tràn khiến cho người ta thoải mái tới không thể kháng cự, đang từng chút từng chút cắn nuốt ý thức của hắn. Chỉ trong một chốc, hắn đã mệt mỏi ngã xuống, yên lặng ngủ say.

Khúc Kiều mỉm cười, giơ tay lau trán hắn, nhẹ nhàng nói: “Thế này mới đúng. Ngoan ngoan ngủ đi.”

...

Giấc ngủ vừa rồi, cực kỳ say sưa.

Lúc Mục Vũ thức dậy, vây quanh bên gối là một đám nấm, có con còn mở to đôi mắt tò mò nhìn dõi theo hắn. Hắn hơi kinh hãi, theo bản năng sờ sang bên cạnh. Đợi tới khi chạm được vào thanh giáo ngấn lạnh như băng kia hắn mới bình tĩnh lại. Hắn ngồi dậy, sắp xếp suy nghĩ nhớ ra chuyện phát sinh lúc trước, không khỏi có chút lo sợ nghi hoặc.

Hắn giơ tay lên vùng tim, trầm tư suy nghĩ, một cây nấm chợt vòng qua trước mặt hắn cố gắng dẫn dắt sự chú ý của hắn. Những cây nấm khác thấy thế, cũng đều tụ tập tới, vừa xoay quanh vừa nhảy nhót, cũng không biết là có ý gì.

Hắn có hơi buồn cười, mở miệng hỏi: “Sao vậy?”

Đám nấm nghe hắn hỏi, tíu tít giơ tay lên chỉ về một phía. Hắn nhìn theo chỉ thấy trên chiếc bàn cách đó không xa có đặt một cái bát gỗ mới tinh, trong bát gỗ đầy ắp nước.

Hắn xuống giường, bưng nước lên nhìn bóng mình phản chiếu bên trong, cười khê, “Phơi nắng nhiều uống nhiều nước sao?” Hắn tự nói lầm bầm rồi một hơi uống cạn bát nước kia. Hắn thở phào nhẹ nhõm, lau miệng sau đó cất bước ra khỏi cửa.

Đám nấm riu rít theo sát hắn, tựa như những ngọn đèn dầu nhỏ nhỏ yếu ớt, soi tỏ con đường dưới chân hắn. Đi được một đoạn lại càng có nhiều nấm gia nhập vào, tạo thành một con đường quanh co tỏa sáng.

Hắn đi hết sức cẩn thận, rất sợ dẫm phải bọn chúng. Hắn tới bên đầm nước, chỉ thấy một đám nấm khác đang tụ tập ở đó, thấy hắn tới, đám nấm kia lại tíu tít ào tới đây, cả đám trùng trùng vây quanh hắn.

Những tiểu yêu tinh này chỉ có tuổi thọ một ngày, đám nấm hôm nay đều là nấm mới nhưng dường như tất cả đều biết hắn vậy. Hắn cúi người, nâng một con lên cười hỏi: “Nàng ở đâu vậy?”

Nấm xoa xoa đôi tay nhỏ bé, đầu nghiêng nghiêng, không trả lời.

Hắn bất đắc dĩ cười một tiếng, đang định tự mình tìm kiếm chợt có cơn gió mát từ phía sau thổi tới khiến cơ thể hắn thoáng lạnh. Hắn quay đầu nhìn lại chỉ thấy rừng cây khắp núi nhường ra một con đường. Có thể làm những điều đó trên núi này chỉ có Khúc Kiều. Hắn cũng không nghĩ nhiều cứ men theo đường mà đi.

Dọc theo con đường, rét lạnh càng lúc càng rõ rệt. Cuối đường là một khối đá. Một nửa chôn trong đất, một nửa lộ ra ngoài, bên trong phủ đầy rêu xanh, bên ngoài lại trắng xóa những tuyết. Đám nấm dừng lại trước “ranh giới”, không tiến về phía trước nữa. Mục Vũ ngẫm nghĩ một lát rồi cất bước đi ra ngoài.

Tuyết đã ngừng, nửa vầng trăng treo cao, tỏa ra một quang sáng rọi xuống. Không khí lạnh như băng tràn vào phổi đưa tới cơn đau nhói. Hắn vuốt nhẹ cánh tay, tiếp tục đi ra. Cảnh sắc dưới chân núi đã hiện lên rõ ràng trước mắt.

Ánh lửa yếu ớt, lều cỏ ẩm áp, chính là nơi hạ trại của đệ tử Hỏa Thần giáo ...

Hắn kinh ngạc nhìn, quên cả cử động. Cho tới khi gió lạnh ập tới, xuyên qua áo quần đơn bạc của hắn khiến hắn run rẩy hắn mới kịp sức tỉnh. Hắn nở nụ cười, khe khẽ lầm bầm: “Cố tình ...”

Dứt lời hắn xoay người lại, quay trở về khu rừng ẩm áp. Đúng lúc này hắn chợt cảm giác được vẻ khác thường. Một lực lượng cổ quái đang tiến lên từ chân núi. Mặc dù chỉ có vẻ mỏng manh phảng phất nhưng lại khiến cho người ta không khỏi rợn tóc gáy.

Cảm giác này, hắn đã quen thuộc.

“Ma khí?!”

~Tác giả: Chương cũ đã nói lên một đạo lý: đàn ông đều là đồ lừa đảo.

[Khúc Kiều: còn hung dữ, xấu tính, hở tí là gạt người! Không bao giờ... tin tưởng vào cái gì gọi là báo ân nữa! TAT]

[Mục Vũ: đừng mà, vui vẻ chung sống đi

]

Nhưng mà tôi vẫn muốn nhắc lại với mọi người, nam chính thực sự không phải người xấu đâu!

Ai ~ sao lần nào cả nhà cũng không tin vào nam chính của tôi vậy?

[Liêm Chiêu: đúng vậy, ta cũng bị hiểu lầm rõ lâu.] (Liêm Chiêu là tên bạn nam chính trong truyện Chuyện xấu nhiều ma của NCHL)

[Mục Vũ: ...]

[Na Chích: ...]

[Hồ Ly: ...]

Nói tóm lại! Phải tin tưởng vào phẩm giá con người của tôi nhé!!!

Xì poi chương sau: Nam chính thật sự là người tốt.

[Na Chích: Người đủ rồi!]

[Hồ Ly: ...]

~Lion: Hở cho tên bạn quá bạn Vũ ạ, nghiêm túc gì mà cong cong vẹo vẹo chọc bạn cây xoay quanh mãi vậy, giờ bị bạn í lừa xuống núi rồi, sướng nhé.

8. Chương 8: Chương 7

Ma khí. Phàm là ma tộc, đều có ma khí. Khí này tụ lại, tựa như chướng khí* cũng chẳng khác nào bệnh dịch. Ma vật càng mạnh, ma khí trên người hóa thành bức tường ngăn cản, ngay cả tiên pháp cũng bị nó cản trở, đó gọi là “ma chướng”.

(*chướng khí: khí độc (ở rừng núi))

Vì sao ma tộc lại tới đây?

Mục Vũ bắt giác lo lắng, đôi mắt nhìn xuống chân núi. Nhưng ở khoảng cách xa như vậy, hướng hồ đương lúc ban đêm, tuy có ánh trăng sắc tuyết nhưng vẫn không thể nào nhìn rõ. Hắn do dự một lát, nhón chân, bay xuống núi.

Lúc hắn rời đi, hất tung một chùm tuyết, đè lên đầu đám nấm. Đám nấm không chịu được lạnh, rồi rít hoảng loạn. Ngay lúc ấy Khúc Kiều hiện thân, nàng ngồi xổm xuống, cẩn thận phủi tuyết cho đám nấm. Bên ngoài “ranh giới”, ánh trăng sáng tỏ, động tác của nàng dần ngừng lại, ngược mắt nhìn theo hướng Mục Vũ rời đi.

Quả nhiên vẫn không thể bỏ được đồng môn .. cũng không biết lần này đi, bao giờ mới có thể trở lại ...

Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi khẽ mỉm cười, yên lặng chờ đợi.

...

Lại nói tới doanh trướng dưới chân núi, ánh lửa ấm áp. Ngọn đèn dầu trong doanh hắt ra ánh sáng yếu ớt, soi tỏ khuôn mặt tái nhợt của cô gái. Nàng khoác áo choàng ngồi trên chiếu ngơ ngẩn nhìn vật trong tay. Đó là di vật của đồng môn, món nào cũng đều cực kỳ quen thuộc. Về mặt nàng ưu tư, mi mắt rủ xuống, tinh thần rệu rã nhưng vẫn không hề rơi nước mắt.

Để ý thấy ngọn đèn dầu trong trướng đã dần tàn, thiếu nữ gác đèn ngoài cửa nghĩ một hồi, quyết định vén màn lên bước vào nói: “Sư tỷ, nghỉ sớm thôi.”

Cô gái quay đầu, khẽ cười, lên tiếng: “Được, muội cũng nghỉ sớm đi.”

“Vâng.” Thiếu nữ mỉm cười gật đầu, đang chuẩn bị lùi xuống đi ra ngoài chợt nghe thấy nàng kia ho khan. Nàng vội vàng tiến lên, ân cần hỏi, “Sư tỷ, tỷ không sao chứ?”

Cô gái thở chậm chậm, lắc đầu đáp, “Không sao.”

Chân mày thiếu nữ nhíu lại, bưng một chén trà lên, đưa cho nàng kia, “Sư tỷ, tỷ mang thương tích trên người, tội gì phải đích thân tới đây.”

Cô gái nhận lấy chén trà, uống một hớp, xoa dịu sự khó chịu trong cổ họng, lặng lẽ thở dài: “Dù sao cũng phải tới nhìn một lần, mới có thể an lòng được...”

Thiếu nữ nghe giọng nói đượm buồn của sư tỷ, biết lòng sư tỷ không vui nên không nói tiếp. Nàng mỉm cười, nói rằng: “Đúng rồi, các sư huynh đã đi tìm vật gì kia ... a, “Vân chi cam lộ”. Không biết lời cô nương kia nói là thật hay giả, nếu là thật thì tốt quá.”

“Nói cho cùng cũng không biết là thần thánh phương nào, dù sao cũng phải cẩn thận một chút mới được.” Cô gái nói.

Thiếu nữ đang định trả lời chợt cảm thấy một luồng âm khí lạnh lẽo ủa đến. Nàng cau mày đứng dậy, ra khỏi lều cỏ. Tay lật ngửa, một thanh mạch đao đã hiện ra trong tay. Nàng cầm đao đứng đó, lạnh lùng quát: “Yêu ma phương nào, còn không mau hiện thân!”

(*Mạch đao: loại vũ khí có cán cầm dài như thương nhưng trên đầu lại là một lưỡi dao.)

Những người khác cũng phát hiện ra sự khác thường, lại nghe thấy tiếng quát chói tai này, vội vã rời khỏi doanh trướng, gọi binh khí ra, cẩn thận đề phòng.

Trăng tỏ tuyết sáng, nhuộm ra một màu hoàn mỹ. Trong bóng đêm cô quạnh sâu lắng, vang lên giọng nam trầm cười cợt “Xem kìa, vận may của ta thực quá tuyệt vời. Chỉ tới nhất chút hải cốt vậy mà còn có thể gặp được người của tiên tông. Haha, không bằng thế này đi, chư vị được cái dồi dào, để cho ta lấy mấy đầu người trở về tranh công nhé.”

Tiếng còn đang cất lên, dưới bầu trời tuyết chợt hiện ra một bóng ma. Bóng dáng kia như làn khói, lơ mơ ngưng thành hình. Một bộ xương khô mặt quỷ, hốc mắt tối đen, đầu lâu xương sọ.

Dáng vẻ này, hiển nhiên là vô cùng đáng sợ. Mọi người biết sắp xảy ra chuyện, đều không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Lúc này, cô gái trong trường chậm rãi đi ra, “Chỉ là ma vật mà cũng dám cuồng vọng như thế.” Giọng nói của nàng điềm tĩnh ung dung, ngay lập tức bình ổn lòng người.

Bóng ma kia thấy nàng, ra vẻ vui mừng nói: “Đây chẳng phải là Thanh Thương cô nương Hỏa Thần giáo sao, xem ra tối nay ta lại lập công lớn rồi!”

Thanh Thương hừ lạnh một tiếng, cánh tay nhấc lên, gọi: “Tiền.”

Ngay lập tức gió mạnh nổi lên, cùng với ánh bạc sắc lạnh, chỉ trong nháy mắt đã xé rách bóng ma kia. Nhìn kỹ lại, ánh bạc kia là một cây thương dài sáu thước, cực kỳ sắc bén, không phải loại thường.

Cây thương một kích đã đâm thủ liên bay về hướng Thanh Thương, nằm vững vàng trong tay nàng. Thanh Thương đứng yên đó, không hề buông lỏng cảnh giác. Nhìn bóng ma đã vỡ vụn kia nhanh chóng tụ lại, dường như chẳng chịu chút tổn thương nào.

“Làm ta sợ giật mình ...” Bóng ma cười nói, “May mà ta cũng có chuẩn bị mới tới.”

Lời vừa dứt, mặt đất rung chuyển lộ ra khe nứt, xương trắng dày đặc tựa như cỏ xuân từ dưới đất chồi lên. Cảnh tượng như vậy đã đáng sợ, huống hồ lũ xương trắng này còn không phải do con người biến thành: ba mắt vuông vức, đuôi dài tay lớn, nanh móng sắc nhọn... rõ ràng là yêu ma hóa thành.

Thanh Thương thấy thế, chợt có cảm giác không tốt: “Ma cốt?”

“Haha, không phải ta đã sớm nói rồi sao, ta tới là để nhặt hài cốt.” Bóng ma dứt lời, hai cánh tay cùng nhấc lên. Đống xương trắng kia trào lên, tụ lại thành quả cầu. Quả cầu xương treo lơ lửng giữa trời, che đi ánh trăng. Chỉ thoáng chốc, huyết sắc thê lương chói mắt nhuộm cả đất trời, ma chương nồng đậm bao phủ khắp nơi. Phàm là đệ tử tu tiên thì đều sinh ra cảm giác khó chịu nhưng không cách nào vận khí lưu thông.

Nghe đồn, nếu khắc chú lên thi cốt ma vật, ngâm lấy ma huyết, cúng trong bảy bảy bốn mươi chín ngày thì có thể luyện thành “Ma cốt luân”. Vật này nồng đậm ma khí, có thể khôn tiên pháp, tuyệt thần lực. Nay, mặc dù chỗ xương trắng này chưa luyện thành “Ma cốt luân” mà đã uy lực tới nhường này, thực khiến cho người ta kinh sợ ...

Thanh Thương chau mày, không quản ngại ma chương, cầm thương xông tới quả cầu xương.

Bóng ma lượn lơ ở đó, một mặt che chở cầu xương, một mặt hóa giải chiêu thức của Thanh Thương. Trong lúc đó, mặt quỷ lơ lửng, càng tăng thêm vẻ quỷ dị. Sau mấy chiêu, bóng ma cười hỏi: “Chẳng lẽ Thanh Thương cô nương có thương tích trong người?”

Thanh Thương nghe thế, không trả lời, thương quét ngang, chuyên chú tấn công.

Tiếng cười của bóng ma càng thêm lớn, nói tiếp: “Trời giúp ta rồi. Vậy ta sẽ không khách khí đâu.” Dứt lời, bóng ma lui sang bên cạnh, hai tay xòe ra. Chỉ thấy bùn đất bay lên, trong nháy mắt đã tụ thành một thanh trường kiếm. Kiếm này cực tối giản, vô phong vô nhận*, trên thân kiếm ngoằn ngoèo những sắc màu rối rắm, hiển nhiên là hóa ra từ bùn đất.

(Vô phong vô nhận: phong là mũi nhọn của kiếm, nhận là lưỡi kiếm)

“ “Băng Nghiêu”? Người là Kiếm thị?!” Thanh Thương cả kinh thốt.

(Kiếm thị: hầu kiếm)

(Băng Nghiêu: “Băng” là sụt lở, “Nghiêu” là từ cổ, chỉ dáng vẻ của núi cao.)

Tiếng cười của bóng ma vắng vắng, đáp: “Mất nhìn tốt đó, có thể chết dưới bảo kiếm “Băng Nghiêu” cũng không coi là bê mặt chứ.” Bóng ma nói tới đây, hắng giọng hô: “Hậu thổ thừa nạp! Thương hồn táng!”

(Thương hồn táng: an táng linh hồn chết yểu.)

Mi mảy Thanh Thương càng nhúu chặt, đang chuẩn bị đối phó không ngờ ma chương nồng đậm này lại gọi lên độc tổ trong người nàng, trong lúc nhất thời, cơn đau âm ỉ chiếm cứ lồng ngực, hơi thở nàng dần chậm lại, cơ thể nghiêng ngã rồi khụy ngã xuống đất. Ngay lúc đó, âm phong tà ác đánh thẳng tới. Đồng môn xung quanh muốn xông tới trợ giúp nhưng lần nào cũng bị ma chương ngăn cản, không thể thi triển được.

Trong giây phút chỉ mảnh treo chuông, một chùm lửa băng qua không gian đâm trúng cầu xương không chệch một ly. Xương trắng lập tức bốc cháy, vỡ vụn chia lìa, ma chướng cũng theo đó mà tan rã. Bóng ma cả kinh, chiêu thức trong tay nhất thời khựng lại. Nhờ biến cố này, mọi người có thể thở được, cũng cho Thanh Thương một cơ hội, tránh khỏi công kích.

Bóng ma sức tĩnh lại, vô cùng tức giận. Mặt quỷ nghiêng sang, nhìn về hướng ánh lửa xuất phát.

Xương trắng bị thiêu đốt, chiếu tới cả những vùng tối xung quanh. Người xuất thủ ẩn trong bóng tối, nhìn không rõ lắm.

“Ồ, thật là bản lĩnh, để ta đối phó với kẻ thích xen vào việc của người khác này trước đã!” Bóng ma vừa dứt lời, cầm kiếm bay đi, đánh úp người đang ẩn trong chỗ tối.

Người tới, dĩ nhiên là Mục Vũ. Hắn vừa ra khỏi núi đã trông thấy cầu xương bay lên không trung, ma chướng bao phủ. May mà hắn tới kịp lúc mới có thể cứu được đồng môn. Giờ thấy bóng ma kia xông về phía mình, lại càng trúng ý của hắn. Hắn tung người lùi xuống, để bóng ma kia truy đuổi theo.

“Ta muốn xem xem, người có thể chạy trốn tới đâu!” Bóng ma cười lạnh.

Mục Vũ không thèm để ý, đợi tới khi đã cách xa mọi người hắn mới dừng bước, xoay người lại, trầm giọng gọi: “Xung!”

Giáo ngắn lượn vòng tới, bóng loáng như lụa, đánh thẳng về phía bóng ma kia.

Bóng ma thấy chiêu thức như vậy cũng chỉ cười, không thèm né tránh. Giáo ngắn đâm xuyên qua cơ thể vẫn không thể tổn thương hắn chút nào. Hắn cười nói: “Chiêu thức giống nhau như thế, chẳng lẽ là đồng môn?”

Mục Vũ không nói, cánh tay vung lên. Mũi giáo đổi hướng, đâm thẳng về phía mặt quỷ của bóng ma. Lúc này bóng ma mới kiêng dè, vội vã vung kiếm đỡ.

Kiểm giáo va vào nhau, tiếng vang rền rất. Mục Vũ nghe tiếng xông lên, đem giáo ngắn bị kiếm đẩy văng ra tiếp vào trong tay, sau đó xoay tay xuất chưởng, vẫn tiếp tục công kích mặt quỷ.

Bóng ma lùi liền mấy bước, chật vật tránh né. Hắn đứng lại, quan sát Mục Vũ một phen, cất tiếng: “Mất kém quá. Thì ra là Vũ trong Ngũ âm...” Hắn nói tới đây, giọng nói nhuốm chút hoài nghi, “Chẳng phải người đã sớm ...”

Mục Vũ cũng không đáp lại, không hề chần chừ, hắn cầm giáo nhảy lên, ngưng tụ muôn vạn nhuệ khí, một lòng chế địch. Bóng ma không dám khinh thường, vung kiếm tiếp chiêu. Hai bên đánh nhau, không phân thắng bại. Bóng ma dần quen thuộc với đường đi nước bước các chiêu thức của Mục Vũ. Hắn kiên cường trở lại, cười hỏi: “Vì sao ngươi không bị ma chướng trở ngại?”

Mục Vũ đương nhiên vẫn không đáp lời, tiếp tục công kích. Bóng ma tỏ thái độ hiểu ra, hỏi tiếp: “Ngươi chết mà sống lại, tất đã gặp được kỳ ngộ, sao không kể cho ta nghe một chút nhỉ?”

Bóng ma hỏi thăm không ngớt, Mục Vũ vẫn im lặng, cứ như vậy bóng ma cũng phiền. Hắn cười than một tiếng, vung kiếm hất tung mũi giáo của Mục Vũ, lùi xuống đứng đó. “Đúng là một kẻ không thú vị, khó trách Địa Phủ cũng không thèm nhận ngươi.” Trong lúc nói chuyện, bóng ma để kiếm xuống đất, “Không thể để ta vất vả uống được, cho ngươi đi thêm một lần nữa nhé! Thương hồn –”

Lời chú hán còn chưa nói xong, Mục Vũ đã đi trước hắn một bước, hô: “Phù lửa!”

Bóng ma cả kinh, lúc đang định cử động, ngọn lửa bốc lên phừng phừng, cắn nuốt từ đầu tới chân hắn. Thì ra trên mặt đất đã sớm vẽ phù chú, chỉ đợi hắn sơ sót khinh suất liền tự chui đầu vào lưới.

Mục Vũ nhìn thế lửa hừng hực, mím môi cười một tiếng. Vậy mà niềm vui của hắn còn chưa kịp lan rộng, trong lửa đã vang lên tiếng khinh miệt giễu cợt: “Đường đường là đệ tử tiên môn, mà ngay cả đạo lý ‘Hỏa sinh Thổ’ cũng không biết sao?”

Tiếng nói vừa dứt, một trận kinh phong phá vỡ ngọn lửa xông ra. Mục Vũ đang muốn đối phó, bùn đất dưới chân bỗng chốc dâng ra. Cơ thể hắn bị vùi lấp, chôn sâu tới đầu gối, lúc định đứng dậy, trong bùn đất

tựa như có bàn tay vô hình tóm chặt lấy hắn, không cho hắn cử động. Lúc này, bóng ma đã tới trước mắt, thể kiếm mạnh mẽ đâm thẳng vào tim hắn.

Thấy trường kiếm sắp đâm vào, bóng ma cất tiếng cười quái dị, hắn còn muốn giễu cợt thêm mấy câu bỗng thấy một luồng lực ào ra không ngừng. Không những ngăn cản thể kiếm mà còn từng chút từng chút một đẩy kiếm ra ngoài. Hắn không khỏi ngạc nhiên, chăm chú nhìn vào, chỉ thấy tim Mục Vũ lóe ra kim quang. Không biết vật gì chiếm cứ cơ thể mà mạnh mẽ bất phàm tới vậy.

Nhất thời lòng bóng ma nao nao, lại để cho Mục Vũ lợi dụng sơ hở, nắm giáo ngăn đâm thẳng vào mặt quỷ của bóng ma. Một tiếng động trong trẻo vang lên, mặt quỷ bị đâm ngay chính giữa, vỡ vụn. Bóng ma kêu lên một tiếng hoảng sợ lùi về phía sau. Ngay sau đó khí đen xung quanh tan biến hết, thân ảnh hư vô hóa thành thực thể, diện mạo mơ hồ cũng hiện ra rõ ràng. Không ngờ được, ma vật kinh người này lại là một thiếu niên gầy gò.

Thiếu niên thống khổ che mặt, máu tươi từ khe hở bàn tay chảy ra rơi xuống đất. Hắn run rẩy nói: “Thì ra là ...”

Lời còn chưa dứt, liền nghe thấy tiếng người vang lên từ đằng xa. Hắn quay đầu nhìn lại, thấy nhóm người Thanh Thương đang từ đằng xa chạy tới. Hắn cuống quýt hua kiếm cho bùn đất bay lên, thân hình thoát cái biến mất, bỏ chạy mất hút.

Mục Vũ cũng có chút kinh hoảng, vội vã vùng thoát khỏi kiềm chế. Hắn đang định xoay người rời đi chợt nghe thấy tiếng gọi tha thiết với theo: “A Vũ!”

Mục Vũ dừng bước, kinh ngạc đứng đó.

Thanh Thương đi lên trước mấy bước, bắt được cánh tay hắn, kéo hắn quay người lại. Nàng nhìn hắn chăm chú, buồn bã cười một tiếng nói: “Quả nhiên là đệ.”

Mục Vũ thoáng sợ hãi, hắn nhìn Thanh Thương rồi lại liếc nhìn nhóm đồng môn, do dự mãi mới cất tiếng đáp lại: “Sư tỷ ...”

Không đợi hắn nói tiếp, Thanh Thương đã kéo vai hắn, ôm lấy hắn.

“Đồ chết tiệt này, ta biết đệ không chết mà ...”

~Tác giả: Không thể hoàn thành lời giới thiệu chương trước khiến cho tôi rất buồn... (Lion: Không thể chứng minh được nam chính là người tốt theo như đã giới thiệu ở chương trước.)

Nhưng cho dù thế nào, mọi người thấy đó, những điều nam chính nói với nữ chính là thật, vì báo ân hắn đã thực sự khiến cho đồng môn tưởng rằng mình đã chết ... *mắt nhìn xa xăm ing~...

Lòng báo ân cố chấp biết bao nhiêu ... *mắt nhìn xa xăm ing

~Mặt khác, tôi sẽ giải thích cho sư tỷ trước, sư tỷ đối với nam chính thật sự không có tình nhi nữ đâu...

[Sư tỷ: T_T sư đệ không chết, thực quá tốt rồi ...]

Sau đó, đọc xong chương này hẳn mọi người đã đoán ra “sự huyền diệu” trong tên họ của các nhân vật trong truyện phải không?

Không sai, Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ. Nam chính và sư tỷ, chính là trụ cột trong môn phái, được lấy tên của ngũ âm

~Thanh Thương: âm vang bị thương.

Dĩ nhiên, tôi là một người luôn không nhịn được mà xì poi, chắc chắn dưới đây sẽ tiếp tục công bố tên của những đệ tử ngũ âm khác nữa. Đó chính là:

Lưu Chủy: uyển chuyển biến ảo.

Toàn Cung: thời xưa lấy thập nhị luật ứng phối với thất âm, thập nhị luật đều lấy âm Cung làm chủ, gọi là Toàn Cung.

Mạnh Giác (Giốc): Âm nhạc lấy căn bản là dây Giốc thì chào mừng mùa Xuân tới và đánh thức mọi đời sống trời đất sáng khoái.

Đọc tới đây, hẳn mọi người đã phát hiện ra một sự thật to đùng, đó chính là —— tôi thật sự là một người cuồng si tra từ điển!

[Na Chích: người đủ rồi ...]

Khụ, cuối cùng, tiếp tục xì poi chương sau:

Được rồi, dưới đây chúng ta sẽ nói xem xem rốt cuộc nam chính là hạng người gì.

[Na Chích: Được rồi, được rồi, là người tốt, không cần nhắc lại nữa...]

[Hồ Ly: ...]

ừ, đúng là vậy đó, tam biệt các bạn! [không phải tôi đã quên mất gì chứ?]

[Khúc Kiều: T__T đếm năm ...] (Lion: tác giả “quên” không nhắc tới bạn cây)

~Lion: Đoạn giải thích trên, những chữ in nghiêng là mình chém + kết hợp với một số điều tra được. Còn đoạn gốc của tác giả thì mình xin phép lược bớt bởi nó chẳng khác nào edit lại những từ đó từ baidu baike.

*bổ sung một chút về Ngũ âm: (cái này liên quan chút tới việc xây dựng tính cách + vị trí, vai trò của các nhân vật trong nhóm Ngũ âm Hỏa Thần giáo)

Về lên vòng tròn, ta có:

- Cung là vua (quân) ở Trung cung, điều xướng tứ phương, làm chủ chốt cho bốn thanh âm kia.
- Thương là thần tử (thần) có nhiệm vụ làm cho mọi sự trở nên hiển dương, kết quả.
- Giốc là vạn dân (dân) như muốn tung ra khỏi vỏ vật chất để nhô lên hướng tinh thần.
- Chủy là vạn sự (sự) thịnh đạt, phong doanh, phúc khánh.
- Vũ là vạn vật (vật) qui tàng về lòng vũ trụ, lúc chung cuộc.

(nguồn: nhantu.net)

p.s: Mình cũng phát hiện ra một sự thật. Tác giả đúng là siêu siêu thích lảm nhảm.

9. Chương 9: Chương 8

Ở trên núi, Khúc Kiều vẫn đang đợi. Sau khi tuyết ngừng rơi, xung quanh còn lạnh hơn cả khi tuyết rơi. Ánh trăng như sương, cũng lạnh như băng vậy. Gió lạnh thổi xuyên qua xiêm y, thấu tới tận xương cốt khiến cơ thể đau nhói.

Khúc Kiều ngồi sụp xuống, ôm đầu gối, nhìn đám nấm đang tụ lại một chỗ sưởi ấm cho nhau mà lòng không khỏi hâm mộ.

Thực ra thì, sao lại phải chờ, lúc hán về tới, tự nhiên sẽ trở lại ...

Khúc Kiều ngẫm nghĩ rồi khẽ thở dài một tiếng. Nàng đang chuẩn bị làm phép phong bế rừng núi, đột nhiên, một cơn địa chấn từ cây dâu truyền tới, rung chuyển toàn bộ ngọn núi. Nàng không kịp phòng bị nên ngã xuống đất. May mà trên núi phủ đầy tuyết trắng cho nên đầu cô đập xuống cũng không sao. Nàng bò dậy, còn chưa hiểu rõ chuyện gì xảy ra đã lại nghe thấy tiếng cành lá rung động phát ra tiếng xào xạc.

Nàng lơ mơ nhận ra đầu mũi, nhắm hai mắt lại, tập trung xem xét.

Lúc trước, khi nàng phát hiện ra cơ thể Mục Vũ suy yếu đã kết nối Thần Tang Kim Nhụy trong cơ thể hán với bản thể của nàng, giúp hán điều khí. Chấn động hôm nay, có lẽ là hán bị thương rồi, Kim Nhụy sẽ tự chữa khỏi vết thương. Nhưng mà động tĩnh lớn thế này, chỉ sợ vết thương kia ...

Khúc Kiều không dám nghĩ nhiều nữa, bay vọt lên, vội vàng xuống chân núi tìm người.

...

Ở chân núi, mọi người đứng trong tuyết, tất cả đều im lặng.

Mục Vũ bị Thanh Thương ôm chặt, nhất thời cũng không biết nên cử động như thế nào.

Một lúc lâu sau, Thanh Thương buông lỏng vòng ôm nhưng hai tay vẫn còn nắm chặt lấy cánh tay hắn. Nàng nhìn hắn, cau mày hỏi: “Nhiều ngày nay Đệ đã đi đâu?”

Mục Vũ không trả lời được, chỉ điềm đạm mỉm cười.

Hai mắt Thanh Thương đã đỏ hồng, lại cố nén không rơi lệ. Thấy hắn không trả lời, nàng cũng không nhẫn tâm hỏi tiếp. Nàng dừng lại trong chốc lát, giọng nói đã hoàn toàn mềm mại: “Mới vừa rồi có bị thương không?”

Mục Vũ lắc đầu, lúc đang định trả lời, Thanh Thương chợt để ý tới vết rách trên ngực áo hắn do bị kiếm đâm vừa rồi. Nàng thoáng khiếp sợ, không chần chừ hỏi nhiều, lập tức kéo áo hắn ra. Những nơi ánh mắt đặt tới, da thịt của hắn đều bình thường. Lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng sửa sang lại y phục cho hắn, cười nói: “Làm ta sợ giật mình. Không sao là tốt rồi.”

Mục Vũ mỉm cười, nói: “Sư tỷ, đệ đâu phải là trẻ con.”

Thanh Thương nghe vậy, tự giễu: “Đúng vậy, là ta mạo phạm.” Dứt lời, nàng quay lại nói với đồng môn, “Còn ngơ ngẩn ở đó làm gì?”

Mọi người nghe vậy, rối rít chạy tới, vây quanh Mục Vũ ân cần hỏi han. Thanh Thương đứng bên cạnh, nhìn tình cảnh này bất giác nhíu mày.

Mục Vũ cũng mỉm cười, hắn trả lời từng câu hỏi của đồng môn sau đó tách ra đi về phía Thanh Thương. Thanh Thương thấy hắn đi tới, cười nói: “Trông đệ xem, mau mau thay y phục khác đi.”

Mục Vũ không đáp lại, khẽ bảo: “Đệ phải đi.”

Thanh Thương thoáng kinh ngạc xen lẫn hoài nghi hỏi: “Đệ nói gì? Phải đi? Đệ muốn đi đâu?”

Mục Vũ hơi cúi thấp đầu, chần chừ không trả lời. Thanh Thương thấy hắn như thế, trong lòng bộc phát nóng giận, tâm trạng lên xuống thất thường rồi loạn nội tức của nàng khiến cho nàng không khỏi ho khan. Mục Vũ vội vàng giơ tay đỡ lấy nàng hỏi: “Sư tỷ, tỷ làm sao vậy?”

Thanh Thương gấp gáp muốn trả lời, vừa mở miệng, đã thấy yết hầu trào lên vị tanh ngọt. Nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, ho ra một ngụm máu đen. Mục Vũ nhìn thấy, hoảng hốt hô: “Đây là ... ma độc?”

Thanh Thương làm gì còn để ý tới vết thương, nàng tóm lấy tay hắn, bình tĩnh nhìn hắn, thở hổn hển nói: “Đệ ... cũng không nhất thiết phải đi tới đó đúng không ... cùng ta ... cùng ta trở về phái...”

Mục Vũ không biết trả lời thế nào, hắn không thể tránh khỏi tay nàng, không phải vì lực siết mà vì một lòng sầu lo, không biết làm sao để giải mối sầu.

Đúng lúc này, chợt có luồng hơi ấm theo làn gió phả qua, theo sau đó là mùi thơm của cỏ cây.

Lòng Mục Vũ chợt động, ngược mắt nhìn lên.

Ánh trăng trong trẻo, soi tỏ bóng dáng nhanh nhẹn kia. Người bay tới ấy, chính là Khúc Kiều.

Khúc Kiều đứng lại, nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi sửng sốt. Đám người tụ lại dưới kia, hôm trước đều đã từng gặp. Người nàng muốn tìm, đứng bên trong bọn họ, tay đỡ một vị cô nương. Vị cô nương này nàng đương nhiên là biết. Nàng nhìn bọn họ đỡ lấy nhau, lòng thoáng vương chút ảo não nhưng rất nhanh phần ảo não này đã hóa thành lúng túng.

Dường như bọn họ là đồng môn quen thân nhau từ trước. Nàng tới không đúng lúc rồi ...

Khúc Kiều ngẫm nghĩ một chút, miệng cười khan, nói với mọi người: “Ặc ... ta chỉ đi ngang qua thôi. Không có gì đâu, không có gì đâu, ta đi đây.”

Nàng nói xong, phất tay xoay người đi luôn. Lúc chuẩn bị rời đi chợt nghe Mục Vũ gọi nàng: “Khúc Kiều.”

Khúc Kiều dừng bước, do dự quay đầu lại.

Mục Vũ cười với nàng, nói: “Chờ ta một lát.” Dứt lời, hấn bẻ Thanh Thương lên, đi vào trong doanh.

Mọi người đều đi theo sau hấn. Khúc Kiều rối rắm trong chốc lát, không thể làm gì khác cũng đành đi theo.

Vào trong doanh, Mục Vũ ôm Thanh Thương vào trướng, lại dặn dò một số nữ đệ tử trị thương cho nàng. Làm xong những thứ này, hấn lùi ra ngoài trướng, lẳng lặng chờ.

Khúc Kiều mang theo côi lòng tràn ngập khó xử chậm chậm đi tới bên cạnh hấn. Về mặt hấn nặng nề, giữa mi mày đều là vẻ ưu sầu. Khúc Kiều nhìn hấn như vậy, nhất thời trong lòng vang lên rất nhiều câu nói, tựa như là “Nàng ấy trúng độc đã lâu, trong phút chốc không thể tốt lên được, cậu cứ ở lại chăm sóc nàng ấy đi”, hoặc là “Nếu đã gặp đồng môn vậy hãy trở về với bọn họ”, hay là “Không bằng ta để cậu rời đi”... nhưng cuối cùng nàng cũng không nói ra khỏi miệng. Nàng than nhẹ một tiếng, đang định rời tầm mắt đi chợt nhìn thấy vết rách trên áo hấn.

Chẳng lẽ là bị người khác đâm vào tim?

Khúc Kiều nhú mày, hỏi Mục Vũ: “Cậu có choáng không?”

Bất thành linh bị hỏi khiến Mục Vũ sửng sốt.

“Ặc, có chỗ nào khó chịu không?” Khúc Kiều giải thích.

Mục Vũ để ý thấy tầm mắt nàng, lúc này mới hiểu ra. Hấn cúi xuống nhìn lồng ngực mình, cười đáp: “Ta không sao.”

“Ta biết cậu không sao. Nhưng “không sao” không đồng nghĩa với không bị thương.” Khúc Kiều nghiêm túc nói, “Đầu choáng, lòng bồn chồn, bất an, hơi thở không đều ... mấy việc đó, có hay không?”

Mục Vũ sợ run trong chốc lát rồi bật cười. Hấn lắc đầu, đáp lại nàng: “Không có ...” Vừa mới dứt lời, chợt nghĩ tới điều gì, bổ sung thêm một câu, “Chỉ có chút hơi lạnh.”

“Vậy thì tốt.” Khúc Kiều đáp xong, chợt cảm thấy không đúng lắm, vội vã sửa lại, “A, không phải vậy, ta không phai nói lạnh thì tốt mà là nói không có chuyện gì khác thì tốt...”

Mục Vũ gật đầu cười: “Ừ.”

Lúc này Khúc Kiều mới yên tâm. Nàng vui vẻ quay đầu lại nhìn doanh trướng trước mắt. Đợi thêm một lát, nàng ủ rũ lắm bầm một câu: “Ta cũng cảm thấy hơi lạnh ...”

Mục Vũ nghe thấy thế, vội vàng kéo nàng đi tới bên cạnh đồng lửa, nhờ đồng môn đưa thảm len tới phủ thêm cho nàng.

Khúc Kiều cuộn tròn đứng dậy, bao bọc toàn thân, nói một tiếng: “Cám ơn.”

Trông dáng vẻ nàng như vậy, đáng thương vô cùng. Lòng Mục Vũ tràn đầy áy náy, “Ta không nên tự tiện xuống núi, còn phiền cô vất vả tới tìm ...”

Khúc Kiều nghe vậy, đáp một tiếng: “Ừm.”

Tiếng đáp lại này, nghe không rõ ý. Mục Vũ suy nghĩ một lát, lại nói thêm: “Tuyệt không có lần sau.”

Khúc Kiều im lặng trong chốc lát rồi mở miệng nói: “Thật ra thì cậu tới chậm một chút cũng không sao đâu.”

Mục Vũ lại ngơ ngác, không biết nàng đang nói tới chuyện gì.

Khúc Kiều nhoẻn miệng cười, nói: “Lúc ta cứu cậu có nói, chờ cậu làm xong những việc cậu chưa hoàn thành thì cứ tới tìm ta là được. Cho nên chậm một chút cũng không sao đâu. Vội vội vàng vàng, bỏ mặc tâm sự, trái lại không tốt.”

Sau khi Mục Vũ nghe xong, cười hỏi: “Nhưng nếu ta vẫn không thể nào hoàn thành được thì sao?”

Khúc Kiều chưa từng nghĩ tới cái này, nhất thời không trả lời ngay được.

Mục Vũ lắc đầu một cái, giọng nói dịu dàng xen lẫn chút bất đắc dĩ: “Cuộc đời của một người, chẳng qua cũng chỉ có thời gian mấy chục năm, làm sao có thể hoàn thành xong mọi chuyện? Đơn cử ta đây, thân là đệ tử tiên tông, rong ruổi cùng sư môn chinh phạt ma giáo. Nhưng cuộc chiến tiên ma này đã trải qua biết bao trận mà vẫn không phân thắng bại. Nếu muốn hoàn thành chuyện này, e là tới tận điểm cuối của cuộc đời cũng chưa chắc được như nguyện.” Hắn nói xong liền đổi hướng sang một góc nhìn khác, nói tiếp, “Nếu đổi lại là phạm phu tục tử, cho dù không cần dấn thân vào chiến cuộc nhưng những chuyện cần hoàn thành cũng không hề ít. Hoặc là muốn kiến công lập nghiệp, hoặc là muốn kết hôn sinh con, người may mắn thì có được cả hai, nhưng lúc ấy lại muốn nhìn thấy con cái nên người, cháu chắt quần quanh chân. Trừ những thứ này, có người còn muốn du ngoạn đại giang nam bắc, nghe đàn sáo chĩnh dây cung, thưởng thức hết mỹ vị trong thiên hạ ... Với bao nhiêu việc như thế, lúc nào mới coi là thực sự “hoàn thành” đây?”

Khúc Kiều sững sốt, chỉ biết ngơ ngác nhìn hắn.

Mục Vũ vẫn mỉm cười như trước, nói: “Cô xem, yêu cầu của cô quá mức rộng rãi. Nếu như vẫn không thể “làm xong chuyện chưa hoàn thành”, chẳng phải sẽ có thể đương nhiên làm trái với lời hứa hẹn?”

Khúc Kiều bỗng chốc hiểu ra, cảm giác như đầu óc vừa có nước xối qua.

Mục Vũ nhìn phản ứng của nàng, thở dài than: “Càng như vậy sẽ càng khiến cho người ta ý nại. Nhưng nếu cứ yên tâm thoải mái phụ bạc cô, chẳng phải là hèn hạ lắm sao?” Hắn nói tới đây, bật cười bảo, “Cho nên, ta “vẫn chưa làm xong mọi chuyện”, chỉ có mỗi việc “chấn ở phía sau bảo vệ đồng môn” thì điều này đã sớm chấm dứt, không còn những việc khác.”

Khúc Kiều nhìn hắn, lòng ấm áp không nhận được nhắc lại câu nói khi trước:

“Cậu là một người tốt.”

Mục Vũ nghe, không đáp lại, chỉ cười.

Đương lúc vui vẻ, có người từ trong trường vén màn bước ra, gọi Mục Vũ: “Mục Vũ sư huynh, sư tỷ mời huynh cùng vị cô nương kia vào trường nói chuyện.”

“Sao? Ta có thể không đi chứ?” Lòng Khúc Kiều tràn đầy kinh hãi, chỉ muốn chối từ.

Mục Vũ lại cười bảo: “Không sao đâu, cùng đi nào.”

Khúc Kiều cực kỳ bất đắc dĩ lại không cách nào từ chối. Nàng theo Mục Vũ đi vào trong trường, chỉ thấy Thanh Thương đã được trị thương, có lẽ là nhờ uống thuốc mà sắc mặt nàng ấy đã tốt hơn rất nhiều, cơn ho cũng ngừng lại. Mục Vũ ngồi xuống trước mặt nàng, vừa định nói chuyện, Thanh Thương đã mở miệng trước, hỏi thẳng: “Đệ vừa nói phải đi, chẳng lẽ là có liên quan với vị cô nương này?”

Mục Vũ cũng không quang co lòng vòng, gật đầu thừa nhận: “Phải.”

“Rốt cuộc nàng ấy là ai?” Thanh Thương lại hỏi tiếp.

“Nàng tên là Khúc Kiều, là ân nhân cứu mạng của đệ.”

“Thì ra là như vậy. Nhưng vì sao phải rời khỏi môn phái?”

“Đệ đã đồng ý với nàng, bầu bạn suốt quãng đời còn lại.”

Bọn họ một hỏi một đáp, tựa như nước chảy mây trôi, Khúc Kiều đứng bên cạnh nghe mà cảm thấy lúng túng vô cùng. Đúng lúc này, một câu của Thanh Thương khiến cho nàng không nhận được nhảy dựng lên ngắt quãng câu chuyện:

“Hai người đã thành thân?”

“Hả? Sao lại kéo tới thành thân thế này?” Khúc Kiều kinh hãi.

“Không thành thân, cố sao lại nói “bầu bạn suốt quãng đời còn lại?”” Thanh Thương hỏi, vẻ mặt cực kỳ chắc chắn.

Lòng Khúc Kiều hỗn loạn, vội vã giải thích: “Lúc ta ... ta cứu cậu ấy, muốn cậu ấy dùng quãng đời còn lại báo ân, chứ không hề nghĩ tới chuyện thành hôn gì cả ... cái đó, ta cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi.”

“Lời ấy của cô nương sai rồi.” Thanh Thương nghiêm túc nói, “Cô nương cứu sư đệ ta, muốn nó báo ân cũng là chuyện đương nhiên. Cô nương nói “tùy tiện” thì không sao, nhưng nếu nó cũng “tùy tiện” vậy há là việc mà bậc quân tử nên làm? Nay cùng nhau bầu bạn, thế nào cũng phải có một danh phận, nếu không thì coi danh tiết của cô nương là sao đây?”

Những lời này Khúc Kiều không biết nói sao cho phải.

Thanh Thương thấy nàng im lặng, lại ngẫm nghĩ một lát, chợt nói: “À, là ta đã quá vô đoán, cũng chưa chắc là danh phận phu thê. Hay là ... chủ tớ?”

Khúc Kiều nhìn Thanh Thương, lòng thầm nghĩ:

Quả nhiên là cùng một sư phụ dạy nên!

~Tác giả: đọc xong chương này hẳn cả nhà đã nắm được phương thức giáo dục của Hỏa Thần giáo, đó chính là: có ân tất báo, lời nói gói vàng

Cho bên nam chính của truyện thực sự là người tốt!

[Na Chích: đủ rồi...]

Thấy nữ chính của chúng ta đang từng bước thất thủ, tôi sẽ lấy một ca khúc để hình dung tâm trạng của cô nàng lúc này

~Đúng đó, lại đến thời gian Hồ Ly học hát rồi!!!

.....**** #####^^^ (Lion: Coi như bài hát xong rồi nhé :))

Cuối cùng, xì poi chương sau: Hiểu lầm, là cơ sở quan trọng thúc đẩy tình cảm phát triển

10. Chương 10: Chương 9

Lúc Khúc Kiều đang á khẩu không trả lời được chợt nghe thấy Mục Vũ bật cười một tiếng. Tiếng cười này càng khiến cho Khúc Kiều thêm phần khổ não. Nàng muốn giải thích thêm mấy câu, Mục Vũ lại bất chợt lên tiếng, nói với Thanh Thương: “Đúng như sư tỷ nói. Là chủ tớ.”

Thanh Thương nghe vậy, thoáng lộ ra vẻ phiền muộn, đáp: “Thế à ... ta còn nghĩ, nếu là phu thê vậy thì có thể mời cô nương theo chúng ta về ra mắt sư môn. Nhưng chủ tớ thì ...” Nàng nói tới đây, nhìn Khúc Kiều, khẽ mỉm cười, “Cô nương không muốn rời khỏi nơi đây phải không?”

Khúc Kiều bỗng cảm thấy thật áy náy, cũng không biết nên trả lời thế nào mới phải. Nàng và hắn không phải chủ tớ nhưng dường như chỉ có quan hệ thế này mới có thể giải thích vì sao hắn nhất định phải rời đi ...

Thanh Thương thấy Khúc Kiều im lặng, cho rằng là ngẫm thừa nhận. Nàng khép mi thở dài, không cất lời nữa.

“Sư tỷ..” Mục Vũ dịu dàng gọi nàng một tiếng, giọng nói cực kỳ ấm áp.

Thanh Thương ngược mắt chỉ thấy Mục Vũ cúi rạp người xuống, dập đầu bái lạy. Nàng kinh ngạc, vội vàng đỡ tay đỡ, “A Vũ, đệ làm gì vậy?”

Mục Vũ không đứng dậy, vẫn giữ nguyên tư thế bái lạy, nói: “Hỏa Thần giáo có công ơn dưỡng dục đệ, rời khỏi sư môn đó là bất nghĩa. Nhưng Khúc cô nương cứu đệ lúc nguy nan, ơn đó khác nào tái tạo, cho dù dùng hết quãng đời còn lại cũng khó báo đáp nổi ân tình. Mong rằng sư tỷ thứ cho đệ bất nghĩa, còn xin sư tỷ thay đệ tạ ơn với sư môn.”

“Giữa ta và đệ cần gì phải như thế?” Thanh Thương dịu dàng đứng dậy, nhìn vào mắt hắn nói, “Hôm đó đệ tự xin cản ở phía sau rồi bật vô âm tín. Nghe các đệ tử khác nói, bọn họ thấy đệ bị ma vật ...” Thanh Thương ghen ngào, không thể nói tiếp, “Hôm nay thấy đệ bình an, so với cái gì cũng tốt hơn cả. Về chuyện báo ân, đó là hợp tình hợp lý, ta sao có thể cản đệ. Chỉ là ... chỉ là đệ thế nào cũng nên về phái một chuyến. Đệ có biết, sư phụ... ông ấy rất lo lắng cho đệ...”

“Kính mong sư tỷ báo giúp đệ tin bình an.” Mục Vũ mỉm cười chấp thuận, “Nếu sau này có cơ hội, đệ sẽ tự tìm tới thỉnh tội với sư phụ.”

“Được.” Thanh Thương dứt lời, xoay người nhìn Khúc Kiều. Khúc Kiều còn đang bùi ngùi xúc động về tình tỷ đệ của hai người, thấy Thanh Thương quay lại, nàng sợ hãi trốn mắt, không dám nhìn thẳng vào nàng ấy. Thanh Thương mỉm cười, cúi đầu vái tạ, nói: “Ôn cứu trợ của cô nương, Thanh Thương vô cùng cảm kích. Ngày sau, để sư đệ ta hầu hạ cô nương, mặc cho cô nương sai khiến. Nếu nó có chỗ nào mạo phạm không chu toàn, ta ở đây tạ lỗi với cô nương trước, mong cô nương tha thứ.”

“Ta ...” Khúc Kiều hơi hoảng hốt, chỉ cảm thấy khoảnh khắc này thật nặng nề, đâu dám mở miệng đáp ứng. Thanh Thương thấy nàng không đáp lời, ngược mắt lên hoài nghi hỏi: “Dường như cô nương không quá vui lòng ... có phải có chuyện gì không hài lòng với sư đệ ta chăng?”

Không để Khúc Kiều kịp lên tiếng, Mục Vũ đã tiếp lời: “Đúng vậy, Khúc cô nương không thích diện mạo của đệ.”

“Ồ?” Thanh Thương kinh ngạc, bối rối cất lời, “Cái này ... làm nô bộc cũng phải trông diện mạo sao?”

Mục Vũ gật đầu, nụ cười mỉm ẩn chứa nét hài hước nho nhỏ, “Khúc cô nương nói rằng cô ấy thích người tiêu sái, có vẻ đẹp của công tử văn nhã, còn phải biết ngâm thơ nữa.”

Thanh Thương càng thêm bối rối, “Tiêu sái, công tử văn nhã ... cái này ... ngâm thơ thì cũng được, ta nhớ sư huynh Mạnh Giác của đệ có rất nhiều tập thơ, có thể mượn vài quyển, học thêm một chút.”

Mục Vũ nghe thế, lên tiếng đáp: “Vâng.”

Đây là cái gì, cái gì chứ? Hoàn toàn không đúng mà!

Khúc Kiều thầm muốn giải thích nhưng lại không biết giải thích cái gì. Hai sư tỷ đệ kia đệ một lời tỷ một chữ, chỉ trong nháy mắt đã kéo chủ đề ra ngày càng xa. Nàng bất đắc dĩ đến tột cùng, không thể làm gì khác ngoài mặc kệ bọn họ.

Lúc này Thanh Thương chợt đổi đề tài, hỏi tiếp: “Đúng rồi, vừa rồi ta thấy Ngự phong thuật của Khúc cô nương rất cao, chắc hẳn cũng là người tu tiên? Không biết là truyền nhân phái nào, vì sao lại ẩn cư nơi này?”

Không để Khúc Kiều kịp suy nghĩ câu trả lời, Mục Vũ đã đáp lại: “Sư tỷ, nói chuyện lâu rồi, tỷ nên nghỉ ngơi một lát thôi. Tỷ mang thương tích trên người, không thể tốn sức thêm.”

Thanh Thương cũng thấy hơi mệt mỏi, nghe hần nhắc vậy, nàng mỉm cười, gật đầu nói: “Cũng phải. Hai người cũng mệt rồi ... hôm nay đã muộn, cứ ở lại đây một đêm, ngày mai ta sẽ tự đưa tiễn cả hai.” Lúc nàng ấy nói chuyện còn cố ý nhìn Khúc Kiều, như đang chờ nàng đồng ý.

Khúc Kiều sao nỡ chối từ, khẽ đáp lời: “Được.”

Thanh Thương nói một tiếng “cảm ơn” rồi gọi người vào, dẫn bọn họ đi nghỉ ngơi.

Thanh Thương đã căn dặn như thế, mọi người sao dám trể nải. Tuy lều trướng có hạn, mọi người vẫn cố hết sức dành ra một nơi để Khúc Kiều nghỉ ngơi. Mục Vũ đưa nàng vào trong trướng, mình lại quay ra ngoài, “Cô nghỉ ngơi đi. Ta đi ra nói chuyện với đồng môn một lát.”

Khúc Kiều gật đầu, ngược mắt nhìn hần đi xa, suy nghĩ vẫn còn chìm trong cuộc nói chuyện vừa rồi. Ân cứu mạng tạm thời không nói đến, chỉ một câu nói bộp chộp không nghiêm túc của nàng nhưng lại đổi lấy sự chân thành tha thiết tới vậy, sao có thể không khiến nàng xúc động đây. Nàng nhìn theo bóng lưng Mục Vũ, trong lòng tựa như bị sương mù bao phủ, mịt mờ không rõ. Lúc này, gió lạnh thổi ùa vào, nàng rung mình một cái mới sực tỉnh táo. Khúc Kiều thở dài một tiếng rồi buông rèm xuống. Nàng xoay người đi vào trong vài bước, ngồi xuống giữa lều trướng. Căn lều này không lớn lắm, lại để rất nhiều đồ vật nên có hơi chật chội. Nhưng dù ở một chỗ thế này vẫn khiến cho nàng thấy cực kỳ trống trải. Nàng chợt cảm thấy, mình đã trải qua trăm ngàn năm cô độc mà vẫn chưa từng có khoảnh khắc nào cô độc như hiện giờ.

Chẳng biết vì sao, nàng chợt nhớ tới Mục Vũ. Nhớ tới hần từng nói: “So với cô, quãng đời còn lại của ta không thể nào dài hơn được. Nhưng ta đồng ý với cô, sau này sẽ ở bên cô ...”

Khúc Kiều nghĩ tới đây, trong lòng trào lên cảm giác ấm áp. Nàng mím môi mỉm cười, ôm đầu gối, ngả đầu lên đó, co mình lại thật ấm.

Thời gian từ từ trôi đi, Mục Vũ vẫn chưa trở về. Khúc Kiều thoáng lo lắng, đứng dậy rời khỏi lều.

Cũng không biết hẳn ở căn lều nào, cứ tùy tiện tìm tới có vẻ không ổn lắm ...

Nàng đang suy nghĩ, lúc ngẩng đầu lên chợt nhìn thấy Mục Vũ. Đêm đã khuya, mọi người đều đi ngủ ngoài trừ mấy đệ tử tuần tra gác đêm bên ngoài thì chỉ có Mục Vũ ở bên ngoài lều. Hắn khoác áo choàng ngồi bên cạnh đồng lửa trại, không biết là ngủ hay còn thức.

Khúc Kiều chậm chậm đi tới, còn chưa tới gần, Mục Vũ đã ngẩng đầu lên. Hắn thấy là nàng liền cười hỏi: “Sao lại đi ra?”

Khúc Kiều ngồi xuống bên cạnh hắn, hỏi ngược lại: “Sao cậu không vào trong lều nghỉ ngơi?”

Mục Vũ cười dài một tiếng, đáp: “Càng về đêm ta càng tỉnh. Vào lúc này muốn ta nghỉ ngơi, thực có hơi làm khó rồi.”

“Vậy cũng không nên ngồi bên ngoài, sẽ lạnh lắm.”

“Có lửa đây rồi, không sao đâu.” Mục Vũ cười đáp.

Khúc Kiều nhất thời không nói gì, trong yên lặng, nàng lại cảm thấy không được tự nhiên. Nàng không khỏi nghĩ tới những lời Thanh Thương nói trước đó, cái gì mà vợ chồng, chủ tớ, cái nào cũng không đúng cả. Sao trong đầu sư tỷ đệ bọn họ đều là những suy nghĩ cổ quái tới vậy? Nếu không phải vì bọn họ nghĩ quá nhiều thì nàng cũng sẽ không lúng túng tới vậy. Vốn chỉ là vậy, nào có người muốn cố chấp nương thân bên yêu quái?

Suy nghĩ này xuất hiện, nàng chợt ý thức được một chuyện.

Nàng nghĩ một lát rồi hỏi Mục Vũ: “Nếu sư tỷ cậu biết ta là yêu thì sao?”

Mục Vũ nghe xong, đáp lại qua quýt: “Sao lại hỏi chuyện này?”

Khúc Kiều lại hỏi tiếp: “Cậu cố tình lừa cô ấy, không phải như vậy sao?”

Mục Vũ không nói, chỉ khẽ cười.

Khúc Kiều nhìn hắn như vậy, môi thoáng cong lên, mang theo chút hứng thú trêu ghẹo hỏi: “Cậu sợ cô ấy sẽ không để cho cậu báo ân nữa, còn sợ cô ấy sẽ ra tay giết ta?”

Mục Vũ lắc đầu, bất đắc dĩ đáp: “Vô duyên vô cớ, sư tỷ ta sao lại giết cô?”

“Ngay trước đây thôi cậu còn muốn giết ta đó.” Khúc Kiều lên án.

“Đó là do cô nói ...” Mục Vũ nói được một nửa liền ngừng lại. Hắn thở dài một tiếng, cười nói, “Thôi, không nói tới chuyện này nữa.”

Khúc Kiều cũng học hắn thở dài, sau đó nói: “Ta là yêu, cậu là người. Sự khác biệt trong đó, hẳn cậu cũng rõ. Cậu kiên trì báo ân, nhất định là đã hạ quyết tâm, và cũng nghĩ tới kết quả ...”

“Đúng vậy.” Mục Vũ thẳng thắn đáp lại.

“Ừ.” Khúc Kiều gật đầu, “Ta hiểu rồi. Quãng đời còn lại của cậu, ta nhận.”

Giọng của nàng rất nhẹ, nhưng âm điệu kiên định, khiến cho Mục Vũ ngơ ngác trong thoáng chốc.

Khúc Kiều nhìn hắn, mỉm cười gọi hắn một tiếng: “A Vũ.”

Nghe thấy tiếng gọi này, Mục Vũ mới sực tỉnh. Tiếng gọi này, dịu dàng thân thiết, lại mang theo chút e dè sợ sệt khiến hắn mỉm cười. Hắn gật đầu, đáp lại nàng: “Ừ.”

Khúc Kiều hài lòng cười một tiếng, nâng tay hắn lên, áp lòng bàn tay vào nhau. Hành động thân mật như vậy khiến cho Mục Vũ hơi ngạc nhiên. Hắn nhìn kỹ về mặt Khúc Kiều, thử tìm kiếm dấu vết trên chóc nhưng nàng lại cực kỳ bình thản tự nhiên, nào có nửa phần hài hước.

Tay hần lạnh như băng, chỉ có lòng bàn tay là hơi ấm, khiến cho Khúc Kiều lo âu. Nàng nói: “Trong cơ thể cậu có kim nhụy, đáng lẽ cơ thể phải khỏe mạnh hơn so với người bình thường mới phải. Ai ngờ cậu ép bản thân quá, cũng khiến cho Kim Nhụy hao tổn khô héo.” Nàng dứt lời, bàn tay lật nhẹ, đặt lên lòng bàn tay hần, “Mặc dù ta đã truyền lực vào Kim Nhụy giúp cậu nhưng đó cũng không phải kế lâu dài. Chẳng bằng truyền cho cậu một bộ tâm pháp để cậu tự điều tức, dưỡng thần nuôi thọ.”

Sau khi Mục Vũ nghe xong, cười nói: “Vô công bất thụ lộc. Lễ lớn như vậy, ta không nhận nổi đâu.”

Mục Vũ nói xong liền muốn rút tay về. Khúc Kiều đan ngón tay vào, không cho hần lùi tránh.

Khúc Kiều bảo: “Cậu đã nói là chủ tớ vậy thì nên nghe theo ta. Huống hồ điều này cũng không coi là lễ lớn. Nói tới cùng, cuộc đời của cậu càng dài, lợi ích ta thu được càng nhiều. Không phải sao?”

Lời này tuy nhẹ nhàng nhưng lại ẩn chút xảo trá khiến cho người ta không thể phản bác. Mục Vũ không biết làm thế nào đành đồng ý với nàng: “Được rồi.”

“Ừm. Cậu nhắm mắt lại, làm theo hướng dẫn của ta.” Khúc Kiều dứt lời, nhắm mắt lại trước.

Mục Vũ thấy thế cũng đành nghe lời làm theo. Trong bóng tối, cảm giác càng thêm bén nhọn. Hần chỉ cảm thấy có một luồng ấm áp dao động trong lòng bàn tay, rồi tim đập mạnh hơn, hòa cùng nhịp điệu. Nhịp tim tăng một nhịp, cảm giác nóng rực cũng tăng thêm một phần. Độ ấm lan tràn, chỉ trong chốc lát đã phủ kín toàn thân. Cảm giác kia, tựa như được nắng xuân sưởi ấm, như dòng suối nóng thấm vào, thoát mái nói không nên lời ...

Không biết đã qua bao lâu, Khúc Kiều nhẹ nhàng rời bàn tay đi, ấm áp cũng theo đó biến mất. Mục Vũ thở dài một hơi, từ từ mở mắt.

Sắc trời đã tỏ, chiếu vào tuyết trắng, xóa sạch ánh lửa nhạt nhòa. Dưới nắng sớm dịu dàng, Khúc Kiều vui vẻ nói với hần: “Sau này mỗi ngày đều phải điều tức như vậy một canh giờ, đảm bảo kéo dài mệnh tới trăm tuổi.”

Mục Vũ mỉm cười, gật đầu đáp: “Được.”

Hai người nhìn nhau nhoẻn miệng cười, không hề nói gì thêm. Đúng lúc ấy, đệ tử tuần tra bỗng phát hiện ra điều gì, gọi: “Nhạc Sênh sư huynh.”

Trong nắng sớm, có người đang chậm chạp đi tới. Đệ tử tuần tra nghênh đón, lại chợt thét lên một tiếng kinh hãi.

“Sư huynh, sao lại vậy?! Hoài Không sư tỷ ... sư tỷ tỉnh lại đi!!!”

Nghe thấy vậy, Mục Vũ đứng dậy, bước nhanh tới. Khúc Kiều đi theo hần, khi đến gần, không khỏi kinh hãi.

Đó là một vài đệ tử Hỏa Thần giáo, đáng vẻ tất cả đều chật vật tới thê thảm, dường như mới vừa trải qua một trận ác chiến. Người nhẹ thì gãy xương bong gân; người nặng thì chỉ còn hơi thở thoi thóp. Máu tươi loang lổ nhuộm thành một đường trên tuyết trắng, nhìn mà gai người...

Mục Vũ nhíu chặt mày, vừa xem xét vết thương của đồng môn vừa hỏi: “Gặp phải người của Cực Thiên phủ sao?”

Vị đệ tử tên Nhạc Sênh kia lắc đầu một cái, yếu ớt lên tiếng: “Không phải là Cực Thiên ... là ... là yêu vật ...”

“Yêu vật?” Mục Vũ ngẫm nghĩ một lát rồi bảo, “Cứ chữa thương trước đã.”

Lúc này, các đệ tử trong doanh đều đã dậy, rồi rít chạy tới giúp một tay.

Khúc Kiều thấy thế, đứng ra xa một chút, chỉ sợ làm vướng chân họ. Đột nhiên, có một tiếng quát tràn ngập giận dữ vang lên, hướng thẳng vào nàng: “Là cô!”

Khúc Kiều sợ hết hồn, nhìn người vừa cất tiếng. Nàng không nhận ra người nọ nhưng trong mắt đối phương hiện rõ vẻ căm thù, dường như đã kết oán với nàng vậy. Lòng nàng tràn ngập hoảng hốt, chợt nghe người nọ hét: “Là cô ta! Là cô ta lừa chúng ta rơi vào bẫy!”

“Hả?” Khúc Kiều kinh ngạc không kiềm nổi, ngơ ngàng chẳng hiểu chuyện gì.

Mục Vũ cũng ngơ ngàng, hần mở miệng, nghiêm nghị nói với người nọ: “Thư Hoàng, không được nói bừa!”

Thư Hoàng nhìn Mục Vũ, tất cả đều là vẻ bi thương phần uất, cậu ta buồn bã cất lời: “Mục Vũ sư huynh, đệ không nói bừa đâu!” Đang nói chuyện, cậu ta chìa tay thẳng hướng Khúc Kiều, “Chính là cô ả! Xui chúng đệ đi tìm cái gì mà “vân chi cam lộ”, nói là có thể giải được ma độc. Không ngờ rằng, trong sơn cốc kia chứa đầy yêu vật. Nếu không phải Hoài Không sư tỷ và Nhạc Sinh sư huynh hợp sức liều mạng cản lại, chỉ sợ chúng đệ đã chết trong cốc rồi!”

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều nhìn về phía Khúc Kiều. Ánh mắt sắc nhọn, như mũi tên đâm vào người.

~Lion: tên của mấy sư đệ sư tỷ trong Hỏa Thần giáo này tác giả đều đặt theo tên đàn, khèn, bộ phận của những nhạc cụ hết. Đúng là tâm hồn yêu “tra từ điển”.

p.s: đoạn lảm nhảm bên dưới vẫn có (làm sao mà mợ Hồ Ly quên được) nhưng mình không thêm vào vì nó không có nội dung gì lắm

11. Chương 11: Chương 10

Khúc Kiều nhìn mọi người, trong lòng hơi hoảng. Nàng nhớ ra chuyện gì, áy náy cất lời: “A, đúng rồi, ta quên nói cho mọi người biết, trong sơn cốc kia có rất nhiều yêu vật chiếm cứ.” Những lời này của nàng nghe thật nhẹ nhàng khiến cho mọi người không khỏi ồn ào.

Thư Hoàng cắn răng, giận dữ chất vấn: “Đây là cô thừa nhận sao?!”

“Thừa nhận cái gì?” Khúc Kiều không hiểu.

Thư Hoàng đã sớm mất sạch kiên nhẫn nói chuyện, cậu ta cầm binh khí lên, tấn công Khúc Kiều. Khúc Kiều kinh hãi, vội vã né sang một bên. Thư Hoàng thấy đòn của mình thất thủ đang định tiếp tục tấn công lại bị ai đó giữ chặt cổ tay. Cậu ta giận dữ không kìm được, quay đầu ra sau nhìn kẻ cản trở mình, là Mục Vũ.

“Thư Hoàng, chuyện còn chưa rõ, chớ nóng nảy.” Mục Vũ nói, “Sợ là có gì đó hiểu lầm ...”

“Có thể có hiểu lầm gì được, chính mồm ả ta cũng thừa nhận đấy thôi! Trong sơn cốc có yêu vật, thế mà không phải là gài bẫy sao?” Thư Hoàng cực kỳ phẫn nộ.

Mục Vũ không đáp lời, ngược mắt nhìn về phía Khúc Kiều.

Khúc Kiều biết hẳn đang đợi nàng giải thích, nàng thở dài nói: “Ta không biết gài bẫy gì cả. “Vân chi cam lộ” đúng thực có thể giải ma độc cho nên ta mới nói cho các vị biết để đi tìm. Nhưng vật này không chỉ có ích với con người mà với yêu tộc cũng có tác dụng bồi bổ cơ thể. Mỗi khi tới đợt cam lộ được chiết ra, mùi thơm đó sẽ hấp dẫn yêu quái tới. Giờ là mùa đông, lượng cam lộ chiết ra càng ít hơn, đương nhiên là phải tới cướp.”

“Cô ...” Thư Hoàng không biết nên nói gì, quay lại nhìn Mục Vũ bảo, “Sư huynh! Huynh nghe xem, đây là thứ đạo lý gì?!”

Mục Vũ chợt thấy thật khó xử, cũng không biết nên khuyên bảo ra sao.

Đúng lúc ấy, tiếng của Thanh Thương vang lên, cất lời nói với mọi người: “Đứng yên đó mãi làm gì, còn không mau đi chữa thương?”

Mọi người nghe vậy, sao dám chậm trễ, vội vàng đưa người bị thương chạy vào trong lều trại.

Thư Hoàng vừa tức vừa sốt ruột, bước lên trước nói: “Thanh Thương sư tỷ, cô gái này ...”

“Không cần nói gì hết.” Thanh Thương khoát tay chặn lại lời của Thư Hoàng, đi tới bên cạnh Khúc Kiều.

Khúc Kiều hơi sợ sệt, đang định giải thích thêm chợt thấy Thanh Thương lên tiếng: “Tính tính vị sư đệ này của ta hơi nóng nảy, Khúc cô nương chớ nên để trong lòng. Chuyện Cam lộ, hẳn đây chỉ là hiểu lầm.”

“Sư tỷ!” Thư Hoàng nghe thấy lời này, cực kỳ bất mãn.

Thanh Thương thở dài, tiếp tục nói với Khúc Kiều: “Hôm nay không thể làm gì khác hơn là phiền cô nương đi với ta tới sơn cốc kia một chuyến, đương nhiên là để sáng tỏ mọi hiểu lầm.”

Khúc Kiều lắc đầu một cái, đáp: “Ta không đi được.”

Thanh Thương nghe vậy, lại cười bảo: “Chuyện này vốn không nên phiền tới cô nương nhưng nếu cô nương không đi, chỉ sợ ta cũng không có cách nào nói rõ với đồng môn. Kính xin cô nương theo cùng, ta chắc chắn sẽ bảo vệ cô nương chu toàn.”

Khúc Kiều vẫn lắc đầu như cũ.

Thanh Thương thấy phản ứng nàng như vậy, càng thêm nghi ngờ, đang định tiếp tục phân tích rõ mặt lợi hại, Mục Vũ chợt mở miệng trước, nói với Khúc Kiều: “Cùng đi nào. Cũng nên chứng minh cho trong sạch của mình chứ.”

Khúc Kiều nghe hắn nói như vậy, không khỏi sinh ra cảm giác mất mát: nàng không tự đi chứng minh thì không thể trong sạch sao? Nàng nhìn hắn, mang theo cảm giác xa cách, cất lời: “Ta ... không thể đi tới nơi xa như vậy.”

Lúc này Mục Vũ mới hiểu ra, quay sang nói với Thanh Thương: “Sư tỷ, hay là thế này, để đệ cùng đi với tỷ cũng như nhau mà.”

Thanh Thương có phần không hiểu, đang ngẫm nghĩ lại mọi việc thật cẩn thận chợt nghe Thư Hoàng lầm bầm: “Một mực từ chối, rõ ràng là trong lòng có quỷ...”

Thanh Thương cau mày, quở trách cậu ta: “Thư Hoàng!”

Thư Hoàng vốn đã căm phẫn, lại thấy cả Thanh Thương lẫn Mục Vũ đều đứng về phía Khúc Kiều, lòng càng thêm bi ai. Giờ nghe câu khiển trách này, nhất thời không thể khống chế tâm trạng, cậu ta nén nước mắt, gào lên: “Sư tỷ, rõ ràng Cam lộ kia là bẫy, vì sao hai người còn tin ả? Chẳng lẽ bọn đệ bị tập kích là giả? Vết thương của các sư huynh, tất cả đều là giả sao?” Cậu ta vừa nói xong, chợt nghĩ ra điều gì, tiếp tục lên tiếng: “Nàng ta nói rằng mình không thể đi tới nơi xa như vậy, thì vì sao lại biết rõ mọi chuyện trong sơn cốc kia tới thế, không phải rất kỳ lạ sao?”

Thanh Thương cũng có vài phần nghi hoặc, bị Thư Hoàng nói thẳng ra như vậy, trong lúc nhất thời cũng thấy không ổn. Nàng ấy quay lại nhìn Khúc Kiều, dường như muốn dò hỏi.

Khúc Kiều thoáng thấy rầu rĩ, chỉ đành thành thực trả lời: “Thực sự ta chưa từng tới đó, ta chỉ là biết ...” Nàng nói đến đây, tự ngừng lời lại. Có một số việc nàng cũng không biết có nên nói ra hay không, ví dụ như: sau khi yêu tộc tu luyện ra thần thức đều sẽ nhanh nhạy hẳn ra, biết được thiên đạo, thấu hiểu tự nhiên ...

Nhưng nếu nói tiếp như thế, sợ sẽ càng thêm hiểu lầm. Thư Hoàng lạnh lùng cười một tiếng, mĩa mai: “Vậy mà cũng dám nói ... ta xem cô rõ là cùng một phường với yêu ma, chưa biết chừng còn là người của Cực Thiên Phủ nữa!”

Nói tới đây, chợt một giọng nữ vững vàng truyền tới, “Ai là người của Cực Thiên Phủ?”

Mọi người nghe theo tiếng vọng, chỉ thấy một cô gái đang dẫn theo một số đệ tử Hỏa Thần giáo bước nhanh tới. Lúc này trời đã sáng bạch, không gian xung quanh đều là một vẻ trắng trong sạch sẽ. Nàng kia một thân váy đỏ, tựa như một mảnh đỏ rực nhanh nhẹn đi tới gần.

Thấy người này, mọi người đều tỏ vẻ nghiêm túc, nhất tề hành lễ: “Toàn Cung sư tỷ.”

Cô gái tên Toàn Cung đang định lên tiếng chợt để ý thấy Mục Vũ. Sắc mặt nàng không kiềm nổi sự vui mừng, gật đầu cười bảo: “A Vũ, đệ đã trở lại rồi.”

Mục Vũ ngẩng đầu, cung kính thưa: “Đa tạ sư tỷ quan tâm.”

“Không sao là tốt rồi.” Toàn Cung dứt lời, lại hỏi Thư Hoàng, “Đệ vừa mới nói yêu ma gì cơ, Cực Thiên Phủ?”

Thư Hoàng nghe nàng hỏi liền vội vàng tiến lên, trình báo hết mọi chuyện vừa xảy ra.

Toàn Cung nghe xong, nhìn về phía Khúc Kiều.

Khúc Kiều chỉ cảm thấy ánh mắt lạnh lùng của nàng ta tựa như dao, đâm vào sống lưng nàng, lạnh cả người.

Toàn Cung cứ nhìn nàng như vậy, chậm rãi nói: “Bọn ta phụng lệnh Thượng Dương chân quân tra xét tung tích Cức Thiên Phủ mới tới gần đây. Đêm qua chợt thấy ma chướng dày đặc, cho rằng có chuyện xấu xảy ra, mới theo dấu chạy tới. Nghĩ rằng các đệ bị Cức Thiên phủ tập kích chứ không ngờ còn có chuyện Cam Lộ này. Cức Thiên Phủ quỷ kế đa đoan, còn biết biến hóa lừa gạt dụ dỗ, sao có thể không cẩn thận cho được.”

Khúc Kiều vừa nghe, trong lòng càng thêm rầu rĩ vạn phần. Lúc này, Mục Vũ chợt đi tới, bảo vệ nàng ở phía sau, tách rời khỏi ánh mắt Toàn Cung.

“Toàn Cung sư tỷ, vị cô nương này là ân nhân cứu mạng của đệ, tuyệt không phải yêu ma Cức Thiên Phủ.” Mục Vũ nói.

“Ồ? Nếu có thể cứu tính mạng đệ, hẳn cũng có chút bản lĩnh, không biết vị cô nương này học y hay là tu tiên? Kế thừa môn phái nào?” Toàn Cung lạnh giọng hỏi.

Những vấn đề này đương nhiên Mục Vũ không trả lời được. Toàn Cung thấy thế, nói tiếp: “Muốn nghiệm chứng xem vị cô nương này có phải yêu ma hay không rất đơn giản.”

Nghe thấy vậy, Mục Vũ không khỏi kinh ngạc, thốt: “Sư tỷ, khoan đã!”

Toàn Cung không thèm để ý tới, nàng ta giơ tay lên khẩu quyết*, miệng hô: “Khởi đàn!”

(khẩu quyết có thể hiểu là câu nói ngắn gọn, bao hàm chiêu số, chiêu thức của các môn phái.)

Chỉ trong một thoáng, trên mặt tuyết thụt xuống những khe rãnh ngang dọc, hiện ra dấu ấn phù chú. Khúc Kiều chỉ cảm thấy cơ thể cứng đờ, nhưng lại không thể nào cử động.

Đạo đàn? – Khúc Kiều chợt hiểu ra. Nghe nói tiên gia truyền dạy đạo pháp, tất cả đều hướng tới lập đàn. Mô phỏng những biến đổi dịch chuyển của con người, phương pháp này không chỉ cho phép mời thực thần tới mà còn có tác dụng hàng yêu phục ma. Hôm nay nàng đang ở trong đàn tế, chỉ sợ ...

(Đạo đàn: đàn tế của đạo giáo; khởi đàn, lập đàn: lập đàn tế)

Khúc Kiều đang hoài nghi lo lắng, phù văn dưới chân chợt phát sáng, trải ra khắp nơi. Ánh sáng kia rực rỡ chói lọi, tựa như một tờ giấy trắng. Rồi sau đó, vết mực màu hiện lên trên “giấy”, uốn lượn phác họa. Khúc Kiều nhìn bức phác họa kia, không khỏi kinh ngạc.

Thân cây vững chãi, cành cây khúc khuỷu, thế cây là hình “bàn cầu ngoạ long”, cao vút che trời. Cây cổ thụ trên mặt “giấy” này chính là chân thân của nàng.

Mọi người thấy cảnh này, không khỏi kinh hãi.

Mục Vũ đang giận mình không thể ngăn cản Toàn Cung, lại nghe Toàn Cung lạnh giọng nói: “Quả nhiên là yêu vật.”

Thấy Toàn Cung lại sắp sửa có hành động mới, Mục Vũ tiến lên trước, che trước người nàng, nói: “Sư tỷ, thật ra thì ...”

Lời hắn còn chưa dứt, người đã bị Toàn Cung đẩy ra. Nàng ta không chút do dự, khẩu quyết hô: “Phù hỏa!”

Tiếng hô vừa dứt, đạo đàn dấy lên ngọn lửa hùng hực, quần quýt bùng lên, chỉ chớp mắt đã cắn nuốt Khúc Kiều.

“Khúc Kiều!” Mục Vũ hoảng sợ khôn cùng, vội vã đọc lời chú giải, muốn dập lửa.

Toàn Cung thấy thế tóm lấy cổ tay hắn, trách mắng: “Đệ dám!”

Lòng Mục Vũ sốt ruột nào có thể nghe theo, không tránh được tranh chấp với Toàn Cung.

Thấy tình hình như vậy, Thanh Thương vội vàng đi tới lên tiếng khuyên giải.

Trong hỗn loạn, chợt vang lên tiếng thét kinh hãi. Ba người nghe thấy tiếng vang nhìn sang chỉ thấy thể lửa hừng hực kia đã lụi tàn. Chưa được bao lâu ngọn lửa đã dập tắt, chỉ còn bụi khói mờ mịt thoảng qua mặt mọi người rồi nhẹ nhàng tản đi...

Bên trong đạo đàn, Khúc Kiều chẳng tổn hại một cọng lông nào – đây là đương nhiên. Nhớ năm đó nàng suýt nữa bỏ mạng trong biển lửa, sau khi được cứu trợ, thứ nàng vất vả học tập đầu tiên chính là thuật Ngự Hỏa. Bao nhiêu năm như vậy, nàng trải qua biết bao lần thiên hỏa, lửa binh đao, gió nồm, thậm chí là quỷ lửa yêu ma ... thể lửa hôm nay, vẫn chưa tính là gì.

Khuôn mặt Khúc Kiều mang vẻ bất đắc dĩ, hắng giọng một cái rồi lên tiếng: “Chúng ta có chuyện gì cũng từ từ, đừng vội động thủ có được không?”

Mọi người đều ngơ ngác, trong nhất thời cũng không có lấy một người đáp lời.

Mi mảy Toàn Cung cau chặt, im lặng cúi xuống hồ lô bên hông.

Mục Vũ thấy thế, đề lấy bàn tay đang chuẩn bị mở nắp của nàng ta, thốt lên: “Sư tỷ! Tỷ thật đúng là không biết phải trái, còn định dùng cả “Thận Diễm” sao?”

Toàn Cung nhìn hẩn, đáp: “Diệt cỏ phải diệt tận gốc. Thân là đệ tử Hỏa Thần, há có thể dung thứ cho yêu ma. Nếu đệ còn tiếp tục ngăn trở, ta sẽ coi đệ cũng như yêu ma, không thể không thanh lý môn hộ!”

Mục Vũ vẫn không lui bước, chỉ một mực khuyên nhủ: “Sư tỷ, tỷ nghe đệ giải thích!”

Thấy hai người giằng co, trái tim Khúc Kiều càng thêm phần bất đắc dĩ. Nói đi nói lại, cục diện “chính tà bất lưỡng lập” này trông cũng thật quen. Nàng còn nhớ, bản thân mới chỉ nói đùa chơi “hút dương khí con người” thôi, Mục Vũ đã cầm bình khí lên muốn “trừ ma vệ đạo”. Nghĩ tới đây, phẩm tính oai phong凛冽 này quả đúng là cha truyền con nối mà ...

Nàng nghĩ thế rồi nhìn Toàn Cung một cái lại liếc Thanh Thương một chốc, càng cảm thấy thật thú vị. Nhưng mà giờ phút này cũng không phải thời điểm cảm thấy thú vị. Nàng nghĩ một lát rồi cất cao giọng hỏi: “Có thể nghe ta nói mấy câu trước được không?”

Mọi người nghe vậy, tạm hoãn cử động.

Khúc Kiều gật đầu một cái, nói tiếp: “Ặc ... đúng vậy, ta là yêu nhưng ta thực sự không có quan hệ gì với Cức Thiên Phủ. Chuyện “Vân chi cam lộ” là thật, ta không hề lừa các vị. Bởi vì chân thân của ta ở trên núi, không thể đi xa được cho nên mới không thể đi cùng các vị tới cốc lấy cam lộ.” Nàng nói tới đây thì thở dài, “Chuyện chỉ có vậy, nếu các vị còn không tin, ta cũng chẳng có cách nào ...”

Lời này tuy là thật nhưng từ miệng yêu vật nói ra, mọi người tất nhiên đều chỉ nửa tin nửa ngờ. Lúc này Thanh Thương chợt lên tiếng nói với Toàn Cung: “Sư tỷ, chuyện này còn nhiều điểm chưa rõ, nên chờ tra rõ chân tướng rồi mới quyết định.”

Toàn Cung vẫn cau mày như trước, dường như không muốn thỏa hiệp.

Mục Vũ thấy thế, lùi lại mấy bước, ôm quyền hành lễ thưa: “Chỉ cần lấy được cam lộ là chân tướng sẽ tự rõ ràng. Kính xin sư tỷ minh giám.”

“Nếu là cam lộ thì sao?” Toàn Cung lạnh lùng hỏi, “Há có thể vì chứng minh cho trong sạch của yêu ma mà đưa đồng môn vào hiểm cảnh?”

“Sư tỷ không cần lo lắng.” Mục Vũ nói, “Cứ để mình đệ đi trước là được.”

“Sao thể được!” Thanh Thương phản đối.

Mục Vũ quay lại nhìn Khúc Kiều, mỉm cười với nàng. Nụ cười dịu dàng quen thuộc, xoa dịu lòng người.

Khúc Kiều đang định mỉm cười đáp lại, Mục Vũ đã quay đầu đi, nói với Thanh Thương và Toàn Cung: “Mạng đệ là do nàng cứu, có lý nào lại để mạng nàng rơi vào cảnh nguy nan, tiếc cho thân thể mình mà khoanh tay đứng nhìn?” Hẩn nói tới đây, lại tiếp tục thi lễ, “Kính xin nhị vị sư tỷ cho đệ đi trước, đệ chắc chắn sẽ mang Cam lộ về, hóa giải hiểu lầm.”

Toàn Cung im lặng một lát mới cau mày đáp: “Được. Ta cho đệ thời gian một ngày.”

Mục Vũ đương nhiên rất cảm kích, hành lễ tạ ơn.

Khúc Kiều bất chợt mở miệng, nói xen vào: “Ặc ... một ngày này không đủ đâu.”

Lời này vừa nói ra, sắc mặt tràn ngập sát khí của Toàn Cung đã chữa thẳng về Khúc Kiều.

Khúc Kiều rung mình một cái, lấy thêm mấy phần can đảm mới tiếp tục nói: “Cái này, cam lộ chỉ có buổi tối mới có thể chiết ra...”

Toàn Cung nghe vậy, phát tay áo đáp trả: “Hai ngày là được rồi!”

Khúc Kiều cuống quýt gật đầu, không có chút ngập ngừng chần chừ nào nữa.

“Được!”

~Tác giả:

Khụ, xin lỗi cả nhà, mình lại chậm ... hì hì hì

Đọc xong chương này, hẳn cả nhà đã biết vì sao nam chính lại lựa chọn sách lược “giả vờ như mình đã chết” phải không ...

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết, đàn ông con zai có chị gái là cực kỳ phiền phức, huống hồ cậu chàng còn có tận 2 bà chị gái!!!

[Na Chích: Cái quỷ gì v~!!!]

Khụ khụ

~Thật ra thì nội dung chương này hơi bị ít, quá đơn giản, kính mong cả nhà rộng lòng ...

Mình bảo đảm! Chương sau sẽ ngọt ngào! Nhất định! Nhất định!!

Vì vậy, xì poi chương sau: Thật ra thì mọi người đều là người tốt ...

[Na Chích: người đủ rồi đấy!!!]

~Lion: không hiểu mấy bác Hỏa Thần giáo này học hành thế nào, không nghe thấy phương châm của Lão Tử là ngồi một chỗ biết chuyện thiên hạ sao, nhờ người ta đọc sách mà biết thì sao, thế mà cũng lấy ra làm có chỉ trích bạn cây được.

p.s: Tháng này mình vướng lịch thi rồi, truyện sẽ ngừng trong một tháng nhé :3

12. Chương 12: Chương 11

Cò kè mặc cả như vậy khiến cho Toàn Cung cau kỉnh. Nàng ta không có đủ kiên nhẫn nói với Khúc Kiều thêm một câu nào nữa, sau khi lạnh giọng ra lệnh cho đệ tử để mắt tới Khúc Kiều liền bước nhanh rời đi. Đợi đến khi Toàn Cung đi xa, Thanh Thương mới lại gần nói với Mục Vũ: “A Vũ, để ta đi cùng đệ.”

Mục Vũ lắc đầu, cười đáp: “Sư tỷ có thương tích trong người, vẫn nên an tâm tĩnh dưỡng cho tốt mới phải.”

Về mặt Thanh Thương đờm sàu, vẫn không thể yên lòng, “Sơn cốc kia bị yêu vật chiếm cứ, một mình đệ đi biết ứng phó thế nào?”

Mục Vũ vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, liếc nhìn Khúc Kiều rồi đáp: “Đệ sẽ thật cẩn thận, sư tỷ không cần lo lắng.”

“Nhưng ...” Thanh Thương còn muốn khuyên nữa nhưng thấy Mục Vũ thoải mái thong dong, nàng đành than nhẹ một tiếng, bảo, “Thôi, ta không khuyên nổi đệ. Trong góc trường phía tây có hộ giáp và phù chú, đệ cầm đi, vậy ta mới có thể yên tâm hơn phần nào.”

“Vâng.” Mục Vũ đáp, rồi chợt cất lời tiếp, “Chuyện Khúc Kiều, kính xin sư tỷ để tâm thay đệ.”

“Đây là đương nhiên.” Thanh Thương nói, “Dù sao thì chuyện này cũng vì ta mà nảy sinh. Hiện giờ Toàn Cung sư tử đang nổi nóng, qua lúc nữa ta lại tới khuyên nhủ tỷ ấy là được thôi. Đệ đi sớm về sớm, nếu có thể hóa giải hiểu lầm, đương nhiên là chuyện đại hỉ rồi.”

“Vâng.” Mục Vũ đáp lời, nhẹ bước đi tới chỗ đạo đàn, từ biệt với Khúc Kiều.

Khúc Kiều thấy hần tới, cũng không biết nói gì cho phải, đành cúi đầu thở dài.

Mục Vũ thấy nàng thế bèn hỏi: “Mới vừa rồi bị thương sao?”

Khúc Kiều ngược mắt lên nhìn hần, lắc đầu.

Mục Vũ thấy nàng không nói lời nào, biết nàng không vui, hần ngẫm nghĩ một lát, chuyển đề tài, cười hỏi: “Ta đi ngay bây giờ đây, cô có điều gì cần cần dặn nữa không?”

Khúc Kiều nghe hần hỏi vậy, cũng cất lời: “A, đúng rồi! Nếu cậu gặp phải yêu vật ở trong cốc thì chớ nóng vội mà động thủ. Bọn chúng chỉ là bị Vân Chi Cam Lộ thu hút tới, cậu không động thủ, bọn chúng cũng sẽ không chủ động tấn công.”

“Thật sao?” Mục Vũ nén cười. Tiếng hỏi này, chẳng hề nghiêm túc, chỉ là vì muốn dụ nàng nói chuyện mà thôi.

“Đương nhiên là thật.” Khúc Kiều nghiêm túc đáp lại, “Nhưng mà khi hừng Cam lộ phải cực kỳ cẩn thận, hương thơm của Cam lộ có thể mê hoặc tâm trí con người, nhớ phải trấn tĩnh, tập trung tinh thần. Thời tiết thế này, trong một đêm một cây chỉ có thể tiết ra vài giọt Cam lộ, chắc chắn sẽ xảy ra tranh đoạt kịch liệt. Yêu vật mà ra tay thì không màng tới nặng nhẹ, tự giết lẫn nhau cũng là chuyện thường xảy ra. Nếu tình huống tranh giành quá hung hiểm, cậu cũng đừng cố chấp tham dự vào. Còn nữa, sau khi cậu lấy được Cam lộ, nhớ phải bịt chặt cẩn thận. Bằng không mùi thơm kia tản ra, yêu vật sẽ lại tới giành giật không dứt đâu ...”.

Mục Vũ gật đầu, câu nào câu nấy đều đáp ứng cả.

Khúc Kiều nói một lúc lâu, rốt cuộc cũng cần dặn xong những chuyện cần chú ý. Nàng thấy Mục Vũ vẫn còn nhìn mình, dường như vẫn đang chờ nàng nói tiếp, đành ngượng ngùng kết thúc: “Hết rồi.”

“Ừ.” Mục Vũ cười nói, “Đa tạ, như vậy ta cũng an tâm hơn rồi.” Hần cởi áo choàng của mình xuống, phủ lên cho Khúc Kiều, “Trong đạo đàn, cô không thể cử động thoải mái, tạm thời cố gắng nhẫn nhịn. Ta sẽ sớm trở lại.”

Sau khi Khúc Kiều nghe xong, lại không nhin được thở dài một hơi.

“Ta biết cô phải chịu thiệt thòi. Toàn Cung sư tử của ta rất nóng tính, lại cực kỳ căm ghét yêu ma, cho nên mới ... Nhưng tỷ ấy cũng không phải người không có lí lẽ. Trong trường hợp này, giải pháp đã có rồi. Đến khi xong xuôi, muốn bồi tội thế nào đều tùy theo cô có được không?” Mục Vũ nịnh nọt.

“Ta biết .” Khúc Kiều than, “Dẫu thế nào ta thân là yêu vật, vốn đã không nên tới chạm mặt các cậu.”

“Cô nói như vậy, ta phải làm thế nào mới phải đây?” Mục Vũ cũng thở dài theo nàng.

Khúc Kiều nhìn hần, đáp: “Thật ra cậu không cần khó xử, cũng không cần nịnh nọt ta, đạo lý đó ta hiểu. Ta biết các cậu không phải người xấu, cũng không cố ý tổn thương ta. Chỉ là như tục ngữ có nói, “Không phải tộc ta, lòng dạ cũng khác”. Ta đây không thích chim muông trùng thú cho nên không thể để bọn chúng ở lại trong núi. Nếu chẳng may gặp phải gió sương mưa tuyết, bọn chúng cũng có thể vì thế mà bỏ mạng ... Đều giống nhau cả thôi.”

Lời này nghe thực thấu tình đạt lý nhưng cũng lộ ra vẻ hững hờ lạnh nhạt. Mục Vũ không biết nên đối đáp thế nào mới phải, hần yên lặng một lát rồi chợt lên tiếng: “Giờ đã không còn sớm nữa, ta phải lên đường rồi.”

Khúc Kiều gật đầu, lúc này mới khẽ mỉm cười, “Cẩn trọng mọi việc.”

Mục Vũ mỉm cười đáp lại, lập tức chuẩn bị hành trang, lên đường.

Khúc Kiều dỗi mắt nhìn hắt đi xa, trong lòng chợt nhói lên cảm giác cô quạnh vắng vẻ. Nàng chậm chậm ngồi xổm xuống, ôm lấy đầu gối, cuộn người lại một chỗ. Mặc dù vừa rồi tuyết trắng dưới chân đã bị lửa làm tan chảy nhưng bùn đất vẫn lạnh băng như trước. Huống hồ hai chân nàng để trần, lại càng cảm thấy rét lạnh hơn. Cơn lạnh theo chân nàng từ từ thấm thấu tiến dần vào bên trong, khiến nàng phát run. Nàng ôm côi lòng tràn đầy muộn phiền, nhớ tới đỉnh núi ẩm áp như mùa xuân của mình, nhớ hương thơm ngọt lành phủ đầy trên núi, nhớ đốm huỳnh quang lập lòe trong đêm tối ...

Thời gian trôi dằng dặc, sắc trời dần tối, đến khi sập tối hẳn, bông tuyết lại tuôn rơi xuống dưới chân. Khúc Kiều nhìn vùng đất phủ đầy tuyết trước mắt, không khỏi thở than. Trời đất vô tình, bốn mùa luân chuyển, trong đó lại có không biết bao nhiêu tính mạng dần trôi đi. Nàng không khỏi nghĩ tới cánh bướm trong giá lạnh, sắc cánh ảm đạm, run rẩy trong mỗi mảy, tựa như hàng mi những con người sắp chết kia... Thực ra, cứu thì sao? Vạn vật trên thế gian, dù sao cũng đều có tuổi hạn. Tuổi thọ mấy chục năm của con người, chỉ loáng cái là trôi qua ...

Nàng nghĩ rồi lại nghĩ, cũng đã sắp nghĩ tới tận những đạo lý trong trời đất này, chợt, tán một cây ô xuất hiện trên đỉnh đầu nàng, che ô tuyết rơi. Nàng kinh ngạc sức tĩnh lại, lúc ngẩng đầu lên chỉ thấy đang che ô cho nàng là một thiếu nữ. Thiếu nữ này, nàng đã từng gặp, hình như là theo hầu bên cạnh Thanh Thương.

Thiếu nữ thấy nàng nhìn mình, nhú mi rời tầm mắt đi, lên tiếng: “Không có, không có gì đâu, Thanh Thương sư tỷ dặn dò phải để tâm tới cô nương. Cô nương cầm ô này che đi.” Thiếu nữ vừa nói vừa đưa tấm thảm bông, “Cái này cũng để cho cô.”

Khúc Kiều cuống quýt nhận lấy, nói: “Cám ơn.”

Thiếu nữ gật đầu, không nói gì nữa, nhẹ nhàng chạy đi xa.

Khúc Kiều trải thảm xuống nền đất, che ô mà ngồi. Tuyết đọng trước mắt đã dày hơn một chút, nàng cũng không còn tâm tư nghĩ tới đủ loại đạo lý lớn lao kia, chỉ gơ tay ra nghịch tuyết.

Đến lượt đệ tử tiếp theo thay ca đi tới đây, đã thấy bên trong đạo đàn là đầy những cây nấm lớn nhỏ bằng tuyết, trong thoáng chốc cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Lúc này, trông sắc trời đã sắp tới lúc bình minh, Khúc Kiều mới kết thúc công việc với đồng tuyết đọng trong đạo đàn, thu tay về. Nàng vui vẻ nhìn thành quả của mình, hăng hái đếm.

Nàng đang vui vẻ chợt thấy luồng khí toát ra vẻ nghiêm nghị đầy chiến ý tiến tới gần. Quay lại nhìn liền bắt gặp Toàn Cung đang đi tới. Toàn Cung liếc nhìn nàng rồi lại liếc nhìn đám nấm bằng trong đạo đàn, chỉ nhú mày một cái, nửa lời cũng lười nói. Khúc Kiều thấy thế, cũng không thêm để ý tới nàng ta, tiếp tục đếm.

Toàn Cung dặn dò mấy đệ tử canh chừng mấy câu rồi đi tiếp về hướng tây một đoạn đường, yên lặng đứng đó. Trong gió tuyết, nàng ta không che ô, cũng không khoác áo đội nón, chỉ trong chốc lát tuyết trắng đã phủ kín bờ vai. Trong các đệ tử đang đứng đó, có người bước lên đưa ô, nhưng mới vừa bước lên trước đã bị Toàn Cung trách cứ vì tự tiện rời khỏi vị trí canh gác. Các đệ tử đành ngượng ngùng trở lại, không dám tới gần.

Khúc Kiều nhìn bóng lưng Toàn Cung, trực giác mách bảo nàng ta đang chờ đợi. Ngoại trừ Mục Vũ, nàng ta còn có thể chờ ai đây. Khúc Kiều không khỏi nhớ tới câu Mục Vũ từng nói trước đó: đồng môn một lòng, thân như tay chân. Trong lòng Khúc Kiều chợt dâng lên cảm giác vui vẻ, khuôn mặt cũng nhiễm ý vui trong lòng.

Đúng vậy, trên đời này, chỉ có con người mới có thể như thế. Không cần tới mức máu mủ ruột già, không đến mức lời thề độc địa, chỉ vì bọn họ là người thì sẽ có tình thân, sẽ có trách nhiệm giữ lời. Có như vậy mới sinh từ bi trắc ẩn, sinh nhân ái chính nghĩa. Cho nên chỉ có loài người mới có thể thông hiểu thần tính. Còn yêu ma, rốt cuộc cũng không thể theo kịp...

Ít nhiều gì, cũng hơi thấy hâm mộ thật ...

Khúc Kiều cười khan một tiếng. Giống như nàng đây tu luyện ngàn năm, vậy mà không thể cảm nhận ngũ vị, nhận biết lục dục, thông hiểu thất tình. Rốt cuộc cũng chỉ có đáng về là giống người mà thôi.

Đang lúc suy nghĩ trầm trọc, ngày đã dần đến. Toàn Cung đã chờ tới sốt ruột, không nhịn được đi qua đi lại. Khúc Kiều nhìn nàng ta như vậy, do dự muốn tới an ủi nàng ta mấy câu. Dù sao trong cơ thể Mục Vũ cũng có Thần Tang Kim Nhụy của nàng, cho dù có không lấy được Cam Lộ cũng sẽ không lo ảnh hưởng tới tính mạng. Nhưng vì thái độ lúc trước của Toàn Cung, nhờ nói ra cái gì không phải, chỉ sợ lại gây thêm chuyện. Khúc Kiều nghĩ ngợi một phen, cho rằng còn chưa phải lúc lên tiếng.

Sắc trời dần sáng, tuyết cũng nhỏ dần. Tới buổi trưa, thì chỉ còn lưu lại một chút trên đầu cành ngọn cỏ. Ngày lạnh lẽ trôi đi, đêm tối lại kéo tới. Trong lúc không để ý, hoàng hôn đã tới rồi.

Đến lúc này, trong doanh trường, những đệ tử khác cũng trở nên lo lắng, cuống quýt ra ngoài ngó nhìn. Có một số người quen thân với Mục Vũ, tiến lên trước xin Toàn Cung đồng ý cho mình vào cốc tiếp ứng.

Toàn Cung chỉ lạnh mặt, không nói một câu nào. Thanh Thương thấy nàng ta như thế, tuy trong lòng cũng bất an nhưng chỉ có thể cố nén nhịn xuống. Đang lúc mọi người lo lắng thấp thỏm không yên, trên vùng tuyết trắng, có một bóng người từ đằng xa bước tới.

Con người Toàn Cung sáng lên, đi lên trước mấy bước, ngược mắt trông về phía xa. Chỉ một lát sau, nàng ta thở phào nhẹ nhõm, khoe miệng hơi cong lên. Nhưng chờ tới khi người nọ lại gần, nàng ta đã thu lại sự vui vẻ, chỉ còn lại gương mặt lạnh lùng.

Người trở về đó, đương nhiên là Mục Vũ. Trông hắn không chật vật cho lắm, y phục trên người cũng coi như chỉnh tề, chắc hẳn mọi việc đêm qua đã tiến hành thuận lợi. Mục Vũ từ đằng xa đã trông thấy Toàn Cung, không khỏi thoáng kinh ngạc. Hắn tiến lên hành lễ, cười gọi: “Toàn Cung sư tỷ.”

Toàn Cung gật đầu một cái, không đáp lại. Thanh Thương đứng bên cạnh đã sớm vui mừng không thể kìm nén, nàng ấy bước lên, cười bảo: “Bình an trở lại là tốt rồi.”

“Thanh Thương sư tỷ.” Mục Vũ lấy từ trong lòng ra một bình sứ nhỏ, đưa cho nàng, rồi bảo, “Đây là Vân Chi Cam Lộ, sư tỷ cầm lấy dùng thử xem.”

Thanh Thương cúi đầu, chỉ thấy sắc màu Cam Lộ trong bình trong suốt, vừa nhìn đã biết không phải vật thường. Bình này chỉ bằng cỡ ngón tay cái, ấy vậy mà mới đây được phần tư, lấy Cam Lộ không hề dễ dàng, điều ấy có thể thấy được phần nào. Toàn Cung nhìn Cam Lộ trong tay Mục Vũ, chỉ cau mày không nói.

Mục Vũ thấy thế, tự cười mỉa, thu lại Cam Lộ trong tay, bảo: “Khoan đã, là đệ khinh suất. Không nên tùy tiện thử luôn như vậy, phải báo cho hai vị sư huynh Mạch Giác và Lưu Chủy tới, nghiệm qua được tính rồi mới nói.” Hắn dứt lời, chuyển đề tài hỏi, “Nếu đệ đây đã trở về thuận lợi, không biết có thể xin sư tỷ tháo giải đạo đàn hay không?”

Toàn Cung nghe vậy, có phần do dự.

Khúc Kiều đứng ở đó nhìn bọn họ, không khỏi sốt ruột. Cứ đợi ở bên trong đạo đàn này, dù thế nào cũng không thoải mái, vẫn nên mau mau tháo giải sẽ ổn hơn. Nàng đang ngẩng đầu chờ đợi, chợt thấy một luồng yêu khí tiến tới gần. Nàng nhìn về sau lưng Mục Vũ, chỉ thấy một dải tro bụi lơ lửng đang lặng lẽ tiến tới gần.

Toàn Cung và Thanh Thương cũng phát hiện ra khác thường, hai người đang chuẩn bị tra xét chợt thấy dải tro bụi kia ngưng tụ, chỉ chớp mắt đã hóa thành hình dạng yêu thú. Yêu thú kia trông như con gấu, trên đầu lại mọc cặp sừng. Miệng nhỏ máu, nanh sắc nhọn. Dáng vẻ hung ác, hình dạng to lớn thể kia thực sự rất hiếm gặp. Yêu vật kia chẳng để tâm tới thứ gì khác, lao thẳng về phía Mục Vũ. Dĩ nhiên là vì Vân Chi Cam Lộ.

Mọi người kinh hãi, đang định xông lên đối phó chợt nghe thấy một tiếng nổ vang, rễ mạch của cây từ dưới đất trồi lên, đẩy lùi yêu vật. Khúc Kiều mở miệng, hắng giọng quát: “Đây là đất của ta.”

Mọi người nghe theo tiếng vang, chỉ thấy Khúc Kiều đang từ tốn đi tới. Đạo đàn vốn đang khắc chế nàng đã bị rễ mạch của cây phá hủy, bên dưới mảnh đất trống không là bùn tuyết hòa lẫn. Không chờ nàng đi tới, yêu vật kia đã nghẹn ngào kêu thảm mấy tiếng, phân nộ rời đi.

Khúc Kiều kêu một tiếng, giơ tay vung lên, lệnh cho tất cả rễ mạch lùi vào trong đất. Nàng không quan tâm tới vẻ kinh ngạc của mọi người mà đi thẳng tới trước người Mục Vũ.

Nàng nhìn hắn cực kỳ nghiêm túc, cũng cực kỳ nghiêm túc hỏi:

“Cậu có choáng không?”

~Tác giả: Khụ, chào mọi người!

Bởi vì cuối năm nhiều chuyện nên chương này lại muộn, kính xin mọi người thông cảm ... khóc ròng

Dưới đây xin mang đến cho mọi người những thước phim hậu trường của chương truyện:

Mục Vũ thấy nàng không nói lời nào, biết nàng không vui, hắn ngẫm nghĩ một lát, chuyển đề tài, cười hỏi: “Ta đi ngay bây giờ đây, cô có điều gì cần căn dặn nữa không?”

Khúc Kiều nghe hắn hỏi vậy, cũng cất lời: “A, đúng rồi! Đưa chàng đưa tới ngoài thôn nhỏ

thiếp có câu này muốn dặn dò

cho dù trên đường trăm hoa nở

hoa dại ven đường chàng đừng vơ

”

[Na Chích: Bẩn!]

[Hồ Ly: ...]

Dạ dạ

~Đọc xong chương này, hẳn cả nhà đã hiểu rõ một chuyện

~Đó chính là: chương ngại lớn nhất giữa nam nữ chính không phải đến từ đảng nhà trai mà bởi vì bọn họ bất đồng chủng tộc cho nên cũng bất đồng quan điểm, thể giới quan rất khác biệt.

Thuận tiện giải thích luôn cho cả nhà vì sao nữ chính rõ ràng không thoải mái mà còn cố ăn thức ăn vào: đó là vì thực ra nữ chính chẳng cảm nhận được mùi vị gì sất ... chỉ là tò mò ...

Đến đây mình muốn trích dẫn một câu của một bạn trên diễn đàn khi đánh giá về “Thanh xà”: yêu muốn tu tiên, đầu tiên phải tu thành hình người, hiểu được tình cảm của con người. Mà người muốn tu tiên lại phải cắt đứt thất tình lục dục. Quả là hài hước. ==

Ôi, là cỡ nào nghịch lý đau thương

Sau đó, mình muốn tóm tắt cho hành động “ghê tởm” của các vị chính đạo ở chương trước, đó chính là:

Có một ngày bạn lái xe bị lạc đường, trên đường gặp được một người tốt bụng chỉ cho: “Rất đơn giản, cứ đi thẳng về phía tây là có thể ra đường cái”, vì vậy bạn vui vẻ hăng hái lái xe lên đường, có đâu ngờ đường kia lại là đường một chiều, không những thế còn hạn chế tốc độ, bạn bị phạt tiền, rồi bị tịch thu bằng lái. Sau đó người tốt bụng kia mới bảo rằng: “Ai da, quên nói cho bạn biết đó là đường một chiều!”

Chính là cảm giác này đây.

Cuối cùng, xì poi chương sau: trong đường có độc!!

Lion: tình yêu mấy đoạn lảm nhảm của Hồ Ly của mình bắt đầu từ chính đoạn tóm tắt này đây.

13. Chương 13: Chương 12

“Cậu có choáng không?” Vấn đề này đưa tới một loạt ngơ ngác, khiến cho bốn phía đang e ngại kia trở nên yên tĩnh lại.

Mục Vũ nhìn Khúc Kiều, chậm chạp không trả lời.

Khúc Kiều thấy hắn như vậy, nàng tiến lên vài bước, giơ tay đỡ lấy hông hắn.

Mục Vũ không nói gì, chỉ cười một tiếng. Lúc nụ cười đó bật ra là lúc cơ thể hắn nghiêng sang một bên, một mình ngã vào Khúc Kiều. Tuy Khúc Kiều đã có sự chuẩn bị nhưng bị sức nặng của hắn đè xuống vẫn khiến cho nàng lảo đảo mấy bước. Nàng vừa ổn định cơ thể liền nghe thấy Mục Vũ thầm thì bên tai nàng bảo: “Đúng là ... có hơi choáng ...”

Khúc Kiều nghe vậy, bất đắc dĩ thở dài. Cơ thể của hắn rất suy nhược, không nói tới chuyện trong sơn cốc kia, một mình bôn ba hai ngày một đêm đã là chuyện hắn phải hao tổn rất nhiều sức lực rồi. Huống hồ, yêu vật mới vừa rồi kia rõ ràng đã theo hắn suốt cả dọc đường nhưng hắn lại không nhận ra được. Nàng biết hắn đã sớm kiệt sức, chẳng qua là cố gắng chịu đựng thôi.

“Cực khổ rồi.” Nàng vỗ vỗ vai hắn, bảo: “Mau ngủ đi.”

Mục Vũ không đáp lại, vẫn cứ mỉm cười, mặc cho ý thức của mình dần dần lắng xuống.

Khúc Kiều nhìn hắn ngủ mê man, ngẩng đầu lên nói với những người xung quanh: “Cái đó... phiền mọi người, giúp ta đưa cậu ấy tới chỗ có thể ngủ được không ...”

Một đám đệ tử vốn còn đang kinh ngạc, nghe thấy lời này của nàng mới sực tỉnh lại, vội vội vã vã di chuyển hỗ trợ.

...

Mục Vũ không biết mình đã ngủ bao lâu. Trên người cực kỳ ảm áp, đầu tiên cũng coi như thoải mái, sau thì nóng dần lên. Cho đến khi mồ hôi chảy ra thì đã rất khó chịu. Hắn nhíu mi tỉnh lại, chỉ thấy trên người mình đang đắp vài cái thảm, tầng tầng lớp lớp, đè nặng lấy bản thân. Hắn đang định đứng dậy, chợt trộm nghe thấy tiếng thì thầm, là nói về hắn.

“ ... Kim Nhụy hồi sinh tứ chi cho cậu ấy, nay đã hợp nhất tâm mạch với cậu ấy, chữa khỏi vết thương của cậu ấy. Nhưng cơ thể cậu ấy quá suy nhược, còn phải tĩnh dưỡng thật lâu mới khỏe lại được.” Giọng nói của Khúc Kiều mềm nhẹ, cất lời như thế.

“Thì ra là như vậy.” Thanh Thương khiêm tốn lễ độ đáp lại, “Khó trách A Vũ lại nói là ‘ơn đó khác nào tái tạo’. Cô nương từ bi thật khiến cho ta phải xấu hổ.”

Khúc Kiều mỉm cười bảo: “Không có gì.”

Thanh Thương cười đáp lại, cup mắt xuống nói rằng: “Lúc trước là chúng ta hiểu lầm cô nương, nay không dám xin cô nương tha thứ, nguyện tùy cô nương xử trí.”

“Không cần đâu.” Khúc Kiều đáp, “Lời bồi tội, A Vũ đều đã nói hết rồi.”

Thanh Thương áy náy không chịu nổi, đang định nói nữa, chợt có tiếng một đệ tử chào hỏi bên ngoài trưởng rồi nhỏ giọng bẩm: “Thanh Thương sư tỷ, hai vị sư huynh Mạnh Giác và Lưu Chuý đã tới.”

Thanh Thương nghe vậy đành phải thi lễ với Khúc Kiều, áy náy cất lời: “Cô nương đợi một chút, ta đi một lát sẽ quay lại.”

“Không sao đâu. Cô cứ đi đi.” Khúc Kiều dứt lời liền phát phát tay với Thanh Thương, dõi mắt nhìn theo nàng ấy bước ra khỏi trưởng.

Thanh Thương vừa đi, Khúc Kiều không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Nàng giãn gân giãn cốt, nhẹ nhàng dịch về phía Mục Vũ, kiểm tra xem.

Mục Vũ thấy nàng tới, đầu lập tức cúi vào trong chăn, hai mắt nhắm nghiền.

Khúc Kiều phát hiện ra động tĩnh, mở miệng hỏi: “Cậu tỉnh rồi?”

Mục Vũ không đáp lại, cứ thế dùng chăn che, mím môi cười.

“Lại giả vờ ngủ?” Khúc Kiều bất đắc dĩ, “Lần này là sợ ai đó khiến mình khó xử sao?”

Mục Vũ trở mình, xoay lưng về phía nàng.

Khúc Kiều thấy thế, không khách khí đẩy tay hắn bảo: “Ta cũng thấy cậu đã tỉnh rồi! Mau dậy đi, sư huynh, sư tỷ, sư đệ, sư muội đều đang chờ gặp cậu đây!”

Mục Vũ vẫn cứ ôm chặt lấy thăm, không chịu đáp lại.

Khúc Kiều cực kỳ bất đắc dĩ, không biết sao hấn lại ra vẻ ngang ngạnh thế này, “Này, cậu không đứng dậy cũng được thôi, ta đi gọi sư tỷ của cậu tới.” Nàng dứt lời, đang định cử động chợt bị Mục Vũ nắm lấy cổ tay.

“Đừng, để cho ta ngủ tiếp một lát thôi.” Mục Vũ mở miệng, trong giọng nói đều là vẻ dịu dàng cầu khẩn.

Lòng bàn tay của hấn rất ấm khiến cho Khúc Kiều cảm thấy an tâm. Nàng không tranh cãi nhiều với hấn làm gì, gật đầu bảo: “Được, vậy cậu ngủ đi.”

Mục Vũ mỉm cười, rụt tay vào trong chăn, nhắm mắt ngủ tiếp. Khúc Kiều không nói chuyện với hấn nữa, ngồi bên cạnh hấn, nhìn hấn ngủ. Mục Vũ bị tầng tầng lớp lớp thăm bưng bít khiến toàn thân nóng rực, vốn đã không buồn ngủ huống hồ là tình cảnh này, càng khiến cho người ta xấu hổ. Hấn thở dài, xoay người nằm giữa ra, gạt thăm xuống một chút, giơ tay lên gối đầu.

Khúc Kiều thấy vậy, ân cần hỏi: “Sao vậy?”

“Nóng.” Mục Vũ đáp.

Khúc Kiều nghe hấn oán tránh vậy, chân mày nhíu lại bảo: “Ta sợ cậu lạnh, nhường hết thăm cho cậu, cậu lại chê nóng ...”

Mục Vũ nghe thấy, bật cười rộ lên. Hấn nghiêng người vén thăm lên, thoải mái nhường ra nửa giường, nói với Khúc Kiều: “Nóng thật mà, không tin cô nằm vào thử xem.”

Khúc Kiều liếc nhìn nửa bên giường kia, lại liếc nhìn nụ cười của Mục Vũ, có một từ lập tức hiện ra trong đầu: có bấy.

Ai sẽ làm theo chứ!

Khúc Kiều quyết định không để ý tới hấn nữa, đang định quay đầu đi chợt thấy bên dưới thăm, cánh tay và bả vai hấn tạo thành một vòng cung đẹp mắt, như ngô đồng xòe ra. Bạch sam mỏng manh khắc họa cơ thể cậu, đúng như một cây bạch dương cao thẳng trần trụi nhựa sống ... cực kỳ phóng khoáng, không có chút phòng bị nào.

Xem ra cũng không có nguy hiểm gì lắm, dường như còn rất ấm áp ...

Khúc Kiều đấu tranh một phen, cuối cùng kiên định với tâm niệm. Nàng cúi người xuống, giơ tay ra xóc hết thăm lên.

Mục Vũ bật cười, bật người dậy than: “Làm gì vậy? Lạnh quá.”

“Không phải cậu nóng sao? Như vậy là được rồi.” Khúc Kiều vừa nói vừa ôm tất cả thăm vào lòng, không thèm quan tâm tới hấn.

Mục Vũ duỗi tay kéo thăm lại, cười bảo: “Đừng mà, như vậy ta biết ngủ thế nào đây?”

“Vừa đúng lúc, dậy luôn đi.” Khúc Kiều dứt lời, ôm thăm đứng lên.

Tay Mục Vũ còn nắm mép thăm, liền đứng lên theo nàng.

Khúc Kiều thấy thế, lùi xuống mấy bước. Mục Vũ mỉm cười, đi lên mấy bước. Khúc Kiều cau mày, lại lùi thêm mấy bước. Mục Vũ cứ bám đuổi theo như cũ, chỉ là vẫn không buông tay. Khúc Kiều giằng co với hấn một lát, gương mặt lộ vẻ bất đắc dĩ. Nàng dúi hết thăm vào lòng hấn, lầu bầu: “Mặc kệ cậu.”

Dứt lời, nàng nhẹ nhàng lui xuống, đi ra khỏi trướng. Vừa bước ra ngoài nàng cười rộ lên. Vui vẻ hóa thành ấm áp, ấm áp lan khắp cả người khiến cho nàng cực kỳ dễ chịu. Nàng mỉm môi cười, đi về phía lửa trại. Không phải vì sưởi ấm mà vì lửa kia đang dùng để nấu cháo.

Nghĩ hấn chắc hấn cũng đói bụng, đã làm người tốt thôi thì làm tới triệt để, múc cho hấn bát cháo vậy.

Khúc Kiều nghĩ tới đây bèn mở vung cháo ra. Hơi nóng ập vào mặt khiến cho nàng hơi híp mi mắt lại. Nàng dụi mắt, nhìn vào trong nồi cháo, đang định tìm bát tới múc chợt nghe có tiếng người tới gần. Nàng quay đầu lại chỉ thấy người đệ tử Hỏa Thần giáo tên Thư Hoàng kia đang đứng ngay sau lưng, dùng gương mặt

lúng túng do dự nhìn nàng. Thấy nàng quay đầu lại, Thư Hoàng giật mình lùi lại mấy bước, quay đầu nhìn sang hướng khác. Khúc Kiều nhìn theo, chỉ thấy mấy người đệ tử khác đang túm tụm lại ở đó, ra dấu tay với Thư Hoàng. Phát hiện ra ánh mắt Khúc Kiều, cả đám giật mình, ngừng hết động tác, tản đi hết sạch. Mặt Thư Hoàng trông cực kỳ khổ não, cực kỳ không tình nguyện quay đầu lại, nhìn về phía Khúc Kiều.

“Có chuyện gì?” Chuyện lúc trước khiến cho Khúc Kiều bận tâm. Nàng mang theo vẻ phòng bị, hỏi một tiếng.

Thư Hoàng cúi thấp đầu, do dự hồi lâu mới chậm chạp thưa: “Ta ... ta lỡ mồm nói bậy khiến cho sư tỷ hiểu lầm cô nương ... ặc ... chỉ là ...”

“À, cậu tới nói xin lỗi với ta chứ gì?” Khúc Kiều hiểu ý, hỏi.

Thư Hoàng ngẩn ra, ngược mắt nhìn nàng, gật đầu không ngừng.

Khúc Kiều ngẫm nghĩ một lát, hỏi: “Tay không mà tới?”

Thư Hoàng lại ngẩn ra. Cậu ta liếc nhìn nôi cháo bên cạnh Khúc Kiều, chợt nghĩ ra điều gì bèn cởi bỏ túi vải bên hông xuống, lấy ra một bọc giấy dầu, đưa cho Khúc Kiều: “Cái này ... coi như là quà nhận lỗi.”

Khúc Kiều nhìn bọc giấy dầu kia, vẫn không nhận lấy.

Thư Hoàng thấy thế, mở bọc giấy ra, lộ ra thứ gì đó bên trong.

Bên trong là mấy khối gì đó đen xì lấp lánh, Khúc Kiều chưa từng thấy qua, nhất thời trở nên ngơ ngác.

“Kẹo mạch nha.” Thư Hoàng thấy nàng vậy bèn giải thích, “Ăn ngon lắm.”

Nghe được hai chữ “ăn ngon”, con ngươi Khúc Kiều sáng lên. Nàng nói tiếng cảm ơn, đang định giơ tay nhận kẹo cho nên không kịp đề phòng có người đi trước nàng một bước, lấy luôn kẹo đi.

Thư Hoàng cũng sợ hết hồn, quay đầu nhìn sang, cuống quýt nói: “Mục Vũ sư huynh! Ặc ... đệ không có thể nào với Khúc cô nương đâu, đệ chỉ là đưa cho cô nương ấy kẹo mạch nha ăn thôi ...”

Mục Vũ đã đổi ý phục, vốn định ra ngoài tìm Khúc Kiều lại nhìn thấy một đám đồng môn túm tụm ở đó. Vừa vặn thấy cảnh Thư Hoàng tặng kẹo liền giơ tay ngăn cản. Thấy Thư Hoàng kinh hoảng như vậy, hắn đang định trấn an chợt thấy Khúc Kiều vòng tới đây, giơ tay muốn đoạt kẹo đi.

Mục Vũ thở dài, giơ cánh tay đang rảnh lên cao, vẫn không để cho nàng. Khúc Kiều cố nhón chân, nhưng vẫn không đủ với, nàng không khỏi cả giận, mắng: “Của người ta cho ta!” „()„

“Cô không thể ăn.” Mục Vũ giơ tay tách nàng ra, đáp lại.

Thư Hoàng nghe hắn nói vậy, tủi thân giải thích: “Không có độc ...”

Mục Vũ thở dài, lên tiếng: “Ta biết không có độc, chỉ có điều nàng ấy không thể ăn.”

“Ta sẽ chỉ ăn một chút xíu.” Khúc Kiều vội la lên.

“Không được.” Mục Vũ quả quyết cự tuyệt.

“Vậy liếm một cái là được chứ gì?” Khúc Kiều cò kè mặc cả.

“Thèm vậy sao?” Mục Vũ hỏi.

Từ này khiến cho Khúc Kiều bất mãn. Nàng không thèm lý luận với hắn nữa, tập trung vào việc giành lại. Mục Vũ biết không thể tiếp tục dây dưa với nàng, hắn cau mày ngẫm nghĩ. Ngay sau đó, hắn tung người lùi lại, nhân lúc Khúc Kiều nhào lên lộ ra khe hở là lập tức nhét hết mấy miếng kẹo mạch nha kia vào trong miệng.

Khúc Kiều sững sốt, động tác cứng đờ.

Mục Vũ nhìn nàng, trong mắt tràn đầy vẻ vui sướng và khiêu khích, còn cố ý cắn kẹo đường nghe thật giòn tan.

Khinh người quá đáng!!!

Khúc Kiều bi phần trừng hấn, trong lòng gợn sóng.

Có đúng thật là nàng không làm gì được hấn hửm?!

Vừa suy nghĩ, nàng vừa quàng tay qua kéo cổ hấn xuống, không nói lời nào hôn lên bờ môi hấn.

Lần này đổi thành Mục Vũ cứng đờ. Mọi thứ đột nhiên diễn ra như thế khiến hấn không kịp ứng phó. Trong lòng kinh hãi và hỗn loạn khuấy động tri giác. Hấn chỉ bắt đầu có ý thức được khi đầu lưỡi của nàng nhẹ nhàng lướt qua răng môi hấn sau đó lại sớm rời đi, huyết khí toàn thân hấn sôi trào, xông lên tới đầu, hun đỏ gò má hấn.

Khúc Kiều lùi ra một chút, liếm liếm môi mình, ngược mắt nhìn hấn. Thấy hấn đỏ mặt, nàng không khỏi đắc ý, nường mầy cười khen: “Ăn được lắm.”

Câu đánh giá này khiến cho Mục Vũ ngượng ngùng vô cùng. Hấn không dám nhìn thẳng vào mắt nàng, chỉ đành hốt hoảng dời tầm mắt đi. Dời đi thế này vừa đúng lúc nhìn thấy Thư Hoàng đứng bên cạnh.

Thư Hoàng cả kinh, luống cuống giơ tay che mắt lại, vội la lên: “Không, không nhìn thấy!”

Lòng Mục Vũ muốn giải thích nhưng trời cũng không biết nên giải thích cái gì, hấn đương lúng túng, chợt thấy cách đó không xa có người đi tới. Hấn nhận ra người đó, vội thu liễm tâm tư. Hấn tiến lên đón trước, thuận tiện che Khúc Kiều ở sau lưng.

Khúc Kiều thoáng ngạc nhiên, lộ đầu ra từ sau lưng hấn. Chỉ thấy người kia thông thả bước tới, là một chàng trai chừng hai lăm, hai sáu tuổi. Chàng trai kia mắt sáng mi thanh, thật là tuấn tú trẻ đẹp. Tóc dài như mực, buộc lại bằng một dải lụa xanh. Y sam màu nước, ống tay áo vạt áo phát phơ. Khi tới gần, cả Mục Vũ lẫn Thư Hoàng đều nhất tề hành lễ, chào: “Mạnh Giác sư huynh.”

Mạnh Giác rử mi mắt cười một tiếng, giọng nghe thật nho nhã êm tai: “A Vũ, Thư Hoàng ... còn vị này, hấn là Khúc cô nương?”

Khúc Kiều chớp chớp mắt, trong lòng không khỏi cảm thán:

Công tử văn nhâ kia ...

~Tác giả: chào mọi người, mình đã trở lại

~...

Đúng vậy, độc giả quen thuộc với mình hấn đã biết mình muốn ăn kẹo mạch nha ... *mắt nhìn xa xăm*...

Kẹo mạch nha nhân lạc ăn ngon lắm nhé ... a...

[Na Chích: người đủ rồi ...]

Dĩ nhiên, căn cứ vào cách làm kẹo mạch nha, tính dai của nó là không thể bàn cãi, khi cắn nhất định sẽ không phát ra tiếng động giòn tan gì cả. NHƯNG dù sao khung cảnh trong truyện cũng là nơi trời băng đất tuyết ~ cho nên đường cũng sẽ phải cứng lại ...

[Mục Vũ: ...]

[Khúc Kiều: ...]

Khụ, căn cứ vào việc vẫn còn rất nhiều độc giả không thể cảm thông cho hành động “trừ ma vệ đạo” ở chương trước của Hỏa Thần giáo, đồng thời còn bày tỏ cảm giác cực kỳ không hài lòng. Cũng căn cứ vào việc có độc giả khen ví dụ vô cùng cấu huyết kia của mình mặc dù có lý đấy nhưng quá đùa cợt phá hỏng không khí truyện. Mình quyết định! Thêm một lần nữa! Lần này! Nhất định! Sẽ là! Phiên bản sát thủ!

Hì hì hì!!!

Đầu tiên, xin giới thiệu như sau:

Hỏa Thần giáo trong vai “chí sĩ kháng Nhật”.

Cức Thiên Phủ trong vai “giặc Nhật”.

Vì vậy, chuyện xưa chính là thế này:

Có một lần, đội phó một phân đội nhỏ của bên chí sĩ kháng Nhật trúng phải vũ khí vi sinh vật của quân Nhật. Trên đường đi phân đội gặp được một thiếu nữ, thiếu nữ chủ động nói cho biết rằng ở một sơn cốc nọ có thuốc giải chuyên trị. Một nhóm người đi trước, không may gặp phải một đám thổ phỉ mai phục, chết hơn phân nửa. Thành viên trong phân đội nghi ngờ đây là bẫy, cho nên chất vấn cô gái kia. Lúc này, đội trưởng phân đội cũng trở về, sau khi nghe chuyện hết sức phẫn nộ, trong lúc đối chất mọi người còn phát hiện ra, cô gái này có gốc gác là người! Nhật! Bản! ... Vì vậy đội trưởng không khỏi nhớ lại vụ thảm sát Nam Kinh nhớ lại tội ác của 731 binh lính Nhật, ... Lòng tức giận, căm ghét cái ác nảy sinh, lúc ấy đành ninh cho rằng thiếu nữ kia là gián điệp, cầm súng bắn nòng! Không ngờ, thiếu nữ kia lại mặc áo chống đạn! Tức chết đi mất ... Lúc này tiểu đội trưởng trong phân đội từng được thiếu nữ cứu mạng quyết định tự mình tới sơn cốc cầm thuốc đặc trị về để chứng minh thiếu nữ không hề lừa gạt mọi người. Đội trưởng phân đội đồng ý với yêu cầu của tiểu đội trưởng, nhưng có một điều kiện là thiếu nữ phải bị nhốt. Cuối cùng tiểu đội trưởng thành công mang thuốc đặc trị về, không ngờ lại bị thổ phỉ theo dõi. Thiếu nữ Nhật Bản bị nhốt thấy thế, nhanh nhẹn xuất một chiêu Ngự Kiếm Phi Thiên Lưu Thiên Tường Long, không chỉ đánh lùi thổ phỉ mà còn phá hỏng nhà tù... Bấy giờ mọi người mới hiểu được năng lực mạnh mẽ của nàng đồng thời cũng ý thức được sự trong sạch và lòng từ bi của nàng.

Okay!

Chuyện chính là như vậy!

Giờ!

Mình xem ai!

Còn dám nói!

Tiểu phân đội Hỏa Thần nhà mình là đáng ghê tởm!

Nếu như còn cảm thấy ghê tởm, xin search xem đại thảm sát Nam Kinh để biết thêm chi tiết ...

[Cức Thiên Phủ: ...]

[Hỏa Thần giáo: ...]

Cuối cùng

Xì poi chương sau: bội tình bạc nghĩa là không đúng.

Hoan nghênh mọi người tới xem.

~Lion: chương này đúng là ngọt như đường.

14. Chương 14: Chương 13

Cụm từ “Công tử văn nhã” này, Khúc Kiều đọc được ở trong sách. Nàng không thể đi xa cho nên trong một thời gian rất dài nàng học được chữ viết. Thỉnh thoảng có được một quyển sách là lại đọc xem. Trong đó có cả những cuốn truyện nói về tài tử giai nhân, phong hoa tuyết nguyệt. Ở đó, đối với đàn ông, đều có chung một mô tả – công tử văn nhã. Khúc Kiều lại liếc liếc về phía Mạnh Giác, nét vui vẻ càng thêm nở rộ.

Thì ra trên cõi đời này thật sự có người như vậy à ...

Mạnh Giác thấy nàng nhìn mình, cười hỏi: “Thật trùng hợp, ta đang có việc muốn tìm Khúc cô nương.”

Khúc Kiều nghe xong liền bước lên trước, cười hỏi: “Chuyện gì vậy?”

Mạnh Giác vãi chào thật sâu, nói: “Việc thiện cô nương làm lại bị đồng môn của ta hiểu lầm, ta ở đây xin tạ lỗi với cô nương. Nói ra thật xấu hổ, hôm nay vẫn có việc phiền hà tới cô nương. Mặc dù ta có biết một chút y lý nhưng dù sao cũng chỉ là kẻ kiến thức nông cạn, vẫn không thể hiểu được đặc tính và cách dùng của “Vân Chi Cam Lộ”, kính xin cô nương chỉ giáo.”

Khúc Kiều ngẫm nghĩ một chút, gật đầu đáp: “Được.”

Mạnh Giác cười một tiếng, nói lời cảm ơn: “Đa tạ cô nương. Bên ngoài rét lạnh, mong có thể theo ta vào trường nói chuyện.” Dứt lời, anh ta nghiêng người giơ tay, nói “Mời”.

Khúc Kiều cũng cười, nhẹ nhàng bước tới. Thấy Mục Vũ cũng đi theo sau, Mạnh Giác giơ tay cản lại, điềm đạm cất lời: “A Vũ, Toàn Cung sư tỷ dặn huynh bảo đệ tới gặp tỷ ấy.”

“...” Mục Vũ nghe vậy, liếc nhìn Khúc Kiều rồi lại nhìn Mạnh Giác, mày hơi chau.

Mạnh Giác làm như không thấy, dẫn Khúc Kiều đi về hướng khác.

Khúc Kiều theo sau Mạnh Giác, nhìn theo vạt áo của anh ta, theo bước chân thong dong, trong lúc bắt giắc đã tới trước trường. Mạnh Giác nghiêng người, vén rèm trường lên, mời nàng bước vào trong. Khúc Kiều bước vào thì thấy trong trường còn có một người nữa. Đó là một người thanh niên trẻ tuổi, trông dáng vẻ xem chừng cũng chỉ vừa đôi mươi, đang cúi đầu tán thuốc. Nghe có tiếng người bước vào, cậu ta hơi ngẩng đầu lên. Khúc Kiều thấy vẻ mặt cậu ta lạnh nhạt, trong mắt ẩn chứa vẻ âm trầm, trông có vẻ rất nghiêm túc.

“Đây là sư đệ của ta, Lưu Chủy.” Mạnh Giác theo vào, mỉm cười giới thiệu, “Lưu Chủy, vị này chính là Khúc Kiều cô nương.”

Lưu Chủy gật đầu một cái, vẫn không nói gì, tiếp tục động tác trên tay. Mạnh Giác cũng không nói gì thêm, dẫn Khúc Kiều ngồi xuống bên cạnh. Nhắc ấm nước nóng trên lò ra, pha một bình trà, rót cho Khúc Kiều một chén. Khúc Kiều nhìn chén nước, lòng cứ chộn rộn, do dự không biết có nên uống hay không.

Mạnh Giác nhìn nàng, từ tốn mở miệng nói: “Khúc cô nương, chuyện được lý cũng không vội. Ta có một chuyện muốn hỏi cô nương, cô nương sẽ không bận tâm chứ?”

Khúc Kiều lắc đầu, đáp: “Huynh cứ nói.”

Mạnh Giác mỉm cười dịu dàng, ầm ập như gió xuân hỏi: “Cô nương có hài lòng về sư đệ Mục Vũ của ta không?”

“Sao cơ?” Khúc Kiều thế nào cũng không ngờ tới sẽ là vấn đề này, nhất thời cả người ngơ ngác.

Mạnh Giác thấy thế, bảo: “Chuyện về cô nương, ta đã nghe nói. Ân tình của cô nương, bỉ phái vô cùng cảm kích. Chỉ là cô nương đạo hạnh tinh thâm, muốn quãng đời còn lại của sư đệ ta thì có ích lợi gì? Phải chăng đây là tình nhi nữ?”

Khúc Kiều vội vã khoát tay, lập tức giải thích: “Không có! Không phải đâu!”

Mạnh Giác nghe vậy, híp mắt cười nói: “Thật vậy sao. Ta cũng đoán vậy. Còn cho là cô nương đùa sư đệ ta thôi. Tội cho sư đệ ta tâm tính ngay thẳng, chỉ sợ đã coi là thật. Từ nhỏ nó đã không biết uyển chuyển, cứ lỗ lỗ mãng mãng nhất quyết tìm cô nương báo ân, hẳn đã đem lại không ít phiền toái cho cô nương rồi.”

Khúc Kiều nghe lời này của anh ta, dường như cảm thấy có chỗ nào không đúng nhưng lại không nói được là không đúng chỗ nào. Nàng nghiêm túc gật đầu, đáp một tiếng: “Ừ.”

Mạnh Giác lại nói tiếp: “Không dám dối gạt cô nương, đệ tử Hỏa Thần giáo ta tuy đông nhưng tư chất xuất chúng có thể tiếp thụ chân truyền của sư môn thì cũng chỉ có vài người. “Ngũ âm” chúng ta may mắn được giáo chủ chân truyền, ký thác rất nhiều kỳ vọng. Mà trong đó, sư đệ Mục Vũ là có thiên phú nhất cũng được giáo chủ yêu quý nhất. Ta vốn nghĩ, nếu như cô nương yêu mến nó, muốn nó bầu bạn cả đời, vậy cũng không tiện nói gì. Nhưng nay đã không phải, vậy kính xin cô nương bằng lòng cho sư đệ ta tự do.”

Khúc Kiều nhìn anh ta, trong lòng chợt trào dâng cảm giác trống rỗng, kinh ngạc không nói nên lời.

Đúng lúc này, tiếng tán thuốc chợt dừng lại. Lưu Chủy không nói lời nào, cất bước ra khỏi trường, vén rèm trường lên lưu lại tiếng gió thổi qua.

Khúc Kiều men theo tiếng gió kia nhìn về phía đó, một lúc lâu sau cũng không quay đầu lại.

Mạnh Giác thấy Khúc Kiều như vậy, cười một tiếng, gọi nàng: “Khúc cô nương.”

Khúc Kiều sực tỉnh lại, quay đầu nhìn anh ta.

Mạnh Giác cười bảo: “Ta biết lời ta nói là vô lễ. Ôn của cô nương, tất phải báo đáp. Ngoại trừ sư đệ ta, bất kỳ yêu cầu nào của cô nương, chỉ cần không trái với công lý chính nghĩa, trên dưới Hỏa Thần ta nguyện dốc toàn lực vì cô nương.” Anh ta vừa nói vừa lấy từ trong lòng ra một chiếc lọ nhỏ đưa cho Khúc Kiều, lên tiếng: “Đây là nước suối tiên, có tác dụng giúp cỏ cây sinh trưởng, vượt qua giới hạn bốn mùa. Hẳn sẽ có ích với cô nương. Mong cô nương nhận lấy, cân nhắc thành ý của ta.”

Khúc Kiều nhìn chiếc lọ, chần chừ không nhận.

Mạnh Giác thấy vậy, nở nụ cười tươi, nói: “Cô nương trọng nghĩa trong sáng, bọn ta vô cùng cảm kích. Còn có một chuyện, kính xin cô nương lưu tâm. Sư đệ ta nhìn thì hiền hòa, thực ra rất bướng bỉnh cố chấp. Giờ đã chấp thuận báo đáp bằng cả cuộc đời, cho dù bọn ta có khuyên cũng không được. Kính xin cô nương nói rõ thiệt hơn, thẳng thắn nói lời cự tuyệt, khiến cho nó bỏ đi ý niệm hoang đường.”

Khúc Kiều cũng không biết nên trả lời như thế nào, cứ thế im lặng nhìn anh ta.

Mạnh Giác vẫn mang nụ cười, cúi đầu hơi thấp, tránh né ánh mắt nàng, nói tiếp: “Chuyện này cũng không vội, cô nương cứ để ở trong lòng là được.”

Khúc Kiều suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Vậy đặc tính của Vân Chi Cam Lộ kia, huynh còn muốn hỏi không?”

Mạnh Giác không ngờ nàng lại hỏi câu này, anh ta nghĩ ngợi một lát rồi đáp: “Chuyện sư đệ của ta hẳn đã làm khó cho cô nương rồi, rốt cuộc vẫn phải ở lại đây chậm trễ mấy ngày lần sau hỏi lại có lẽ cũng không sao.”

Lời của anh ta cong cong lượn lượn vòng vèo khiến cho Khúc Kiều không hiểu rõ lắm. Nhưng ý tứ từ chối, gạt bỏ ở trong mấy lời nói vòng vèo này lại rất rõ ràng. Khúc Kiều nhớ lại những lời Mục Vũ từng nói, lòng đương sâu muện man mác chỉ trong chốc lát đã thấy thoải mái.

“Dù sao cũng là chuyện ủy thân nơi người, đều là đồng môn, thân như tay chân, chỉ sợ bọn họ biết, sẽ lại lấn cấn.”

Bọn họ không có ác ý, chỉ là bảo vệ đồng môn mà thôi. Nếu một ngày nàng có thể biến thành người thật, có anh em, cũng sẽ như thế thôi.

Khúc Kiều nghĩ tới đây, khẽ mỉm cười, nói: “Nếu như không có chuyện gì khác muốn hỏi, vậy ta đi trước.”

Mạnh Giác đương nhiên không hề ngăn trở, đứng dậy tiễn nàng ra khỏi trường.

Lúc Khúc Kiều bước ra ngoài, cũng đúng lúc Mục Vũ bước ra khỏi trường Toàn Cung. Vừa nhìn thấy nàng, hẳn đã rảo bước tới, hỏi: “Mạnh Giác sư huynh nói gì với cô vậy?”

Khúc Kiều nhìn hắn, thấy chân mày hắn nhíu lại, vẻ mặt không vui còn vương chút lo âu, cũng lảng máng đoán được chỗ Toàn Cung xảy ra chuyện gì. Nàng mỉm cười, nói với hắn: “Không có gì đâu, anh ta đưa cho ta một lọ nước suối tiên, thật là tốt.”

Mục Vũ nghe thấy thế, nhìn lọ sứ trong tay nàng, hoài nghi hỏi lại: “Chỉ có vậy thôi?”

“Đúng vậy. Nếu không thì sao?” Khúc Kiều cười hỏi, “Quên chưa nói, dáng dấp Mạnh Giác sư huynh của cậu thật là đẹp mắt mà.”

“Sao?” Mục Vũ lại nhíu mày, trong mắt lập tức dâng lên vẻ sầu lo.

Lúc này, một cơn gió lạnh thổi qua, đưa tới cảm giác lạnh lẽo thấu xương. Khúc Kiều ôm cánh tay, khẽ hít một hơi, cất lời: “Nơi này lạnh quá, ta phải quay về núi thôi.”

Mục Vũ nghe vậy, lộ vẻ lúng túng. Hắn cũng tỏ ý chấp thuận, nói: “Cô đợi ta thêm một chút được không, ta còn có một số việc chưa xử lý xong ...”

“Cậu không cần trở về núi với ta, ở lại đi.” Khúc Kiều nói.

Mục Vũ vừa nghe xong, cười đáp rằng: “Tại sao lại nói cái này. Chậm trễ đã lâu là ta không tốt, ta sẽ mau mau quay lại.”

“Không liên quan tới việc chậm trễ gì cả ...” Khúc Kiều cười một tiếng, nói tiếp “Cậu xem. Mặc dù cậu nói là tới báo ân nhưng trên thực tế ta lại chẳng có được ích lợi nào, trái lại còn vướng phải một đống phiền phức. Như lúc trước ấy, suýt chút nữa ta đã chết trong tay Toàn Cung sư tỷ của cậu rồi ...”

“Chuyện lúc trước chỉ là hiểu lầm ...” Mục Vũ cuống quýt giải thích.

“Chỉ là hiểu lầm đã suýt chết rồi.” Khúc Kiều lại than thở, “Giờ bọn họ đã biết thân phận của ta, còn biết cả chỗ ở của bản thể ta, nếu để cậu lại, sau này nhất định còn phiền phức hơn.”

Mục Vũ nhất thời không trả lời được, ngơ ngác nhìn nàng, im lặng.

“Phải không?” Khúc Kiều nói, “Cho nên, cậu vẫn đừng nên trở về núi với ta.”

“Cô ...” Giọng Mục Vũ nhỏ lại, “Không phải cô nói, nhận lấy quãng đời còn lại của ta sao?”

Khúc Kiều gật đầu một cái, “Đã nhận rồi. Nhưng không nhất thiết cậu phải ở bên cạnh ta ...” Nàng nhìn lọ sứ trong tay, nói, “Ta nghĩ rồi, hay là thế này, chúng ta đổi phương thức báo ân đi.”

Mục Vũ không hiểu, chờ nàng nói tiếp.

Khúc Kiều nghiêng đầu, vui vẻ nói: “Cậu xem, ta chỉ là một cái cây thân gần nơi bùn đất cho nên không thể đi tới khắp nơi. Không bằng cậu thay ta đi khắp ngũ hồ tứ hải, núi cao sông rộng, sau đó vẽ thành bản đồ đưa tới cho ta, có được không?”

Mục Vũ không trả lời, chỉ chăm chú nhìn nàng.

Khúc Kiều đang đắc ý với ý định của mình, không bận lòng quan sát sắc mặt hắn, mỉm cười nói: “Đúng rồi đúng rồi, nếu có kiến thức, sự kiện nào mới lạ gặp được trên đường, nhớ viết lại cho ta nhé. Nếu có thể hãy mang cho ta một vài cuốn truyện tới thì càng tốt.” Khúc Kiều dứt lời, liếc nhìn Mục Vũ, thấy hắn vẫn không có phản ứng, liền nói tiếp, “Cứ nửa năm cậu mới tới một lần cũng được, mười năm tới một lần cũng không sao, dù sao thì ta sẽ ở nơi này, bao lâu ta cũng chờ được.”

Mục Vũ lẳng lặng nghe xong, im lặng một lúc lâu mới mở miệng hỏi: “Chỉ có vậy?”

“Ừ!” Khúc Kiều đáp, “Đây chẳng phải so với việc cậu ở bên cạnh ta, buồn chán bên ta cả đời thì còn tốt hơn nhiều sao?”

Mục Vũ mở to mắt, khê bật cười, đáp lại nàng: “Đúng vậy rồi ...”

“Đúng mà nhỉ.” Khúc Kiều vỗ tay, dường như lại nghĩ ra điều gì, “A, còn nữa! Nước suối tiên này cậu cũng mang tới cho ta nhé, rất là có ích với ta.”

Mục Vũ gật đầu một cái, cất lời: “Được.”

“Cứ quyết định như vậy đi.” Khúc Kiều vui vẻ nói, “Ta cứ trở về trên núi trước. Cậu nhớ phải điều tức theo tâm pháp ta dạy hàng ngày, phơi nắng nhiều, uống nhiều nước, dù sao chỉ có khi cơ thể khỏe mạnh, cậu mới có thể thay ta đi xa được.”

Mục Vũ cười yếu ớt, vẫn chấp thuận theo nàng: “Được.”

“Ừ.” Khúc Kiều dứt lời, xoay người định đi, lúc chuẩn bị bay lên, nàng chợt xoay người lại, nói: “Quên chưa nói. Lúc cậu với đồng môn rời đi cũng không cần báo với ta đâu, đi hay tới, ta sẽ tự biết.”

Mục Vũ gật đầu, cười đáp: “Được. Cô mau trở lại núi đi kéo lạnh.”

Khúc Kiều cũng cười, nói tạm biệt, phi thân rời đi.

Nụ cười trên mặt Mục Vũ cũng tắt lịm đi, nhìn theo hướng nàng rời đi, cứ đứng nghiêm như thế thật lâu ...

Khúc Kiều trở lại trong núi, lúc này mới dám thở phào nhẹ nhõm. Trong núi ẩm áp, vĩnh viễn thoải mái bình yên. Nàng bước vài bước về phía trước, liền nghe thấy tiếng lá rụng vang lên xào xạc dưới chân, trong không gian tĩnh lặng, nghe cực kỳ rõ ràng. Nàng dừng bước chân, ngẩng đầu nhìn lên, nhìn lên cây dâu cổ thụ to lớn kia, lòng lững lờ che khuất mặt trời.

Căn nhà dưới tàng cây, có nên hủy đi hay không đây?

Nàng lẳng lặng suy nghĩ, lần nữa không cất bước ...

~Tác giả: Đọc xong chương này, có lẽ cả nhà đã hiểu một chuyện:

Tính dịu dàng thành thật của nam chính, là học từ Thanh Thương.

Tính chính nghĩa quả cảm của nam chính, là học từ Toàn Cung.

Mà sự xấu tính của nam chính ... không cần nghi ngờ gì ... chắc chắn là học từ Mạnh Giác.

[Mạnh Giác: luôn phải có người hát mặt đen không phải sao ...]

[Mục Vũ: ...]

[Khúc Kiều: ...]

Khụ, vì vậy, mình tiết lộ chút cho mọi người!

Tính cố chấp một lòng của nam chính, là học từ Lưu Chủy!

Lưu Chủy sư huynh thật đáng khen ngợi!

[thật ra thì bởi vì cả nhà đều bày tỏ sự hảo cảm với cái tên này khiến cho mình không dám bôi đen Lưu Chủy sư huynh, chuyện này mình sẽ nói sau!]

[Lưu Chủy: ...]

Cuối cùng, xì poi chương sau:

Khi nam nữ nhân vật chính bởi vì các loại ngăn trở mà sắp phải quên đi nhau!

Khi nam nữ nhân vật chính bởi vì các loại hiểu lầm mà sắp phải cắt đứt duyên tình!

Khi nam nữ nhân vật chính bởi vì mâu thuẫn lập trường mà sắp phải trời nam đất bắc!

Đây!

Chính là!

Lúc nhân vật phản diện lên sàn!!!

Càng chăm chỉ càn cù lớn lên sẽ càng giỏi, cứu giúp nhân duyên cải tử hồi sinh!

Nào, chúng ta cũng vỗ tay hoan nghênh nhân vật phản diện tới!

[Na Chích: người đủ rồi ...]

Vậy nhé, tạm biệt cả nhà!

15. Chương 15: Chương 14

Hắn là một người giữ chữ tín, nếu đã đồng ý bốn ba vì nàng, nhất định sẽ không nuốt lời. Hắn sẽ trở lại, có thể sớm có thể muộn, mang theo tranh thơ và truyện đọc. Đây chính là những điều khiến cho người ta cực kỳ sung sướng.

Khúc Kiều nghĩ tới đây, lòng nhẹ nhõm xen lẫn vui vẻ, quay lại dưới tán cây dâu.

Nếu hắn còn trở lại vậy thì không nên phá nhà gỗ đi.

Khúc Kiều gật đầu cười, rồi nàng đi tới trước cây dâu, lẳng lặng nhắm hai mắt lại. Nàng không cắt đứt mối liên hệ của bản thể với kim nhụy, nhưng ở một khoảng cách xa, mối liên hệ sẽ yếu đi rồi mất hẳn. Bây giờ, nàng vẫn có thể cảm nhận được nhịp đập của kim nhụy, hắn vẫn còn chưa đi xa đâu.

Không biết bọn họ sẽ đi tới đâu ... mà Hỏa Thần giáo kia tọa lạc ở phương nào?

Nàng nghĩ rồi lại nghĩ, nhịp đập kia càng lúc càng yếu ớt. Chẳng biết đã qua bao lâu, rốt cuộc cũng biến mất tăm hơi...

Nàng mở mắt, chỉ thấy ánh trăng sáng trong treo lạnh lùng, xuyên qua khe hở nơi cành lá, như dải lụa sáng phủ lên vạn vật. Nàng giơ tay hứng lấy ánh trăng, trong lòng tràn ngập cảm giác trù mền. Lúc này, đám nấm sinh trưởng vào ban đêm đang liên tiếp nhô ra từ trong bùn đất, ánh huỳnh quang điểm xuyết trong đêm. Nàng nhìn cảnh tượng trước mắt, cảm giác vui vẻ dịu dàng lan truyền.

“Trông các em kia, thật là dễ thương!”

Khúc Kiều đứng nói chuyện với đám nấm, chợt có một cơn gió thổi tới, lay động nhánh cây cành lá, làm ánh trăng tan đi. Nàng ử ử nhìn lòng bàn tay mình, không khỏi buồn bã. Lúc này, một cơn chấn động từ cây dâu truyền ra, rung chuyển dễ mạch của nàng. Nàng hoảng sợ, sững sờ nhìn về phía cây dâu.

Loại chấn động này, dường như rất quen thuộc, cứ như xuất phát từ kim nhụy ...

Nàng không dám khinh suất, nhắm mắt cẩn thận tra kỹ.

Không sai, chính xác là nhịp đập của kim nhụy, hơn nữa càng ngày càng mạnh ...

Chẳng lẽ là Mục Vũ?

Ý nghĩ đó khiến cho Khúc Kiều thoáng vui mừng, sau đó không khỏi hoài nghi. Đợi tới khi nhịp đập của kim nhụy càng ngày càng gần, thậm chí đến cả tiếng bước chân cũng nghe rõ, nàng mỉm cười ngắc đầu bảo: “Quên đồ gì s...”.

Những lời sau, đến khi nhìn thấy người tới, đã bị chính nàng nuốt xuống.

Người trước mắt, không phải Mục Vũ, mà là một cô nương xinh đẹp quyến rũ. Khuôn mặt kia, đẹp như hải đường. Thần thái kia, cao ngạo tựa thu cúc. Ánh trăng lay động, chiếu vào đôi con ngươi của cô ấy. Nét vui vẻ lan tràn trong mắt cô nương đó, ánh sáng trong mắt lấp lánh.

Khúc Kiều thoáng kinh ngạc, xen lẫn chút khó xử, không biết nên nói với cô gái xa lạ này cái gì cho phải. Nàng nhìn đám nấm bên cạnh, lòng thầm than: nhìn trông thế nào cũng rất giống yêu tinh ... nên làm sao bây giờ?

Nàng đang hết sức rối rắm, cô nương kia chợt tiến lên mấy bước. Cô ta càng tới gần, nhịp đập của kim nhụy lại càng mạnh thêm mấy phần, khiến cho cả gốc cây dâu to lớn cũng rung động theo.

“Sao vậy?” Khúc Kiều ngơ ngác nhìn cô nương đó, do dự không biết có nên hỏi hay không.

Lúc này, cô nương ấy mở miệng, cười bảo: “Thì ra là như vậy ...” Giọng nói của cô ta tràn đầy sự vui vẻ nhẹ nhõm, nhưng hơn cả là vẻ cao ngạo. Cô nương đó ngắc đầu nhìn cây dâu cao lớn che trời rồi bảo, “Hắn là người rồi. Thế này mới thú vị chứ.”

Lời này nghe thật kỳ lạ, dường như đã từng nghe thấy rồi.

Khúc Kiều ngơ ngác, đang lúc định hỏi, chợt nghe cô nương kia mỉm cười, gọi nàng một tiếng: “Khúc Kiều.”

Một tiếng này, vừa thân mật mà lại vừa ngông cuồng, tựa như giọt nước mưa mùa xuân bất chợt thấm ướt cơ thể, không cho chống cự không cho từ chối. Trí nhớ của Khúc Kiều bị tiếng gọi này xối tung, trong hoảng hốt, trước mắt như có ngọn lửa dữ dội bùng lên, phồng rất.

Cho dù dung mạo có thay đổi, cho dù giọng nói có thay đổi nhưng nàng vẫn nhận ra người này: cho nàng cuộc sống yên ổn, ban cho nàng tên họ, là người nàng vẫn luôn chờ đợi ...

Trong lòng Khúc Kiều hỗn loạn trống rỗng, nét cười như hoa lộ ra trên khuôn mặt, đang chuẩn bị mở miệng, chợt nghe có người nói: “Chủ thượng, nơi đây vô cùng quý dị, xin chớ coi thường.”

Khúc Kiều theo tiếng nói nhìn tới, chỉ thấy người vừa nói là một thiếu niên gầy còm, bộ quần áo đen càng khiến cho da thịt của cậu ta thêm tái nhợt, còn lộ ra hơi thở chết chóc xám xịt. Cậu ta đứng cách đó không xa, lạnh lùng nhìn Khúc Kiều, trong ánh mắt đều là địch ý.

“Haha, Dạ Diệt, người quá nhỏ nhen rồi đấy.” Một giọng nói khác vang lên, trong giọng nói là vẻ giễu cợt rõ ràng.

Thiếu niên tên Dạ Diệt kia cười lạnh một tiếng nói: “Thực Anh, mấy tháng trước, ta và người cũng đã tới nơi này, nhưng chưa từng gặp qua cái cây trên núi này. Có thể bày ra loại thuật che mắt như thế, dời mắt khắp thiên hạ trông xem có được mấy người? Ta khuyên chủ thượng cẩn thận, có gì là không thỏa?”

Từ nơi sâu trong rừng cây có một thiếu niên khác đang chậm rãi bước tới, cũng chỉ tầm 14, 15 tuổi. Mặc dù trông bề ngoài cậu ta khá tuấn tú, nhưng ẩn chứa trong vẻ mặt là sự tàn nhẫn, khiến cho người ta kinh sợ. Cậu ta nhìn Dạ Diệt, giọng nói vẫn tràn đầy vẻ khinh miệt như cũ: “Cần gì tìm những thứ này làm cớ? Ta thấy rõ ràng là mấy ngày hôm trước ngươi chiến bại, bị hù cho rách gan rồi hả? Haha, may mà người của Hỏa Thần giáo đã đi xa, nếu không không biết ngươi còn sợ thành thế nào nữa ...”

Cô nương kia nghe thấy những lời này, thở dài bảo: “Được rồi, đừng ồn ào nữa. Cẩn thận xác minh rõ là đúng nhưng không cần phải cẩn thận quá mức. Vị này là người quen cũ đấy ...” Cô gái vừa nói vừa cất bước đi tới trước mặt Khúc Kiều, giơ tay vuốt qua gò má của nàng, cười hỏi, “Ngươi nói có phải không?”

Móng tay dài mảnh của cô gái xẹt qua má nàng đưa tới cơn đau nhói. Khúc Kiều thoáng sợ sệt, nhưng vẫn không tránh né, chỉ mỉm cười nhìn người trước mắt, cất lời: “Phải.”

Cô gái cười hài lòng, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm Khúc Kiều lên, trong giọng nói ẩn chứa vẻ trách cứ, hỏi: “Nếu còn nhớ rõ bốn tọa, hẳn cũng chưa quên ân tình của bốn tọa chứ?”

“Vâng.” Khúc Kiều khẽ khàng đáp lại, “Ta vẫn chờ báo ân.”

“Ồ ...” Cô gái cười như không cười đáp lại một tiếng, đầu ngón tay nhẹ nhàng chấm lên đôi môi Khúc Kiều, “Đã là như vậy, tại sao còn đem tinh nguyên tu luyện được giao cho người khác?”

“Hả?” Khúc Kiều suy nghĩ một lát, “Ngài đang nói tới Thần Tang Kim Nhụy?”

“Thần Tang Kim Nhụy ...” Cô gái thầm nhắc lại mấy lần, lại ngược mắt nhìn lên cây dâu sau lưng Khúc Kiều. Đột nhiên cô ta cười to thành tiếng, cực độ ngông cuồng, khiến cho đám nắm sợ tới mức rít trớn sau lưng Khúc Kiều. “Hahahaha ... Năm đó bốn tọa thế mà lại không nhận ra chân thân của ngươi, thật thú vị ... Đúng rồi, chính là Thần Tang Kim Nhụy. Vật này có khả năng của tạo hóa, có thể khôi phục tứ chi, là bảo vật quý hiếm ...”

Khúc Kiều nghe lời của cô gái, lòng tràn đầy hoài nghi. Nàng lại nghĩ tới những chấn động vừa rồi, nghi ngờ ngày càng sâu thêm. Đường như trong cơ thể của cô gái này có Thần Tang Kim Nhụy, nhưng như thế này vẫn chưa hợp lý lắm ...

Khúc Kiều đang suy nghĩ, tiếng cười của cô gái tắt đi, giọng nói bỗng chuyển sang lạnh lẽo, “... Ngươi là người của bốn tọa, đương nhiên tất cả vật của ngươi cũng đều thuộc về bốn tọa, ai cho phép ngươi giao kim nhụy cho người khác?”

Khúc Kiều khiếp sợ, không biết nên trả lời như thế nào.

“Hơn nữa, ngươi còn không chỉ cho đi một viên ...” Giọng nói của cô gái cực kỳ lạnh lùng, lộ ra vẻ nguy hiểm, “Là sáu viên. Thế này thì không tốt đâu.”

Khúc Kiều sửng sốt, quên cả nỗi sợ, bật hỏi: “Làm sao ngài biết?”

Cô gái cười một tiếng, đáp: “Cũng không biết là cách đây bao lâu, cơ thể ban đầu bốn tọa sử dụng đã không thể chịu nổi nữa, nhưng lại không thể tìm được cơ thể hợp ý. Lăn lữa lâu ngày, lúc bốn tọa cũng cảm thấy chán ghét, chợt gặp người này ...” Lúc cô ta nói chuyện, giơ tay vuốt ve gò má mình, “Mặc dù chẳng có chút đạo hạnh nào, dáng vẻ trông cũng chẳng đáng yêu nhưng điều quan trọng là nàng ta có một loại năng lực kỳ lạ —” cô ta dừng một chút, nhấn mạnh từng chữ, “Cho dù có bị thương tới nhường nào cũng đều có thể hồi phục cực nhanh như cũ. Rất thích hợp để đoạt xá.”

(đoạt xá = cướp lấy cơ thể)

“Đoạt xá?” Khúc Kiều nghe thấy từ này, không khỏi hoảng sợ.

“Đúng vậy, đoạt xá ...” Cô gái nhìn chăm chú, mỉm cười một tiếng, trong đó tràn ngập vui vẻ, “Sau khi đoạt xá, bốn tọa liền biết “năng lực” kia từ đâu mà tới.” Cô ta nói tiếp, “Trong cơ thể của nàng ta có một viên tinh nguyên của cỏ cây, hợp nhất với máu thịt trong cơ thể, giúp nàng ta sinh tồn. Vì vậy, cơ thể này mới

có sức chịu đựng mạnh mẽ tới vậy, dùng rất bền. Bồn tọá thăm nghĩ, viên tinh nguyên huyền diệu như vậy, nếu có thể có nhiều thêm mấy viên chẳng phải sẽ tốt lắm sao? Vì vậy, bồn tọá liền lưu tâm tìm kiếm, không ngờ, còn có thật. Nhưng những viên tinh nguyên kia đều đã bị người khác dùng, khiến cho bồn tọá phải mất một chút thời gian mới tìm được tới đây ...”

Cô ta nói rất nhẹ nhàng, Khúc Kiều nghe mà rợn cả tóc gáy.

“Tính toán cẩn thận, cũng tốn mất năm, sáu trăm năm tìm kiếm của bồn tọá rồi ...” Cô gái nói, “Sớm biết những viên tinh nguyên này là do người luyện thành, bồn tọá cần gì khổ cực như vậy. Thế mà bây giờ, người lại cho thêm một viên tinh nguyên đi, như thế, nào có được?”

Khúc Kiều biết cô ta đang nói tới Mục Vũ, trái tim thất lại, cuống quýt lên tiếng: “Cái đó ... đó là ...”

“Đó là kẻ địch của bồn tọá.” Cô gái tiếp lời nàng, “Cho ai không cho lại cho đệ tử của lão già Thượng Dương. Còn vì vậy mà làm Kiếm thị của bồn tọá bị thương, gây rắc rối cho bồn tọá.”

Kẻ địch? Khúc Kiều ngẫm nghĩ rồi không nén nổi kinh hãi. Đối địch với Thượng Dương chân quân, chỉ có ...

“Chủ thượng không cần khó xử, cứ để cho thuộc hạ chặt yêu cây này đi, cho nàng ta biết phản bội Cực Thiên Phủ chúng ta sẽ nhận lấy kết quả thế nào!” Thực Anh đứng bên mở miệng, giọng nói vẫn là vẻ ngông cuồng đó.

Cực Thiên Phủ?!

Khúc Kiều hết sức kinh hoàng, cô gái kia vẫn cứ mỉm cười, dõ dành nàng: “Đừng sợ đừng sợ ... người không biết không có tội, từ nay về sau ngoan ngoãn hầu hạ bồn tọá là được. Nhưng mà viên kim nhụy kia, bồn tọá vẫn phải lấy về mới được.”

Lời nói của cô gái còn chưa dứt, Thực Anh đã tự đề cử: “Thuộc hạ nguyện phân ưu vì chủ thượng!” Cậu ta vừa nói vừa nhìn Dạ Diệt với vẻ khiêu khích, nói tiếp, “Lần này ta đi chắc chắn sẽ báo thù cho người, yên tâm đi.”

Dạ Diệt nghe vậy, lạnh lùng cười đáp: “Phiền hà rồi.”

Thực Anh cười đắc ý, thi lễ với cô gái, bỗng nhiên biến mất.

Cô gái thở dài, cất lời: “Dạ, theo sau.”

Dạ Diệt không đáp, gật đầu một cái, lùi người ẩn vào trong bóng đêm.

“Đợi đã!” Khúc Kiều thấy mọi chuyện phát triển như vậy, lòng hốt hoảng vô cùng, không khỏi mở miệng kêu lên. Thế nhưng hai người kia đã rời đi, chẳng còn ai đáp lại. Nàng cực kỳ sốt ruột, nhưng lại e ngại cô gái kia mà không dám đuổi theo.

Cô gái thấy nàng như vậy, không hài lòng hỏi: “Sao, người không phục mệnh lệnh của bồn tọá?”

“Không phải vậy.” Khúc Kiều vội giải thích, “Chỉ là viên này ... viên này coi như bỏ đi được không, ta sẽ luyện chế thêm kim nhụy cho ngài, bao nhiêu cũng được!”

“Lo cho hẩn sao?” Cô gái cười nói, “Bồn tọá nghe Dạ nói, người nọ là đệ tử Hỏa Thần giáo, âm Vũ trong Ngũ âm, mấy tháng trước, chính là lúc bị tinh nhuệ của Cực Thiên phủ ta giết chết. Là người cứu hẩn?”

“Phải ...” Khúc Kiều thành thật gật đầu.

Cô gái hỏi: “Người có biết bồn tọá đã bị giết mất bao nhiêu binh tướng không?”

Vấn đề này, Khúc Kiều không trả lời được.

“Niệm tình người, bồn tọá không truy cứu chuyện này. Nhưng giờ người vẫn muốn bồn tọá bỏ qua cho hẩn?” Cô gái lạnh nhạt cất tiếng, “Buồn cười! Hẩn đã được cho không mấy tháng tuổi thọ, nên tự thỏa mãn rồi!”

“Ta ...” Khúc Kiều nghĩ một lát, quyết định nói ra, “Hẩn là người của ta.”

Lời này vừa nói ra, cô gái kia thê mà lại ngơ ngẩn. Sau đó, cô ta bật cười, nói: “Hahaha, đường đường là đệ tử Hỏa Thần giáo, há có thể ủy thân nơi người?”

“Lúc ta cứu hần, đã bắt hần phải dùng quăng đời còn lại báo đáp cho nên hần thật sự là người của ta! Cầu xin ngài gọi hai người kia trở lại, đừng tổn thương hần!” Khúc Kiều đáp lại.

“Dùng quăng đời còn lại để báo đáp? Hần thê mà lại đồng ý?” Về mặt cô gái sinh ra nét hứng thú, “Nếu là thế thật, vì sao hần lại không ở bên cạnh người?”

“Là ta để hần đi xa thay cho ta...” Khúc Kiều giải thích.

Cô gái hơi nheo mắt lại, tiếp tục cười nói: “Thú vị ... Được, bổn tọa sẽ tự mình đi xem xem, có thật là như người nói không.” Dứt lời, cô ta phi thân bay lên không.

Khúc Kiều vội vàng đuổi theo, mới ra khỏi núi đã không thấy bóng dáng cô gái kia đâu. Giờ, nàng không cho rằng mình có thể đuổi kịp được, chỉ đành cố gắng tập trung tìm kiếm nhịp đập yếu ớt của Kim Nhụy, theo dấu ...

16. Chương 16: Chương 15

Lại nói, sau khi nhóm người Hỏa Thần giáo rời đi, đi suốt một ngày đường, lúc chạng vạng mới tới được một thôn trang hoang vắng. Thôn này vốn cũng có ruộng đồng phì nhiêu, có dân thôn tốt bụng, nhưng ma giáo hoành hành, chiến sự liên miên khiến cho thôn trang này bị chiến tranh tàn phá, bao nhiêu người bị giết hại. Hôm nay chỉ còn lại những căn nhà trống không, nhìn trông thật thê lương. Mọi người tìm một gian nhà hoang để ngủ lại, làm nơi nghỉ ngơi. Mục Vũ nằm trên giường chỉ có điều không tài nào ngủ được. Căn nhà hoang này tuy còn dùng tốt nhưng phòng ốc sơ sài, có cơn gió không biết len qua từ chỗ nào, kéo theo cơn giá lạnh căm căm tới. Hần cuộn tròn lại, che kín thân lên mà vẫn chẳng cảm thấy chút ấm áp nào.

Hay là dùng tâm pháp kia điều tức nhỉ?

Ý niệm này mấy lần nổi lên trong đầu nhưng hần vẫn cứ chậm chạp không có hành động. Cảm giác uể oải bao phủ lấy trái tim khiến cho hần hoàn toàn chẳng có tinh thần. Không biết lại qua bao lâu, một ngày một một cuối cùng cũng dùng một một, suy nghĩ lâm vào mơ hồ ...

Đột nhiên, một cơn đau nhức ập tới, ở ngay vùng lồng ngực. Mục Vũ mở mắt, chỉ thấy móng tay yêu ma như dao nhọn đâm thấu cơ thể hần, khiến cho cơn đau của hần dâng cao. Mục Vũ cắn chặt răng, cố gắng tránh thoát, phía dưới lại có thêm mấy con yêu ma ùn ùn kéo tới, há mồm cắn lấy hai chân. Răng nhọn cắm vào máu thịt, rồi ác độc găm vào xương đùi. Máu trào lên miệng, yêu ma càng thêm điên cuồng, trái phải lay động dữ dội. Răng nhọn đâm xuống, móng xuyên vào, những lực kia giành nhau khiến cho hần như lâm vào tê liệt. Trong tiếng gào thét, hần nghe thấy tiếng xương chân mình như nứt ra. Hần cúi đầu, chỉ thấy phía dưới đầu gối đã trống không - .

Cơ thể Mục Vũ chấn động mạnh, trước mắt tối sầm, trong bóng tối có thể nghe rõ nhịp tim cuồng loạn của mình ...

Là ... mơ sao?

Hần thở hổn hển, gơ tay lên lau đi mồ hôi lạnh trên trán, từ từ ngồi dậy. Theo cử động của hần, chiếc thảm cũng nhẹ nhàng trượt xuống, chỉ trong nháy mắt giá lạnh bủa vây lấy khiến cho hần không tìm được run rẩy. Mục Vũ dùng một lát để ổn định lại tâm trạng, cảm giác buồn ngủ cũng đã biến mất tiêu. Hần khoác áo lên rồi đứng dậy, đẩy cửa bước ra ngoài.

Lúc này đã gần tới canh tư, bên ngoài trắng sáng vắng vạc, mọi âm thanh đều lắng lại. Mục Vũ đi mà không có mục đích, trông thấy ánh lửa trại trên bãi đất trống cách đó không xa, đang có người gác đêm. Hần nhận ra người gác đêm kia, mỉm cười bước tới.

(canh tư: 1-3 giờ sáng)

“Lưu Chủ sự huynh.” Mục Vũ đi tới bên khu lửa trại, nhẹ nhàng chào hỏi.

Lưu Chủy đã sớm phát hiện ra có người tới, thấy đó là Mục Vũ, anh ta khẽ vuốt cằm, coi như đã đáp lại. Mục Vũ ngồi xuống bên cạnh anh ta, cũng không nói gì, chỉ im lặng sưởi ấm.

Sau một lát lặng im, trái lại thì Lưu Chủy là người mở miệng trước, anh ta nói: “Cơ thể đệ vẫn còn yếu, phải ngủ nhiều mới được.”

Mục Vũ nghe vậy, cúi đầu cười yếu ớt, đáp: “Đúng vậy. Chỉ có điều đệ không ngủ được. Kính xin sư huynh kê cho đệ một toa thuốc an thần.”

Lưu Chủy vừa nghe xong đã lấy từ trong lòng ra một bọc giấy luôn, đưa cho Mục Vũ dặn: “Hòa vào nước uống, ba lần một ngày.”

Mục Vũ ngẩn ra, bật cười: “Còn phải vậy nữa ...”

Thấy Mục Vũ chậm chạp không nhận lấy, Lưu Chủy hơi cau mày, nói: “Muốn hay không muốn, nói thẳng ra. Ta không rảnh đoán với đệ.”

Nụ cười của Mục Vũ tắt lịm, hắn cúi đầu, buồn bã thở dài cất lời: “Sư huynh, là đệ khiến cho người ta thấy phiền toái phải không?”

“Ừ.” Lưu Chủy đáp lại một tiếng, lại cất bọc giấy về.

Mục Vũ nghe được câu trả lời này, cười thở than. Hắn cúi thấp đầu, khẽ nói: “Nhất định cô ấy cũng nghĩ như vậy rồi ...”

“Nếu đệ nói là chuyện về Khúc cô nương, vậy thì nên đi hỏi Mạnh Giác sư huynh.” Lưu Chủy đáp.

Mục Vũ mỉm cười, lên tiếng: “Đệ biết Mạnh Giác sư huynh nói gì với cô ấy nhưng cô ấy không nhắc tới, đệ biết hỏi thế nào? Huống hồ, cũng chưa chắc là vì Mạnh Giác sư huynh mà cô ấy mới ...”.

Mục Vũ nói rồi lại nói, sau đó hắn ngừng lại. Hắn nghiêng đầu nhìn Lưu Chủy rồi hỏi: “Đệ nói những điều này, sư huynh sẽ không cảm thấy phiền chứ?”

“Lời đệ muốn nói thì đã nói rồi, hỏi ta cho thừa.” Lưu Chủy đáp lại rồi châm thêm củi vào đồng lửa.

Nghe những lời này của sư huynh, trái lại thì Mục Vũ cảm thấy thấy thả lỏng hơn, tiếp tục lẩm bẩm. Hắn nói chậm lại, cúi đầu kể: “Thật ra lúc đệ tìm cô ấy muốn báo ân, cô ấy cũng đã nói không cần rồi. Muốn quãng đời còn lại của đệ, chỉ là cô ấy thuận mồm đùa giỡn thôi. Nhưng chuyện như vậy sao có thể lấy ra đùa giỡn được. Vì lời hứa hẹn đó, đệ đã buông bỏ hết thảy, thậm chí còn lừa cả sư môn ... Cô ấy còn bảo, là bởi vì không thích vẻ ngoài của đệ ...” Hắn nói tới đây, đưa tay lên đỡ trán, muốn che giấu vẻ ưu sầu của mình, “Đệ thừa nhận, kiên quyết ở lại để báo ân, hơn phân nửa là vì giận dữ. Nhưng sau khi sống ở đó, đệ cảm thấy cô ấy không phải không muốn quãng đời còn lại của đệ, chỉ lo làm lỡ đệ. Mà như thế đệ lại càng không muốn phụ bạc cô ấy ... Nhưng thì ra, tất cả đều là do đệ tự cho là đúng ...”.

Lưu Chủy nhíu mày hỏi: “Sao lại gọi là “tự cho là đúng”?”

Mục Vũ cười khổ đáp: “Đệ cho rằng ở bên cạnh cô ấy, dù thế nào cũng có thể bảo vệ chăm sóc cho cô ấy. Nhưng cho tới giờ, vẫn đều là cô ấy chăm sóc đệ. Dựng nhà cho đệ, tìm thức ăn, thậm chí còn truyền cho đệ bộ tâm pháp điều tức ... còn đệ, miêng lúc nào cũng nói báo ân báo ân mà cái gì cũng không làm được, suýt chút nữa còn hại chết cô ấy. Cô ấy cứu vớt đệ lúc nguy nan mà khi cô ấy gặp nguy nan, đệ ngay cả việc ngăn cản đồng môn cũng không làm được ... Cô ấy nói đúng, quãng đời của đệ, còn chẳng hữu dụng bằng lọ nước suối tiên nữa.”

Lời này nói ra, đến cả Lưu Chủy cũng không biết nói gì hơn.

Mục Vũ càng cúi đầu thấp hơn, giọng nói cũng càng yếu ớt hơn, “Cô ấy nhất định đã nhẫn nhịn lâu lắm rồi. Là đệ tự cho là đúng, không nên để tới lúc cô ấy không thể nhẫn nhịn được nữa mới thấu hiểu tâm tình của cô ấy. Nhưng cho dù cô ấy đã không thể nhẫn nhịn được nữa thì vẫn luôn suy nghĩ cho đệ. Cô ấy nói muốn đệ thay cô ấy đi xa, về cảnh núi cao sông rộng cho cô ấy xem, thực ra là cô ấy sợ đệ tự trách, cố ý trấn an đệ đó mà... Khổ tâm như thế, ngoại trừ đáp ứng đệ còn biết làm thế nào? Nếu là huynh...” Hắn buồn rầu thở dài một tiếng, giọng nói nhuốm vẻ ủ dột, “Nếu là huynh, huynh có về không ...”.

Lưu Chủy thấy hắn như vậy, cũng không đáp lại, chỉ giơ tay lên vỗ nhẹ lên đầu hắn, nhẹ nhàng xoa lên tóc.

Cảm nhận lực phát ra từ bàn tay ấy, Mục Vũ thu lại vẻ ưu sầu, thoải mái mỉm cười. Hắn ngẩng đầu lên, ngồi thẳng người, nói với Lưu Chủy: “Đa tạ sư huynh đã nghe đệ than phiền.”

“Không cần cảm ơn.” Lưu Chủy thu tay về, lạnh nhạt lên tiếng.

Mục Vũ cười nhìn anh ta, bảo: “Nếu sau này đệ có làm gì phiền hà tới sư huynh, xin sư huynh nhất định phải nói thẳng cho đệ biết. Nếu không đệ chậm chạp, chưa chắc đã có thể cảm nhận và nhìn ra.”

“Đương nhiên rồi.” Lưu Chủy liếc hắn một cái rồi nói tiếp, “Đệ đúng là. Có gì thì nói luôn. Cứ khẩu thị tâm phi, cuối cùng chỉ có mình là chịu thiệt.”

Mục Vũ mím môi, không trả lời, chỉ gật đầu một cái.

Lưu Chủy thấy hắn như vậy, cũng không nhắc tới đề tài này nữa. Anh ta nhìn sắc trời rồi nói với Mục Vũ: “Cũng sắp tới bình minh, đi về ngủ thêm một chút, sáng sớm còn phải lên đường.”

Mục Vũ đáp vâng sau đó đứng lên. Hắn đang định cáo từ chợt thấy một luồng ma khí dày đặc từ bên trên ập xuống. Lưu Chủy cũng phát hiện ra, đứng dậy cảnh giới.

Mục Vũ nhíu mày, giơ tay lên gọi: “Xung!”

Cây giáo ngắn theo tiếng gọi bay tới, nằm vững vàng trong tay Mục Vũ. Hắn cầm binh khí, không chút chần chừ đi về hướng có ma khí. Lưu Chủy thầm muốn ngăn cản nhưng đã muộn một bước, chỉ biết dõi mắt trông theo bóng dáng Mục Vũ biến mất trong bóng đêm.

Lúc này đang lúc giao thời giữa ngày và đêm, vầng trăng sáng nhô cao tạm thời thu liễm ánh sáng vàng vạc của nó, mặc cho bóng tối bao phủ khắp nơi. Mục Vũ tập trung tinh thần nhìn khắp xung quanh, cất tiếng quát: “Yêu ma phương nào ra đây!”

Đáp lại hắn là một tiếng gọi vội vàng mang theo hốt hoảng: “Mục Vũ!”

Trong bóng tối Mục Vũ không thấy rõ người vừa nói. Nhưng giọng nói đó, hắn đã sớm quen thuộc rồi.

“Khúc Kiều?” Hắn nửa kinh ngạc nửa vui mừng, gọi nàng.

Dáng người nhỏ nhắn bước ra từ trong bóng đêm, trông vóc người, đúng thật là Khúc Kiều. Nàng cúi đầu, ôm chặt lấy cánh tay mình, không nhận được run rẩy, dường như rất hoảng sợ.

Mục Vũ không khỏi lo lắng, tiến lên trước mấy bước, hỏi: “Sao cô lại tới đây? Đã xảy ra chuyện gì?”

Nàng dừng lại, vẫn cúi đầu như trước, không đáp lại. Hắn không hiểu rõ, lại đến gần thêm một chút, ân cần hỏi: “Sao vậy?”

“Ta ...” Nàng nói khẽ, giọng nói yếu ớt mà thê lương.

Mục Vũ không nghe rõ, lại tới gần thêm chút nữa. Thấy nàng run rẩy không ngừng, hắn thu giáo ngắn lại, giơ tay đặt lên vai nàng, khuyên nhủ: “Không sao đâu ...”

Lời hắn còn chưa dứt, nàng ta đã ngẩng đầu lên, cười gằn bảo: “Có sao đấy.”

Khi thấy rõ dung mạo của nàng ta, Mục Vũ không khỏi ngẩn ra – trên gương mặt đó hoàn toàn không có ngũ quan, chỉ có một đám khí đen quấn quanh. Lòng hắn biết không ổn, đang định lui ra nhưng nào còn kịp. Người trước mắt thoát biến đổi, ra tay đánh thẳng vào tim Mục Vũ Ngón tay như mũi dao đâm vào khiến hắn hốt hoảng kêu thành tiếng. Lúc này Mục Vũ mới thấy rõ, kẻ giả danh Khúc Kiều là một thiếu niên tàn độc. Ma khí dày đặc từ trên người gã tràn ra, nồng đậm tới mức khiến người ta không thể hít thở.

“Còn tưởng là nhân vật lợi hại thể nào. Chẳng có chút thú vị gì cả.” Giọng nói gã mang theo vẻ giễu cợt, đưa ra đánh giá.

Ngón từ như vậy, Mục Vũ cũng không thèm để ý tới. Hắn nhanh nhẹn nắm lấy cổ tay thiếu niên kia, đang định tách ra khỏi thì nào ngờ tim chợt quặn đau khiến cho hắn hoàn toàn mất đi sức lực.

Thiếu niên cười lạnh nói: “Đừng cử động nhé, càng động càng đau. Ngoan ngoãn để yên cho ta lấy kim nhụy ra, ta sẽ cho người chết một cách thoải mái.”

Mục Vũ cũng cười một tiếng. Hắn cố nén đau đớn, hô, “Xung!”

Trông thấy cây giáo ngắn sắp sửa tiến tới, thiếu niên kia co ngón tay lại, đặt trên trái tim của Mục Vũ, chỉ cần một chút sức nữa là có thể lấy đi tính mạng Mục Vũ.

Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, một tiếng hô vang lên trong buổi đêm tĩnh mịch, từ xa tới gần: “Liêm!”

Một thanh trường kiếm bay nhanh tới, lưỡi kiếm sắc lạnh, bay thẳng về phía cổ tay thiếu niên.

Trước đòn tấn công như vậy, thiếu niên đành phải rút tay về tránh né.

Đòn đánh này của thanh kiếm dài thất bại, nó bay trở lại tay của chủ nhân. Lưu Chủy cầm kiếm, chặn trước người Mục Vũ, lạnh lùng nhìn thiếu niên kia.

Thiếu niên đứng cách đó không xa, liếm vết máu, cười nói: “Aiz, suýt chút nữa...” Gã thu nụ cười lại, nói tiếp: “Thôi thì đành vui đùa nghiêm túc với các ngươi một chút vậy.” Dứt lời, gã giơ tay lên gọi ra một thanh trường kiếm. Thanh kiếm dài ba thước, toàn thân trong suốt, như được rèn nên từ băng tuyết. Gã cầm kiếm chỉ một cái, sương giá theo gió ủa tới.

“Kiếm thị Cực Thiên?” Lưu Chủy kinh ngạc hô.

“Đúng vậy!” Thiếu niên kiêu căng đáp lại.

“Cứ tới đi!” Giọng nói trong trẻo của một cô gái từ gần đó vang lên, vô cùng kiên cường.

Thiếu niên cau mày nhìn sang, chỉ thấy một nhóm đệ tử Hỏa Thần giáo đang chạy tới ứng chiến. Dẫn đầu, đương nhiên là Toàn Cung. Tay nàng cầm kích, toàn thân tràn ngập khí thế nghênh chiến, cực độ uy phong.

Thiếu niên thấy tình thế như vậy, hơi nhíu mi. Lúc này, chợt có người bay tới bên cạnh gã, nói: “Hành sự cẩn thận.”

Gã nghe vậy, cau mày cất lời: “Dạ Diệt? Sao ngươi lại tới đây ... Hừ, ta sẽ không vô dụng giống như ngươi đâu.” Dứt lời, gã tung người lên, bắt đầu tấn công.

Dạ Diệt biết không thể ngăn cản, đành gọi bảo kiếm ra, cùng chiến theo.

Khi Khúc Kiều chạy tới, chỉ thấy chiến cuộc hỗn loạn. Nàng bay xuống dưới, vội vã kêu: “Đội đã! Đừng đánh nữa!”

Trong lúc đánh nhau kịch liệt, nào có ai còn để ý tới nàng. Khúc Kiều không biết nên làm thế nào, không khỏi luống cuống. Cách bản thể quá xa, khiến cho nàng có chút lực bất tòng tâm, thoáng cảm thấy khổ sở. Trong lúc lo lắng, cuối cùng lòng yêu thương cũng chiến thắng tất cả. Nàng nhìn khắp nơi xung quanh, rốt cuộc cũng thấy được Mục Vũ trong đám người hỗn loạn.

Hắn đang quỳ dưới đất, một tay chống lên đoản giáo, một tay ghì chặt lồng ngực, dường như đang đau đớn vô cùng. Có thể cảm nhận được, kim nhụy trong cơ thể hắn đang bị một sức mạnh nào đó ăn mòn, lúc nào cũng có thể đe dọa tới tính mạng của hắn ...

Khúc Kiều luống cuống, chỉ muốn tới bên cạnh hắn. Nhưng chiến cuộc rối loạn, dòng người đan xen, không cho nàng bước tới gần. Trong tình thế cấp bách, nàng cũng không kịp nghĩ nhiều, hắng giọng hô: “Sâm la vạn tượng!”

(sâm la vạn tượng: rừng bao phủ vạn vật)

~Lời tác giả:

Khụ, sau khi viết xong chương này, mình mới phát hiện ra mình đã không thể hoàn thành xì poi chương trước ... trái tim mình mệt mỏi biết bao ... _(:3”)_

Ặc, vì vậy, chương này biến thành nam chính tâm sự... ừ thì thật ra cũng cần như vậy lắm mà _(:3”)_

Nói tóm lại, Lưu Chủy sư huynh thật là giỏi, chỉ một câu đã có thể vạch trần khuyết điểm lớn nhất của nam chính khi đối mặt với tình cảm, đó chính là –

[Lưu Chủy: Cô muốn à? Nếu cô muốn thì cô cứ nói đi, cô không nói thì làm sao tôi biết là cô muốn? Mặc dù cô nhìn tôi vô cùng thành tâm nhưng cô phải nói với tôi là cô muốn hay không muốn, sẽ không có chuyện cô nói muốn mà tôi không cho cô, cô nói cô không muốn tôi lại càng muốn cho cô, mọi người muốn nghe lý giải sao! Cô muốn nghe thật sao? ...] (Lion: @@)

[Mục Vũ: ...]

[Khúc Kiều: ...]

[Na Chích: bấn tiện!]

Khụ, dưới đây xin giải thích chiêu thức của nữ chính cho mọi người: Vạn tượng sâm la ... blablo...

(Lion: mình xin lược bỏ đoạn này, về cơ bản là tác giả lại tra từ điển rồi cop vào thôi, nghĩa vẫn như chú giải bên trên.)

[Na Chích: giải thích thành ngữ rập khuôn như vậy cô còn ghi vào!]

[Hồ Ly: ...]

Vì vậy, mình xin bổ sung một số chi tiết về tuyệt chiêu của năm thanh bảo kiếm của lệnh chủ đại nhân trong hệ liệt Cửu Nhạc:

Sí Liệt: Huyền minh tịnh tức! Cửu hàn sát!

Tang Uyển: Tang lâm hóa vật! Sâm la loạn!

Băng Nghiêu: Hậu thổ thừa nạp! Thương hồn táng!

Kim Cương: ... chưa ra sân, chưa nghĩ ra ...

Cho nên ấy mà, số phận của nữ chính sinh động lắm nhé ... mắt nhìn xa xăm ~ing

~[Na Chích: ác độc chuyên hắt máu chó!]

17. Chương 17: Chương 16

Mục Vũ nhìn người trước mắt, suy nghĩ vùi lấp trong mơ hồ. Quang cảnh xung quanh thật rối loạn, hắc hoảng hốt không thể phân biệt, duy chỉ có nàng, rõ ràng tới thế ...Là mơ ảo hay lại là ma vật biến thành?

Hắn kinh ngạc, chậm chạp chưa đáp.

Khúc Kiều thấy hắn như vậy, lòng lo lắng. Nàng nửa quỳ xuống, giơ tay về phía hắn, muốn kiểm tra vết thương của hắn. Mục Vũ thấy thế, lùi xuống, cố ý tránh tay nàng.

Khúc Kiều không hiểu, đúng lúc định hỏi lại chợt một giọng nữ mềm mại lả lướt vang lên từ phía sau, ngữ điệu tràn ngập ý khinh thường: “Đây chính là người của ngươi?”

Khi những tiếng nói đó phát ra, ma khí ngùn ngụt tản ra như gió lạnh trong trời đông giá rét cuốn tới. Cơ thể Mục Vũ chấn động, tim đau nhức như lửa thiêu. Hắn cắn răng, cứng rắn định nghênh chiến. Nhưng không đợi hắn kịp cử động, Khúc Kiều đã đứng lên, bảo vệ hắn ở sau lưng.

Khúc Kiều nhìn cô gái xinh đẹp kia, học theo cách hai thiếu niên trước đó gọi “chủ thượng” rồi cất lời: “Đừng làm tổn thương cậu ấy.”

Cô gái nghe vậy, không đáp lại, chỉ giơ tay lên, phất nhẹ một cái. Cảnh sắc đan vào nhau như được găm vóc dẹt nên xung quanh theo đầu ngón tay của nàng ta mà rút dần những sợi tơ, phiêu diêu uốn lượn.

“Thuật pháp thật thú vị ...” Cô gái lên tiếng, “Bổn tọa lấy làm lạ, một đại yêu như ngươi, ấy thế mà cả thiên hạ không có lấy một ai hay biết. Thì ra tất cả đều nhờ vào “Sâm la vạn tượng” này.”

Khúc Kiều không biết nên đáp lại như thế nào, không thể làm gì khác ngoài việc đáp “Ừ.”

Cô gái mỉm cười tiến gần thêm mấy bước, giơ tay vuốt ve gương mặt Khúc Kiều, trong giọng nói có nửa phần cưng chiều: “Năm đó người nói sẽ chăm chỉ tu luyện để báo ân, quả thật đã không làm bốn tạ thất vọng. Rất ngoan.”

Được khen như vậy, Khúc Kiều cũng thoáng chút ngượng ngùng. Nàng cúi thấp đầu xuống rồi đáp: “Cũng không có gì, chủ thượng dùng được ta là tốt rồi.”

“Đương nhiên là dùng được.” Cô gái mỉm cười, trả lời như thế.

Khúc Kiều mỉm cười với nàng ta một tiếng, lại quay lại chủ đề khi trước, “Chủ thượng, vậy cậu ấy ...”

Đầu ngón tay cô gái nhẹ nhàng như đóa hoa rơi, chấm lên bờ môi Khúc Kiều, chặn lại lời nói của nàng, rồi bảo: “Không cần phải nói. Viên Kim nhụy này, bốn tạ thưởng cho người.”

“Đa tạ chủ thượng!” Khúc Kiều vui vẻ không thôi.

“Bây giờ nói tạ ơn còn quá sớm.” Cô gái rũ mắt xuống, liếc nhìn Mục Vũ, cất lời: “Mặc dù ta không muốn Kim nhụy của hắc nữ nhưng hắc nữ đã trúng thuật ‘Mặc phệ’, chỉ sợ có sống cũng không được bao lâu.”

(mặc phệ = mực cắn nuốt)

Khúc Kiều giật mình, bỗng cảm thấy run rẩy sợ hãi.

Cô gái nhìn về mặt nàng, khoan thai nói tiếp: “Chỉ có điều, bốn tạ sẽ không ngăn người cứu hắc nữ, còn xem người có bản lĩnh này không.” Vừa dứt lời, nàng ta cất tiếng cười vang rồi thoát biến mất.

Theo nàng ta rời đi, ma khí xung quanh cũng rút lui hết. Khúc Kiều lặng lẽ đợi một lát, sau khi chắc chắn không còn gì đáng lo liền thu pháp thuật về. Vầng mặt trời kỳ vĩ đúng lúc đó mọc lên mang tới thể gian ánh sáng trong trẻo rực rỡ.

Khúc Kiều thở phào nhẹ nhõm, quay lại kiểm tra vết thương cho Mục Vũ. Thấy sắc mặt thống khổ của hắc nữ, nàng đỡ lấy cánh tay hắc nữ, hỏi: “Cậu vẫn khỏe chứ?”

Mục Vũ nhìn nàng chăm chú, đến khi tin chắc rằng nàng là thật, hắc nữ mới nở nụ cười, đáp lại nàng: “Đa tạ.”

Giọng của hắc nữ rất nhỏ, nghe là biết đã suy yếu tới mức nào. Lòng Khúc Kiều khó chịu, càng thêm áy náy, “Đa tạ cái gì ... đều là tại ta nên chủ thượng mới...”

Mục Vũ nhớ tới chuyện vừa rồi, lòng đương nhiên sẽ nảy sinh nghi ngờ. Hắc nữ nhíu mi lại, hỏi: “Chủ thượng?”

Tuy Khúc Kiều bản khoản nhưng vẫn thật thà trả lời hắc nữ: “Nàng ấy là ân nhân cứu mạng của ta.”

“Nàng ta là ma vật, có khi còn là Cức ...” Mục Vũ đang định nói tiếp, chợt thấy một nhóm đồng môn chạy tới, vội nuốt lời sắp nói xuống.

Hắc nữ phản ứng như thế, đương nhiên là không muốn để cho đồng môn hiểu lầm. Khúc Kiều cực kỳ vui vẻ, mỉm cười mở miệng nói với hắc nữ: “Ta chữa thương giúp cậu nhé.”

Nghe được những lời này, Mục Vũ vẫn cứ chần chừ. Hắc nữ mỉm cười với nàng, lắc đầu đáp: “Không cần đâu, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi ...”. Vậy mà lời hắc nữ còn chưa dứt, tim đã quặn đau nhức. Cơn đau kia như vật thể sống, quấn chặt lấy tim mạch, dường như muốn cắt đứt sự sống của hắc nữ. Hắc nữ cố nén không la lên, nắm chặt đoản giáo không cho mình ngã xuống.

Khúc Kiều thấy vậy, đương nhiên là cực kỳ lo lắng. Nhưng đúng vào lúc nàng muốn tác động vào kim nhụy thì Mục Vũ chợt nắm lấy cổ tay nàng.

“Không sao ...” Xen lẫn trong giọng nói của Mục Vũ là hơi thở đứt quãng và run rẩy, “Để cho ... sư huynh của ta ... là được ...”

Khúc Kiều đang vô cùng không hiểu, Lưu Chủy đã nhanh bước chạy tới, giơ tay đỡ lấy Mục Vũ. Mục Vũ liếc nhìn Lưu Chủy, chưa kịp nói gì, đoản giáo nắm trong tay đã trượt xuống, cứ thế rơi xuống dưới. Lưu Chủy không nói gì, đỡ Mục Vũ đứng lên, đi tới căn nhà hoang cách đó không xa.

Khúc Kiều cất bước theo sát, chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Toàn Cung vang lên sau lưng: “Cô nương.”

Khúc Kiều ngẩn ra, dừng bước. Nàng quay đầu lại, chỉ thấy vẻ mặt Toàn Cung lạnh nhạt, đang khoan thai bước tới gần mình.

Toàn Cung dừng lại trước mặt nàng, lạnh lùng hỏi: “Không phải là không thể đi xa sao?”

Khúc Kiều cũng không biết nên trả lời thế nào mới phải, đang nghĩ ngợi, lại nghe Toàn Cung nói tiếp: “Rốt cuộc ta cũng không biết cô nương là địch hay bạn, đương nhiên cũng không thể nào tin tưởng cô nương. Kính mong cô nương tự thu xếp ổn thỏa, đừng làm khó ta.”

Toàn Cung dứt lời, cất bước vòng qua Khúc Kiều. Khúc Kiều nhìn nàng ta bước vào căn nhà hoang, lòng thầm muốn đuổi theo nhưng lại có chút sợ sệt. Lúc này, Thanh Thương đi tới bên cạnh nàng, ôm quyền hành lễ, chào hỏi: “Khúc cô nương.”

Khúc Kiều nhìn nàng ấy, im lặng.

Thanh Thương thấy nàng âu sầu, bèn khuyên nhủ: “Sự tỷ của ta không có ác ý gì đâu, chỉ là vẫn còn điều băn khoăn đối với thân phận của Khúc cô nương. Mong cô nương thứ lỗi đi theo ta tới nơi khác nghỉ ngơi.”

Khúc Kiều biết nàng ấy có ý tốt, chỉ đành cười lắc đầu, đáp: “Không cần, ta chờ ở đây là được. Chắc chắn cậu ấy không sao, ta sẽ trở về.”

Thanh Thương nghe vậy, bất đắc dĩ thở dài, lên tiếng: “Được.” Dứt lời, nàng ấy cáo từ.

Cơ thể Khúc Kiều nghiêng một cái, suýt nữa thì ngã xuống. Nàng cố cho đầu óc tỉnh táo, liếc nhìn sắc trời, lòng không khỏi lo lắng.

Không thể tiếp tục chờ đợi như vậy được... Mặc kệ, phải lập tức cứu hẩn thôi!

Khúc Kiều đã quyết, bước nhanh lên trước, đẩy cánh cửa đã đóng chặt hồi lâu kia. Nàng bước vào, chỉ thấy bốn người Toàn Cung, Thanh Thương, Mạnh Giác và Lưu Chủy đang đứng trong phòng, dường như đang bàn bạc. Thấy nàng xông vào, Toàn Cung nhướng mày, quát: “Cần rồi!”

“Ta không cố ý mạo phạm ...” Khúc Kiều vừa nói vừa nhìn khắp xung quanh. Nàng nhìn thấy phòng ngủ ở bên trái, nghĩ thầm hẩn Mục Vũ đang nằm bên trong, “Ta tìm A Vũ, gặp được rồi sẽ đi.”

Toàn Cung không hài lòng, muốn cản lại bị Lưu Chủy ngăn. Toàn Cung đối diện với ánh mắt của sư đệ, khóe miệng chỉ trực phát ra tiếng quát lớn khựng lại. Nàng ta nhắm mắt xoay người đi, không nói gì. Lưu Chủy nhìn Khúc Kiều, từ tốn nói: “Xin cô nương cứ tự nhiên.”

Khúc Kiều rất vui mừng, nói cảm ơn rồi cất bước vào buồng trong.

Mục Vũ đã sớm nghe thấy giọng nói của nàng nhưng quá mệt mỏi nên cũng không cử động được gì. Thấy nàng bước vào, hẩn cố gắng ngồi dậy, mỉm cười với nàng.

Nụ cười của hẩn khiến cho tâm tình Khúc Kiều được thả lỏng. Nàng đi tới bên cạnh giường, hỏi: “Vết thương của cậu sao rồi?”

Mục Vũ cười, gật đầu lên tiếng: “Không có gì đáng ngại.”

Lời hẩn rất nhẹ, giọng nghe vẫn suy yếu như trước. Khúc Kiều nghe lọt vào tai, nào có thể tin hẩn. Nàng tiến lại gần hẩn hơn một chút, muốn kiểm tra vết thương của hẩn nhưng đúng vào lúc nàng vươn tay ra, hẩn vội vã lùi xuống, vẫn cứ tránh né như cũ.

Tay Khúc Kiều khựng lại ở giữa, lòng tràn đầy nghi ngờ. Nàng nghĩ một lát rồi nói với hẩn: “Để cho ta kiểm tra xem vết thương thế nào.”

Mục Vũ cười đáp: “Đã không sao rồi thì còn xem làm gì. Đúng rồi, làm sao cô lại tới nơi này?”

Khúc Kiều biết hẩn muốn đánh lạc hướng, làm sao có thể trả lời hẩn. Nàng im lặng, cúi mắt xuống nhìn lồng ngực hẩn. Xiêm y mới đổi chỉnh tề sạch sẽ, che kín vết thương lúc trước ...

Nếu thật đúng là không sao, vậy hẩn vẫn cứ giấu diếm cái gì?

Khúc Kiều không khỏi nhớ tới những lời nói ẩn chứa vẻ nguy hiểm kia, lo lắng trong lòng càng thêm sâu. Lòng nàng ngổn ngang, không thềm để ý hẩn có bằng lòng hay không, thẳng tay nhấc vạt áo hẩn lên.

Mục Vũ kinh ngạc, cuống quýt bắt lấy cổ tay nàng, không cho nàng cử động tiếp.

Kháng cự như vậy, khiến cho Khúc Kiều nhíu mi: “Có phải vết thương của cậu rất nặng không?”

“Không có mà.” Mục Vũ cười đáp.

Chân mày Khúc Kiều càng nhíu chặt hơn, quyết định đấu sức với hắn. Mục Vũ không còn bao nhiêu sức lực, nên đành từ bỏ không chống chọi với nàng nữa. Hắn buông tay ra, mượn lực lùi về phía sau, kéo khoảng cách ra hơn một thước.

“Ta cảm thấy hơi mệt mỏi, để cho ta ngủ một lát đã nhé.” Mục Vũ cười xòa, nói xong thì nằm xuống luôn.

Thấy hắn quay người lại, xoay lưng về phía nàng, Khúc Kiều không khỏi tức giận. Nàng cắn răng một cái, dứt khoát trèo lên giường. Khúc Kiều nghiêng người, đặt tay lên trên gối của hắn, vây hắn ở giữa hai cánh tay mình, lặp lại từng chữ: “Để cho ta kiểm tra xem vết thương thế nào!”

Mục Vũ hoảng sợ, hắn không dám quay đầu, vẫn cứ cố duy trì tư thế nằm nghiêng, im lặng thật lâu.

Khúc Kiều vừa giận vừa không biết làm thế nào, đành nghiêm túc nói với hắn: “Nơi này cách bản thể của ta quá xa, ta không cầm cự được nhiều đâu. Cậu ngoan ngoãn để cho ta trị có được không?”

Mục Vũ nghe thấy lời của nàng thì khấn trương lo lắng, vội nói: “Ta không sao, cô mau về đi.”

“Cậu có nghe hiểu lời của ta không thế?” Khúc Kiều tức giận mắng, “Ta đến là vì cậu, chữa khỏi cho cậu ta mới trở về!”

“Ta thật ...” Lời còn chưa dứt, cơn đau nhức đã tràn đến khiến cho Mục Vũ không khỏi rên lên thành tiếng.

Khúc Kiều thấy thế, lật ngửa người hắn ra, nhanh tay kéo vạt áo hắn lên. Ngoài dự liệu của nàng chính là trên lồng ngực của hắn không có bất kỳ vết thương nào.

“Hả? Sao lại vậy ...” Khúc Kiều kinh ngạc.

Mục Vũ thở nhẹ, cười nói: “Ta đã nói là ta không sao mà.”

“Nhưng mà ...” Khúc Kiều trông vẻ mặt khổ sở của hắn, thế nào cũng không tin được.

“Ta bị thương không nặng đâu. Kim nhụy của cô đã chữa khỏi vết thương cho ta rồi, chỉ là ta còn cần thời gian điều tức thôi ...” Mục Vũ vừa dứt lời, còn không quên nhắc nàng, “Cô biết mà, ta bị hao tổn quá mức.”

Khúc Kiều nhìn da thịt sạch trơn của hắn, cau mày tự hỏi: “Là thật sao?”

“Đúng vậy mà.” Mục Vũ cười, “Cho nên không cần phải lo đâu ...”

Mặc dù Khúc Kiều còn hoài nghi nhưng lại không tìm được căn nguyên. Đúng lúc này, nàng chợt ý thức được tư thế hiện tại của mình, thoáng chốc đỏ mặt. Nàng cuống quýt nhảy xuống giường, nói: “Thật xin lỗi, ta quá nóng nảy.”

Mục Vũ mím môi cười một tiếng, không nói lời nào.

Khúc Kiều không nói tiếp, cũng ngại không nên ở lâu, nhếch môi cười: “Vậy ta đi về. Cậu nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừ.” Mục Vũ đáp khẽ một tiếng.

Khúc Kiều trông vẻ mặt mệt mỏi của hắn, nàng thoáng hối hận vì quyết định quấy rầy hắn của mình. Nàng nói lời tạm biệt rồi xoay người đi ra ngoài. Mới vừa đi tới cửa, chợt nàng nghĩ ra điều gì.

Dường như hắn không hề cài chặt y phục, cũng không hề đắp chăn lên? Vậy sẽ lạnh lắm chứ?

Nàng vẫn còn vướng bận, không khỏi thả chậm bước chân.

Không đúng. Đường như hắn còn không có sức lực để cử động, thậm chí ngay cả nói chuyện cũng ... Nhất định có điều gì đó không đúng!

Nghĩ tới chỗ này, lòng nàng bất an như sóng triều cuộn cuộn. Nàng dừng bước chân lại, quay người về.

Mục Vũ thấy nàng quay lại, thoáng lộ ra vẻ lo sợ không yên. Khúc Kiều bước nhanh tới cạnh giường, gió tay đặt lên trên trái tim hắn, thôi thúc kim nhụy, hoàn toàn không cho hắn cơ hội mở miệng nào.

Vậy mà, khi nhịp đập của kim nhụy hòa cùng với sức mạnh của nàng, màu mực đen nhánh rỉ ra từ tim hắn, chỉ trong nháy mắt đã dính vào đầu ngón tay nàng, nhanh chóng lan ra. Đau nhói tự nhiên sinh ra khiến cho tim nàng đập nhanh.

Mặc phệ?!

~Tác giả: Đầu tiên

~Mình muốn nói là

~Năm mới vui vẻ nhé

Cảm ơn cả nhà vẫn ủng hộ

Năm mới này mình sẽ tiếp tục cố gắng !

[thật ra thì ngày hôm qua mình đã gần viết xong nhưng để cập nhật vào đúng ngày đầu tiên của năm mới, tiện thể chúc mọi người năm mới vui vẻ luôn nên mình cố ý hoãn lại một ngày, chuyện như vậy không biết mình có nên khai thật ra không?]

[Na Chích: người đủ ...]

Sau là, ở chương trước, rất nhiều bạn độc giả bày tỏ việc nam chính ở trước mặt Lưu Chủ lộ ra vẻ ngây thơ. Việc này, mình xin nhận trách nhiệm nói rõ với cả nhà, đây chính là những khuôn mặt khác nhau của một người biểu hiện cho những tính cách khác nhau trong một con người!

Cho nên, ở trong mắt các vị sư huynh sư tỷ, nam chính là như này:

Toàn Cung: tiểu sư đệ tư chất thông minh, hiền lành hiểu chuyện.

Thanh Thương: tiểu sư đệ tư chất thông minh, hiền lành hiểu chuyện nhưng một khi đã quyết định chuyện gì sẽ cực kỳ khó thay đổi suy nghĩ.

Mạnh Giác: tiểu sư đệ nhìn thì tư chất thông minh, hiền lành hiểu chuyện nhưng thực ra thì tính tính cực kỳ cố chấp, ngang ngạnh đến chết, còn không nghe lời khuyên của sư phụ.

Lưu Chủ: thẳng nhóc phiền chết người.

Chính vì nguyên nhân này, nữ chính cũng đã phải trải qua quá trình: khiêm tốn -> cương quyết -> xấu tính -> làm nũng, ăn vạ... của nam chính.

Cho nên, thái độ của nam chính đối với nữ chính bây giờ, đơn giản chính là “đêm trước giải phóng” ... mắt nhìn xa xăm ~ing...

Khụ, nhưng bất kể khó khăn thế nào, câu chuyện cũng nhất định là HE ~ cho nên cả nhà không cần lo lắng nữa

18. Chương 18: Chương 17

Cách đó trăm dặm, dưới tán cây dâu, cô gái xinh đẹp kia đang mỉm cười đứng đó, nhìn lên những chiếc lá phát phơ theo cơn gió. Tiết trời rất đẹp, ánh nắng chiếu xuống dưới xuyên qua những kẽ lá khiến cho nàng ta như đang đứng trong một vùng sáng lốm đốm. Phía sau nàng ta, hai thiếu niên cung kính đứng nghiêm. Nhưng cũng không được bao lâu, một tên trong hai tên đã không còn nhẫn nại được, mở miệng hỏi: “Chủ thượng, rốt cuộc chúng ta đang đợi cái gì?”

Cô gái cười khê, đáp: “Đừng có mất kiên nhẫn vậy chứ, Thực Anh. Người xem, thật là một cái cây đẹp mà.”

Thực Anh liếc nhìn cây dâu, cau mày nói: “Cái cây có thể có đẹp ... Chủ thượng, thuộc hạ không hiểu, suýt chút nữa là thuộc hạ có thể lấy Kim nhụy về, tại sao ngài lại muốn chúng ta quay lại?”

“Haha...” Cô gái cười, không đáp lại hắn, trái lại còn nổi hứng nói sang chuyện khác, “Bốn tọa có bốn thanh bảo kiếm, cực kỳ thần thông. Hai người các ngươi thân là Kiếm thị, có trách nhiệm trông giữ kiếm, khả năng của bảo kiếm không ai có thể rõ hơn so với các ngươi ...”

Thực Anh không biết vì sao chủ thượng lại nói tới chuyện này, nhất thời cũng không biết nói gì, chỉ đành yên lặng lắng nghe.

“Năm xưa, Thủy thần xô đổ Bát Chu sơn, khiến cho thiên địa chao đảo, chiến loạn không ngớt. Bốn tọa hóa ngọn lửa bất diệt thành “Sĩ liệt”, dẫn nước Thiên Hà trào ra tạo thành “Sương ngưng”, tụ binh khí của thể nhân lại rèn nên “Kim cương”, lại tập hợp thiên thạch rơi xuống luyện ra “Băng Nghiêu”... Bốn thanh bảo kiếm này giúp bốn tọa chinh phạt thiên hạ, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Vậy mà ngũ hành tương sinh tương khắc, rốt cuộc bốn tọa vẫn còn một thứ thiếu sót. Chỉ còn sức mạnh của thần mộc là bốn tọa không thể lấy được ...”

“Ý của chủ thượng là, muốn dùng cây dâu này rèn kiếm?” Sau khi nghe xong, Dạ Diệt ngờ vực hỏi lại.

“Cây dâu?” Cô gái bật cười “Cũng khó thể trách các ngươi, năm xưa lúc bốn tọa cứu nàng ta, cũng không thể nhận ra nguyên hình của nàng ta. Nhưng mà nói đi nói lại, nếu lúc ấy mà nhận ra, chưa biết chừng bốn tọa sẽ không cứu nàng ta.”

“Chủ thượng đang nói đến yêu cây kia sao?” Thực Anh cũng hỏi.

“Hahaha, nàng ta không phải là yêu.” Cô gái cười nói, “Sau khi trụ trời sụp đổ, chư thần vĩnh viễn cách rời mặt đất khiến cho trên cõi đời này chỉ có tiên quân đắc đạo chứ không thể có thần linh thông thiên. Ai có thể ngờ được, ở nơi hoang vắng này, còn sót lại vết tích của Tang Lâm đây.”

Dạ Diệt ngẫm nghĩ một lát, cất lời: “Hoàng Đế sinh âm dương, Thượng Đế sinh tai mắt, Tang Lâm sinh cánh tay, bảy mươi biến hóa của Nữ Oa cũng do vậy*.... “Tang Lâm” mà chủ thượng nói tới, chẳng lẽ là chỉ vị cổ thần này?”

(* câu này trích trong chương thứ 17- Thuyết Lâm Huấn nằm trong sách Hoài Nam Tử.)

“Đúng vậy.” Cô gái nói, “Trừ hắn ra, còn ai có thể có khả năng khôi phục tứ chi? Hắn đã từng gieo xuống vạn gốc thần mộc giúp Nữ Oa tạo người. Có lẽ gốc cây này bị bỏ sót lại lúc đất trời sụp đổ. Đáng thương cho gốc cây vô thần thức này, sau khi tu luyện hóa ra thân người, vẫn cứ tưởng mình là yêu mà trở thành người của bốn tọa.”

Sau khi nghe xong, Dạ Diệt mỉm cười hành lễ, lên tiếng: “Chúc mừng chủ thượng ...”

“Chớ vội chúc mừng, cho dù là người của bốn tọa, muốn dùng cũng không có dễ dàng như vậy đâu.” Cô gái ngắt lời gã, thở dài than, “Dù sao nàng ta cũng là cái cây còn sót lại của Tang Lâm, đối với con người đương nhiên sẽ giàu lòng từ ái bao dung. Muốn để nàng ta sát phạt giúp bốn tọa, chỉ sợ nàng ta có chết cũng không theo.”

“Đã vậy, sao chủ thượng không trực tiếp đoạt cây chế kiếm?” Dạ Diệt hỏi.

“Vậy thì đáng tiếc lắm.” Cô gái nói, “Bốn tọa rất thích nàng ta.”

Lời này nói ra, Thực Anh không vui, lên tiếng: “Nàng ta vì một đệ tử tiên tông mà không vâng lời chủ thượng. Kẻ bất trung như thế sao xứng được chủ thượng yêu thương!”

Lúc này cô gái mới quay sang, cười bảo: “À, phải như vậy mới đúng. Chư thần từ bi, chưa từng thiên vị ai. Mà nàng ta, trong lòng có một người, tự sinh lòng riêng. Phần lòng riêng này, ắt có thể để cho bốn tọa sử dụng.” Nàng ta nói tiếp, “Hôm nay, nàng ta phải cứu người trúng thuật Mặc phệ, ắt sẽ phải bỏ tay. Như thế nàng ta chỉ có thể đi cầu xin bốn tọa. Đến lúc đó, bốn tọa sẽ khuyên nàng ta tiếp nhận ma chủng*, khiến cho nàng ta lìa khỏi bản thể ... Gỡ làm bảo kiếm, người làm Kiếm thị. Như vậy mới hợp với tâm ý của bốn tọa nhất.”

(*ma chủng = hạt giống ma)

Nghe xong điều này, Thực Anh và Dạ Diệt liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng ôm quyền hành lễ, đồng thanh: “Chủ thượng anh minh!”

Cô gái cười lớn, quay đầu nhìn cây dâu kia.

“Tối lúc rồi, hẳn đã sắp trở lại ...”

...

Trong căn phòng nhỏ, Khúc Kiều nhìn cánh tay bị màu mực nhuộm đen của mình, cực kỳ kinh hãi, trong lúc nhất thời cũng không biết nên cử động thế nào.

Nhìn thấy màu mực kia không hề bị không chế cứ thế lan ra, Mục Vũ chống người dậy, đẩy Khúc Kiều ra.

Khúc Kiều ngã xuống đất, lúc này mới tỉnh táo lại. Màu mực trên cánh tay nhanh chóng rút đi mất, cơn đau cũng theo đó mà biến đi. Nàng vừa mới thở phào nhẹ nhõm đã thấy Mục Vũ nằm ở mép giường phun ra một ngụm máu. Chỉ thấy màu đen của mực chiếm cứ vùng ngực hằn, không cách nào biến mất.

Khúc Kiều cực kỳ hoảng sợ, vội vàng đứng dậy định tới gần. Đúng lúc này, màn cửa được nhắc lên, nhóm Toàn Cung đứng ngoài phòng nghe thấy tiếng động nên vội đi vào.

“A Vũ!” Thanh Thương là người đầu tiên chạy tới bên cạnh giường, đỡ Mục Vũ dậy. Nàng ấy nhú mào, nhìn Lưu Chủy hỏi, “Mới vừa rồi không phải đã ổn định sao? Vì sao giờ lại...”

Lưu Chủy nghe vậy, im lặng bước tới, bắt mạch cho Mục Vũ. Sau khi chẩn bệnh xong, anh ta cũng không giải thích điều gì, chỉ nói với Mạnh Giác là: “Phiền sư huynh mang hòm thuốc tới cho đệ.”

Mạnh Giác gật đầu một cái, xoay người bước ra cửa.

Nhìn cảnh hỗn loạn trước mắt, trong lòng Khúc Kiều nôn nao, sợ hãi. Nàng đã suy nghĩ kỹ càng rất nhiều, run rẩy mở miệng: “Là lỗi của ta ...”

Lời này vừa nói ra, mọi người đều nhìn về phía nàng.

“...” Mục Vũ mở miệng, muốn nói gì đó nhưng giọng nói lại nhỏ tới mức không cách nào nghe rõ.

Khúc Kiều nhìn hằn, lên tiếng: “Không phải cậu bị “mặc phệ” gây tổn thương mà là bị ta gây tổn thương ... Thuật pháp đó nhuộm đen kim nhụy của ta, kim nhụy chữa khỏi bệnh cho cậu nên mới khiến cho dòng nước đen đó khuếch tán khắp người cậu. Mà vừa rồi ta còn thôi thúc Kim nhụy khiến cho cậu ...”

“Cô nương.” Toàn Cung vẫn im lặng chợt cất lời, lạnh lùng ngắt lời Khúc Kiều.

Khúc Kiều sợ hãi nhìn nàng ta, chờ tiếng mắng chửi trách cứ của nàng ta.

Toàn Cung đứng đưng liếc nhìn nàng rồi nói: “Chúng ta đánh trận với ma giáo đã nhiều năm, thủ đoạn hèn hạ và lòng dạ hiểm ác kia đã sớm lãnh giáo rồi. Trên dưới Hỏa Thần giáo ta đều quyết chí cứu giúp dân chúng, trừ ma vệ đạo, đã sớm không còn nghĩ tới chuyện sống chết. Hôm nay sư đệ ta bị ma vật tổn thương, cũng có một phần là do thiếu cảnh giác, nhưng không thể vì vết thương nặng tới không trị được mà giận chó đánh mèo trách tội người khác.” Toàn Cung nói tới đây, giọng rét lạnh “Lời cô nương vừa nói, là xem thường sư đệ ta, hay là xem thường Hỏa Thần giáo ta?”

Khúc Kiều không nói nên lời, chỉ đành yên lặng.

Toàn Cung thấy nàng như vậy, tiếp tục lên tiếng: “Cô nương có lòng cứu giúp, ta thay sư đệ cảm tạ. Nhưng dù sao chuyện này cũng không liên quan với cô nương, cứ để bản giáo tự trị liệu. Mời cô nương quay về đi.”

“Ta...”

Khúc Kiều muốn nói gì đó, nhưng lại không biết có thể nói gì. Nàng ấy nãy đứng đó, yên lặng nhìn Mục Vũ. Vào lúc này, Mục Vũ mệt mỏi nằm trong lòng Thanh Thương, đã sớm không còn sức để cử động. Một lát sau, Mạnh Giác mang hòm thuốc vào, đưa cho Lưu Chủy. Lưu Chủy nhận đồ, lấy ra chút thuốc rồi giờ tay cởi bỏ áo ngoài của Mục Vũ. Và tất cả những thứ nhìn thấy sau đó đã khiến cho Khúc Kiều không thể nào an tâm được.

Nàng bắt cảm thôi thúc Kim nhụy khiến cho thuật Mặc phệ kia khuếch tán. Giờ màu mực đã lan tràn ra từ tim, nhuộm đen toàn bộ hệ mạch trên người hằn. Bả vai, cánh tay, lồng ngực ... tất cả những nơi có thể nhìn thấy đều như bị bao trùm bởi mạng nhện màu đen, thấy mà đau lòng.

Nàng thực sự không cứu được hắn.

Nghĩ tới đây, tim của nàng chợt trống rỗng. Thực ra thì con người sẽ luôn luôn chết đi. Có lẽ, đây cũng là điểm kết ... nàng không thể cứu giúp, có ở lại cũng có ích chi? Có lẽ không nghe không nhìn còn có thể trốn khỏi những khổ sở.

Nàng khép mắt lại, nảy sinh ý định rời đi.

Nếu đi rồi, chỉ sợ sẽ không bao giờ gặp được hắn nữa...

Dĩ nhiên nàng có thể trở về trong núi, cố thủ trong một góc trời ở đó. Vậy thì nàng biết làm sao để đối mặt với căn nhà nhỏ dưới tán cây? Lòng nàng tồn tại một suy nghĩ riêng, vốn để lại nó chờ một ngày hắn có thể trở lại. Nhưng giờ đây, nàng chờ cái gì? Chờ đất vàng xương trắng, sống chết vĩnh biệt sao?

Vừa nghĩ tới đây, nàng đã chạy tới, nói với nhóm người Toàn Cung: “Ta muốn đưa cậu ấy về!”

Toàn Cung nghe vậy, đương nhiên rất không vui, trách mắng: “Cô nương, ta đã khuyên cô tự giác lo cho thân mình rồi!”

Cảm xúc trong lòng Khúc Kiều trào dâng, đã sớm muốn bất chấp tất cả. Nàng mặc kệ mọi thứ, thốt lên: “Cậu ấy là người của ta!”

Mạnh Giác thấy nàng như vậy, cất lời khuyên nhủ: “Khúc cô nương, cô bình tĩnh một chút.”

Khúc Kiều nghe thấy lời anh ta nói, tức giận nhìn về phía anh ta, quát hỏi: “Phải như thế nào các người mới bằng lòng đưa cậu ấy lại cho ta?”

Mạnh Giác bị ánh mắt của nàng dọa cho kinh hãi, nhất thời lạc giọng.

Khúc Kiều cầm lấy tay hắn, gật đầu một cái rồi bảo: “Cậu trở về theo ta được không? Ta nhất định sẽ tìm ra cách cứu cậu!”

Mục Vũ mỉm cười nhìn cô, nói khẽ: “Ta vốn ... vốn không muốn gây thêm phiền phức cho cô...”

Khúc Kiều nghe được những lời này mới hiểu ra vì sao lúc trước hắn lại không muốn để cho nàng chữa trị. Nàng không khỏi nhoen cười, đang định khuyên nhủ hắn, bỗng thấy cảm giác mệt mỏi bao phủ toàn thân ...

Đã hết thời gian rồi sao?

Rời bản thể quá xa, nàng đã sớm lực bất tòng tâm. Huống hồ vừa rồi còn bị “Mặc phệ” xâm nhập, càng tăng thêm mệt mỏi. Giờ, đã tới giới hạn ...

Nàng vừa gấp vừa đau, chỉ đánh nắm chắc lấy tay hắn.

Mục Vũ không biết vì sao nàng lại vậy, cũng bất giác nắm chặt tay nàng. Rồi sau đó, hắn chỉ thấy cơ thể nàng dần trong suốt, dường như sẽ biến mất đi vậy.

“Khúc Kiều ...” Hắn mở miệng, lo lắng gọi.

Vậy mà, không đợi được Khúc Kiều đáp lại, Mục Vũ chỉ cảm thấy lòng bàn tay đã trống rỗng, trước mặt đã không còn ai nữa. Lòng hắn bất an, chặt vật muốn đứng dậy.

“Ồ đồ!” Toàn Cung thấy thế, giơ tay đè hắn lại.

Mục Vũ làm gì còn sức mà phản kháng, cứ thế bị đẩy về lại giường. Hắn tự biết mình đã không còn sức, chỉ đành cất lời cầu xin: “Sư tỷ ... thay đệ ... thay đệ ... đuổi theo ...”

Toàn Cung nhú mày, không đáp lại hắn.

“Cầu xin tỷ ...” Mục Vũ cứng cổ chống lên, dùng hết sức lực cắn răng nói ra từng chữ một, “Lũ ma vật kia nhắm vào cô ấy,... đệ sợ cô ấy ...”

Toàn Cung nghe thấy thế, lạnh nhạt đứng lên, đi thẳng ra ngoài.

Mục Vũ nở nụ cười tươi, không còn sức để chống đỡ nữa ...

...

Tác giả:

Khụ, đọc xong chương này, nhất định cả nhà lại càng cảm nhận thêm được một chân lý mà từ trước tới giờ mình vẫn tích cực lãng xê! Đó chính là –

Sinh ly tử biệt, chuyên trị các loại ngang ngành.

Đối mặt với lời bày tỏ “Đúng vậy, ta chính là thích hấn đấy! Cho nên ta muốn hấn ở bên ta!” của nữ chính, tất cả các sư huynh sư tỷ đều rơi vào trạng thái “Thực là có đạo lý, không thể nào phản bác”...

[Toàn Cung: (”) nói hươu nói vượn!]

[Thanh Thương: (@ @) lại nói, cũng có chút xúc động thật...]

[Mạnh Giác: (*__*) ai ui, là ta đã nói sai sao?]

[Lưu Chủy: ...]

Khụ tiếp cái nữa. Đọc thấy thân phận đích thực của nữ chính hấn là cả nhà rất ngạc nhiên ~ thực ra thì cũng chẳng có gì, dù sao loại tình tiết “nữ chính bị coi là yêu ma nhưng thực ra lại là một vị thần” đã có quá nhiều người dùng rồi

~[Na Chích: Á à, tham khảo à? Tự tìm chỗ chết nhé!]

Khụ, cho dù thế nào, vẫn nên tiến hành giải thích một chút về câu thoại cực kỳ “cao thâm” kia

~“Hoàng Đế sinh âm dương, Thượng Biên sinh tai mắt, Tang Lâm sinh cánh tay, bảy mươi biến hóa của Nữ Oa cũng do vậy*”

Chú thích: Hoàng đế trợ giúp bà sinh ra âm dương, Thượng Biên trợ giúp bà sinh ra tai mắt, Tang Lâm trợ giúp bà sinh ra cánh tay, đây chính là quá trình hàng ngày Nữ Oa biến hóa bảy mươi lần để sinh ra loài người.

(mình đọc trong 1 tư liệu thấy có ghi Nữ Oa mỗi ngày biến hóa hình dạng 70 lần, nhưng phần edit và phần hiểu phía trên của mình thì lệch hẳn ý, mình cũng không biết nên edit thế nào cho chuẩn, mong mọi người bỏ qua và nếu được, mong các bạn có thể sửa chữa giúp mình.)

(bản raw: “ , , , .” — .

: , , , .)

ừm, chính là như vậy đó.

Cho nên, nữ chính thân là cây dâu, có chút quan hệ với cổ thần “Tang Lâm” cũng vô cùng hợp lý!

[Na Chích: người dùng được chưa ...]

19. Chương 19: Chương 18

Từ trước tới giờ, Khúc Kiều vẫn biết mình không thể cách bản thể quá xa, nhưng không biết khi cách quá xa thì sẽ như thế nào, nàng cũng không muốn biết sẽ thế nào. Hôm nay, nàng chỉ cảm thấy mình như cánh diều bị gió cuốn đi, bị một luồng sức mạnh mạnh mẽ lôi đi, không cho nàng một chút tự do. Giờ, hiện lên trước mắt chẳng có cảnh vật gì, chỉ có một khoảng không mông lung...Đột nhiên, trong đầu nàng vang lên tiếng ầm ầm, ý thức chợt thức tỉnh. Nàng choàng mở mắt ra, đập vào mắt chính là cây dâu cao lớn che phủ một góc trời đang gần trong gang tấc.

Nàng đang cực kỳ hoang mang thì chợt có tiếng vỗ tay lọt vào tai, giọng nói quyến rũ của cô gái vang lên đầy vẻ giễu cợt: “Ồ, đã về rồi sao?”

Khúc Kiều nhìn theo tiếng vọng, sợ hãi thốt lên: “Chủ thượng ...”

Cô ta mỉm cười đi tới bên cạnh nàng, hỏi: “Sao rồi, người đã cứu được người của mình chưa?”

Khúc Kiều nhìn cô ta hỏi lại: “Chủ thượng, ngài có thể bỏ qua cho cậu ấy không?”

Cô gái cười một tiếng, đáp: “Lời này là có ý gì? Chính người không cứu được hần, sao lại đẩy ngược trách nhiệm lên người bổn tọa?”

Khúc Kiều không biết đáp trả như thế nào, chỉ im lặng nghe cô ta nói tiếp.

Cô gái thong thả bước tới trước mặt Khúc Kiều, giơ tay dịu dàng xoa lên gò má nàng, bảo: “Xem này, trông thật là đáng thương. Có cần bổn tọa nói cho người biết cách giải “Mặc phệ” không?” Cô ta nhẹ nhàng nhấp môi, nụ cười lại tiếp tục vẽ giễu cợt, “Nhưng mà ... cho dù người có biết cách giải cũng không thể nào chạy tới bên cạnh hần, qua là uống phí mà.”

Lòng Khúc Kiều trầm xuống, ngơ ngẩn nói không nên lời.

“Đúng phải không.” Cô gái ngậm cười, nói tiếp, “Người tu luyện ngàn năm cuối cùng lại bị rẽ mạch của mình gây khó dễ. Cơ thể hình người này rốt cuộc cũng chỉ là con rối bị giật dây mà thôi. Chẳng đi được tới đâu, làm gì cũng không đến nơi ...” Cô ta ngân nga âm cuối, nghe thật rối rắm dai dẳng, “Trời đất rộng lớn, núi cao sông rộng. Vạn vật trong gầm trời này, ngũ vị thất tình ... Người thực sự cam tâm?”

Bị hỏi đến đó, Khúc Kiều hơi cúi thấp đầu.

Cô gái thấy thế, giơ tay nâng cằm Khúc Kiều lên, nhìn vào mắt nàng nói: “Bổn tọa có thể giúp người tự do, chỉ cần người nuốt “ma chủng”...”

“Ma chủng?” Khúc Kiều hơi kinh hãi, không khỏi lắp lại.

“Đúng vậy, ma chủng. Sau khi nuốt vật này vào, gia nhập ma đạo ta là người có thay da đổi thịt. Từ đó về sau, dễ mạch của dâu thần sẽ không thể hạn chế dù chỉ là nửa bước chân người, ngàn vạn thú vui chốn nhân gian chờ người hưởng thụ.” Cô ta vừa nói vừa phất tay, ngay sau đó một luồng khí đen hiện ra. Trong luồng khí đen, có một điểm đỏ sậm như ẩn như hiện.

Mặc dù chưa từng nhìn thấy nhưng Khúc Kiều vẫn nhận ra được vật này – ma chủng. Vật này chính là nội đan của ma vật, vốn không phải là thứ thuộc về thế gian này. Nghe đồn Cửu Thiên phủ đưa vật này tới từ Ma giới rồi cấy vào cơ thể người phạm, sau khi hóa ma thì thu dụng làm thuộc hạ. Vật này cực hung cực ác, có thể khiến cho một số ít người tiếp nhận được sở hữu những khả năng hiếm có ...

Cô gái thấy Khúc Kiều chần chừ không đáp, mỉm cười tới gần, dụ dỗ: “Với khả năng của người, nhất định có thể hoàn toàn tiếp nhận được...” Lời của cô ta còn chưa dứt, chợt có một luồng sức mạnh xông từ dưới chân phủ kín đầu, lan ra khắp toàn thân, nhất thời khiến cô ta bị vây khốn.

Khúc Kiều cũng cảm thấy luồng lực bao vây này, nàng cúi đầu, thấy dưới chân là những khe rãnh đan xen ngang dọc kết thành một đạo đàn. Đạo đàn này trông cực kỳ quen, mới vừa trước đây thôi, nàng cũng bị vây khốn trong đó.

Chẳng lẽ là ...

Khúc Kiều hoảng hốt, đang định cử động chợt nghe thấy tiếng quát lạnh lùng vang lên: “Chớ động!”

Khúc Kiều nhìn theo tiếng vọng thấy ngay làn váy đỏ bay bay tựa như một ráng mây đỏ. Người bay tới trong ánh chiều tà kia chính là Toàn Cung. Toàn Cung hạ xuống, không nói gì, gọi kích ra, chém thẳng về phía cô gái trong đạo đàn. Đúng lúc này, một vết kiếm hiện ra chắn toàn bộ sát chiêu của Toàn Cung. Còn có cả bảo cát bay tới ép Toàn Cung phải lùi xuống mấy trượng.

Tất cả chìm trong ánh chớp lửa và đất đá, không cho người ta lấy một khe hở. Lúc Khúc Kiều sức tỉnh ra thì đã thấy Thực Anh hiện thân, cầm kiếm đứng trước đạo đàn.

Toàn Cung giữ vững cơ thể, quan sát Thực Anh một lượt, cười lạnh nói: “Quả nhiên...không uống công ta tới đây một chuyến.”

“Ngũ âm...” Thực Anh cười lạnh đáp trả: “Khổ cho người còn phải tới tận đây tìm chỗ chết.”

Toàn Cung thu lại nét cười, nắm chặt kích xông lên, bổ thẳng xuống, chém đầu lâu của Thực Anh. Thực Anh vùng kiếm mạnh mẽ đỡ lấy một kích kia, hai luồng sức mạnh va chạm nhau, rung chấn tạo thành lớp phấn trắng bao quanh.

Trông thấy hai người tranh đấu, Khúc Kiều vừa sốt ruột vừa khó xử. Để cho ân nhân bị vây khốn trong đạo đàn thì nói thế nào cũng không được. Nhưng nếu hóa giải đạo đàn chỉ sợ tính mạng của Toàn Cung khó giữ... Hơn nữa, dường như còn có một người vẫn chưa hiện thân?

Nàng đang suy nghĩ chợt thấy bão cát lại nổi lên trên đất bằng tụ thành mấy chục hình nhân bằng bùn đất cao tới một trượng, hình nhân vung vè, tấn công không theo sách lược, cứ thế ào tới áp sát Toàn Cung.

Thực Anh thấy vậy, mắng: “Dạ Diệt! Chớ xen vào việc của người khác!”

Lúc nói chuyện gã hơi phân tâm, Toàn Cung nhân cơ hội đó thành linh xông lại, ngọn kích khua ra luồng gió rét lạnh, nhanh như chớp chĩa vào mi mày gã. Đúng lúc này, hình nhân bùn đất ngã xuống, kịp thời tách hai người ra.

Toàn Cung lùi lại vài bước, ném Họa kích đi, khẩu quyết ra lệnh: “Oát!”*. Họa kích tuân lệnh, chia ra làm hai, hóa thành một cây giáo dài và một thanh mác. Cây giáo dài kia bắn nhanh như mũi tên, đâm thẳng về phía Thực Anh. Thanh mác bay vòng vèo xung quanh tấn công mấy chục hình nhân bùn đất kia. Thực Anh không ngờ tới biến số này, gượng gạo đỡ lấy mũi giáo, vội vàng tránh lui. Toàn bộ đám hình nhân bằng đất đều bị công phá, đổ sập xuống rơi ra đầy đất. Toàn Cung giờ tay lên chuẩn bị chiêu tiếp, tay trái nàng ta cầm giáo dài, tay phải nắm thanh mác, tư thế hiên ngang, dũng mãnh gan dạ vô cùng.

Chiến cuộc nhất thời dừng lại, đưa tới khoảng lặng đột ngột. Bất chợt, cô gái đứng trong đạo đàn nở nụ cười, nghe tiếng có vẻ cực kỳ vui thích.

Toàn Cung nghe thấy tiếng cười, đang muốn đáp trả nhưng cơ thể lại cứng đờ, không thể nào cử động. Chỉ trong chốc lát ma chướng dày đặc bao phủ xung quanh. Toàn Cung cau mày, vững vàng ổn định tâm trí, ngược mắt nhìn vào trong đạo đàn.

Cô gái cũng nhìn Toàn Cung, khoe mắt đuôi mày đều tràn đầy nét vui. Vào giây phút này, tiên pháp trong đạo đàn đã bị ma khí trấn áp, không thể trỗi buộc cô ta nữa bước. Cô ta mỉm cười thông thả bước ra bên ngoài, đi tới bên cạnh Thực Anh, giờ tay nhẹ nhàng phủ bụi đất trên vai gã, cười bảo: “Không phải bốn tọa đã nói sao, tuy người có tài cầm kiếm nhưng dù sao cũng chưa trải qua rèn luyện nhiều. Nếu gặp phải cao thủ tiên tông chỉ sợ sẽ phải chịu thiệt thòi. Giờ đã tin chưa?”

Thực Anh nghe vậy, thẹn đỏ mặt, không còn lời nào để nói.

Cô gái cười, lắc đầu một cái, “Haha, được rồi, sau này bốn tọa dạy cho người chút bản lĩnh hữu dụng là được.” Cô ta dứt lời, quay lại nhìn Toàn Cung, nói: “Ngũ âm Hỏa Thần, quả nhiên không sai. Kiền Luật cũng thật biết dạy dỗ.”

Nghe thấy hai chữ “Kiền Luật”, Toàn Cung trợn to mắt, quát: “Cần rõ! Tục danh của sư tôn không cho phép ma vật nhà người gọi thẳng!”

Cô gái nhướn mày, đi lên trước mấy bước, nói: “Bốn tọa đâu chỉ gọi mỗi tên hán, đối với lão già Thượng Dương bốn tọa cũng gọi như vậy đấy!”

Toàn Cung giận dữ không kìm được, giờ tay lên phóng mác đi. Tia sáng lạnh lóe lên, chém thẳng về phía cô gái. Thực Anh đứng bên thấy thế, vội vã tiến lên muốn hộ vệ. Ngay cả Dạ Diệt vẫn luôn ẩn vào đêm đen như bóng ma cũng hiện thân, cố gắng xóa bỏ đòn đánh. Nhìn thấy sát chiêu như vậy, cô gái cũng không sợ, cô ả ngậm cười hơi nghiêng người một chút, chẳng tốn chút sức lực nào mà tránh được mũi nhọn. Thế nhưng mũi mác vẫn kịp xé rách xiêm y của ả. Sa y mỏng manh trượt xuống từ bờ vai của cô ta, lộ ra một khoảng da thịt trắng như tuyết.

Toàn Cung thấy đòn đánh bị trượt, đang định tiếp tục tấn công chợt trông thấy sau lưng cô ta, kinh hãi đứng yên một chỗ.

Lệnh chủ Cửu Thiên đứng ngay phía trước vẫn ngậm cười như cũ. Xiêm y rơi hết, cô ta hoàn toàn trần truồng. Cô ta để ý thấy ánh mắt của Toàn Cung, mỉm cười hỏi: “Ồ, có đẹp không?”

Toàn Cung ổn định lại tinh thần dao động, nàng ta tự biết mình không phải đối thủ cũng không cam lòng trốn tránh. Sau một lát do dự, nàng ta quyết chí, tay nắm chặt giáo, xông lên.

Lệnh chủ thấy thế, khoe miệng khe cong lên, không hề cử động chút nào.

Vậy mà đúng lúc Toàn Cung áp sát tới, một luồng lực đè nén từ trên xuống, áp chế nàng ta. Lực kia cực kỳ mạnh mẽ khiến cho nàng ta phải quỳ xuống mặt đất. Toàn Cung cắn răng, cố gắng chống thanh giáo, không để cho mình phải bỏ.

“Không biết tự lượng sức mình.” Lệnh chủ trào phúng một câu rồi quay lại nói với Thực Anh, “Đi đòi lại thiệt thòi lúc trước đi.”

Thực Anh nghe thế, cực kỳ vui mừng, “Đa tạ chủ thượng!” Dứt lời gã cất bước tiến lên, vẻ mặt âm trầm tàn nhẫn nhìn xuống Toàn Cung nay đã không thể nào cử động được. Gã rũ tay xuống, hướng kiếm xuống đất. Chỉ thấy khí đen dày đặc quấn quanh thân kiếm chỉ trong chớp mắt đã nhuộm nó thành màu đen nhánh trong suốt. Một giọt nước nhỏ xuống khỏi mũi kiếm, đặc như mực.

Khúc Kiều thấy tình hình biến chuyển như vậy, đang định ra tay ngăn cản. Nàng vừa mới bước ra vài bước, Dạ Diệt hoảng một cái đã đứng trước mặt nàng, mặt lạnh tanh ngăn nàng lại. Khúc Kiều đứng đó, lòng cực độ khó xử. Nàng vốn không muốn bị cuốn vào tranh đấu giữa tiên ma nhưng hôm nay, ân nhân cứu mạng nàng là lệnh chủ Cức Thiên, làm gì cho nàng có cơ hội lựa chọn. Tiên ma tách biệt, nàng cứu Toàn Cung thật đúng là một chuyện quá hoang đường, nhưng ...

Nàng đang cực kỳ rối rắm, chợt nghe thấy tiếng Thực Anh nhỏ giọng niệm chú:

“Mặc phê.”

Tất cả chần chừ và mâu thuẫn của Khúc Kiều đều bởi vì hai chữ này mà vỡ tan trong nháy mắt.

Mặc phê loại thuật pháp đã nhuộm đen kim nhụy của nàng, ăn mòn tâm mạch của Mục Vũ ... chỉ cần nàng có thể phá giải thuật pháp này, chỉ cần ...

Mắt thấy dòng nước đen kia đã đánh úp về phía Toàn Cung, sống chết chỉ cách nhau một lần ranh. Khúc Kiều khép mắt lại, đề khí tung người lên, phóng qua Dạ Diệt, chắn trước người Toàn Cung. Nước đen đậm đặc tựa như vật thể sống, bò lên tay chân, xâm nhập vào huyết mạch, chỉ trong chớp mắt đã hoàn toàn xâm nhập vào cơ thể nàng.

Biến chuyển như vậy, ai có thể ngờ, mọi người đều kinh ngạc, đưa tới một khoảng lặng.

Toàn Cung kinh ngạc nhìn vào sau lưng Khúc Kiều, trong lòng trăm mối ngổn ngang, nàng ta vận hết sức lực cố gượng dậy, gọi: “Khúc cô nương?”

Trả lời nàng ta, vẫn là một khoảng lặng.

Thực Anh cũng sực tỉnh táo. Gã trợn mắt nhìn Khúc Kiều, trách mắng: “Đệ tử tiên tông ngươi cũng dám bảo vệ! Đáng chết!” Vừa dứt lời, gã lại vung kiếm lên, định tiếp tục tấn công.

Đúng lúc này, lệnh chủ Cức Thiên chợt lên tiếng: “Anh! dừng tay.”

Động tác của Thực Anh khựng lại, bắt đắc dĩ thu tay về. Gã quay đầu, mang theo chút không cam lòng nhìn lệnh chủ Cức Thiên, chỉ thấy cô ta khẽ cười, khắp mặt đều là vẻ nghiền ngẫm. Thực Anh nghi hoặc, đúng lúc định hỏi, chợt nghe Khúc Kiều cất tiếng:

“...Thủy sinh Mộc, Mộc thịnh Thủy suy.” Trong giọng nói của Khúc Kiều, ẩn chứa nét vui vẻ, “Thì ra là như vậy.”

...

Tác giả: ...

Mình từng hứa mấy chương sau sẽ ngọt ngào nhưng tới chương này vẫn chưa làm được, thật là đau buồn mà ... nhưng hẳn là mọi người đều đã quên chuyện này rồi ! i hihhi

[Na Chích: PIA!!!]

Bên dưới vẫn là thời gian dùng để giải thích nghĩa từ!

Trong chương này Toàn Cung sử dụng tuyệt chiêu, đó chính là:

Oát: xoay tròn, quay xung quanh

(mấy câu thơ có sử dụng từ này mình cắt nhé =))))

Chỉ có vậy thôi

Cuối cùng, xì poi chương sau:

Hữu dung nãi đại, vô dục tắc cương (nghĩa là: tấm lòng bao dung mới có thể trở nên vĩ đại, không mang dục vọng thì có thể giữ mình cương trực.)

[Na Chích: cái quý gì!]

20. Chương 20: Chương 19

“Thì ra là như vậy.” Khúc Kiều nói vậy xong, cười khanh khách ngẩng đầu lên, bảo, “Ta biết làm thế nào để hóa giải Mặc phệ rồi.” Nghe câu nói đó, Thực Anh cầm kiếm chìa vào Khúc Kiều, trách mắng: “Nói không biết ngượng!”

Khúc Kiều mỉm cười ngoảnh về phía gã, giơ tay lên, vậy mà từng luồng từng luồng khí đen cứ thế bay ra từ lòng bàn tay nàng, lướt lơ quẩn quanh. Nàng cup mắt xuống, thổi nhẹ một hơi, đám khí đen kia lập tức tiêu tán, không còn thấy đâu nữa. Khúc Kiều vỗ sạch bàn tay rồi bảo: “Mặc phệ này chính là Huyền Thủy Thiên Hà có lẫn ma khí, sẽ làm mục xương khoét tim. Sau khi Kim nhụy của ta bị loại nước này nhuộm màu sẽ theo đó mà ma hóa. Thủy sinh Mộc, Kim nhụy chính là tinh nguyên của cỏ cây cho nên không thể trừ bỏ thuật này được. Mà thực chất cũng không cần trừ. Mộc thịnh Thủy suy, ta chỉ cần bồi dưỡng Kim nhụy là có thể hút hết huyền thủy, ma khí không có chỗ trú sẽ tự tiêu tán.”

Lời nói này khiến cho Thực Anh giật mình đứng đực một chỗ, kiếm cầm trong tay cũng thoáng rung lên. Đúng vào lúc gã hết sức hoảng loạn chợt có một cơn gió nhẹ lướt qua, chỉ trong giây lát, cành lá của cây dâu cổ thụ cũng đung đưa theo, vang lên tiếng xào xạc nho nhỏ. Gã bồn chồn quay đầu nhìn lên cây đại thụ che trời kia, ấy vậy mà lại sinh ra lòng kính sợ khôn cùng.

Khúc Kiều quay sang nhìn lệnh chủ Cức Thiên, thoải mái cười nói: “Ta vốn cho rằng, A Vũ là đệ tử tiên tông, nhất định chủ thượng sẽ không bỏ qua đâu. Nhưng giờ xem ra, chủ thượng chẳng qua là muốn dùng cậu ấy để uy hiếp ta mà thôi. Thật ra thì chủ thượng không cần phải vậy, ngài là ân nhân cứu mạng của ta, nếu có yêu cầu, cứ nói thẳng là được. Quanh co một vòng lớn như vậy, chẳng phải sẽ tốn nhiều thời gian hơn sao?”

Sau khi nghe xong, Lệnh chủ vẫn không đáp gì.

Khúc Kiều nhìn ra phản ứng của cô ta, nói tiếp: “Thêm nữa, hôm nay ta đã tìm ra được cách giải Mặc phệ, nhất định chủ thượng sẽ không làm trái lời hứa, có phải không?”

Lúc này Lệnh chủ mới bật cười, thốt: “Hahaha, thú vị ... Được, bốn tọa sẽ thực hiện lời hứa, nhưng yêu cầu của bốn tọa, người cũng phải ngoan ngoãn thực hiện mới được.”

“Ừ.” Khúc Kiều gật đầu một cái, đáp lại không hề chậm trễ chút nào.

Lệnh chủ ung dung bước lên mấy bước rồi bảo: “Bốn tọa muốn lấy mộc tủy của người chế kiếm, hơn nữa còn muốn người tiếp nhận ma chủng, làm Kiếm thị cho bốn tọa.”

Khúc Kiều nghe xong, ngẫm nghĩ một lát rồi cười đáp: “Đa tạ chủ thượng.”

“Đây là đang tạ ơn gì của bốn tọa?” Lệnh chủ hỏi.

Về mặt Khúc Kiều đờm nét dịu dàng, nói: “Mộc tủy liên quan tới sự sống chết của ta, mà ma chủng có thể tách rời ta với bản thể, khiến cho ta không phải chết. Lòng nhân từ của chủ thượng, Khúc Kiều vô cùng cảm kích.”

Nét vui vẻ trên mặt Lệnh chủ càng dày thêm, cực kỳ thân thiện. Cô ta giơ tay vuốt ve gương mặt Khúc Kiều, bảo: “Biết là tốt rồi.”

“Ừ.” Khúc Kiều mỉm cười nhìn cô ta, đáp một tiếng.

Đúng lúc này, Toàn Cung vẫn đang bị áp chế bức tức mở miệng mắng: “Hồ đồ! Ma đầu kia đang dối gạt cô đấy! Nếu cô nuốt ma chủng vào, cô sẽ mất đi bản tính ...”

Lời nàng ta còn chưa dứt đã bị áp thêm lực đè nén khiến nàng ta lập tức ngã quỵ. Giọng nói cực kỳ lạnh lẽo của lệnh chủ truyền tới: “Bổn tọa đã cho phép người nói chuyện chưa?”

Toàn Cung mở to mắt nhìn cô ta, cũng không có lòng nào tranh cãi nữa. Nàng ta lại nhìn về phía Khúc Kiều, chịu đựng lực ép tới đau đớn trên cơ thể, nói: “Khúc cô nương, nếu cô không muốn trở thành ma vật thì hãy vạch rõ giới hạn với Cực Thiên phủ. Ta chắc chắn sẽ bảo vệ cô chu toàn, tuyệt không cho ma đầu kia tổn thương cô chút nào!”

“Ha ha ha ha ...” Lệnh chủ bật cười thành tiếng, chế giễu, “Mạng mình còn khó giữ, thế mà vẫn dám há miệng ngông cuồng.” Cô ta ngậm cười, nói với Khúc Kiều, “Lũ đệ tử tiên tông này lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo nhưng lời nói ra khỏi miệng bọn chúng há có thể tin. Người thân là yêu, bọn chúng làm sao có thể đối đãi với người thực lòng, làm sao có thể bảo vệ người?”

Khúc Kiều liếc nhìn Toàn Cung, trong đầu hiện lên rất nhiều hình ảnh đã qua. Đúng vậy, Toàn Cung vẫn có rất nhiều nghi kỵ với nàng, càng không thể nói tới chuyện đối đãi thật lòng. Nhưng nàng ta là sư tỷ của Mục Vũ. Cùng một thầy dạy nên, có thể tính tình sẽ khác nhau nhưng tín ngưỡng thì sẽ giống nhau. Nếu đã cam kết, sẽ không bao giờ đổi ý ...

Nghĩ tới đây, Khúc Kiều nhướn miệng cười, nói với lệnh chủ: “Có thể dùng làm kiếm cho Lệnh chủ chính là may mắn của ta.”

Lệnh chủ hài lòng cười một tiếng, đang định đáp lại, Khúc Kiều chợt nói tiếp, “Nhưng ma chủng, thứ cho ta không thể tiếp nhận.”

Lệnh chủ nhướng mày hỏi: “Vì sao?”

“Nếu cứ muốn nói rõ nguyên nhân thì cũng không có gì...” Khúc Kiều ngượng ngùng cười, “Chỉ là không muốn.”

“...” Lệnh chủ nhất thời mất đi ngôn ngữ, cũng không đoán ra ý định của Khúc Kiều.

“Ta tu luyện ngàn năm, cũng thấu hiểu khá nhiều chuyện. Đúng như ngài nói, ngũ vị thất tình trên thế gian, tất cả ta đều muốn, cũng từng có ý định trở thành người. Nhưng mà ta chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ vì những điều đó mà nhập ma cả. Ta cảm thấy, ta như hiện tại đã là rất tốt ...” Giọng nói của Khúc Kiều vô cùng chân thành, nụ cười tươi tắn không mang danh lợi, “Cho nên, một tủy, ta nguyện hai tay dâng lên. Ma chủng, mong rằng chủ thượng thứ cho.”

Lệnh chủ cau mày nói: “Người cũng biết một tủy liên quan tới sống chết của mình mà vẫn quyết định như thế, người thực sự cam tâm tình nguyện sao?”

Khúc Kiều cười đáp: “Những năm này, ta khắc khổ tu luyện là để báo ân với ngài. Hôm nay ngài đã tới, có thể sử dụng được ta vậy đã trọn vẹn rồi.”

Lời dứt, đáp lại nàng là sự im lặng thật lâu.

Lệnh chủ nhìn thẳng vào nàng rất lâu, nói nhỏ: “Cõi đời này không có thứ nào bổn tọa không có được ...”

“Ừ.” Khúc Kiều tiếp lời, “Ta nguyện xả thân làm kiếm giúp chủ thượng đứng đầu thiên hạ.”

Lệnh chủ lại tiếp tục im lặng, không nói gì nữa.

Khúc Kiều chỉ cảm thấy không khí thật kỳ quái, đang suy nghĩ tìm ra chút chuyện gì khuấy động sôi nổi lên thì một ngọn lửa hiện ra, mãnh liệt thiêu đốt. Khúc Kiều kên lên một tiếng, vội kéo lệnh chủ cùng tránh ra. Nàng lấy lại bình tĩnh, ngược mắt nhìn sang thì thấy Toàn Cung vốn vẫn quỳ dưới đất nay đã đứng lên. Bình khí trong tay nàng ta đã biến mất, trái lại xuất hiện một bình hồ lô lớn. Lửa kia bắt nguồn từ trong hồ lô, dần dần có xu hướng cháy lan rộng.

Khúc Kiều không dám khinh thượng, tức tốc dập tắt lửa. Nhưng không ngờ ngọn lửa kia cực kỳ quỷ dị, giống như một vật sống tránh tránh né né, vậy mà thể lửa lại không hề giảm chút nào.

“Ôiiii?!” Khúc Kiều vô cùng kinh ngạc, trong lúc nhất thời có hơi luống cuống. Lúc này chợt có tiếng kêu đau vang lên. Nàng nhìn theo tiếng vọng, chỉ thấy lửa kia đã bắt đầu bò lên Dạ Diệt và Thực Anh, thiêu đốt áo quần của hai gã.

Thực Anh kinh hoàng không chịu nổi, cuống quýt hua kiếm nhằm dập tắt lửa nhưng vẫn hoài phí công. “Đây rốt cuộc là thứ gì?!” Trong giọng nói của Thực Anh ngập đầy vẻ hoảng sợ, bật thốt lên một câu hỏi như thế.

“Ha ha...” Lệnh chủ cười khê, nhìn ngọn lửa đang bám vào bắp chân lan rộng lên, nói, “Thận diễm...”

(Thận diễm: ngọn lửa của loài Thận)

Thận diễm?

Khúc Kiều nhớ lảng máng đã từng nghe tới từ này nhưng lúc này không phải lúc tra cứu chuyện đó. Nàng quay đầu lại nhìn về phía Toàn Cung, cũng không biết nên làm gì cho phải.

Phát hiện ra ánh mắt của nàng, Toàn Cung mở miệng từ tốn nói: “Khúc cô nương, ta nói lại lần nữa. Nếu cô vạch rõ giới hạn với Cực Thiên phủ, ta không tiếc tính mạng bảo vệ cô chu toàn...” Nàng ta ngừng một chút, lại nói tiếp, “Nhưng nếu cô quyết tâm phụ tá ma đầu kia, ta cũng chỉ có thể đốt cả cô!”

Sau khi Khúc Kiều nghe xong, nhìn xuống Thận Diễm đang quấn lấy mình và lệnh chủ, trong lòng không khỏi trào dâng cảm xúc.

“Ta ...” Khúc Kiều mở miệng, giọng nói hơi có vẻ bất đắc dĩ, “VẬY cô đốt đi ...”

Gương mặt Toàn Cung hiện lên tia bi phẫn, nàng ta nhắm mắt, thét: “Sĩ diễm ảo thị!”

(sĩ diễm ảo thị: ngọn lửa ảo ảnh bùng cháy)

Lời chú vừa phát ra ngọn lửa thoát thay đổi hình thái. Trong thể lửa dữ dội, sinh ra trùng trùng bóng người, thể kia như thiên quân vạn mã. Cờ xí tung bay phấp phới. Kiếm kích quơ múa, lóe sáng. Thực thực ảo ảo, nhất thời khó phân biệt ...

Khúc Kiều kinh ngạc nhìn cảnh chiến trường, trong lúc không đề phòng, một thanh trường đao bổ thẳng xuống đầu dường như sắp chém nàng thành hai khúc vậy. Trong lúc chỉ mảnh treo chuông, có người ôm lấy nàng từ phía sau lưng, giọng nói dịu dàng, yêu kiều vô cùng:

“Đừng sợ, có bổn tọa đây.”

Lúc Lệnh chủ nói chuyện, ma chương xung quanh bắt đầu gia tăng. Cho dù Thận Diễm kia không thể bị khống chế nhưng người sử dụng Thận Diễm lại khó tránh khỏi nó.

Trong ảo cảnh mơ hồ, Khúc Kiều trông thấy Toàn Cung từ từ ngã khuỵu xuống, phun ra máu tươi. Thận Diễm cũng theo đó mà yếu đi, lay động chớp tắt. Khúc Kiều ngấm nghĩ một lát rồi mở miệng hô: “Sâm la vạn tượng.”

Lập tức ảo ảnh lại hiện lên, lồng vào ảo cảnh, càng thêm mê hoặc tâm trí.

Lệnh chủ thấy thế, cau mày hỏi: “Người làm gì vậy?”

Khúc Kiều nhẹ nhàng thoát khỏi vòng ôm của cô ta, xoay người lại cười nói: “Chủ thượng, ngài cũng biết ta không thể đi xa cho nên ta phải để cho cô ấy truyền lại cách giải “Mặc phệ” về cho A Vũ mới được. Nếu như cô ấy chết ở đây, ta biết làm sao giờ?”

Lệnh chủ im lặng trong chốc lát, cất tiếng: “Người một lòng từ bi, người cho rằng người khác sẽ cảm kích sao?”

“Nếu thật sự từ bi, sẽ không cần người cảm kích. Mà ta lại trông chờ người ta hồi báo, e là không phải.” Khúc Kiều đáp lại như thế.

Lệnh chủ lẳng lặng nhìn nàng, một lúc lâu sau, cô ta cười dài khen: “Được. Bổn tọa thành toàn cho người.”

Lệnh chủ dứt lời, vung tay lên, kéo theo bóng tối tới, phủ lên. Trong nháy mắt, bóng dáng của Lệnh chủ cùng với Thực Anh, Dạ Diệt đều biến mất, ma chương cũng theo đó mà tan đi.

Khúc Kiều mới vừa thở phào nhẹ nhõm đã nghe thấy tiếng của Lệnh chủ truyền từ trên không trung xuống: “Khúc Kiều, bốn tọa để lại ma chủng cho ngươi, cũng cho ngươi thời gian ba ngày. Ba ngày sau, bốn tọa sẽ tới lấy mộc tử. Sống chết được mất thế nào, tự ngươi hiểu rõ.”

Khúc Kiều vừa nghe xong thì vội nói: “Chủ thượng cần gì lãng phí thì giờ, giờ lấy luôn đi.”

Vậy mà đề nghị của nàng lại không nhận được câu trả lời. Nàng thở dài, mang theo côi lòng tràn đầy bất đắc dĩ và phiền muộn hóa giải thuật pháp rồi vội vã chạy về phía Toàn Cung.

Lúc này hiển nhiên Toàn Cung đã kiệt sức, Thận Diễm cũng không còn uy lực. Thấy Khúc Kiều chạy tới, nàng ta cau mày mắng: “Ghe tởm!”

Khúc Kiều sợ hết hồn, dừng bước.

“Ghe tởm ghe tởm ghe tởm!” Toàn Cung mắng không ngừng miệng, không cho Khúc Kiều cơ hội mở miệng chút nào.

Khúc Kiều có phần lúng túng, lại không biết cãi lại, không thể làm gì khác đành mặc kệ cho nàng ta mắng. Một lúc lâu sau, rốt cuộc cũng tìm được khe hở, nàng hắng giọng một cái, mở miệng nói: “Khụ, này, Toàn Cung cô nương, phiền cô trở về nói cho A Vũ ...”

“Khốn kiếp! Ta vì cứu cô mới tới, giờ như thế này bảo ta về thế nào? Biết ăn nói với sư đệ như thế nào?!” Toàn Cung trợn mắt nhìn Khúc Kiều, khàn giọng quát.

Khúc Kiều ngẫm nghĩ một lát, ngồi xổm xuống, từ từ tới gần, nói: “Không cần ăn nói thế nào, nói thẳng là được. Ta là người của Cực Thiên phủ cho nên cô không thể không giết ta. Đạo lý này, A Vũ cũng hiểu.”

Toàn Cung nhìn nàng, nhất thời không nói nên lời.

Khúc Kiều thấy hai mắt nàng ta ửng hồng, tuy có vẻ cực kỳ giận dữ nhưng gần như đã lộ ra tình trạng suy sụp tinh thần. Nhớ tới lời nói của lệnh chủ, thuật “sí diễm ảo thị” kia hao tổn tới thất tình, tích tụ nội thương ...

“Thương thế của cô không nhẹ đâu, mau trở về đi.” Khúc Kiều nói, “Còn nữa, cô nói với A Vũ, tâm pháp ta dạy cậu ấy có thể khắc chế Mặc phệ. Chỉ có điều là phải chịu đau, điều tức chừng sáu canh giờ. Nếu còn không được, cô hãy dẫn cậu ấy tới đây. Đương nhiên không cần phải lên núi, chỉ cần tới gần một chút là được, ta có thể cường hóa Kim nhụy cho cậu ấy ...”

Toàn Cung nghe xong, không hề đáp lại mà nặng nề chống xuống để đứng lên. Khúc Kiều thấy cơ thể nàng ta động đậy, cũng đứng dậy theo, định giúp đỡ.

Toàn Cung đứng thẳng người, trầm giọng hỏi Khúc Kiều: “Rốt cuộc cô đang định làm gì vậy?”

“Sao cơ?” Khúc Kiều không hiểu.

Đôi mắt Toàn Cung lộ vẻ ưu sầu, nàng ta hỏi: “Cô làm tất cả những thứ này, rốt cuộc là đang định làm gì?”

“Cũng không định thế nào cả ...” Khúc Kiều mỉm cười đáp lại, “Chỉ là ta muốn báo ân, muốn cứu người mà ta muốn, có vậy thôi.”

Sau khi Toàn Cung nghe xong, không nói thêm gì nữa. Nàng ta rũ mắt quay người, chán nản đi xuống dưới chân núi.

Khúc Kiều nhìn bóng lưng nàng ta, hỏi: “Có muốn ta tiễn cô không?”

Toàn Cung bước một bước nữa, im lặng trong chốc lát rồi quay đầu lại mắng: “Ghe tởm.”

Khúc Kiều nghe thấy tiếng mắng này nên không dám lăm mồm nữa. Nàng dõi mắt nhìn theo Toàn Cung đi xa, dần dần yên lòng. Lúc này, nàng chợt nhớ ra điều gì đó, cuống quýt quay lại.

“Ôi, viên ma chủng kia rơi đi đâu mất rồi?”

~Tác giả:

Chào mọi người ~ Mình đã trở lại

Chương này hẳn đã thể hiện rõ cho mọi người cái gì gọi là “đắm vào bạch bông”...

Cõi lòng Lệnh chủ lúc này hẳn đang vô cùng tan nát ...

[Lệnh chủ: lòng bốn tọa uất nghẹn...]

[Khúc Kiều: chủ thượng làm sao vậy? ngài không sao chứ?]

[lệnh chủ: ...]

Dưới đây sẽ giải thích một chút về “thất tình nội thương” cho cả nhà

~Thật ra thì, nếu như đã từng đọc “Túy khách cư” hẳn mọi người sẽ biết tới cụm từ cũ này

****Thất tình nội thương:**

Vui (hỷ), giận (nộ), buồn (ai), thương (ái), ghét (ố), sợ (cụ), muốn (dục). Bấy tình này kích thích quá độ hoặc kéo dài, sẽ ảnh hưởng đến sự tuần hoàn của khí huyết làm rối loạn chức năng của tạng phủ gây nên bệnh: huyết áp cao, bao tử loét, thần kinh suy nhược...

giận quá hại can (nộ thương can), mừng quá hại tâm (hỷ thương tâm), lo quá hại tỳ (ưu thương tỳ), buồn quá hại phế (bi thương phế), sợ quá hại thận (khủng thương thận), hải hại đờm, bi thương hại bào lạc...

(đoạn giải nghĩa thất tình nội thương này không phải của tác giả đâu, mình cop nhặt từ các trang y học cổ truyền nước mình đó.)

Cho nên...

Toàn cung sư tỷ, cẩn thận nhé

~Xì poi chương sau:

Mình hết sức hiểu nếu như nam chính còn không ra sân thì sẽ bị triệt để biến thành nhân vật qua đường ... khụ khụ...

Cho nên!!!

Ta nên bắt nàng làm sao bây giờ — Mục Vũ

(*Thận: có giả thuyết cho rằng đây là một loài quái vật biển trong truyền thuyết thần thoại Trung Quốc, trông như con rồng nước, hoặc là trông như một con trai rất lớn. Trong đó, có từ Thận khí: ảo ảnh, ảnh sáng chiếu xuống biển rồi rọi lên không trung tạo thành muôn hình vạn trạng, tương truyền là do con trai thần hóa ra). Mình tra từ nhiều nguồn. Baike baidu bên Trung thì bảo trông giống rồng, bên wiki của Nhật thì bảo là hoặc rồng hoặc trai, cá nhân mình thấy mặc dù đây là truyện Tung Cửa nhưng ý của tác giả đối với loài vật tên là Thận này giống con trai biển hơn.

21. Chương 21: Chương 20

Toàn Cung vừa xuống núi liền bắt gặp Mạnh Giác dẫn một số đệ tử tinh anh sốt ruột đứng chờ. Thì ra bọn họ vốn đang đuổi theo Toàn Cung, nào ngờ lúc chạy tới chợt có luồng ma chướng cực kỳ hung hãn bao phủ toàn bộ ngọn núi. Mọi người đang nghĩ cách xông vào, ma chướng kia lại chợt tan đi. Mạnh Giác không hiểu rõ mọi chuyện cho nên không dám tùy tiện làm gì. Đúng lúc này anh ta trông thấy Toàn Cung, vội vã bước lên trước nghênh đón: “Sư tỷ, tỷ thoát ra được thì tốt rồi ... Vết thương của tỷ không nhẹ đâu, rốt cuộc trong núi đã xảy ra chuyện gì vậy?” Toàn Cung liếc nhìn anh ta, một hồi chẳng đáp lời. Nàng ta im lặng một lát, ngự phong bay đi về hướng thôn trang bỏ hoang. Mạnh Giác thấy thế cũng không tiện hỏi nhiều, theo sát đó bay lên. Trong người Toàn Cung có thương tích, bay được một lát lại phải hạ xuống đất nghỉ một chập, cứ lặp đi lặp lại như thế. Mạnh Giác nhìn như vậy, muốn khuyên sư tỷ nhưng biết mình không khuyên nổi nên không thể làm gì khác ngoài đi theo nàng ta. Hao hết nửa ngày trời mọi người mới

quay lại được thôn trang bỏ hoang kia. Lúc này đã tới canh ba nhưng trải qua chuyện hôm qua, các đệ tử đều không dám nghỉ ngơi, nghiêm túc canh gác nơi mình chịu trách nhiệm.

(canh ba: 23h – 1 giờ sáng)

Toàn Cung phi thân hạ xuống dưới, không hề cho mình có cơ hội nghỉ ngơi đã hắng giọng cất lời luôn: “Mọi người lập tức thu dọn, chuẩn bị đầy đủ binh khí pháp khí, theo ta đi diệt ma vật. Mặt khác truyền thư về Giáo, mời sư tôn tới đây.”

Mạnh Giác nghe mệnh lệnh của sư tỷ, lòng càng thêm phần không hiểu, tiến lên trước hỏi: “Sư tỷ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Toàn Cung cau mày đáp: “Hôm qua tấn công chúng ta không chỉ có Kiếm thị Cúc Thiên mà cả lệnh chủ ma giáo cũng ở trong đó.”

Mạnh Giác kinh hãi, trong nhất thời suy nghĩ rối bời.

Toàn Cung nói tiếp: “Chỉ e là mấy người chúng ta không thể ứng phó được ... không, cho dù có dùng lửa thần cũng ...” Nàng ta nặng nề thở dài, “Không được, chỉ có thể mời chân quân ra tay.”

Lúc nàng ta nói chuyện, Thanh Thương và Lưu Chủy cũng đang chạy tới, hai người không nghe hết được mọi chuyện, lại thấy vẻ mặt mọi người đều căng thẳng, tất cả đều là lo lắng.

Thanh Thương chậm rãi tiến lên, hỏi: “Đúng rồi, vừa rồi sư tỷ đi tìm Khúc cô nương, giờ cô nương ấy thế nào rồi?”

Toàn Cung nghe thấy sư muội hỏi thăm Khúc Kiều thì không khỏi nhú mày. Nàng ta nghĩ ngợi một lát mới đáp: “Tên Lệnh chủ ma giáo kia muốn lấy mộc tủy của cô ta làm kiếm.”

Thanh Thương hoảng sợ, thốt: “Quả nhiên những tên ma vật kia đến là vì Khúc cô nương ...”

Lời của Thanh Thương còn chưa dứt đã bị Mạnh Giác cắt ngang. Anh ta lộ vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc hỏi Toàn Cung: “Nếu đã như thế, vì sao không để chúng ta ở lại bảo vệ Khúc cô nương?”

“Cô ta là người của Cúc Thiên phủ.”

Toàn Cung đáp lại cực kỳ lạnh nhạt và bình thản nhưng lại lộ ra vẻ bất lực. Nhưng chính câu trả lời này của nàng ta đã khiến cho mọi người run sợ một lúc lâu.

Sau một thoáng đột ngột yên lặng, vẫn là Thanh Thương cất lời trước: “Không thể như vậy, Khúc cô nương làm sao lại ...”

“Cô ta là người của Cúc Thiên phủ!” Giọng nói của Toàn Cung rét lạnh, dường như những lời này như được gào lên vậy.

Thanh Thương ậm ừ không nói nữa. Đang lúc cực kỳ lúng túng, Mạnh Giác thở dài bảo: “Trước không vội quan tâm tới chuyện này, ma đầu kia đã có bốn thanh bảo kiếm, ngũ hành chỉ thiếu duy nhất hành Mộc. Khúc cô nương là cây dâu ngàn năm, nếu để ma đầu kia chế thành bảo kiếm, chỉ sợ là đại họa giáng xuống!”

Toàn Cung vuốt cằm, nói: “Đúng là vậy. Ma đầu kia tuyên bố, ba ngày sau sẽ tới lấy mộc tủy, vì thế, chỉ có cách phong bế ngọn núi kia, cố gắng kéo dài ...”.

Toàn Cung vẫn đang nói, Lưu Chủy đang im lặng đột nhiên ý thức được điều gì. Anh ta thậm chí nói “Không ổn”, xoay người chạy về phía căn nhà Mộc Vũ đang trị thương. Ba người thấy thế, cũng ý thức được phần nào, vội đuổi theo anh ta. Lưu Chủy đi vào bên trong căn nhà, đẩy cửa bước vào gian trong, chỉ thấy đệm trải giường xóc xếch, nào còn bóng dáng của Mộc Vũ.

“Hồ đồ!” Toàn Cung mắng một tiếng rồi vội vàng đuổi theo.

Nàng ta chạy ra ngoài, đi chưa được vài bước đã không tự chủ dừng lại. Nàng ta ngược mắt nhìn ra, trông thấy dưới vầng trăng sáng, tuyết trắng xóa, cực kỳ trong trẻo vắng lặng. Toàn Cung chỉ cảm thấy trong lòng cũng lạnh lẽo theo, ê ẩm cơn đau.

Ba người thấy nàng ta dừng lại, cũng không biết là có ý gì, đang định hỏi, Toàn Cung chợt xoay người lại, cúi đầu nói: “Kệ nó thôi.”

Không đợi ba người phản ứng kịp, Toàn Cung đã cất bước quay về, tiếp tục dẫn dò những thứ cần chuẩn bị. Thanh Thương với Mạnh Giác đều vô cùng hoài nghi, chỉ có Lưu Chủy là quay về theo Toàn Cung. Mạnh Giác bấy giờ mới hiểu, nói với Thanh Thương còn đang lo lắng đứng bên cạnh: “Sư tỷ, bỏ đi, dù sao cũng đâu khuyen được.”

Thanh Thương buồn bã, miễn cưỡng cười một tiếng, đáp lại: “Cũng phải.”

...

Lại nói tới Khúc Kiều đang ở trên núi tìm ma chủng, đúng lúc đó mặt trời lặn, một đám nấm chui ra, con nào con nấy phấn khởi tìm giúp nàng. Khúc Kiều tính cảm nhận ma khí để lần ra đầu mối nhưng thấy đám nấm như vậy nên kệ cho bọn nó chạy loăng quăng khắp núi. Sau một khoảng thời gian khá lâu, đám nấm mới hào hứng quay lại tranh công.

Nàng dừng động tác lại, ngẩn ngơ nghĩ ngợi. Nàng biết, rung động này phát ra từ kim nhụy. Nàng có thể cảm ứng được kim nhụy đang tiến tới gần, cứ được một lúc lại dừng. Theo thời gian, rung động càng thêm rõ ràng, chỉ có điều vẫn còn yếu ớt như trước, mà khoảng dừng lại cũng càng ngày càng nhiều ...

Khi kim nhụy lại dừng lại một lần nữa, Khúc Kiều thở dài cười một tiếng, đưa quả cầu mây cho đám nấm, rồi bảo: “Các em cứ chơi đi, ta đi một lát sẽ về.”

Đám nấm gật đầu, hợp lực nâng cầu lên.

Khúc Kiều đứng dậy, nhón chân bay lên. Vừa ra khỏi núi đã nghênh đón rét lạnh. Nàng cố chịu đựng rồi men theo rung động của kim nhụy mà đi. Chỉ một lát sau, trên mặt tuyết, nàng tìm được người muốn tìm.

...

Sau khi Mục Vũ đi từ thôn hoang ra cũng không màng tới vết thương trên người mình, chỉ một lòng chạy tới chỗ Khúc Kiều. Lời Toàn Cung nói, hắn không nghe hết nhưng trong đó có một câu, vô cùng vô cùng rõ ràng – nàng là người của Cúc Thiên phủ.

Nàng sao có thể là người của Cúc Thiên phủ?!

Nàng đã từng bảo rằng, nàng không có quan hệ gì với Cúc Thiên phủ... nhưng hôm đó, nàng lại gọi cô gái thân mang đầy ma khí kia là “Chủ thượng”... nếu nàng thật sự có liên quan với Cúc Thiên phủ, vì sao còn chịu bỏ ra kim nhụy để cứu hắn?...

Trong đầu hắn tràn đầy những suy nghĩ rối rắm, trong đó hắn cũng không rõ là mình đang sợ hay đang lo lắng. Bóng đêm bao phủ xuống, xung quanh yên lặng vắng vẻ, hắn không biết mình đã đi được bao xa, ngừng lại mấy lần, té ngã bao nhiêu ... Đau đớn trên người đã sớm chết lặng, dần dần, ngay cả rét lạnh cũng không cảm thấy được ...

Lúc lại ngã xuống một lần nữa, hắn cũng không nhận được nằm thêm một lát. Chẳng biết tại sao, hắn chỉ cảm thấy cơ thể như thiêu đốt, như rơi xuống biển lửa. Mặt tuyết rất lạnh, cũng chỉ có thể xoa dịu.

Đúng lúc này, hắn nghe thấy một giọng nói dịu dàng, do dự gọi hắn: “A Vũ?”

Tim của hắn như dây đàn, nhờ tiếng gọi này mà khẽ run lên. Hắn chống người dậy, theo giọng nói kia nhìn ra. Dưới ánh trăng sáng tỏ, Khúc Kiều đứng cách đó không xa. Bốn mắt nhìn nhau, nàng thở phào nhẹ nhõm, chăm chú nhìn hắn mỉm cười.

Mục Vũ ngơ ngẩn, chống đoản giáo đứng lên.

Khúc Kiều thấy thế, cất bước tiến lên, định đỡ lấy.

“Cô là người của Cúc Thiên phủ?” Bất thành linh, Mục Vũ hỏi câu này.

Bước chân của Khúc Kiều khựng lại. Nàng nhìn Mục Vũ rồi sau đó ánh mắt dừng lại ở cây đoản giáo hắn nắm chặt trong tay. Nàng ngẫm nghĩ một lát, ánh mắt lại dời đến người hắn. Đoạn đường này hắn đi vô

cùng chặt vật, áo quần dính đầy bùn tuyết, tóc cũng rối bù bết lại. Chỉ có điều, hấn vẫn đứng nghiêm, vẻ mặt càng thêm nghiêm nghị lạnh như băng, dáng vẻ này trông khá quen mắt, cứ như là ... —

Khúc Kiều nghĩ tới đây, xoay người bỏ chạy.

Ai ui, suýt chút nữa thì quên, hồi trước nàng mới chỉ nói mình muốn hút dương khí, hấn đã chuẩn bị ra tay trừ ma vệ đạo rồi. Nay nàng là người của Cức Thiên phủ, hấn há có thể bỏ qua cho nàng! Lúc này chẳng lẽ là tới để tự tay giết nàng sao!

Khúc Kiều thầm oán than, cuống quýt vội phi thân lên không, lòng nghĩ phải mau mau trở về núi thi triển thuật che mắt mới là thượng sách.

Mục Vũ thấy nàng phản ứng như vậy, nhất thời cũng bối rối. Hấn phản ứng kịp, vội vã bước nhanh đuổi theo. Trông thấy Khúc Kiều bắt đầu dùng thuật ngự phong, hấn vận hết sức lực tung người lên, ôm chặt lấy cổ tay nàng, kéo nàng xuống. Vết thương của hấn vốn đã chồng chất, lại trải qua quãng đường gian truân, thêm vào đó là tâm trạng xao động, đã không còn kiềm nổi sức lực nữa, cái kéo tay này cực kỳ hung bạo, kéo theo cả Khúc Kiều cùng ngã trên mặt tuyết. Cũng may lớp tuyết đọng rất dày cho nên không hề bị thương. Trên đầu Khúc Kiều là một nhúm tuyết, nàng cứ thế hoảng sợ bỏ dậy, tiếp tục chạy trốn. Không kịp đề phòng chân mình bị tay hấn tóm được, dọa cho nàng phải hoảng hốt la lên.

“Ôi ôi ôi! Chuyện gì cũng từ từ ...” Khúc Kiều vừa la vừa quay đầu lại. Đến khi trông thấy Mục Vũ, rốt cuộc nàng cũng không thể nói thêm được nữa.

Mục Vũ té ngã trên đất, đoản giáo rơi xuống bên cạnh. Hấn không còn sức đứng dậy, chỉ biết dùng hết sức lực nắm lấy cổ chân nàng, ngăn cản hành động của nàng.

Đâu đến nỗi phải làm tới mức này?

Khúc Kiều sinh lòng phiền muộn, lại không khỏi đau lòng. Nhìn hấn như vậy, có muốn cũng đâu thể tổn thương nàng được. Nàng từ từ tiến lại gần, ngồi xổm xuống, bảo: “Ta nói này ... chuyện gì cũng từ từ thôi, đừng động thủ có được không?”

Mục Vũ ngược mắt lên nhìn nàng, mở miệng hỏi: “Cô ... cô chạy cái gì...”

“Ta ...” Khúc Kiều thoáng chút bất đắc dĩ, làu bàu, “Cậu muốn giết ta, ta có thể không chạy sao?”

Mục Vũ không tiếp lời, hấn buông lỏng bàn tay đang nắm lấy cổ chân nàng, chậm chạp đứng dậy. Khúc Kiều thấy mình thoát khỏi kiềm chế, đang lúc vui vẻ thì lại bị hấn nắm chặt cánh tay.

Cái nắm chặt này của Mục Vũ khiến cho nàng hoảng hốt. Mới vừa rồi tình thế hỗn loạn, nàng cũng không để ý, giờ mặc dù cách áo quần nhưng nàng vẫn cảm nhận được, lòng bàn tay của hấn nóng hầm hập, cực kỳ khác thường. Nhìn lại hấn, chỉ thấy cả người hấn ướt đẫm, cũng không biết là do mồ hôi hay là do nước tuyết. Nàng do dự gơ tay ra, nhẹ nhàng đặt lên lồng ngực hấn. Không để nàng kịp cảm ứng nhịp đập của kim nhụy, hấn đã nắm lấy tay nàng vào trong tay mình. Hấn định mở miệng lại bị cơn ho khan ngăn chặn tiếng nói. Nàng trông thấy rõ có máu rơi xuống, dính vào tuyết trắng.

Chặt vật một lúc, Mục Vũ mới dừng cơn ho, thở thật chậm. Hấn mở miệng hỏi, nhưng vẫn xoay quanh vấn đề lúc trước:

“Cô là người của Cức Thiên phủ?”

Khúc Kiều im lặng một lúc rồi nghiêm túc đáp lời hấn: “Ừ.”

Mục Vũ buồn bã nhìn nàng hỏi tiếp: “Vậy vì sao cô còn nói những lời đó?”

“Hả?” Khúc Kiều thoáng ngơ ngác.

“Cô nói ... cô đối với ta là tình nhi nữ, ta là người của cô ...” Mục Vũ nói.

Nghe lại mấy lời này từ trong miệng Mục Vũ, thật làm cho người ta e lệ biết bao. Huống hồ, đến giờ, những lời này quả cũng không thích hợp thật ... Khúc Kiều thấy chột dạ, đáp: “Ặc, cái đó là ... cái đó, ta ...”

“Không cho phép nói là lại nói đùa!” Mục Vũ hét lên, thế là lại bị sặc, ho ra máu.

Khúc Kiều luống cuống, vội nói: “Cậu đừng nổi nóng ... Hay là, để ta trị thương cho cậu trước đã?”

Mục Vũ không đáp, chỉ tiếp tục cất lời: “Rốt cuộc cô còn muốn trêu đùa ta bao nhiêu lần nữa?”

“Ta ...” Khúc Kiều không trả lời được.

“Ồ trong mắt cô, lần nào ta cũng tưởng là thật, có phải trông rất buồn cười không?” Mục Vũ nói xong câu này, tự mình cười một tiếng, nghe thật thống khổ.

Khúc Kiều không biết nên đáp lại thế nào mới phải, không thể làm gì khác ngoài chuyển đề tài, “Hay là cậu cứ trị thương trước đi. Nếu không ta đưa cậu trở về chỗ các sư huynh sư tỷ cậu nhé?”

“Khúc Kiều ...” Mục Vũ cười khổ nhìn nàng, hỏi, “Cô thật sự không thích ta đến vậy sao?”

Khúc Kiều bối rối bởi câu hỏi của hắn, nàng ngẫm nghĩ một lát, chân mày hơi nhíu, hỏi lại hắn: “Này này, không phải là vì cậu biết ta là người của Cực Thiên phủ cho nên mới đến giết ta sao? Tại sao lại hỏi những điều này?”

Nghe câu hỏi này, Mục Vũ cũng giật mình, nhất thời không nói nên lời. Một lúc lâu sau, hắn cúi đầu, nở nụ cười. Đột nhiên, giọng của hắn bị kiềm hãm, lại tiếp tục ho khan không ngừng. Đợi tới khi cơn ho dừng, thì lại cười thành tiếng ...

Khúc Kiều thấy vậy, sinh lòng lo sợ, vội vã khuyên nhủ hắn: “Cậu đừng như vậy, là ta không tốt, ta nói xin lỗi có được không?”

“Tại sao cô lại xin lỗi ...” Mục Vũ không nhìn nàng, cười đáp, “Cô đâu có lỗi ...”

Khúc Kiều nghe thế, lòng càng ưu sầu, vội giải thích: “Ta, cái đó, lúc trước nói những lời ấy là sợ không được trị cho cậu, trong lúc tình thế cấp bách. Bởi vì sư huynh cậu bảo, nếu như không thích cậu thì cũng đừng giữ cậu lại. Nhưng nay, ta đã là người của Cực Thiên phủ, ta giữ cậu lại, cái này, không được mà ... đúng không... Hơn nữa, cậu từng nói, chính tà bất lưỡng lập, cho nên chắc gì cậu đã chịu ở lại với ta ... Xét đến cùng, đây còn không phải là do vấn đề ta đã nói với cậu sao?”

Mục Vũ lẳng lặng nghe chậm chạp không nói gì.

Khúc Kiều thở dài, mang theo chút uể oải cất lời: “... Ta cũng không phải không thích cậu.”

Nghe được câu này, Mục Vũ ngược mắt lên, nhìn nàng chăm chú.

Khúc Kiều tiến lên đón ánh mắt hắn, lòng cảm thấy thật khổ sở. Nàng nhoẻn miệng cười, từ tốn nói với hắn:

“Nhưng mà ta chỉ là một cái cây thôi.”

~Lời tác giả:

Khụ khụ

Các bạn à! Chào các bạn!!! Mình lại trở lại!!!

Vốn định đăng bài vào đúng đêm giao thừa cơ, tiện đó thì chúc xuân luôn nhưng bởi vì quá nhiều việc vào cuối năm, đã cản trở mình rất nhiều nên không thể cập nhật kịp ...

[Na Chúc: lại tìm có hả!!]

Đọc xong chương này, nhất định cả nhà đã phát hiện ra, từ sau khi mình để cho Lệnh chủ biến thành nữ thì nữ chính đã đi trên con đường “đàn ông” một đi không trở lại...

Kết quả là nam chính cũng chỉ có thể phát triển theo hướng của nữ chính.

(Lion: ý của tác giả là Khúc Kiều thì như nam chính, mà Mục Vũ thì như nữ chính)

Cho nên lời thoại trong chương này của nam chính, hẳn cả nhà đã cực kỳ quen thuộc! Không sai, đây chính là lời kịch kinh điển khi tình nhân gây gổ với nhau !!! —

Đàng gái: anh đâu có lỗi? sao em có thể để anh nói lời xin lỗi đây? Anh không sai, anh đúng mà, là lỗi của em, được chưa?

[tốt bụng khuyên nhủ: gặp phải tình huống này, nên lập tức quỳ xuống nói xin lỗi ...]

[Khúc Kiều: ta đã quỳ rồi mà! Không có hiệu quả! TAT]

[Mục Vũ: ...]

Khụ, dĩ nhiên, cho dù quá trình có thế nào, mình cũng đảm bảo kết thúc là HE!!! Nắm tay thành quyền!!!

22. Chương 22: Chương 21

“Nhưng mà ta chỉ là một cái cây thôi.” Những lời này khiến cho Mục Vũ giật mình, hấn mang theo vẻ mặt phức tạp nhìn Khúc Kiều, lần nữa không đáp lời.

Khúc Kiều ngượng ngùng cười khê, nói tiếp: “Cậu xem, ta tu luyện đã ngàn năm nhưng cũng chỉ có bề ngoài là giống với con người thôi. Cái gọi là “thất tình” của con người, dù cho ta có muốn cũng chỉ học được vài ba phần. Cho nên tình nhi nữ ấy à, thật ra thì ta cũng không hiểu rõ đâu ... Là tại ta không tốt, ngay từ đầu không nên đùa giỡn, hại cậu tưởng thật. Lại càng không nên nói những lời đó, khiến cậu hiểu lầm...”

Khúc Kiều vừa nói vừa quan sát nét mặt Mục Vũ. Hấn vẫn trầm lặng như trước, vẻ mặt bộc lộ nét buồn thương. Nàng không khỏi đau lòng, cuống quýt nói tiếp: “Nhưng mà ta thật sự muốn cứu cậu. Lần đầu gặp – phải, lúc trước – phải, giờ cũng phải. Cho nên cậu để ta trị thương cho cậu đã được không?”

“Tại sao...” Mục Vũ khe khẽ hỏi.

“Hả? “Tại sao” gì cơ?” Khúc Kiều hỏi lại.

“Tại sao lại muốn cứu ta?” Mục Vũ hỏi.

Khúc Kiều nhìn hấn, trông thấy hàng mi của hấn khẽ run, cũng không biết là bởi vì giá lạnh hay bởi vì đau ốm. Lòng của nàng cũng run rẩy theo đó, âm ỉ trào dâng cơn đau. Nhưng cuối cùng nàng cũng không hiểu được những cảm xúc này là do đâu. Nàng nghiêng đầu, do dự đáp: “Để làm người tốt?”

“Cô là người của Cực Thiên phủ.” Mục Vũ đáp.

Khúc Kiều thở dài, “Đúng vậy, cho nên đây sẽ lần cuối cùng ta cứu cậu.”

“Cuối cùng ...” Mục Vũ nói, “Cô thật sự muốn gia nhập ma đạo, đối địch với tiên tông?”

“Này không phải đâu.” Khúc Kiều đáp, “Chủ thượng bảo muốn lấy mộc tủy của ta chế kiếm, ba ngày sau sẽ tới lấy. Mộc tủy rời khỏi, ta sẽ chết ngay.” Nàng nói tới đây, nhoẻn miệng cười một tiếng, “Cậu yên tâm, chúng ta sẽ không thể gặp nhau ở chiến trường đâu.”

Mục Vũ vốn đã kinh hãi, trông thấy nàng cười như vậy lại càng thêm bi thương. Hấn nắm chặt lấy tay nàng, nói: “Ma đầu kia muốn lấy tính mạng cô, cô còn ...”

“Cô ấy là ân nhân cứu mạng của ta mà.” Khúc Kiều cười đùa, “Cậu cũng chẳng giống vậy sao, còn bảo rằng cả cơ thể và hồn phách của cậu cũng dành cho ta đấy thôi?”

“Đây đâu có giống nhau!” Mục Vũ phản bác.

Khúc Kiều thấy hấn phản ứng như vậy, bất đắc dĩ mỉm cười, “Cũng phải ... Nếu đổi lại là cậu, biết cô ấy là lệnh chủ Cực Thiên nhất định sẽ giết cô ấy trước rồi tạt sàt ...”

Những lời này khiến cho Mục Vũ im bật.

Khúc Kiều thở dài một tiếng, cất lời: “Nhưng không phải ai cũng làm được như vậy ... Ta đã từng đề cập đấy thôi, những đạo lý chính tà phân biệt của cậu, ta cũng không hiểu rõ lắm đâu. Đối với ta mà nói, tiên cũng vậy, ma cũng thế, ai thắng ai thua đều giống nhau. Còn về chuyện chế kiếm, nếu ta không tu luyện, có lẽ đã bị người ta chặt làm củi đốt, làm thành đồ gỗ, đều là vật vô cùng tầm thường.” Nàng mỉm cười, “Xét cho cùng, dãi mắt khắp trời đất này, chẳng có chuyện gì là lớn cả. Vạn vật rồi cuộc cũng có giới hạn

của nó, cho dù có là thần tiên yêu ma thì cũng có lúc thịnh suy vinh nhục. Vạn vật vô chừng, chính tà thị phi có gì là quan trọng? Chớp mắt đổi thay, sinh tử luân hồi, có sao phải níu giữ? Nhân duyên thế sự, có dùng thân ta làm kiếm thì có gì là không tốt đâu?”

Khúc Kiều dứt lời, đáp lại nàng là một khoảng lặng thật lâu. Nàng thấy Mục Vũ ngơ ngẩn, lại cười bảo rằng: “Cậu xem, sự khác biệt giữa cậu và ta, không chỉ có ở hình dạng đâu.”

Mục Vũ thoáng chấn động, lòng muốn phản bác nhưng cơn ho khan không thể kìm nén ập tới khiến hắn chỉ có thể nghẹn lời ở trong cổ. Máu tươi trào ra đã biến thành màu đỏ sậm, bộc lộ rõ điểm xấu. Hắn chỉ cảm thấy hai tai ù đi, lời nàng nói, hơn phân nửa là không nghe rõ ...

Trông thấy Mục Vũ trực ngã xuống, Khúc Kiều lo lắng gọi hắn vài tiếng nhưng không hề thấy đáp lại. Quần áo ướt đầm, cơ thể hắn nóng bỏng tay càng khiến cho nàng lo lắng không thôi. Nàng cởi vạt áo của hắn ra ngay lập tức trông thấy sắc mực đen đậm chiếm giữ ở lồng ngực hắn, chẳng khác nào mạng nhện. Da thịt dần bị ăn mòn, lộ ra những mảng đỏ cháy.

Quả nhiên không thể nào để đó được ...

Khúc Kiều cố giữ bình tĩnh, đỡ Mục Vũ dậy, bay trở về núi.

...

Trong nhất thời, suy nghĩ của hắn lâm vào mơ hồ, rối rắm quẩn quýt. Đủ loại suy nghĩ, chỉ vì một ý niệm mà sinh ra lại bởi vì ý niệm đó mà ngừng. Lời nàng nói vẫn còn quẩn quanh trong đầu hắn:

Sự khác biệt giữa cậu và ta, không chỉ có ở hình dạng đâu.

Không chỉ có ở hình dạng ...

Người – yêu khác biệt – cho tới giờ, Mục Vũ mới thực sự hiểu được ý nghĩa của lời này. Có lẽ, thật sự là hắn đã nghĩ quá nhiều ...

Hắn nhắm mắt, bình ổn tất cả tâm niệm rồi đẩy cửa bước ra. Vừa ra khỏi cửa hắn đã bắt gặp Khúc Kiều đang ngồi xõm trước cây dâu khổng lồ, thở dài không ngớt.

Mục Vũ không hiểu rõ chuyện nên cũng không dám tùy tiện tiến lên lại càng không biết nên nói câu nào cho phải. May mà Khúc Kiều đã sớm phát giác, thấy hắn tới, nàng đứng lên, cười bảo: “Cuối cùng cậu cũng tỉnh, cậu ngủ một ngày một đêm rồi đó.”

Một ngày một đêm?

Mục Vũ nghe vậy, không khỏi kinh ngạc.

Khúc Kiều bước lên trước vài bước, nói: “Mặc phệ trên người cậu nghiêm trọng hơn nhiều trong tưởng tượng của ta, may mà còn kịp ...” Nàng nói được một nửa, vẻ mặt thoát biến thành lúng túng, ngập ngừng bảo, “Ặc, y phục của cậu ướt hết nên ta đã mang đi giặt, còn đang phơi, chắc cũng đã khô, để ta đi lấy cho cậu!”

Mục Vũ vốn định nói lời cảm tạ nhưng còn chưa kịp mở miệng, Khúc Kiều đã bay lên, thoát biến mất tiêu. Hắn không thể làm gì khác đành đứng yên đó chờ đợi. Chỉ chốc lát sau, nàng đã ôm y phục hạ xuống đất, cười nói: “Ta phơi ở chỗ cao, đón đúng hướng mặt trời đó.” Nàng vừa nói vừa cầm quần áo đưa cho hắn.

Mục Vũ tiếp lấy, đang định nói cảm ơn, Khúc Kiều lại cướp lời trước: “A, xin lỗi, cậu mặc đi, ta tránh đi đây!”

Thấy nàng nhẹ nhàng chạy đi, Mục Vũ thở dài một tiếng, càng thêm không biết làm sao. Mặc y phục xong, hắn đi theo hướng Khúc Kiều chạy đi liền thấy nàng lại ngồi xõm trong một góc nhỏ, thở dài thật dài.

“Sao vậy?” Mục Vũ đi tới, hỏi thăm.

Khúc Kiều ngẩng đầu lên, ai oán nhìn hắn, “Sự tỷ của cậu đã mắng ta mấy canh giờ rồi ...”

“Sao?” Mục Vũ vẫn còn ngơ ngác.

Khúc Kiều thấy thế, thở dài nói: “Ồ, quên mất cậu không nghe được.”

Nàng dứt lời, vỗ nhẹ tay. Nhất thời trong rừng núi nổi lên cơn gió mạnh lay động cành lá, vang lên tiếng xào xạc. Rồi sau đó rất nhiều tiếng vọng từ dưới chân núi lên, cứ vang lên không ngừng.

Chỉ thấy giọng của Toàn Cung cực kỳ rõ ràng, dữ tợn mắng: “Khúc Kiều! Cô là đồ khốn! Cô có gan ngăn ta lập đàn vậy sao không dám gỡ bỏ Sấm la vạn tượng xuống, chúng ta đối mặt đánh nhau một trận! Cô gia nhập vào Cức Thiên phủ, được thôi! Nhưng mà đầu kia muốn lấy mộc tủy của cô chế kiếm, đến lúc đó tính mạng cô còn khó giữ được, cô vẫn còn cam tâm tình nguyện à? Đồ ngu! Ngu xuẩn! ...”

Mục Vũ nghe thấy những lời này, nhất thời ngơ ngác.

Khúc Kiều thấy hấn như vậy, thu pháp chặn lại tiếng động, mặt mũi tràn ngập vẻ đau khổ than: “Hay là cậu xuống dưới núi khuyên nhủ cô ấy?”

Mục Vũ nghĩ tới những lời mắng chửi của Toàn Cung, lại nhớ tới những chuyện trước đó đã nghe thấy nên cảm thấy hiểu thêm vài phần, “Sư tỷ của ta vậy núi lập đàn là muốn ngăn cản lệnh chủ Cức Thiên ...”

Khúc Kiều thở dài, đáp: “Ta biết chứ, nhưng chính vì vậy nên mới không được mà. Sao có thể để chủ thượng thêm phiền toái vậy. Aiz... nói đến thì chủ thượng cũng thật là, đang bình thường tự dưng định ra giới hạn ba ngày, đây không phải giống với câu “Đêm dài lắm mộng” mà thế nhân thường nói hay sao!”

Mục Vũ nghe thế, không biết nói gì, mặt nhuốm vẻ mất mát. Khúc Kiều thấy vậy, cuống quýt dừng lời nói, cười bảo: “Hahaha, ta chỉ đùa chút thôi, cậu chớ để ý ...”

“Ừm.” Mục Vũ đáp lại, không nghe ra tâm tình.

Khúc Kiều nhìn hấn lại không khỏi lúng túng. Nàng cố nghĩ xem còn có gì khác nói được không thì chợt thấy Mục Vũ cất bước đi, dường như muốn tiến lại gần hơn. Nhưng mà hấn chưa đi được mấy bước, chân đã mềm nhũn, cả người ngã về trước. Khúc Kiều kinh hãi, vội vã đứng dậy, ôm lấy hấn, giữ lấy cơ thể hấn.

Khúc Kiều vừa mới thở phào nhẹ nhõm lại cảm thấy bầu không khí yên lặng khiến cho người ta thật lúng túng. Mục Vũ đã đứng vững vậy mà lại chậm chạp không có cử động nào. Trán nàng áp vào vai hấn, hơi thở của hấn kề ngay bên tai nàng, khoảng cách gần sát thế này khiến cho nàng hoảng hốt. Nàng hơi luống cuống, do dự không biết có nên buông tay hay không ...

Sau một phen âu sầu rối rắm, nàng cười lớn hỏi hấn rằng: “Có phải cậu thấy hơi choáng không?”

Mục Vũ nghe nàng hỏi, im lặng lắc đầu.

Cử động của hấn tác động tới sợi tóc đưa tới cơn ngứa nhẹ. Nàng không khỏi rụt cổ lại, cơ thể cũng kéo căng thêm mấy phần.

Mục Vũ phát giác, từ từ lùi người ra. Hấn rũ mi mắt, khẽ nói: “Ta xuống núi.”

Giờ Khúc Kiều mới phản ứng lại, gật đầu bảo: “À, được.”

Mục Vũ không có hành động nào nữa, sau một lúc lâu, hấn ngược mắt lên, mỉm cười hỏi nàng: “Còn có điều gì muốn dặn dò nữa không?”

“Ta ...” Khúc Kiều thầm muốn hấn sẽ khuyên đồng môn rời đi, không nên giao đấu với Cức Thiên phủ. Nhưng lời đến bên miệng nàng lại nuốt trở về. Lòng nàng cực kỳ buồn bã, ấy vậy mà nàng vẫn cười bảo, “Khuyên nhủ sư tỷ của cậu, đừng mắng ta nữa.”

“Được.” Mục Vũ dứt lời, thi lễ sau đó xoay người rời đi.

Hấn đi rất chậm, bước chân cũng tập tễnh, dường như bất cứ lúc nào cũng chỉ trực ngã xuống. Khúc Kiều thấy vậy, đuổi theo hỏi: “Ta tiễn cậu đi nhé?”

Mục Vũ không đáp lại, cứ thế im lặng đi tiếp.

Một khắc đó, Khúc Kiều chợt nhớ tới Toàn Cung. Cũng là bóng lưng đó, cũng chán nản như vậy ... Đúng vậy, nàng đã là người của Cức Thiên phủ, nào còn lí do để gần gũi bọn họ, tiến hay không tiến cái gì chứ, chẳng phải sẽ càng làm cho bọn họ khó xử sao ...

Nàng nghĩ tới đây, dừng bước chân lại, lẳng lặng dõi mắt nhìn hấn.

Đột nhiên Mục Vũ ngừng lại, quay lưng về phía nàng cất lời: “Khúc Kiều, ta người trần mắt thịt, những điều cảm nhận được và chứng kiến được đều bị giới hạn, đạo lý vạn vật trời đất lớn lao kia của cô, nói cho ta nghe cũng uổng công.”

Khúc Kiều nghe vậy, ngượng ngùng cười đáp lại: “Như vậy à ...”

Mục Vũ lại nói tiếp: “Cô là người của Cức Thiên phủ cũng được, là cam tâm tình nguyện hiến thân cũng vậy. Về tư, cô là ân nhân cứu mạng của ta, ta tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn cô mất mạng. Về công, ma đầu kia luyện thành bảo kiếm như vậy tất sẽ nguy hại tới muôn dân trăm họ. Cho nên, sau khi ta xuống núi sẽ cùng với đồng môn hộ vệ cho cô. Nếu cô có thể thông cảm cho tấm lòng này, vậy xin đừng ngăn cản sự tỷ ta lập đàn.”

Khúc Kiều cũng không biết nên đáp lại thế nào cho ổn thỏa, trong lúc chần chừ, Mục Vũ đã cất bước phi thân, chớp mắt biến mất ...

~Tác giả:

Hị hị hị

~Xin lỗi mọi người... không thể đăng bài đúng tiến độ...

Thành thật mà nói, mình chợt nhận ra dường như mình thiết hụt năng lực khổng chế tính tiết phát triển ...
T_T

Mặc dù có chút qua loa, mong mọi người tha thứ

~Đương nhiên, ...

Không thể hoàn thành xì poi chương trước mình vẫn thật đau buồn mà ...

Vì thuận theo bầu không khí ngày hôm trước, mình không thể không giải thích nghi vấn trong lòng mọi người, đó chính là bạn trẻ Mục Vũ vẫn đang rối rắm không biết cô em Khúc Kiều có thích mình không, tình cảm của bạn Vũ đối với Khúc Kiều là thế nào? Thật ra thì –

Cái gì? Ủy thân bầu bạn? Trở thành người của nàng ư? Này, đây không phải là tình yêu nam nữ à? Làm sao bây giờ, không có kinh nghiệm đâu... Làm bạn thì còn dễ, nàng nói cái gì mình cứ làm theo thế là được. Nhưng nhớ đâu lại muốn gạ nấu thành cơm thì làm sao bây giờ? Aiz... thật là khó xử mà, lại không thể tìm mấy vị sư huynh thương lượng được ...

Khụ khụ, cho nên ...

Ngay từ đầu bạn trẻ Mục Vũ đã coi Khúc Kiều thành “đối tượng”, đây là sự thực không cần hoài nghi...

[Mục Vũ: có ích lợi gì đâu?! Người ta không thích ta mà! Vì từ chối ta mà còn lôi ra cả mấy đạo lý thiên địa vạn vật lớn lao nữa, có cần tuyệt tình tới thế không! T_T]

[Khúc Kiều: ...]

Khụ khụ khụ khụ...

Mất thấy tình tiết truyện của mình lại bắt đầu lan man, không có cách nào khác, đành phải mời tập đoàn Hồng nương ra thêm lần nữa vậy ...

Vì vậy!

23. Chương 23: Chương 22

Mục Vũ ngự phong được một lát, sau khi khoảng cách được kéo xa, hần hạ xuống đất, quay đầu nhìn lại. Sau lưng, sâm la vạn tượng huyền hóa ra rừng cây sâu thẳm, che giấu đi tất cả cảnh thực. Hần im lặng nhìn một lát, từ từ thu tầm mắt về rồi đi xuống núi. Lúc đi ra khỏi rừng núi, hần ngay lập tức trông thấy Toàn Cung đang đứng đó tức giận mắng mỏ. Hần dừng bước chân, cố mỉm cười vui vẻ, tiến lên gọi: “Sư tỷ.”

Toàn Cung thấy Mục Vũ, ngừng tiếng mắng chửi. Nàng ta nhìn hần, im lặng thật lâu.

Mục Vũ vẫn mỉm cười như trước, nói với sư tỷ: “Sư tỷ, tỷ đừng mắng cô ấy, cô ấy rất đáng thương.”

Toàn Cung vừa nghe thấy lời này, hàng lông mày lại nhíu lên, “Chết còn không sợ mà lại sợ ta mắng?”

Mục Vũ không đáp lại, mỉm cười cúi đầu, đi tới doanh trại cách đó không xa.

Toàn Cung thấy hần vậy, lên tiếng gọi hần lại: “A Vũ.”

Mục Vũ dừng bước, xoay người hành lễ, “Sư tỷ có gì dặn dò?”

Toàn Cung nhìn nụ cười khê trên gương mặt hần, nhíu chặt mi, chậm chạp không cất lời.

Mục Vũ chờ một lát, cười bảo: “Nếu như sư tỷ không có việc gì, đệ xin phép về nghỉ ngơi trước.” Hần dứt lời, ôm quyền vái chào, xoay người rời đi.

Toàn Cung bắt đắc dĩ, đành mặc kệ hần. Đúng lúc này, một đệ tử phi thân tới. Về mặt cậu ta tràn đầy sợ hãi. Cậu ta thở gấp, không đợi bình ổn hơi thở đã lo lắng báo lại: “Đại sư tỷ ... không ổn ... cái ... cái...”

Tình hình như thế khiến cho người ta không khỏi lo lắng. Toàn Cung nhíu mày nghênh đón, Mục Vũ đứng bên cạnh cũng dừng bước chân lại.

“Đừng nóng vội.” Toàn Cung khuyên nhủ, hỏi, “Không phải là đệ đã đi theo nhóm Thanh Thương cùng nhau về phái báo tin sao? Chẳng lẽ trên đường đã gặp phải chuyện gì?”

Toàn Cung cực kỳ sầu lo, lập tức khổ sở nghĩ cách. Lúc này, Mục Vũ chợt lên tiếng: “Sư tỷ, đệ đệ đi xem thử.”

“Không được.” Toàn Cung kiên quyết đáp lại.

Mục Vũ mỉm cười, nói: “Sư tỷ yên tâm, dường như ma chướng chẳng thể nào không chế nổi đệ.”

“Gì cơ?” Toàn Cung thoáng kinh ngạc.

Mục Vũ giơ tay lên ấn vào lồng ngực, nói: “Có lẽ là nhờ phúc của Kim nhụy...” Lúc hần nói câu này, trong giọng nói ẩn vẻ ưu sầu, nhưng ngay lập tức hần đã thay bằng ngữ điệu thẳng thắn, “Sư tỷ, đệ đệ đi xem xem, nếu có thể phá vòng vây vậy hãy để đệ tới truyền tin cho môn phái. Nếu như không thể, đệ sẽ quay lại rồi bàn bạc kỹ hơn có được không?”

Toàn Cung liếc nhìn hần, lòng không hiểu vì sao lại thấp thỏm nhưng chuyện rất quan trọng, không có cách nào khác. Nàng ta suy tư một lát rồi nói: “Mặc hộ giáp vào, làm việc cẩn thận.”

“Vâng.” Mục Vũ đáp một tiếng, cáo từ rời đi.

Hần trở về doanh trại, nhờ đồng môn đưa hộ giáp để thay, chuẩn bị đầy đủ bùa chú và pháp khí, ăn qua một chút, nghỉ ngơi một lát rồi mới xuất phát. Nếu đã bị bao vây, vậy sẽ chẳng cần tìm kiếm đường làm gì, cứ đi về phía trước là được.

Sắp tới giờ Dậu, bầu trời xẩm tối khiến cho cảnh vật xung quanh như ẩn vào trong một vùng mờ tối. Trong vùng tuyết, lại càng thêm lạnh lẽo. Mục Vũ nắm chặt đoản giáo trong tay, chân bước nhanh lên vài phần. Đi được chừng hai khắc liền trông thấy luồng khí đen dày đặc cách đó không xa, như đang hòa vào sắc trời lúc này vậy.

Ma khí ...

Mục Vũ ngừng bước chân, cẩn thận tra xét. Ma khí kia kéo dài tới mấy dặm, vậy mà không hề nhìn thấy giới hạn, đây quả không hổ danh “ma chướng” của nó. Trận thế như vậy, hần không chỉ do nguyên nhân từ số lượng ma vật đông đảo mà còn phải có sự trợ giúp của pháp khí nữa. Hần nhớ tới quả cầu xương đã gặp gần đây, trong lòng càng thêm phần nắm chắc. Nếu có thể phá hủy pháp khí, nhất định sẽ tìm được đường ra.

Sau khi quyết định, Mục Vũ cất bước tiến lên, ra lệnh: “Xung!”

Đoản giáo trong tay hần theo lệnh, bắn như mũi tên về phía đám khí đen. Mục Vũ vốn muốn dùng nó để dò đường lại không ngờ đoản giáo vừa mới tiến vào trong luồng khí đen đã dậy lên tiếng leng keng, sau đó bắn trở về. Mục Vũ kinh ngạc, giơ tay đón lấy đoản giáo, chau mày nhìn về phía trước.

Chỉ thấy luồng khí đen dao động, trong chớp lát đã ngưng lại thành hình, biến thành hơn mười con yêu ma. Một gã thiếu niên tay cầm trường kiếm chậm rãi bước tới.

Mục Vũ thấy gã, cười khinh miệt, cất tiếng: “Không có mặt nạ, trông lại dễ coi hơn nhiều đấy.”

Gã thiếu niên này chính là Dạ Diệt, gã nghe câu này của Mục Vũ mà chẳng hề tức giận, chỉ nói: “Chủ thượng tha cho người một mạng, người nên cảm động tới rơi nước mắt mới phải, lại còn chạy đi tìm chỗ chết. Gan dạ như thế còn không phải là ý vào Khúc Kiều ở đây, cho rằng lần nào cũng được cứu sao?”

Những lời này khiến cho Mục Vũ chau mày lại, hắn cũng lười nhiều lời với ma vật, ra chiêu tấn công.

Dạ Diệt thấy thế, mặt lộ vẻ đắc ý, đang chuẩn bị đón đánh chợt nghe thấy giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của một cô gái vang lên, hạ lệnh: “Lui ra.”

Dạ Diệt ngạc nhiên, còn chưa kịp đáp lời, trường kiếm trong tay đã tự động rời khỏi bay vào lòng bàn tay người vừa nói. Nhưng ngay sau đó kiếm quang lóe lên, gai đá nổi lên, đỡ lấy đòn tấn công của Mục Vũ.

“Chủ thượng ...” Dạ Diệt nhìn về phía người vừa ra chiêu, cung kính gọi.

Mục Vũ hơi lùi lại mấy bước, trông thấy người tới đúng là cô gái diêm dúa lẳng lơ lần trước gặp phải, lại nghe Dạ Diệt gọi như vậy liền biết đó là lệnh chủ Cức Thiên. Hắn còn đang nghĩ cách đối phó, lệnh chủ đã cầm kiếm tung người lên, hướng thẳng về phía hắn. Mục Vũ không dám khinh suất, vội vã giơ giáo tiếp chiêu. Bình khí va chạm, lại vang lên tiếng leng keng, sức đối phương quá mạnh, chấn động tới mức khiến cho gan bàn tay hắn đau nhức. Không để hắn kịp tỉnh táo lại, lệnh chủ đã tiếp tục vung thêm một đường kiếm, vẫn là chiêu thức mới vừa rồi, Mục Vũ đành phải đỡ thêm lần nữa. Rồi sau đó, dưới đòn đánh liên tiếp dày đặc... hắn đến cả thời gian thở dốc cũng không có còn nói gì đến phản kích. Sau khi đỡ được mười mấy chiêu, Mục Vũ không khỏi sinh lòng sợ hãi, vì sao chỉ chiêu thức đơn giản như vậy mà từ lần này tới lần khác hắn đều không thể tránh thoát?

Trong lúc tâm tư Mục Vũ dao động, động tác chần chờ cũng chậm đi vài phần, chính vì kẻ hờ này, đoản giáo trong tay hắn bị rung chấn quăng ra khỏi tay. Chỉ trong chớp mắt, Mục Vũ đã bị lệnh chủ Cức Thiên bóp chặt cổ họng, hung tận đáy ngã xuống mặt đất. Hắn giãy dụa muốn đứng dậy nhưng kiếm phong lạnh lẽo đâm thẳng xuống. Mục Vũ nhất thời hoảng sợ, cơ thể cứng đờ. Đúng lúc này, trường kiếm chệch đi một phân, sượt qua gò má hắn, đâm thẳng xuống mặt đất.

“Nhìn xem ...” Lệnh chủ mở miệng, âm cuối được kéo dài lả lướt, chậm rãi thốt, “Thật là vô dụng.”

Mục Vũ chỉ cảm thấy luồng khí lạnh dọc theo xương sống lan dần lên, chạy thẳng tới đỉnh đầu khiến cho toàn thân hắn run rẩy. Hắn cắn răng, tức giận quát: “Muốn giết cứ giết, chớ nói nhảm!”

“Ha ha ha ...” Lệnh chủ cười một tràng dài, dựa sát vào hắn, nhìn chằm chằm vào mắt hắn: “Nói linh tinh gì vậy. Người là người của Khúc Kiều, đương nhiên cũng chính là người của bốn tọa. Bốn tọa thương người còn không hết, sao lại nỡ giết người?”

Mục Vũ chán ghét quay mặt đi, không có ý định đáp lại ả.

Lệnh chủ bắt gặp phản ứng của hắn, trong mắt càng bộc lộ thêm vẻ nghiền ngẫm sâu xa. ả nhìn vết thương trên gò má hắn nhanh chóng khép lại, cười khê một tiếng rồi buông bàn tay đang bóp chặt lấy cổ họng hắn ra.

“Biết rõ quan hệ của bốn tọa với Khúc Kiều vậy mà còn cố chấp không nghe lời.” Lệnh chủ cười nói, “Người làm như thế chẳng phải sẽ khiến cho nàng ta thêm khó xử sao?”

Lúc này Mục Vũ mới quay đầu lại, phần nộ thốt: “Ta sẽ không để cho người tổn thương nàng.”

“Ha ha ha ha ha...” Lệnh chủ bật cười, “Không nói đến chuyện nàng ta tự nguyện lấy thân làm kiếm, chỉ muốn hỏi xem người có năng lực gì mà dám phát ngôn cuồng tới vậy? Lão già Thượng Dương còn phải kiêng kỵ ta ba phần, chỉ là ngũ âm Hỏa Thần, có thể làm gì được bốn tọa đây?” ả nói tới đây, giọng nói chợt nhỏ lại, hỏi, “Thực ra giết chết các người thì dễ dàng quá, có biết vì sao bốn tọa lại không ra tay mà chỉ dùng tới ma chướng thôi không?”

Mục Vũ tự biết hắn là điềm xấu, nhưng lại không muốn đoán, cũng chẳng muốn đáp lại.

Lệnh chủ thấy hần vậy, cúi thấp người xuống, nói bên tai hần: “Người suy nghĩ thử xem, không thể phá vòng vây, không đủ sức giành thắng lợi lại không thể trở mắt nhìn bốn tọa lấy được một tủy ... căn cứ vào tính tình của lũ tiên tông các người, sẽ như thế nào đây nhỉ?” Ả thoáng dừng lại, vẻ vui sướng càng bộc lộ rõ hơn trong giọng nói: “Có lẽ tổn thương Khúc Kiều không phải là bốn tọa đâu.”

Mục Vũ nghe tới đây, dùng hết sức đẩy lệnh chủ ra, xoay người đứng lên. Hần muốn gọi binh khí về nhưng chỉ trong nháy mắt cổ tay đã bị kìm chặt. Hần cảm thấy sức lực toàn thân đều như bị đoạt đi mất, không thể động đậy.

“Lời bốn tọa còn chưa dứt, ai cho phép người đứng dậy? Thật không biết phép tắc.” Lệnh chủ lên tiếng, “Mặc dù bốn tọa không có ý định giết người nhưng người thực sự quá yếu, chưa biết chừng tay bốn tọa không cẩn thận lại bẻ gãy mất cái tay cái chân nào của người ... À, bốn tọa quên mất, tiên đạo của người còn chưa đạt thành, vẫn chưa thể trường sinh được nhỉ. Nhưng Thần tang kim nhụy có thể cường hóa cơ thể, tăng thêm tuổi thọ cho người. Chẳng lẽ người định hưởng chút ngon ngọt, cố tình chạy tới chỗ bốn tọa tìm chút đau đớn, xong thì trở về làm nũng với Khúc Kiều chăng?”

Giờ đầu óc Mục Vũ đã cực kỳ hỗn loạn, nghe lệnh chủ nói như vậy, hần vừa thẹn vừa tức, bỏ xuống hết thấy cổ kị, hần ổn định hô hấp, hắng giọng ra lệnh: “Sĩ diễm ảo thị!”

Tiếng nói vừa dứt, hồ lô bên hông hần đã tự động mở nắp, ngọn lửa sáng rực phun trào ra. Trông thấy ngọn lửa đốt lên tay áo, lệnh chủ nhíu mày, lùi lại tránh đi.

Ngọn lửa lan tràn, chỉ trong chớp mắt đã che lấp tuyết trắng. Chẳng biết từ khi nào, hoa lau kéo tới, nhẹ nhàng bay múa ...

Lệnh chủ ngẩng nhìn khung cảnh trước mắt, khẽ cười bảo: “Lau sao, thú vị đấy ...” Cô ta phát tay, phải bỏ những bông hoa lau mịn như tuyết rồi nói, “Đừng ngốc nữa, trước khi lửa Thận của người đốt sạch bốn tọa thì tự người đã bị hao tổn mà chết trước rồi. Lại nói cho dù người có thể giết chết bốn tọa, chưa chắc gì Khúc Kiều đã lĩnh cái tình của người. Thực ra trong lòng người cũng tự biết, tất cả những gì người làm đều là tự do bản thân người, tất cả đều là tự mình đa tình!”

Chính những lời này đã phá vỡ sự hỗn loạn trong đầu Mục Vũ khiến cho hần nghĩ tới những lời mặc dù đã hiểu rõ nhưng lại lạnh như băng kia. Hần không biết tìm nay đau bởi lẽ gì, càng đừng nói tới việc kìm nén.

Trong lúc tâm tư dao động, hoa lau càng dày đặc, mịn mờ che mắt...

Trong ảo cảnh, giọng nói của lệnh chủ nghe càng thêm hư ảo: “Bốn tọa chỉ cho người một con đường sáng. Trước khi bốn tọa rời núi đã để lại cho Khúc Kiều một viên ma chủng. Chỉ cần nàng ta tiếp nhận vật này là có thể tách ra khỏi bản thể. Hơn nữa ma chủng còn có thể thay đổi bản chất cỏ cây của nàng ta, khiến cho nàng ta có thất tình lục dục. Làm như vậy, không chỉ có thể tránh cho nàng ta khỏi chết mà còn có thể thỏa tâm nguyện của người ...”

Mục Vũ nghe vậy, khàn giọng quát: “Câm miệng!”

Đáp lại hần, là tiếng cười ngông cuồng tới cùng cực.

Rất lâu sau, tiếng cười kia càng lúc càng nhỏ lại, dần dần không còn nghe thấy. Lòng Mục Vũ cũng như kiệt quệ, hoa lau chớp mắt biến mất. Hần quỳ rạp xuống đất, thở dốc không kìm được. Trước mắt, âm u tĩnh mịch, hoàn toàn về lại như ban đầu ...

~Tác giả: Mọi người!!! Mình lại quay lại rồi đây !!!

Đầu tiên, xin chúc sớm mọi người tiết nguyên tiêu vui vẻ !!!

Chương này, lệnh chủ đã thể hiện được đầy đủ năng lực của quân át chủ bài siêu cao cấp trong tập đoàn hồng nương. Điểm đích xác chương ngại lớn nhất trên con đường tình cảm của nam nữ chính! Mọi người mau vỗ tay nào !!!

[lệnh chủ: hahaha, không có bốn tọa là không thể nào thành đôi được!]

Không thể không đề cập đến, xuất hiện ngay trong phần đầu tiên của hệ liệt Cửu Nhạc, mầm non Dạ Diệt đã bị kỹ xảo hồng nương tuyệt vời của Lệnh chủ thuyết phục mà từ đây khổ tâm nghiên cứu, trở thành một

chủ lực mới cho tập đoàn hồng nương ...

[Dạ Diệt: ...]

[Na Chích: người đủ rồi đó ...]

ừm, trong việc sáng tác câu chuyện này, mình cũng cảm nhận được năng lực của mình còn chưa đủ. Nội dung truyện rõ ràng đã thiếu hụt đi đầu mối chính ... Mình rất muốn cảm ơn mọi người đã bao dung và tha thứ đồng thời cũng bày tỏ sự áy náy đối với những độc giả đã cảm thấy thất vọng về câu chuyện này ...

sau là, chương sau nhất định sẽ cố gắng viết thật ngọt ngào !!!

24. Chương 24: Chương 23

Lúc Mục Vũ trở lại doanh, trong lòng vẫn còn ngổn ngang. Toàn Cung thấy hắn trở về, lại trông thấy người hắn nhếch nhác nên vội tiến lên trước hỏi thăm. Mục Vũ không dám giấu diếm, nhất nhất báo lại chuyện ma chướng dày đặc và sự đông đúc của đám ma vật, cả việc gặp gỡ kẻ địch cũng tránh nặng tìm nhẹ nói ra. Toàn Cung nghe xong, thở dài một tiếng, không nói gì với hắn, chỉ dẫn hắn mau đi nghỉ ngơi. Mục Vũ đáp vâng, vào trong lều trưởng nhưng chỉ chờ đến ngồi đó. Hắn cố kìm nén bản thân không được nghĩ tới những lời lệnh chủ Cức Thiên đã nói, thế nhưng tâm tư hỗn loạn vẫn cứ lôi những đoạn nhỏ ra, nhiễu loạn tâm trí của hắn.

Được chừng một canh giờ, chợt nghe thấy có tiếng người huỳnh náo bên ngoài trưởng. Lúc Mục Vũ ra ngoài xem thì thấy Thanh Thương mang theo các đệ tử trở về. Chưa được bao lâu, Mạnh Giác và Lưu Chủy đi điều tra cũng đã quay lại. Mọi người vào trong trưởng của Toàn Cung bàn bạc, mãi vẫn chưa thấy ra. Mục Vũ ngẫm nghĩ một lát rồi cất bước vào. Vừa tới ngoài trưởng đã nghe thấy giọng nói tràn đầy bất đắc dĩ của Mạnh Giác, anh ta nói: “...Không thể phá vòng vây được, giờ cũng không có cách nào cầu viện, xem ra chỉ còn cách liều chiến.”

Anh ta vừa nói xong, Thanh Thương đã tiếp lời: “Nếu như dùng lửa Thận, có lẽ có thể mở ra được lỗ hồng.”

Nghe vậy, Toàn Cung liền thở dài bảo: “Lửa Thận thực sự có thể thiêu đốt ma chướng nhưng muốn phát động nó đã là không dễ, để duy trì thì khó càng thêm khó. Tiếc là chúng ta phòng bị sơ hở, bị ma vật bức bách tới cảnh này. Giờ có lấy lửa Thận phá vòng vây thì kỳ hạn ba ngày ở ngay trước mắt, chỉ e không kịp ...”

“Dù thế nào cũng phải thử một lần chứ. Sư tỷ, tỷ dẫn theo các đệ tử phá vòng vây, muội trấn thủ ở đây, cố gắng trì hoãn ma đầu kia.” Thanh Thương dứt lời, Mạnh Giác và Lưu Chủy đều cùng lên tiếng hòa theo.

“Không được.” Toàn Cung lạnh giọng phủ quyết, “Các đệ dẫn đệ tử phá vòng vây, tỷ ở lại.”

Thấy cuộc tranh luận sắp nổ ra, Mạnh Giác cười bảo: “Điều này có gì hay mà tranh luận đâu, chỉ bằng cứ như đệ đã đề cập, cứ liều chiến là xong. Nói đi nói lại, mục đích của chúng ta cũng đâu phải vì phá vòng vây mà là vì bảo vệ Khúc cô nương mà. Thêm một người, phần thắng cũng nhiều hơn. Cho dù không thể thắng thì kéo dài lâu hơn một chút cũng tốt mà.”

Sau một lát im lặng, Toàn Cung nói: “Không sai ... Ngăn cản ma đầu đoạt được một tủy quan trọng hơn. Làm như đệ nói, cố gắng kéo dài càng lâu càng tốt.” Toàn Cung nói đến đây, giọng nói chợt trầm xuống, “... đến lúc không thể kéo dài nữa, ta sẽ đốt núi.”

Mục Vũ không phản bác được, giọng hắn nhỏ lại: “Đệ hiểu rõ ... nhưng...”

“Nhưng sao?” Giọng nói Toàn Cung lạnh như băng, lạnh đến cùng cực lòng người, “Nói cho cùng cô ta cũng là người của Cức Thiên phủ, chúng ta thủ vệ ở đây đã là hết lòng quan tâm giúp đỡ. Lẽ nào đệ còn muốn từng này con người ở đây liều mạng vì cô ta sao?”

Mục Vũ nhất thời kinh sợ, tuy vậy nhưng vẫn im lặng ưu tư.

Toàn Cung cười lạnh một tiếng, nói tiếp: “Đúng vậy, cô ta là ân nhân cứu mạng của người, chúng ta chỉ là những kẻ không quan trọng. Lúc trước người vì báo ân mà giả vờ chết lừa gạt mọi người đã chứng tỏ trong

lòng người đã sớm không có sự môn rỗi. Sao không gia nhập vào ma giáo luôn với cô ta, cứ đoạn tuyệt sạch sẽ thì sẽ tốt hơn đây!”

Thanh Thương nghe thấy những lời này, vội mở miệng khuyên nhủ: “Sư tỷ, tội gì nói vậy.” Nàng ấy dứt lời quay lại khuyên Mục Vũ, “Khúc cô nương cũng có ân với tỷ, nếu như còn có cách khác, chúng ta cũng không muốn làm như thế ...”

Nếu như còn có cách khác?

Ma chủng?

Mục Vũ nghĩ tới vật này, sóng lòng chớp mắt lan ra. Ma đầu kia đã từng nói, nếu như Khúc Kiều tiếp nhận ma chủng thì có thể tách rời khỏi bản thể. Như thế, cho dù lửa Thận có thiêu đi một tủy cũng sẽ không tổn hại tới tính mạng nàng.

Đúng rồi, đây chính là “con đường sáng”...

Ý niệm này khiến cho chính Mục Vũ cũng giật mình kinh hãi.

Thân là đệ tử tiên tông, ý niệm này của hắn quá nguy hiểm, và cũng thật đáng buồn. Nhưng ngoại trừ cách này ra thì còn cách nào nữa đây?

Hắn nghĩ đến kinh ngạc, quên cả cử động.

Trông thấy Mục Vũ phản ứng như vậy, Thanh Thương lo lắng không thôi. Nàng gọi hắn vài tiếng cũng không thấy hắn đáp lời, ngược lại còn nhử mày nhìn về phía Toàn Cung. Toàn Cung nhìn thấy, nghiêng mặt đi, không nói năng gì. Trong doanh trướng, chỉ thoáng chốc đã bị sự yên lặng chiếm cứ sau đó là cảm giác căng thẳng đơ cứng.

Sự yên lặng bên tai cũng không thể bình ổn suy nghĩ của Mục Vũ. Có lẽ giờ hắn nên lên núi, khuyên Khúc Kiều tiếp nhận ma chủng, đưa nàng rời đi, càng xa càng tốt...

Đúng lúc này, một tia sáng chợt lóe lên trong mớ hỗn loạn khiến cho tất cả sốt ruột lo lắng của hắn đều dừng lại.

Nếu ma đầu kia đã để lại ma chủng cho Khúc Kiều, đương nhiên cũng sẽ cho nàng biết “công dụng” của nó. Để giữ tính mạng, ắt nàng nên sớm tiếp nhận ma chủng mới phải. Có lẽ nào cử chỉ trước đó của ma đầu kia, nhìn qua thì có vẻ khiêu khích nhưng thực ra đang ám hiệu cho hắn, muốn hắn đi “khuyên” Khúc Kiều ... điều này nói lên rằng, nàng không muốn?

Nàng không muốn. Thế mà hắn, suýt chút nữa đã thỏa mãn tâm nguyện cho ma đầu kia ...

Mục Vũ lập tức cảm thấy thoải mái hơn, hắn không khỏi bật cười. Tâm tư được thả lỏng, khí lực toàn thân cũng như bị rút hết đi. Cơ thể hắn nặng nề, quỳ gối ngã quỵ.

Thanh Thương đứng bên cạnh càng thêm lo sợ, đúng lúc định hỏi, Mục Vũ đã mở miệng trước, giọng nói nhẹ nhàng, cung kính, khiêm nhường:

“Chư vị sư huynh sư tỷ, đệ có một chuyện muốn nhờ ...”

Sau một thoáng im lặng, giọng nói hồ hững của Toàn Cung vang lên:

“Nói.”

...

...

Lần gặp lại Mục Vũ này, Khúc Kiều ngây dại cả người.

Đêm xuống, nàng đang chơi cầu mây với đám nữ, cũng không chú ý xem có ai lên núi. Đến lúc Mục Vũ xuất hiện trước mắt nàng, nàng còn đang cong chân, hai tay giơ cầu lên chuẩn bị ném. Vì vậy, mang theo sự kinh ngạc và nghi hoặc vô cùng, nàng cứng đờ trong tư thế này một lúc lâu.

Đến khi tỉnh táo lại, nàng liếc nhìn trang phục của Mục Vũ, trong lòng sinh ra cảm giác phiền muộn: quần áo, hộ giáp, hồ lô, đoản giáo ... thật là, trang bị đầy đủ hết thế này là muốn đánh nhau sao!

Khúc Kiều suy nghĩ một chút, bày tỏ vẻ vô tội, giải thích: “Ta không hề tiếp tục gây trở ngại sự tử của cậu lập đàn.”

Mục Vũ nghe vậy, gật đầu: “Ừ.”

“Ặc... vậy cậu, có chuyện gì?” Khúc Kiều hỏi.

Mục Vũ cân nhắc dùng từ, chậm rãi nói: “Cứu Thiên phủ thiết lập ma chương, bao vây nơi này.”

“Sao cơ?!” Khúc Kiều kinh hãi thốt, “Vậy... vậy các cậu có thể phá vòng vây không?”

Mục Vũ lắc đầu, “Không có cách nào phá vòng vây, cũng không có cách nào cầu viện.”

Sau khi nghe xong, khuôn mặt Khúc Kiều lộ ra vẻ buồn rầu rất rõ.

Mục Vũ nhìn phản ứng của nàng, nói tiếp: “Chỉ sợ bọn ta cũng không có cách nào ngăn cản lệnh chủ Cứu Thiên ... cho nên Toàn Cung sư tử quyết định, đến kỳ hạn ba ngày sẽ dùng lửa Thận để đốt núi.”

“À, là vậy sao ...” Khúc Kiều cũng không kinh ngạc. Nàng thở dài, gật nhẹ đầu, “Được, ta biết rồi. Cậu trở về nói với sư tử của cậu: Cứ đốt đi, ta hiểu mà.”

Mục Vũ nghe vậy, cười khê một tiếng, nói: “Ta đến không phải để truyền lời.”

Khúc Kiều có chút không hiểu rõ, “Vậy cậu đến làm gì?”

Mục Vũ cười, đáp: “Ta đến để bên cô.”

Mấy chữ này nói cực kỳ nhẹ nhàng, lại chất chứa biết bao dịu dàng. Chẳng biết tại sao, Khúc Kiều chợt nhớ tới cơn gió nhẹ đầu xuân, cũng nhẹ nhàng như vậy, cũng dịu dàng thế này. Trái tim tựa như đầu cành rung động trong cơn gió đó, mầm non cũng khê khàng trỗi lên ...

Cảm nhận vừa xa lạ mà vừa kỳ diệu này khiến cho nàng bỗng chốc sinh ra cảm giác sợ sệt. Nàng liếc nhìn hắn, do dự cất lời: “Nhưng mà ...”

Dường như Mục Vũ không nghe nàng nói, hắn đặt đoản giáo xuống, bắt đầu cởi bỏ nút cài của hộ giáp. Hành động này dường như đã từng xảy ra, Khúc Kiều không thể nói được gì, cứ ngơ ngác dõi theo hắn.

Sau khi xỏ tóc ra, hắn thở ra, chăm chú nhìn nàng, cười một tiếng rồi hỏi: “Đang chơi gì vậy?”

Lời muốn nói mời vừa rồi, đã bỏ lỡ thời cơ, lúc này lại thành ... không dám nữa. Thực ra nói hay không cũng chẳng khác gì, nếu hắn đã hạ quyết tâm, sao lại không nghĩ tới kết quả. Vì vậy, nàng cầm cầu mây lên, nghiêm túc nói cho hắn biết: “Ném cầu.”

Mục Vũ nghe xong, nén cười bước lên, giơ tay muốn cầm quả cầu. Khúc Kiều lại vội rút về sau, nói: “Cái này cậu không chơi được.”

“Vì sao chứ?” Mục Vũ không hiểu.

“Ặc...” Khúc Kiều rối rắm trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định nói thật, “Bên trong này có một viên ma chủng.”

Mục Vũ sững sờ sau đó liền bật cười, “Đối xử với ma chủng như thế, Lệnh chủ Cứu Thiên nhìn thấy, chẳng phải sẽ khó chịu lắm sao?”

Khúc Kiều cười ngượng ngùng, không tỏ thêm ý kiến gì nữa.

Mục Vũ nhìn nàng, lòng lại sinh ra đôi chút thấp thỏm. Hắn suy xét một lát rồi nghiêm túc hỏi: “Ta nghe lệnh chủ Cứu Thiên nói, viên ma chủng này có thể cứu cô, vì sao cô lại không cần?”

“Cậu đã gặp chủ thượng? Lúc nào vậy? Cô ấy không làm gì cậu chứ?!” Khúc Kiều kinh hãi, vội vã hỏi.

Hỏi một đằng trả lời một nẻo như vậy khiến cho Mục Vũ vô cùng bất đắc dĩ. Đột nhiên, hắn nhớ ra điều gì, lập tức buồn cười không nén nổi. Lời ma đầu kia nói, trông vào hiện tại, quả thực chữ nào chữ nấy như châu như ngọc.

Hắn nén cười, nói với nàng: “Đúng vậy, gặp phải trong lúc đi điều tra. Còn bị dạy dỗ một trận nên thân.”

Khúc Kiều vô cùng lo lắng. Tuy thấy hắn không có ngoại thương nhưng cũng không dám chắc ý trong lời của hắn, liền hỏi lại: “Dạy dỗ kiểu gì?”

“Là kiểu xuống tay cực kỳ nặng đó.” Mục Vũ đáp.

“Sao cơ?!” Khúc Kiều nhú chặt lông mày, “Sao ta lại không cảm ứng được? Không thể nào ...”

Lời này vừa thốt ra, Mục Vũ đã nắm tay nàng kéo lại, áp lên lồng ngực mình.

“Thử lại xem.” Hắn cười, nói như vậy.

Trong cơn kinh ngạc, Khúc Kiều cảm nhận rõ nhịp đập của kim nhụy, vô cùng bình thường. Nàng tỏ vẻ tức giận, ngược mắt lên án: “Cậu lừa ...”

Không đợi nàng nói cho hết lời, Mục Vũ đã duỗi tay ra ôm nàng vào lòng. Cơ thể Khúc Kiều cứng đờ, cũng không biết nên cử động như thế nào. Nhịp đập của kim nhụy và nhịp đập của tim hắn, một tiếng tiếp một tiếng, dường như rung động tới cả cơ thể nàng. Nàng lại nảy sinh cảm giác sợ sệt, lúc muốn tránh ra, hắn còn vui vẻ nói ở bên tai nàng: “Ta có hơi choáng.”

Khúc Kiều giật mình, hiểu ra ngay:

Lừa ai chứ!

~Tác giả: Chào mọi người, mình lại trở về

Đầu tiên, xin chúc mừng nam chính nhà ta cuối cùng đã nghĩ thông suốt

Sau, xin vỗ tay chúc mừng cho công tác xuất sắc của lệnh chủ đại nhân

Nam chính đã lĩnh hội hết sự dạy dỗ của lệnh chủ quả thật là điều đáng vui mừng mà!

[lệnh chủ: đồ ngốc, ý nghĩa sâu xa của bốn tọa là đẩy ngã! Không phải là làm nũng!]

[Mục Vũ: ...]

[Khúc Kiều: ...]

Dưới đây, mình xin phép thanh minh cho nam chính!!!

Nhóm độc giả chê bai nam chính nhà mình quá yếu!!!

Nhóm độc giả bày tỏ rằng nam chính truyện này không có năng lực như các nam chính truyện trước đây!

Các bạn!

Đã trách lầm cậu ấy rồi !!!

Nên biết, đối thủ của cậu ấy là lệnh chủ đấy!!!

ở trước mặt lệnh chủ, tất cả nam chính đều là gà con!!! [hình như có chỗ nào không đúng ...]

[lệnh chủ: hahaha]

Nói miệng lại bảo không có bằng chứng, mình sẽ lôi chứng cứ ra !!!

Mời xem:

1, (Cớ nào may mắn kết thành đôi) Lệnh chủ sau khi đoạt xá Nhiếp Song pk Nam chính Hoàn Trạch

Nhiếp Song cất tiếng cười to, tay nâng lên, ấn xuống đỉnh đầu Hoàn Trạch sau đó hung ác nhấn xuống. Khí lực kia mạnh mẽ đến mức có thể khiến cho Hoàn Trạch phải cúi đầu quỳ xuống.

“Nhìn thấy bốn tọa vậy mà không cúi đầu ...” Nhiếp Song nghiêng người xuống, nói khề bên tai hắn, “Sao, đã quên phép tắc rồi hử, Viêm Lang? Có muốn bốn tọa giúp ngươi nhớ lại không?” Nàng ta dứt lời, thẳng chân đá hắn văng ra.

Cú đá này, tuyệt không có nửa điểm e dè. Hoàn Trạch chịu đựng đòn đánh kia, cơ thể bay ra mấy trượng, va vào tường gạch. Đau đớn rõ ràng như thế khiến cho hắn có chút ngơ ngác. Không để hắn kịp đứng lên, chỉ nháy mắt Nhiếp Song đã tới trước người hắn, chân giẫm lên bả vai hắn.

“Ai cho phép ngươi đứng lên?” Nhiếp Song mang theo vẻ sung sướng tàn nhẫn, nũng nịu hỏi hắn.

[kết quả: giết trong nháy mắt]

2, (Cỡ nào may mắn kết thành đôi) Lệnh chủ sau khi đoạt xá Nhiếp Song pk Nam phụ Thiên Phong

“Ai da, sao bốn tọa lại quên được nhỉ. Phải hạ được ngươi trước thì mới có thể giết Thượng Dương mà ...” Trong nụ cười của Nhiếp Song hàm chứa vẻ khinh miệt, “Lam sao bây giờ mới được đây? Hay là bốn tọa cứ đánh gãy tay chân của ngươi đã nhé!”

Thiên Phong im lặng, đang định vung kiếm. Đột nhiên, lực ép vô hình không biết từ đâu tới, tựa như xiềng xích khóa chặt tứ chi hắn. Hắn chỉ cảm thấy khí huyết ngưng trệ, chân khí ứ đọng và cảm giác lực bất tòng tâm. Ngước mắt nhìn lên, khí đen quanh người Nhiếp Song đan cài như bông, khiến cho xung quanh biến thành màu xám nhạt.

“Bên trong ma chương, tiên cũng phải tàn. Ngươi có thể chịu được bao lâu?”

[kết quả: áp đảo toàn phần]

3, (Nguyệt lại vân sơ) Lệnh chủ pk nam chính Lâm Xuyên

Khi thấy thuật Thệ Thủy càng lúc càng mạnh, Lệnh chủ lại càng cười đến ngông cuồng: “Ngươi cho rằng Thệ Thủy có thể làm gì được ta sao? Đến pháp bảo Nguyên Thiên Giám của lão già Thượng Dương cũng không thể làm gì được ta huống hồ là hai tấm gương rách này?”

Ả nói tới đây, tung người nhảy lên. Lâm Xuyên còn không kịp thấy rõ thân hình của ả đã bị ả bóp chặt cổ họng. Lệnh chủ cười dữ tợn, tay bóp mạnh, trong nháy mắt đã nhấn hắn ngã xuống đất.

[kết quả: giết trong nháy mắt]

Tổng hợp lại thì trên thế gian này không có ai có thể đánh bại được lệnh chủ kể cả nhân vật chính/phụ...

Khụ khụ khụ

25. Chương 25: Chương 24

Khúc Kiều không khỏi xấu hổ nhưng càng nhiều hơn là bất đắc dĩ. Thật là hết cách với hắn mà ...

Nàng đang nghĩ như vậy, bỗng chợt ý thức được một việc: Dường như hắn đang biến trở về dáng vẻ hồi mới lên núi ... mà có lẽ, nói như thế cũng không thỏa đáng lắm. Hồi mới lên núi, mặc dù trông hắn có vẻ hòa nhã nhưng lúc nào cũng đề phòng. Sau này, hắn mới buông sự đề phòng xuống từng chút một nhưng sự khiêm tốn cung kính, nhã nhặn lúc đầu cũng biến mất tiêu theo, lại còn hay xấu tính trêu chọc nàng nữa. Về sau, khi các sư huynh sư tỷ của hắn tới, nàng mới hiểu được vẻ quật cường và cố chấp ẩn sâu trong hắn. Đến khi nàng muốn hắn rời đi hắn lại trở nên dịu ngoan dễ bảo. Rồi sau đó, nàng trông thấy sự kháng cự, sợ sệt của hắn, trông thấy hắn đau lòng phẫn nộ, trông thấy hắn chán nản suy sụp tinh thần ...Giờ, ấy vậy mà lại quay về thừa ban đầu. Tất cả tựa như một vòng luẩn quẩn, hắn xoay một vòng, nàng theo một vòng. Chỉ là không biết sau một vòng này, kết quả là tốt hay xấu ...

Khúc Kiều im lặng khiến cho Mục Vũ thoáng cảm thấy lo lắng, hắn buông tay ra, hỏi nàng: “Sao vậy?”

Khúc Kiều sực hồi tỉnh, ngước mắt nhìn hắn. Nàng do dự trong chốc lát, cười nói: “Không có gì, đột nhiên ta cũng thấy hơi choáng ...”

Mục Vũ cau mày, gơ tay nhẹ nhàng áp lên trán Khúc Kiều rồi nhìn về phía quả cầu mây trong tay nàng, hỏi: “Chẳng lẽ là bởi vì viên ma chủng này sao? Hay để ta lập đàn trấn áp nó, nhất định sẽ an toàn hơn.”

Thấy hấn căng thẳng như vậy, Khúc Kiều cuống quýt giải thích: “Không sao đâu, không phải là kiểu “choáng” đó đâu. Ta chỉ có thể nhận thức được vài ba phần cảm xúc của con người, ta là đang so với cái cảm thấy giống nhất.”

Sau khi nghe xong, Mục Vũ cup mắt xuống, cười khê: “Đúng vậy, ta lại quên mất ...”

Khúc Kiều trông thấy vẻ buồn bã trong đôi mắt hấn chợt nảy sinh ra cảm giác thấp thỏm, nàng chần chừ, lặp lại một lần nữa câu đã nói vừa mới cách đây không lâu: “Ừm, ta là cây.”

“Ta biết rõ mà.” Mục Vũ đáp lại, không tiếp tục đề tài này nữa mà trái lại ngoặt sang chuyện khác, “Ta có hơi đói, trong nhà vẫn còn lương khô chứ?” Hấn vừa dứt lời, không đợi Khúc Kiều trả lời đã tự động đi về phía căn nhà gỗ.

Khúc Kiều trông theo bóng lưng của hấn, không kìm được tiếng thở dài. Mới chỉ một thời gian ngắn thôi mà dường như tâm tình của hấn lại thay đổi rồi ... Nàng mang theo lòng cảm khái ngược mắt nhìn về phía cây dâu to lớn bên cạnh. Rốt cuộc thì lòng người cũng quá phức tạp, nàng làm sao có thể hiểu thấu đây? Không có cách nào, ai bảo nàng chỉ là cây thôi...

Đột nhiên, theo dòng suy nghĩ, dường như có thứ gì đó ập vào trong đầu. Như sấm sét tiết Kinh Trập, như ánh sáng lúc bình minh, chỉ trong nháy mắt đã xóa bỏ tất cả hoài nghi, làm cho nàng bỗng chốc tỉnh ngộ.

(tiết Kinh Trập: ngày 5,6 tháng ba)

Đúng vậy, là nàng tự nói bản thân mình là cây mới khiến cho hấn buồn bã tổn thương. Hơn nữa, không chỉ có vậy ...

Trong lòng Khúc Kiều chợt sinh ra cảm xúc không nói rõ nên lời, không biết làm sao, nhưng lại không dám nhìn hấn.

“Ặc ...” Khúc Kiều cúi thấp đầu, lời muốn nói cứ rối loạn lung tung lên, không thể tìm ra đầu mối, “Cậu ...”

Mục Vũ có chút không hiểu, nhưng vẫn chỉ lẳng lặng chờ nàng cất lời.

Khúc Kiều cố gắng bình tĩnh lại, cố can đảm ngược nhìn hấn. Hấn trước mặt, tà áo nửa mở, tóc dài xõa xuống. Để như thế chính là vì câu nói “công tử văn nhã” lung tung của nàng. Nàng càng biết rõ bản thân đã quá đáng biết bao, càng không khỏi đau lòng thêm. Nửa là bồi tội nửa là lấy lòng, nàng rụt rè cười bảo: “Ặc, thực ra cậu buộc tóc lên trông cũng khá tuần tú.”

Câu nói không đầu không đuôi này khiến cho Mục Vũ ngơ ngẩn. Hấn nhíu mày suy nghĩ một chút, vừa định nói lại quên trong miệng đang còn miếng lương khô cắn dở. Lương khô loáng cái rơi xuống khiến cho hấn luống cuống đỡ lấy. Hấn tiếp lương khô vào trong tay, thở phào, khôi phục dáng vẻ tươi cười, nói với Khúc Kiều: “Cô đến là để nói cho ta biết cái này?”

“Ừm.” Khúc Kiều thẹn thùng gật đầu.

“Không nói sớm.” Mục Vũ đặt lương khô xuống, sờ soạng người, “Dây buộc tóc ... a, sợ là đặt trong đồng hồ giáp kia rồi ...” Hấn dứt lời, cất bước đi tới hậu cửa.

Khúc Kiều thấy thế, không khỏi kinh sợ. Chỉ vì một câu nói mà hấn lại làm theo? Nàng hối hận không thôi, mắt thấy hấn đã đi tới gần, nàng bất chấp tất cả, duỗi tay ngăn hấn lại.

“Không cần đi!” Khúc Kiều sốt ruột ngắt lời.

Mục Vũ thoáng lo sợ nghi hoặc, cười hỏi: “Không phải là buộc lên trông sẽ tuần tú hơn sao?”

“Cậu ...” Khúc Kiều chỉ cảm thấy giọng nói của mình run run, nàng không biết vì sao mình lại thế, dường như sau khi nàng nghĩ tới những biến hóa của hấn thì rất nhiều những cảm xúc kỳ lạ không biết tên cứ thi nhau ập tới trong lúc nàng không kịp đề phòng. Nàng cố gắng một lúc lâu, cuối cùng cũng hết sức thành thật nói với hấn, “Cậu không cần làm theo, ta chỉ là ...”

“Nói đùa?” Mục Vũ tiếp lời, hỏi như vậy.

Lòng Khúc Kiều căng thẳng xen lẫn vài phần luống cuống. Nàng liếc nhìn Mục Vũ, việc làm được chỉ là im lặng.

Lúc này, Mục Vũ nhẹ nhàng đẩy nàng ra, bước ra ngoài cửa. Hắn tìm được đồng hồ giáp lúc trước vừa cởi ra, ngồi xổm xuống lật lật tìm kiếm, một lát sau thì tìm thấy một đoạn dây buộc tóc màu xanh.

Lúc Khúc Kiều ngơ ngác quay đầu lại nhìn, hắn đã buộc mái tóc dài lên. Hắn vuốt đuôi tóc, cất bước quay lại, cười nói: “Lần nào cô nói đùa, ta cũng coi là thật, đâu thiếu một lần này.”

Khúc Kiều cảm thấy hơi oan uổng, lại chẳng biết nên giải thích thế nào. Nàng cúi thấp đầu, giọng nói nhỏ như đang tự thì thào với mình: “Xin lỗi.”

Mục Vũ thấy nàng như vậy, thở dài một tiếng nói: “Không cần xin lỗi đâu. Lời cô từng nói, là thật lòng cũng được, là đùa giỡn cũng chẳng sao, rốt cuộc thì đều không có ác ý. Đều là do ta tự cho là thật, tự tìm phiền não.” Hắn nói đến đây, cười rạng rỡ, “Thực ra đúng là tưởng thật thiệt, cho tới bây giờ, thực ra cũng chẳng có gì. Huống hồ ta đã nghĩ kỹ, rốt cuộc thì lòng cô nghĩ thế nào ta không thể biết được. Cứ suy đoán và hoài nghi, cố gắng làm theo, chi bằng mặc kệ cô, ta cứ làm những gì ta muốn là được rồi.”

“Sao cơ?” Khúc Kiều không hiểu rõ ý tứ trong lời nói của hắn.

Mục Vũ cười, vui vẻ nói: “Thực ra ta cũng cảm thấy ta buộc tóc lên trông khá tuần tú.”

Lúc không tự chủ được cười rộ lên theo hắn, Khúc Kiều mãnh liệt ý thức được điều gì. Nụ cười của nàng cứng lại, chỉ còn lại vẻ khiếp sợ trên khuôn mặt.

Trông thấy vẻ mặt nàng biến hóa như vậy khiến cho Mục Vũ sợ hết hồn, hắn tiến lên trước vài bước, hỏi: “Sao vậy?”

“À, thì ra là như vậy ...” Khúc Kiều chợt thốt lên.

“Cái gì cơ?” Mục Vũ không hiểu.

Khúc Kiều nhìn hắn, nhoẻn miệng cười.

Thì ra làm theo mỗi tiếng nói cử chỉ của đối phương không phải chỉ có một mình hắn. Bởi vì sự xuất hiện của hắn mà nàng mới sinh ra đủ loại mâu thuẫn rối rắm. E sợ ở gần nhau nhưng lại không đành lòng ly biệt. Lòng đã yêu mến nhưng lại sợ không xứng đôi. Nàng cố chấp với thân phận cây cỏ của mình, ngốc nghếch u mê, lại chẳng may phát hiện rất nhiều cảm xúc của nàng, đều do hắn tác động ...

Đến đây, tất cả hỗn loạn thống khổ đều tan biến, tràn đầy trong lòng chỉ có dịu dàng.

“A Vũ.” Khúc Kiều gọi hắn, cười bảo, “Quãng đời còn lại của cậu, ta nhận.”

Mục Vũ nghi hoặc, đáp lại nàng bằng một nụ cười, hỏi, “Sao lời này nghe có chút quen tai thế nhỉ?”

“Ừm.” Khúc Kiều gật đầu, nắm lấy tay hắn, “Thế xác và hồn phách đều giao hết cho ta đi.”

Mục Vũ cả kinh, không dám chắc vào thứ mình vừa nghe thấy. Hơi lạnh trên tay nàng ấy vậy mà lại khiến cho lòng hắn như có lửa đốt thiêu thân, chỉ trong chớp mắt đã hun đỏ mặt hắn.

Khúc Kiều không còn sợ sệt chút nào nữa, nàng nghiêm túc chăm chú nhìn vào hắn, hỏi: “Không được sao?”

Ánh mắt nàng khiến người ta không thể lẩn tránh. Huống hồ, đâu có gì phải lẩn tránh?

Mục Vũ mỉm cười, khẽ đáp lại: “Vốn là dành cho nàng mà ...”

Khúc Kiều cười, nghiêng người, tựa đầu vào vai hắn. Nàng nhắm mắt lại, khẽ mỉm cười thổ lộ: “Làm sao bây giờ ... thật là muốn nở hoa mà ...”

“Hửm?”

Mục Vũ không hiểu, Khúc Kiều cũng không trả lời, chỉ nhoẻn cười.

Hai người đều không nói gì, chỉ có tiếng nhánh cây cành lá khẽ khàng rung động, vang lên tiếng xào xạc nho nhỏ ...

...

Dưới chân núi, Toàn Cung dẫn các đệ tử đi tuần tra, chợt nghe thấy tiếng cành lá đung đưa. Nàng ta quay đầu, ngay lập tức trông thấy cây cối khắp núi đều tỏa ra luồng ánh sáng lấp lánh, đong đưa trong gió, lung linh tỏa sáng. Đường như còn có mùi thơm ngọt của cỏ cây bay tới, thấm vào ruột gan.

Mọi người không khỏi kinh ngạc. Trong hàng ngũ đệ tử có người mở miệng hỏi: “Toàn Cung sư tỷ, đây ... chẳng lẽ Khúc cô nương lại muốn tới gây trở ngại tới việc lập đàn của chúng ta?”

Toàn Cung cẩn thận quan sát, không hề phát giác ra ma khí, cũng chẳng nhận thấy bất kỳ nguy hiểm nào. Nàng ta cau mày, bảo: “Ta nghĩ là thuật Sâm la vạn tượng của cô ta xảy ra chuyện ...” Nàng ta mang theo vài phần hăm hực, nói tiếp, “Hay là tẩu hỏa nhập ma.”

Lời này vừa nói ra, các đệ tử càng thêm lo lắng. Mạnh Giác đứng bên bật cười, nói: “Sư tỷ, vô duyên vô cớ nói mấy lời dọa người khác sợ thế này làm gì?”

Toàn Cung hừ lạnh một tiếng, cất bước rời đi. Mạnh Giác thật bất đắc dĩ, lắc đầu đuổi kịp bước chân sư tỷ.

Mọi người còn chưa đi được mấy bước, đã gặp phải luồng sức mạnh áp bách ập tới.

“Là ma khí! Mọi người cẩn thận!” Toàn Cung hắng giọng hô.

Dòng khí đen như tấm lưới, chỉ thoáng chốc đã bủa vây khiến cho lòng người sợ hãi.

Toàn Cung gọi binh khí ra, lạnh lùng nhìn người đi từ trong đám khí đen kia ra.

Dáng người lả lướt, khuôn mặt quyền rũ. Tuy có vẻ ngoài xinh đẹp nhưng lại tàn nhẫn lạnh lùng tựa băng tuyết. Như vậy mới đủ để yêu ma kính sợ. Có thể mới có thể hủy thiên diệt địa.

“Lệnh chủ Cức Thiên ...” Toàn Cung mở miệng, đè nén sự khiếp sợ trong lòng, nói, “Kỳ hạn ba ngày còn chưa tới, người đến hơi sớm thì phải.”

Lệnh chủ nghe nàng ta nói, ánh mắt lại rơi vào quang sáng chói lọi bao phủ ngọn núi.

Dưới tình hình như vậy, Toàn Cung vẫn không thể tìm ra được chút sơ hở nào của ả. Toàn Cung nắm chặt họa kích trong tay, lặng lẽ quay đầu liếc nhìn Mạnh Giác. Mạnh Giác hiểu ý, hơi chỉnh lại tư thế, có ý nghi binh, giúp Toàn Cung đánh úp bất ngờ.

Đúng lúc này, lệnh chủ mở miệng nói: “Đúng là bốn tọa đến hơi sớm ...”

Toàn Cung và Mạnh Giác nghe vậy, tạm hoãn thế công, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Tại sao lại vậy chứ?” Lệnh chủ thở dài, giọng nói nghe thật bất đắc dĩ, nhưng ẩn trong đó là oán độc, “Bốn tọa đã nói rất rõ rồi, vì sao lại không làm theo nhỉ???”

Lệnh chủ nói, mắt nhìn về phía nhóm Toàn Cung. Toàn Cung trông thấy ánh mắt hiểm độc của ả, chỉ cảm thấy không rét mà run.

“Thật sự là chọc tức người ta mà ...” Lệnh chủ nói, “Một kẻ biết rõ đại nạn sắp tới vẫn không chịu nhượng nờ bốn tọa. Một kẻ biết rõ người – yêu khác đường ấy thế mà vẫn cam nguyện sống chết cùng nhau. Các người xem, giờ hai kẻ đó vẫn có thể tâm ý tương thông, lưỡng tình tương duyệt ... Thế này làm sao có thể khiến cho người ta không tức giận được?” Lệnh chủ nói tới đây, đột nhiên nở nụ cười, “Nhưng mà dẫu sao thì thời gian một ngày quá ngắn ngủi, chỉ e bọn họ không thể nào cam tâm được. Dục do tình sinh, u mê đổi tính, có lẽ chỉ một lát sau thôi là bọn họ sẽ thay đổi suy nghĩ, nguyện ý tiếp nhận ý tốt của bốn tọa cũng chưa biết chừng đâu.”

“Câm miệng! Chớ có nói hươu nói vượn!” Toàn Cung không còn lòng dạ nghe thêm một chữ nào nữa, cứng rắn cầm họa kích phi thân lên.

Nhưng đòn tấn công mau lẹ như vậy lại bị ả nhẹ nhàng tránh thoát. Toàn Cung cắn răng, lúc đang chuẩn bị tiếp tục ra chiêu chợt cảm giác phía hông nhẹ bẫng. Hồ lô màu đỏ chẳng biết tự lúc nào đã ở trong tay lệnh chủ.

“Phải rồi, chính là điểm này khiến cho người ta bực bội lắm mà.” Ngữ điệu của lệnh chủ vô cùng thần nhiên, nói tiếp chuyện vừa rồi, “Không phải là nên sớm tiếp nhận sao? Dù sao thì cũng chỉ có ma chủng mới có thể thành toàn cho bọn họ thôi mà... Aiz, các người cũng thật là, vì sao cứ chậm rề rề, không mau giúp hẳn một tay hả?” Á nâng hồ lô lên, mở nắp, khẽ ngửi, cười nói, “Đúng rồi, có lẽ đứng trước sống chết, bọn họ có thể dễ dàng suy nghĩ kỹ càng hơn?”

Dứt lời, ả ném hồ lô đi, ra lệnh: “Sí liệt!”

(Sí liệt= rục cháy)

Tiếng nói vừa dứt, một thanh bảo kiếm lập tức hiện ra. Kiếm này dài chừng ba thước, đỏ ngầu như máu. Ngọn lửa bập bùng, tựa dây leo vòng quanh lưỡi kiếm, rục rở phát sáng. Chỉ nhìn qua thôi đã thấy đó là vật bất phàm rồi.

Bảo kiếm chém xuống, bỏ hồ lô thành hai nửa. Lửa Thận trong hồ lô chỉ trong chớp mắt đã quán lên thân kiếm, hòa làm một thể với ngọn lửa trên lưỡi kiếm.

Lệnh chủ mỉm cười, từ tốn niệm: “Tôi hỏa hoá kiếm. Thiên viêm phệ.”

(kiếm được tôi luyện (nhúng vào nước lạnh) sáng rục rở. Bầu trời bị cắn nuốt tới rục nóng. Lion: @@)

Trong nháy mắt, từ trên thân kiếm bắn ra vô số đốm lửa, tựa như mưa nhằm vào ngọn núi.

~Tác giả: Chào mọi người, mình lại về rồi đây!

Lần này lại để cho mọi người chờ lâu, thực sự vô cùng ngại ngùng ...

Thực sự thì, ngay cả chính mình cũng không biết làm thế nào có thể khiến cho nữ chính thấy rõ lòng mình ...

Trong lúc đó, có đọc mấy bộ manga shoujo, có lẽ là bị ảnh hưởng bởi nội dung truyện cho nên dẫn tới việc tình tiết bị phát triển thành ra thế này ..._(:”)_

Thực ra mình vẫn luôn kiên trì với suy nghĩ trong khi viết văn thì không được đọc tiểu thuyết, truyện tranh, phim truyền hình, bởi vì sẽ rất dễ bị ảnh hưởng ...

...

...

...

Khụ khụ, tóm lại, phong cách của chương này có lẽ có hơi kỳ quặc một tẹo, hy vọng mọi người rộng lượng bỏ qua

~Dưới này, xin tiết lộ cho mọi người suy nghĩ trong lòng của các sư huynh sư tỷ khi sư đệ Mục Vũ quyết định lên núi tự tử vì tình:

Toàn Cung: = =

Thanh Thương: TAT

Mạnh Giác: = =

Lưu Chủ: =_=_

Chính là vậy đó.

[Na Chích: đủ rồi nghe chưa!]

26. Chương 26: Chương 25

Mưa lửa đổ xuống, chỉ trong chớp mắt đã đốt hết ảo ảnh. Thuật Sâm la vạn tượng bị phá giải, hoa cỏ rừng cây bỗng chốc biến mất, chỉ còn lại cây dâu cổ thụ khổng lồ che trời. Mục Vũ phát giác ra điều khác thường, lập tức kéo Khúc Kiều lại, che chở nàng ở sau lưng mình, nhú mào nhìn cả bầu trời ngập trong lửa.

“Lửa Thận ... kỳ hạn ba ngày còn chưa tới, sao Toàn Cung sư tỷ có thể ...” Mục Vũ cực kỳ ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ, lẩm bẩm.

Khúc Kiều cũng nhìn về cơn mưa lửa, sắc mặt vẫn bình thản như trước. Nàng suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: “Đây không phải là lửa Thận của sư tỷ chàng đâu.”

Mục Vũ không biết vì sao nàng có thể khẳng định như thế, nhất thời cảm thấy nghi hoặc.

“Ta đã trông thấy lửa Thận của sư tỷ chàng.” Khúc Kiều giải thích, “Chủ thượng từng nói, chỉ có cảm xúc mãnh liệt mới có thể châm ngòi lửa này. Khi đó lửa Thận của sư tỷ chàng hóa thành ảo cảnh chiến tranh, là cực kỳ giận dữ. Nhưng nay lại là mưa lửa, ta cảm thấy không quá giống cô nương ấy. Dù sao thì cô ấy đã mắng ta dưới chân núi lâu như vậy, sao có thể dịu dàng như thế được?”

Sau khi nghe xong, Mục Vũ cau mày, giọng nói nhỏ hần đi: “Không phải Toàn Cung sư tỷ, vậy đó là ...”

Lời hần còn chưa dứt, một vài đốm lửa đầu tiên đã rơi xuống, đúng vào ngay bên cạnh cầu mây. Đám nấm vốn còn đang vây quanh cầu mây chơi trò chơi, thấy lửa đốt, tất cả đều hoảng sợ, lú lú tẩn ra xung quanh. Chỉ trong nháy mắt dây mây bao quanh đã bị đốt hết sạch, lộ ra ma chủng bên trong, yêu tà như lúc ban đầu. Ma khí trải rộng ra, mục rữa mọi thứ xung quanh nó.

Khúc Kiều nhìn thấy, vội cất bước tới, lòng nàng rối loạn chỉ muốn ngăn cản ma chủng kia tiếp tục hoành hành. Nhưng lần này, ma khí trở nên dày đặc khác thường, đã bao trong cầu mây nhưng vẫn có ma khí lọt ra.

Mục Vũ thấy thế, cũng tiến lên theo, khẩu quyết ra lệnh: “Khởi đàn! Trấn!” Theo lời hần, mặt đất thụt xuống khe rãnh, vẽ thành hình đạo đàn, dễ dàng trấn áp ma khí. Khúc Kiều lúng túng một lát rồi mới cuốn được ma chủng kia lại, bịt kín lại thành quả cầu mây.

Khúc Kiều nâng cầu mây lên, cười nói với Mục Vũ: “Đa tạ!”

Mục Vũ nhìn cầu mây trong tay nàng, vẻ mặt đương nghiêm trọng chợt thoát biến đổi. Hần dời ánh mắt đi, xoay người đối mặt với đồng hộ giáp lúc trước vừa cưỡi xuống kia. Mục Vũ không nói gì, chỉ vẫy tay, hồ lô ẩn trong đồng hộ giáp chợt bay lên, nằm gọn trong lòng bàn tay hần. Hần khê niệm lời chú rồi ném hồ lô lên. Chỉ thấy hồ lô ổn định giữa không trung, mưa lửa ngợp trời như bị một lực vô hình dẫn dụ, dần hợp lại làm một, thu vào bên trong. Làm xong việc này, Mục Vũ mỉm cười nói với Khúc Kiều: “Có thể chống đỡ trong một lát.”

Khúc Kiều nhìn bình hồ lô treo lơ lửng giữa trời, lại cúi đầu nhìn cầu mây trong tay mình, mở miệng nói: “Có phải sẽ ngắn lắm không?”

Dáng vẻ tươi cười của Mục Vũ hơi khựng lại, hai đầu mày nhuộm vẻ buồn bã. Hần cố che đậy vẻ áy náy, mỉm cười thú nhận: “Thuật Thận Diễm không phải sở trường của ta, chỉ là sẽ cố hết sức.”

Khúc Kiều vừa nghe liền biết ngay là hần hiểu lầm, vội lắc đầu giải thích: “Không phải đâu, ta không trách chàng ... chỉ là ta đột nhiên hiểu được vì sao chủ thượng lại để ma chủng lại, còn cho ta kỳ hạn ba ngày.” Nàng ngượng ngùng cười một tiếng, ngẩng đầu nhìn về phía hần than, “Đúng là đêm dài lắm mộng, phúc tạp quá!”

“Sao cơ?” Mục Vũ có hơi không hiểu.

Khúc Kiều cười, nói tiếp: “Chàng xem, ta vốn luôn thuận theo đại đạo thiên địa vạn vật, chẳng màng sinh tử. Nhưng trong một thoáng này, ta chợt cảm thấy, dường như thật ngắn ngủi ...” Nàng nói tới đây, thoáng dừng lại, hỏi Mục Vũ, “Nếu như ta tiếp nhận ma chủng, chàng sẽ thế nào?”

Lòng Mục Vũ căng thẳng tuy nhiên câu trả lời lại cực kỳ dịu dàng ảm áp: “Ta thế nào cũng được, nàng không cần bận khoăn.”

Khúc Kiều khi có khi không tung hứng cầu mây trong tay, cười hỏi rằng: “Không trừ ma vệ đạo sao?”

Mục Vũ nhìn vẻ mặt tươi cười của nàng, hần cũng không biết nàng đang nghĩ điều gì. Hần bất đắc dĩ cười một tiếng, khe khẽ than thở: “Quả nhiên...”

“Quả nhiên gì cơ?” Khúc Kiều hỏi.

“Quả nhiên vẫn không thể đoán được trong lòng nàng đang nghĩ gì. Xem ra vẫn phải làm theo suy nghĩ mà trước đó ta đã ngầm ký vậy: Ta sẽ làm những điều ta muốn, mặc kệ nàng.” Mục Vũ nói tới đây, giọng điệu biến đổi, thêm vài phần hài hước, “Thực ra biện pháp này rất tốt, hay là nàng cũng thử mặc kệ ta xem?”

Khúc Kiều mím môi cười nghe xong lời hắn nói, rồi cúi đầu nhìn cầu mây trong tay. Một lát sau, nàng ngước mắt lên, cười rạng rỡ bảo: “Được! Cứ quyết định như vậy!” Dứt lời, không đợi Mục Vũ kịp phản ứng, Khúc Kiều đã kéo tay hắn đi, “Chúng ta xuống núi!”

“Hả?” Mục Vũ thoáng kinh ngạc.

Khúc Kiều ngẩng đầu, nhìn về phía bình hồ lô đang thu mưa lửa, nói: “Lửa Thận này không phải do sư tỷ chàng đốt, cũng không phải của bất kỳ đệ tử Hỏa Thần nào khác. Đồng môn của chàng, tuyệt đối không làm trái với hứa hẹn. Vừa rồi ma chúng có những động thái khác lạ như vậy ắt có liên quan tới chủ thượng. Có lẽ lửa Thận này cũng là thủ đoạn của chủ thượng. Chúng ta xuống núi xem xem!”

Mục Vũ vẫn còn rất nhiều rối rắm trong lòng, trong phút chốc này có hơi ngơ ngác.

Khúc Kiều thấy hắn như vậy, cười bảo: “Ta biết chàng không muốn ta xuống núi. Bên trong này là những nhân tình ân oán, khúc mắc đúng sai, cong cong queo queo. Nhưng mà dù sao cũng vẫn phải tiến tới, việc nên làm rồi cuộc cũng phải làm thôi, huống hồ chàng còn bảo ta cứ mặc kệ chàng, cho nên ... aiz, nói tóm lại thì ta muốn xuống núi đi xem thử xem.”

Khi những lời này chấm dứt, Mục Vũ đã sớm không còn sức ngăn cản. Hắn than nhẹ một tiếng, khẽ nắm lấy tay nàng, cất tiếng: “Được.”

...

Lại nói tới chân núi, chúng đệ tử Hỏa Thần giáo tận mắt chứng kiến mưa lửa đốt núi, lúc muốn ra tay ngăn cản lại không đề phòng một luồng ma chướng mạnh khủng khiếp cuốn tới khiến cho mọi người đều không thể cử động.

Khí đen giăng như tơ, bóng dáng yêu ma lảng vảng, phải có tới hơn trăm con. Còn có một vật cao lớn, trông như tháp nhọn, ẩn trong lũ yêu ma. Toàn Cung tập trung nhìn vào, nhỏ giọng than: “Ma cốt ...” Lời này vừa dứt, mọi người đều không khỏi sợ hãi, nhưng không một ai có thể động đậy cả.

Lệnh chủ vẫn cực kỳ hào hứng, nói tiếp: “A, đúng rồi, hình như bốn tọa nói có hơi sai rồi. Không nên nói là Ngũ Âm Hỏa Thần, còn có một người không ở đây. Ha, bốn tọa vẫn còn có một ý tưởng nữa, để kể cho các người nghe một chút nhé.” Á mím môi cười, trong giọng nói lộ ra vẻ tàn nhẫn đáng sợ, “Sau khi Khúc Kiều tiếp nhận ma chủng, bốn tọa sẽ ma hóa cả kim nhụy bên trong cơ thể Mục Vũ. Từ đó, bốn tọa có thể dễ dàng sai khiến hắn. Ngày bốn tọa tấn công Hỏa Thần giáo, sẽ để cho hắn làm tiên phong ... Haha, sắc mặt của Kiền Luật chắc chắn sẽ còn đẹp hơn nữa.”

Toàn Cung bị lời này của ả chọc giận, cất lời phản bác: “Vọng tưởng! Sư đệ ta tuyệt đối sẽ không làm theo ý định của người!”

“Thật sao?” Lệnh chủ cười, nhìn lên mưa lửa ngập trời, “Khúc Kiều là ân nhân cứu mạng của hắn, còn có cả ước hẹn chung thân với hắn. Nếu như còn niệm tình đồng môn, các người vốn nên dốc toàn lực, ngăn cản bốn tọa, bảo vệ Khúc Kiều mới phải. Nhưng nay, các người lại dùng lửa Thận đốt núi. Các người nói xem, hắn sẽ nghĩ sao?”

“Người – ” Giờ Toàn Cung mới hiểu được hàm ý ẩn trong hành động vừa rồi của ả, nhất thời uất giận khó nén nổi.

Lệnh chủ thấy nàng ta phản ứng như vậy thì vui sướng bật cười ha hả.

Lúc này, giọng nói lạnh nhạt của Lưu Chủ vang lên, “Bọn ta vốn đã quyết định tới kỳ hạn ba ngày sẽ châm lửa đốt núi, chuyện này nó đã sớm biết. Giờ chỉ sớm hơn một ngày, cũng không có gì quá mức hệ trọng. Nếu vì chuyện này mà phản bội sư môn, dẫn thân vào ma đạo, chỉ có thể chứng minh nó ngu xuẩn mù quáng, không xứng làm đệ tử Hỏa Thần ta, càng không xứng được sư tôn yêu thương.”

Lời này vừa cất lên, sắc mặt lệnh chủ trầm xuống, ả lạnh lùng nhìn Lưu Chủ, “Hay cho câu ngu xuẩn mù quáng ... Đây là đang “máng khéo” bốn tọa chăng?”

Lưu Chủy cười khê đáp lại, nói với ả: “Nghe đồn lệnh chủ Cức Thiên cực kỳ am hiểu lòng người, nhưng lấy mảnh khoke như vậy mà định lay động tâm trí của đệ tử Hỏa Thần ta thì cũng khó tránh khỏi buồn cười. Không chỉ vậy, chưa biết chừng Khúc Kiều cô nương cũng sẽ không thỏa tâm nguyện cho ngài đâu.” Lưu Chủy nói tới đây, vẻ mặt lộ ra nét khinh miệt, “Tính toán kỹ lưỡng lòng người khác, vậy mà chẳng được như ý. Đến lúc đó vẻ mặt của ngài chắc cũng đẹp mắt lắm.”

Lưu Chủy vừa dứt lời liền cảm thấy một lực ép từ trên xuống, ép chặt cả ngũ tạng. Đau đớn mãnh liệt quét qua khiến cho anh ta phun ra một ngụm máu.

Lệnh chủ mỉm cười, nói: “Hay! Hay chọ mấy lời châm chọc khiêu khích của người! Đáng lẽ ra bổn tọa nên chặn miệng người lại trước mới phải!” Ả dứt lời, đang chuẩn bị hạ sát chiêu chợt nghe thấy tiếng gọi, vọng từ xa tới –

“Chủ thượng!”

Lệnh chủ nhận ra giọng nói này, tạm hoãn chiêu thức, chau mày nhìn theo tiếng vọng.

Người đến đương nhiên là Khúc Kiều. Nhìn thấy lệnh chủ nàng cười hân hoan, hành lễ, lại gọi một tiếng: “Chủ thượng.”

Lệnh chủ nhìn Khúc Kiều rồi liếc sang nhìn Mục Vũ cùng đi theo với nàng, mỉm cười, nói: “Tới đúng lúc lắm. Bổn tọa thấy nhóm đệ tử tiên tông này phóng hỏa đốt núi, đang định xử lý đây.” Lúc ả nói chuyện, ma chướng càng thêm dày đặc, mạnh mẽ áp chế tất cả đệ tử Hỏa Thần, không để cho ai bật lên một câu giải thích.

Mục Vũ thấy thế, đang định hành động, Khúc Kiều lại đi trước một bước, mỉm cười nói với lệnh chủ: “Chủ thượng, tại sao ở đây lại quần thành một vòng tròn vậy?”

Lệnh chủ nghe vậy, quần quần sợi tóc quanh tay, thản nhiên đáp lại: “Câu hỏi này thật thú vị. Bổn tọa cũng không rõ nữa.”

Khúc Kiều thở phào một hơi, hai tay hợp lại, nhắm mắt cúi đầu. Chỉ một loáng sau, một luồng lực mãnh mẽ lan tỏa từ dưới lên trên, làm cho đất rung núi chuyển.

Lệnh chủ thấy thế, sắc mặt biến đổi, kinh ngạc hô: “Người –”

Không để ả kịp nói xong, một tiếng vang thật lớn đã át đi giọng nói của ả. Mọi người đang muốn tìm hiểu tiếng động phát ra từ đâu chợt có cơn cuồng phong như nước thủy triều dâng, mang theo tuyết đọng trên núi xuống, mịt mờ che kín tầm mắt. Chỉ chớp lát sau, gió lặng tuyết rơi, chợt ngửi thấy mùi thơm ngọt lạnh tràn ngập khắp nơi. Đến khi mọi người có thể thấy được, tay Khúc Kiều đã mở ra, một khúc cây trắng tinh cực kỳ đẹp đang nằm trong lòng bàn tay nàng, tỏa ra một luồng ánh sáng rực rỡ.

Trong luồng sáng rực rỡ, Khúc Kiều cười cực kỳ dịu dàng. Nàng dâng khúc cây lên, nhìn về phía lệnh chủ, cung kính nói:

“Mộc tủy ở đây, xin chủ thượng vui lòng nhận cho.”

~Tác giả: chào mọi người!

Đúng!

Mình lại trở về!!!

Khụ khụ khụ, lâu lắm mới đăng chương thật là vô cùng xin lỗi, thật sự thì ... mặc dù nghĩ tới việc thực ra sau khi cho đám năm xuất hiện rồi dơng dài một hồi là có thể viết được kết thúc hoàn mỹ tốt đẹp nhưng không biết vì sao mà cho dù xử lý thế nào cũng đều có cảm giác nhân vật sụp đổ, nội dung câu chuyện thật kỳ quặc ...

Cho nên ấy mà, ngừng lâu như thế thật sự là bởi vì vướng mắc với truyện. Tuyệt đối không phải vì chơi game đâu. Thực không dám giấu diếm, bởi vì mình phát hiện ra chút trục trặc cho nên chỉ cần bật trò chơi lên là màn hình lại đen xì ... = =

[Na Chích: Ngụ ý, không đen xì là sẽ chơi ngay đó...]

[Hồ Ly: ...]

Khụ khụ, tóm lại có thể viết thêm được chương mới thế này là mình đã ổn rồi.

Như mọi người đã chứng kiến, chương này từ “phần diễn của đám nắm cũng rất nặng” đã biến thành “cõi lòng của lệnh chủ dường như sụp đổ” ... khụ khụ khụ, mình thực sự xin lỗi đám nắm ... mình sám hối ...

[Lệnh chủ: Mi cmn rửa sạch sẽ cái cổ cho bốn tọa!]

27. Chương 27: Chương 26

“Mộc Tử ở đây, xin chủ thượng vui lòng nhận cho.” Câu nói này, dịu dàng cung kính, vậy mà lại như sấm dội bên tai, chấn động lòng người. Mọi người đều kinh ngạc, lo sợ, nghi hoặc đến mức không một ai thốt nổi lời nào.

Lòng Mộc Vũ vừa sợ vừa đau, thậm chí muốn gọi nàng nhưng tiếng nói cứ tắc nghẹn trong cổ họng, làm thế nào cũng không phát ra được. Đây chính là cái gọi là “quyết định” của nàng, tự tước đi mộc tử, hai tay dâng lên ... Nghĩ tới những lời hắn đã nói vừa rồi, giờ như trở thành bụi gai quấn chặt lấy hắn, xoắn xuýt đau đớn.

Khúc Kiều không hề chú ý tới mọi người, sự chú ý của nàng chỉ đặt trên người lệnh chủ. Thấy lệnh chủ lần nữa không nhận mộc tử, nàng cười cất tiếng gọi: “Chủ thượng?”

Lệnh chủ nhìn Khúc Kiều, bật cười, nói: “Được, bốn tọa chưa bao giờ thấy qua kẻ nào như ngươi, coi như đã mở rộng được tầm mắt ...” Ả từ tốn liếc nhìn toàn thể con người xung quanh đây, tiếp tục cất lời, “Ngươi cho rằng dựa vào mộc tử này, bốn tọa sẽ bỏ qua cho bọn chúng?”

Khúc Kiều nhìn mộc tử trong tay, cười đáp: “Chủ thượng hiểu lầm rồi, ta tự hiến mộc tử, chỉ vì báo ân.”

Lệnh chủ nghe thấy câu này liền đáp: “Trả lại ân cứu mạng của bốn tọa rồi vạch rõ ranh giới với Cực Thiên phủ?”

Khúc Kiều ngượng ngùng cười một tiếng, gật đầu.

Lệnh chủ thấy nàng phản ứng như thế, lắc đầu than: “Khúc Kiều ơi Khúc Kiều, ngươi có từng nghĩ, bốn tọa cũng không vui gì mà thành toàn cho ước vọng làm người của ngươi?”

Khúc Kiều nghe vậy, chỉ đáp rằng: “Chủ thượng không cần thành toàn cho ta. Ta chỉ làm những chuyện cần làm, như thế đã là trọn vẹn rồi.”

Lệnh chủ lại nở nụ cười, lời nói cất ra bởi vì tiếng cười mà có phần run rẩy: “Hay cho từ “trọn vẹn”. Vậy bốn tọa sẽ để cho ngươi chứng kiến xem cái gì mới gọi là “trọn vẹn” của bốn tọa.”

Dứt lời, ả vụt lên trước, cầm lấy mộc tử trong tay Khúc Kiều. Mộc tử vừa vào trong tay ả lập tức có khí đen vờn quanh, chỉ trong chớp mắt đã tiêu diệt hết vàng sáng rực rỡ. Ả nắm một đầu mộc tử, khẽ vung một cái. Chỉ thấy khí đen như dao, chỉ trong nháy mắt đã vót mộc tử thành hình kiếm.

Trông thấy vụn gỗ rơi xuống như bông tuyết, Khúc Kiều chợt cảm thấy đau nhức khủng khiếp xâm lấn cơ thể tựa như dao vót rìu chặt, chỉ trong thoáng chốc nàng đã không thể đứng vững. Trông thấy nàng sắp ngã xuống, Mộc Vũ vội vã tiến lên, đỡ nàng vào lòng.

Lệnh chủ thấy vậy, cười khẽ, hỏi: “Giờ đã biết đau rồi sao? Có muốn đổi ý không?”

Khúc Kiều ngược mắt, nhìn ả, chỉ mỉm cười.

Lúc này vẻ vui sướng của lệnh chủ mới biến mất, trên mặt chỉ còn lại vẻ lạnh lùng tàn ác: “Đồ ngu.” Ả mắng một tiếng, kiếm gỗ trong tay đâm xuống mặt đất, trên thân kiếm gỗ mọc ra hàng ngàn nhánh cây. Nhánh cây trải rộng ra làm tan hết lớp tuyết. Chỉ trong nháy mắt, lá xanh đâm ra, nụ hoa kết thành, hoa nở nối tiếp. Cảnh đông vắng lặng thế lương chợt biến chuyển thành cảnh xuân tươi đẹp. Lệnh chủ đứng trong vụn hoa, gơ tay ra lệnh, “Tang lâm hóa vật. Sấm la loạn”. Lúc tiếng nói vang lên, vụn hoa lập tức khô héo. Dưới bùn đất, ngàn vạn vật sống, giãy dụa trỗi lên.

Chúng kiến những thứ chui từ dưới đất lên, trong hàng ngũ đệ tử Hỏa Thần chợt có người bật thốt tiếng kêu – đó là hàng trăm hàng ngàn cỗ thi thể, có ma vật dữ tợn, có thân người bị hủy. Có thứ đã mục thành xương, có thứ máu thịt vẫn còn. Nhất là những thi thể vẫn còn hình hài, khiến cho người ta trông thấy mà giật mình kinh hãi. Quần áo mặc trên người mặc dù đã tả tơi nhưng vẫn có thể nhận ra: áo quần màu đen, hộ giáp tinh luyện, chính là trang phục của Hỏa Thần giáo. Chỉ có khuôn mặt là cần một chút thời gian để nhận ra. Dây leo tựa như vật sống, quần tầng tầng lớp lớp lên tất cả các thi thể, sau đó mọc ra tứ chi, nặn thành xương thịt. Không cần biết đã chết bao lâu, tất cả thi thể đều sống lại tựa như ma vật.

“Khốn kiếp!” Toàn Cung không thể nào kiềm chế, cổ chịu đựng cơn đau do ma chướng áp chế, cấu kính chữi bối.

Lệnh chủ khinh miệt liếc qua, búng tay nhẹ một cái, lạnh nhạt lên tiếng: “Giết.”

Chỉ một lát sau, tiếng gào thét rung trời vang lên, kinh hoảng lòng mọi người. Trông thấy ma vật sắp xông tới, Mục Vũ gọi binh khí vào tay, chuẩn bị nghênh địch. Đúng vào lúc này, hần chợt thấy khuỷu tay nhẹ bẫng, người trong lòng dường như mất đi trọng lượng. Mục Vũ vội cúi đầu nhìn xem, lập tức trông thấy Khúc Kiều đã sớm hôn mê, không thể cảm nhận được hơi thở. Vào thời khắc mà hần đang lo lắng căng thẳng chợt cảm thấy có vật gì đó leo lên đầu gối mình. Hần giật mình, thứ kia đã vũng vàng đứng trên đầu gối hần, là một cây nấm nho nhỏ. Cây nấm ngược đầu lên nháy mắt, bàn tay nhỏ bé khua khua với hần. Mục Vũ nhất thời hoảng hốt, cũng không biết nên làm sao cho thỏa. Đợi tới lúc hần chuẩn bị đáp lại thì những tia sáng ban mai đã phá vỡ đêm đen, gió sớm thoảng qua thổi cơ thể nhỏ bé kia hóa thành bụi bay đi, tan biến không còn hình bóng.

Bình mình ló rạng ...

Chẳng biết tại sao, trong lòng Mục Vũ lại cực kỳ bình lặng. Tất cả kinh hãi lo lắng đến phát đau đều như bụi kia bay đi mất. Hần không tự chủ buông lỏng tay cầm đoản giáo, ôm chặt Khúc Kiều thêm một chút, hai mắt nhắm lại.

Kết quả thế này đã sớm nằm trong dự liệu, cần gì chống cự ... có lẽ, đây đã là trọn vẹn...

Nhưng mà, sau một thoáng giây dựa vút bỏ tất cả, cái “trọn vẹn” hần chờ đợi lại rề rà không đến. Sau một chốc, tiếng gào thét xung quanh như bị vùi chôn trong vắng lặng, chợt nghe thấy tiếng lệnh chủ tức giận quát mắng: “Đồ không biết sống chết, lại dám cản trở bổn tọa!”

Lòng tràn đầy hoài nghi thôi thúc Mục Vũ mở mắt ra. Lọt vào trong tầm mắt là một khung cảnh trắng như tuyết. Chỉ trong một lát ngắn ngủi, rừng núi lại như bị tuyết bao phủ, trùm lên những ma vật kia đều là bông trắng. Mục Vũ đương nhiên cũng không hiểu vì sao, sau khi nhìn kỹ, lưng hần chợt lạnh lẽo, sinh lòng sợ hãi.

Những bông trắng kia ấy vậy mà lại là vật sống! Chúng chui từ dưới đất lên, phủ lên vạn vật. Như tơ như nhung, lan tràn thành cụm. Vật này dính vào người liền chẳng tơ trời thành kén, dù cho ma vật có hung hãn cũng không thể làm gì.

Lệnh chủ đã sớm giận không kiềm nổi, lúc đang chuẩn bị xuất chiêu, tơ trắng dày đặc theo gió bay tới, đánh thẳng về phía ả. ả không biết rõ vật này, chỉ lùi lại một bước, giơ tay vẫy gió, phủ đi tơ trắng. Tơ trắng nhẹ nhàng bay xuống, rồi không có động tĩnh gì nữa. Lệnh chủ nhíu chặt mày, gọi bảo kiếm “Sĩ liệt” không ngừng đánh trả, mở miệng ra lệnh: “Thiên viêm ...”

Ả còn chưa kịp đọc xong lời chú, cả ngọn núi đột nhiên chấn động, trong nháy mắt, vô số tơ trắng tuôn ra từ dưới đất, như nước thủy triều dâng, trào lên cắn nuốt.

Vừa thấy vật kia, lệnh chủ bật ra tiếng cười lạnh, quay đầu liếc nhìn Khúc Kiều vẫn đang hôn mê không tỉnh, lại lạnh lùng nhìn Mục Vũ: “Thì ra còn nuôi vật này ... trái lại cũng có mấy phần thú vị đó.”

Mục Vũ ngược mắt nhìn sang, thứ bị móng vuốt dây leo móc ra là một cây nấm trắng nõn nho nhỏ. Có lẽ bởi vì phải phơi mình dưới ánh mặt trời, cây nấm dần dần teo lại, mục nát, từ từ nhập về với đất.

“Nấm ...” Mục Vũ lẩm bẩm gọi một tiếng, trong lòng là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Trên gương mặt lệnh chủ xuất hiện vẻ khoái trá, ả nâng kiếm chĩa vào án đường Mục Vũ, hỏi: “Còn viện binh nào nữa? Kêu ra đây cho bổn tọa thấy nào.”

Mục Vũ nhú mày, giơ tay đẩy mũi kiếm đi, ra lệnh: “Xung!”

Đoàn giáo nghe theo theo lệnh, đâm thẳng vào lệnh chủ. Khoảng cách như vậy, uy thế nhường đó, vậy mà lệnh chủ chẳng thèm lảng tránh. Mũi nhọn cách mặt ả một tấc liền dừng lại, tựa như bị một sức mạnh vô hình ngăn cản. Lệnh chủ mỉm cười, nói: “Sao? Lúc này lại muốn phản kháng rồi ư? Người thật sự cho rằng mình có thể là đối thủ của bổn tọa?” ả nói, giơ kiếm gỗ trong tay lên, “Mộc tủy này, gắn kết với tính mạng nàng ta, là nguồn gốc pháp lực của nàng ta, người biết nó có ý nghĩa như thế nào phải không?” Nói tới đây, khóe môi ả khê cong lên, mang theo vài phần giễu cợt, là lượt gọi, “Kim nhụy.”

Hai chữ này vừa cất lên, Mục Vũ chỉ cảm thấy cơ thể cứng đờ, không thể nào cử động. Nơi lồng ngực, ánh vàng rực rỡ mơ hồ lộ ra dưới da thịt kéo theo cơn đau không thể hiểu rõ. Hắn thét lên một tiếng đau đớn, cắn răng nuốt xuống tiếng rên, hết sức nhẫn nại.

Lệnh chủ bật cười, lên tiếng: “Hiểu rồi chứ?” ả cúi người, nâng cằm Mục Vũ lên, “Haha, bổn tọa sẽ ma hóa Kim Nhụy của người. Từ nay về sau người đều phải nghe bổn tọa ...”

Mục Vũ trợn mắt trừng ả, không muốn nhiều thêm một lời nào.

Lệnh chủ càng thêm khoái trá, lúc đang định tiếp tục thì phải đột ngột dừng lại. Dáng vẻ tươi cười của ả hơi khựng lại, đứng dậy quay đầu, mắng: “Đáng chết!”

Cơn đau nơi lồng ngực Mục Vũ nhất thời dừng lại, hắn cũng nhìn theo tầm mắt của lệnh chủ thì trông thấy ma cốt tháp được yêu ma vây quanh đều bị lớp lớp tơ trắng quấn lấy, sớm đã không còn dáng vẻ vốn có. Lúc này, trong nhóm đệ tử Hỏa Thần, có người hô lên: “Ma chương bị phá rồi!”

Theo một câu này, chúng đệ tử ào ào đứng dậy, gọi binh khí ra, hỗn chiến với đám yêu ma. Tiếng nói trong trẻo của Toàn Cung vang lên rõ ràng trong đó, “Sĩ diễm ảo thị!”

Trong nháy mắt, ngọn lửa sáng rực, hóa thành cảnh chiến tranh bi tráng. Lệnh chủ bị lửa Thận cuốn lấy, nhất thời không cách nào thoát thân. Lợi dụng khe hở này, Toàn Cung phi thân tới, kéo Mục Vũ dậy, trách mắng: “Còn ngăn ngại cái gì! Mau đưa Khúc cô nương đi!”

“Sư tỷ ...” Mục Vũ nhìn Toàn Cung, hắn không biết vì sao mình lại nảy sinh lòng do dự này.

Toàn Cung thấy hắn như thế, thì đẩy mạnh hắn, lạnh lùng quát: “Đi!”

Một tiếng này khiến cho lòng Mục Vũ căng thẳng. Hắc lắc đầu nói: “Để đệ cản ở phía sau ...”

Lời hắn còn chưa dứt, Toàn Cung đã lạnh lùng ngắt lời: “Đã rời khỏi sư môn, há còn tư cách cản ở phía sau?” Trong lúc nói chuyện, nàng ta trông thấy lệnh chủ dần thoát khỏi lửa Thận, lập tức gọi binh khí ra, tấn công ngay, không để ý tới Mục Vũ nữa.

Mục Vũ đang định cứu trợ thì bị kéo lại. Hắn quay đầu lại liền trông thấy vẻ mặt nghiêm trang của Thanh Thương, nàng yên lặng nhìn hắn. Thanh Thương cũng không nói thêm điều gì, chỉ cúi đầu nói một tiếng: “Đi.”

Đã thế này, Mục Vũ không thể nào cự tuyệt, để mặc Thanh Thương kéo hắn rời đi.

Ở phía trước, một nhóm đệ tử Hỏa Thần đang chém giết với yêu ma. Trông thấy Thanh Thương kéo Mục Vũ tới, mọi người quay thành một con đường để cho hai người họ xuyên qua.

Rời khỏi cuộc chiến, nắng sớm chiếu tỏ, rọi sáng đoạn đường bằng phẳng, Mục Vũ lại không có lòng dạ nào nhìn về con đường phía trước, mong muốn trong lòng, chỉ có quay đầu lại.

Sau lưng, lửa Thận bốc lên ngợp trời, sinh ra ảo giác. Trong đó có tơ trắng như nhung, mênh mông như tuyết, dần dần xóa nhòa tầm mắt hắn ...

~Tác giả: khụ khụ

~Chào mọi người, mình lại trở về! Gào

Xem xong chương này, nhất định mọi người đã phát hiện, thực ra đám nấm là những nhân vật phụ rất quan trọng đó! Ủ!

Mà tuyệt chiêu của đám nấm, như mọi người đã chứng kiến, đó chính là—nấm mốc!

[Na Chích: Cái quỷ gì vậy! Bắn thủ quá!!!]

Khụ khụ, được rồi, để mình giải thích nhé!

Đã tới giờ phổ cập kiến thức khoa học!!! Xin mời baidu bà bà! [đừng hỏi mình vì sao lại là baidu bà bà, bởi vì google bị cấm rồi...]

Gào!!!

Nấm:

Quả thể:

Hệ sợi:

Nấm mốc:

(chi tiết xin liên hệ google bà bà vì ở Việt Nam google không bị cấm. Hì hì, thực ra là mình làm biếng đó, có đọc qua cho hiểu còn cắt ghép cho phù hợp với đoạn của tác giả thì mình lười làm quá, các bạn tra trên mạng nhé. =)))

Giải thích đến đây, đáp án đã được miêu tả cực kỳ sinh động!

Không sai đâu, đám nấm chính là nấm ký sinh dưới phần lá rụng của Khúc Kiều, bởi vì hấp thụ phần pháp lực còn sót lại trong lá mà tiến hóa trở thành yêu tinh. Có đủ năng lực và tập tính của loài nấm. Bình thường như Khúc Kiều thấy chỉ là phần “Quả thể”, phần thân thực sự chính là hệ sợi có thể phân giải rất nhiều động thực vật. Chậc chậc

[Na Chích: Nói nửa ngày còn không phải là “nấm mốc” sao!]

[Lệnh chủ: Bỏ tọa thể mà lại thua vì một chiêu ngu xuẩn tới cỡ này sao!!!]

[Hồ Ly:...]

Khụ khụ, cho dù thế nào, chân tướng chính là như vậy

~Dưới đây, xì poi chương sau!!!

Thật sự cho rằng tiên tông dễ ức hiếp lắm sao?! – Vĩnh Thánh Thiên tông.

~Lion:

Phần giải thích của tác giả có thể được gói gọn trong một đoạn này: (nguồn bachkhoatrithuc) cái mà chúng ta thường gọi là nấm mới chỉ là một phần nhìn thấy được của cây nấm mà thôi, đó là một dạng tựa như quả của cây, thường có cấu tạo bao gồm một cái chân và một cái mũ. Phần chủ yếu của cây nấm nằm ở dưới lòng đất hoặc trong thân gỗ, nơi cây nấm đó mọc lên, đó là một hệ thống những sợi gọi là sợi nấm.

Chương này đám nấm đã bộc lộ skill bí mật của mình, chính là mốc, làm thối rữa các vật bị nó bám lên. Còn một điều nữa, nếu các bạn để ý ở đoạn cuối sẽ nhận ra ngay. Nếu không, đến chương 27 sẽ rõ. :v

Làm xong chương này mình thấy cạn lời quá, cả về lời văn miêu tả trong chương này và mợ Hồ Ly. 1 là không biết chuyển ngữ thế nào, 1 là hết nói nổi về bả rồi.

À, còn một chuyện nữa, từ chương sau sẽ có một vài bác cameo bên “Gió xuân vô tình” xuất hiện. Nếu các bạn đã đọc truyện đó thì sẽ dễ hiểu hơn, còn không thì cũng chẳng sao.

28. Chương 28: Chương 27

Đây có lẽ là lần thứ hai Khúc Kiều nằm mơ. Trong mơ, khung cảnh rừng núi cực kỳ u ám, những tia sáng vốn luôn tràn ngập không hiểu vì sao lại biến mất, ngay cả hương thơm ngọt lành và bầu không khí ấm áp

cũng chẳng thấy đâu. Vào lúc nàng còn đang ngỡ ngác, chợt thấy một đốm sáng lóe lên, một cây rồi một cây nắm chui ra từ dưới đám lá rụng, vui vẻ vây quanh nàng. Nàng cảm thấy an tâm hơn hẳn, ngồi xổm xuống, giơ tay định nâng một cây nắm lên. Nhưng cây nắm lại nhẹ nhàng nhảy ra, chúng nó nhìn nàng mở lòng bàn tay ra, chỉ lắc đầu, sau đó vung bàn tay nhỏ bé như muốn dẫn đường cho nàng. Nàng gật đầu, mỉm cười đứng dậy, đi theo chúng nó. Con đường phía trước khúc khuỷu, đốm sáng cũng uốn lượn theo, lại không biết dẫn tới nơi nào ...

Trong hoảng hốt, nàng dần dần hồi tỉnh lại, lập tức nghe thấy tiếng nói ầm ập của Mục Vũ, hắn gọi nàng: “Khúc Kiều?”

Khúc Kiều mở mắt ra liền thấy mình đang nằm trong lòng Mục Vũ. Tư thế này, dường như đã từng trải qua: Đầu nàng ngả vào vai hắn, người được ôm trọn trong khuỷu tay hắn. Hắn gập đầu gối lên, vừa đủ để đỡ lấy hông nàng ... Bình yên thoải mái, giống y như trong trí nhớ của nàng vậy.

Thấy nàng tỉnh lại, Mục Vũ mỉm cười, nói với nàng: “Cuối cùng nàng cũng tỉnh.” Hắn nói, bưng một bát sứ lên, đưa tới bên môi nàng, “Uống nước đi.”

Giọng hắn có hơi khàn khiến cho Khúc Kiều thoáng lo lắng. Mặc dù nàng muốn hỏi nhưng lại không tiện từ chối bát nước đã kề sát bên môi. Nàng chỉ đành tạm nuốt lời muốn nói, uống trước một ngụm. Nước trong, hơi lạnh, cực kỳ ngọt, chỉ mới một ngụm đã thấm vào toàn thân, xoa dịu tất cả đau đớn. Nàng thoáng kinh ngạc, cười hỏi: “Đây là gì vậy? Uống ngon thật.”

“Là vân chi cam lộ thêm cả nước suối tiên.” Mục Vũ cười, đáp lại nàng.

“À, khó trách.” Khúc Kiều cười, nói, “Uống rất rất ngon, chàng ném một ngụm này.” Nàng nói tới đây, giơ tay nhẹ nhàng đẩy chén lên cao.

Mục Vũ biết ý tốt của nàng, mỉm cười gật đầu. Hắn bưng bát sứ lên, nhưng chỉ khẽ nhấp môi, làm như vẻ đã uống rồi, khen: “Đúng là rất ngon ... nào, uống nốt chỗ còn lại đi.”

Khúc Kiều cũng không nhiều lời nữa, nàng uống hết theo lời hắn nói. Nàng cảm thấy khỏe hơn rất nhiều nên muốn thử đứng dậy xem. Nhưng nàng mới chỉ hơi cử động một chút đã cảm thấy tứ chi mềm nhũn, một chút sức lực cũng không có.

Mục Vũ thấy nàng như vậy, khuyên nhủ: “Căn cơ của nàng đã bị hủy, đừng nên cố sức quá.”

“Đúng vậy ...” Khúc Kiều ngượng ngùng cười hỏi, “Phải rồi, chủ thượng, cô ấy ... sau đó thế nào?”

Mục Vũ nghe nàng hỏi nên kể tóm lược mọi chuyện cho nàng nghe. Khúc Kiều nghe xong, chợt nhớ tới giấc mơ vừa rồi, lòng tràn đầy thương cảm, lộ ra mấy phần âu sầu. Mục Vũ trông thấy, dù muốn an ủi nhưng lại không biết nên nói gì cho phải, sau khi trải qua quá nhiều chuyện, hắn cũng cảm thấy rầu rĩ, trong phút chốc đó cũng trầm mặc theo. Khúc Kiều phát giác bầu không khí quá yên lặng nên vội mỉm cười, khuyên nhủ: “Cho dù như thế nào, cứ thoát hiểm an toàn là tốt rồi.”

Mục Vũ nghe thế thì mỉm cười đáp lại nàng: “Ừ.”

Khúc Kiều trông mặt hắn tiêu tụy, đúng lúc định hỏi thăm thì một đệ tử Hỏa Thần giáo đi nhanh tới, cất lời thưa: “Sư huynh, chúng ta nên đi thôi.”

Mục Vũ đáp ừ, ôm Khúc Kiều đứng dậy rồi đi cùng với người đệ tử kia nhập vào cùng mọi người.

Cách đó không xa, Thanh Thương đang chỉ huy mọi người thu dọn đồ đạc. Thấy Mục Vũ và Khúc Kiều đi tới, Thanh Thương giơ tay ra hiệu dừng lại rồi tiến lên chào, ân cần hỏi thăm: “Khúc cô nương tỉnh rồi.”

Khúc Kiều nhoen cười, gật đầu với nàng ấy: “Ừm.”

Thanh Thương khẽ nhếch khóe môi, sự vui vẻ trong đó rất nhạt. Nàng ấy không nhiều lời nữa, nói với Mục Vũ: “Chuẩn bị lên đường thôi.” Không đợi Mục Vũ đáp lời, nàng đã xoay người đi về hướng mọi người, căn dặn chuyện lên đường.

Đã gần tới hoàng hôn, không khí càng lạnh thêm, dường như còn có vài bông tuyết lất phất. Mọi người lẳng lặng lên đường, đi rất nhanh không hề nói một lời. Khúc Kiều cảm thấy bầu không khí cực kỳ nặng nề quẩn lầy, đè ép khiến cho người ta không thở nổi. Nàng ngược mắt nhìn về phía Mục Vũ, trông thấy hắn

đang khê chau mày, dường như trong lòng đang đầy tâm sự. Nhưng sau khi phát hiện ra ánh mắt của nàng, hấn lại cúi đầu, nhếch môi lên, mỉm cười như thường. Dáng vẻ tươi cười này càng khiến cho Khúc Kiều bất an. Nàng đang nghĩ xem nên hỏi như thế nào, bỗng phát hiện ra một việc: đệ tử Hỏa Thần, dường như ít đi rất nhiều...

Khúc Kiều cố gắng quay đầu, nhìn khắp xung quanh một vòng. Rồi sau đó, nỗi bất an lập tức trở thành cơn ớn lạnh rùng mình, thấm vào sâu trong cơ thể nàng. Nàng nghĩ rất lâu, mới cúi đầu xuống hỏi Mục Vũ: “A Vũ ... Sao không thấy Toàn Cung cô nương, cả hai vị sư huynh của chàng nữa?”

Mục Vũ nghe nàng hỏi vậy, cũng chỉ cười đáp lại, không trả lời.

Tiếng cười này, không hiểu sao lại đem tới cảm giác đau lòng. Khúc Kiều không khỏi sợ sệt, không dám cũng không muốn hỏi thêm câu nào nữa.

Sau một lúc lâu, Thanh Thương đi đằng trước dừng bước lại, lùi tới bên cạnh Mục Vũ, nhỏ giọng bảo: “Sắp tới Lục Hư Thánh Sơn, đệ dẫn theo vài đệ tử, đưa Khúc cô nương đi trước.”

Mục Vũ gật đầu, đang lúc chuẩn bị rời đi, chợt nghe thấy tiếng vũ khí sắc bén xuyên qua không trung sượt tới gần. Chúng đệ tử cũng nhận ra nên đều nâng cao đề phòng. Một cây rìu dài phóng vút tới, như mũi tên bắn về phía mọi người. Nàng ấy nhíu mi lại, nhìn lưỡi rìu có dính vết máu rồi nói với Mục Vũ: “Đi mau.”

“Còn muốn đi đâu?” Giọng nói của lệnh chủ vẫn kiên cường như trước, giành việc lên tiếng trước.

Tất cả mọi người đều không dám động, đều ở trong tư thế chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón địch. Trong sương chiều, lệnh chủ mỉm cười, thông thả bước tới. Sau lưng ả, vô số bóng ma lảng vảng, không thể khinh nhờn.

“Đuổi theo rồi đuổi theo, bốn tọa đã ngán lắm rồi.” Lệnh chủ nói rồi giơ tay khê vung lên. Trong những bóng ma trùng điệp sau lưng ả, có hai người bị ném ra, lần lượt rơi xuống chân ả.

Tuy cách một khoảng nhưng mọi người đều trông thấy rõ ràng. Hai người kia, chính là Mạnh Giác và Lưu Chủy ...

Trên mặt lệnh chủ tràn đầy vẻ khoái trá, ả cười chế giễu: “Ngũ Âm Hỏa Thần cũng có chút bản lĩnh đấy, chỉ là động tác của hai tên này chậm hơn nhiều so với con ả kia. Vì không để bốn tọa bắt làm tù binh, ả không tiếc lấy lửa Thận tự thiêu. Aizz, tiếc quá, vốn bốn tọa còn muốn luyện thi thể ả thành ma vật, làm quà tặng cho Kiền Luật, giờ thì đến bụi cũng không còn dư lại ...”

Lời này vừa nói ra, các đệ tử Hỏa Thần đều buồn giận đan xen, dường như đều không kìm nén được nữa mà muốn ra tay ngay lập tức.

“Được rồi, được rồi, bốn tọa cũng mệt mỏi ...” Giọng điệu lệnh chủ mang vẻ lười nhác, “Giờ cho các người một cơ hội. Trả lại người cho bốn tọa, bốn tọa cũng sẽ trả lại người của các người, thế nào?” Khi đang nói chuyện, lệnh chủ đá đá người bên dưới, ả mang theo vẻ khinh miệt, vui vẻ bổ sung thêm một câu, “còn sống nhé.”

Suy nghĩ trong đầu Khúc Kiều đã sớm rối rắm vô cùng. “Người của bốn tọa” trong miệng lệnh chủ nói chắc chắn là chỉ nàng, nhưng nàng đã dâng lên Mộc tủy rồi mà, về lý mà nói thì đã kết thúc rồi, sao lệnh chủ vẫn phải cố chấp như vậy, còn bắt chấp mà đưa ra loại điều kiện này ... Đúng vậy, loại điều kiện như thế này, làm sao từ chối đây? Nàng không tự chủ nhìn về phía Mục Vũ, trông thấy vẻ mặt hần hần rất bình tĩnh, hoàn toàn không có nửa chút dao động nào.

Lúc này, Thanh Thương tiến lên trước, mở miệng trách mắng: “Bớt nói nhảm đi! Hỏa Thần giáo ta tuyệt không sợ chết đâu! Giờ người muốn giết cứ giết, nhưng bảo chúng ta nhượng bộ thì đừng có mơ!”

Lệnh chủ nhướng mày, hỏi mỉa: “Ồ?”

Thanh Thương thào hồ lô bên hông ra, hắng giọng ra lệnh: “Sí diễm ảo thị!”

Chỉ một thoáng sau, hoa rụng ngập trời, đẹp không sao tả xiết.

“Xem xem động tác của ta nhanh hay chậm nhé.” Thanh Thương dứt lời, gọi binh khí ra tay, theo cánh hoa rụng mà phi thân lên.

Mọi người thấy thế, đều vùng lên trợ chiến. Không một chút do dự, không một chút khiếp sợ.

Nàng nghĩ tới đây, chợt thấy thoải mái hơn. Sau đó, cả đạo lý vì sao lệnh chủ cứ cố chấp không buông, nàng cũng ngộ ra ...

Nàng bắt đầu dĩ nộ nộ cười, chậm rãi giơ tay lên, hướng về chỗ mọi người đang ác chiến, khẽ gọi: “Kim nhụy.”

Ngay vào lúc nàng gọi ra tiếng này, cơ thể lệnh chủ cứng đờ lại, không thể nào động đậy. Thanh Thương vốn đang khổ chiến, thấy khe hở như vậy nên không hề do dự, chém mạnh xuống. Nhất chém này, không hề nghiêng lệch, bổ thẳng một đường từ bả vai cho đến hông lệnh chủ. Thấy tình hình như vậy, đám ma vật lập tức gào lên khiến cho người ta kinh sợ.

Thanh Thương đánh trúng một đòn này, cảm thấy cực kỳ vui mừng. Chợt nghe thấy lệnh chủ bật cười, còn âm trầm đáng sợ hơn so với lúc trước.

“Cuối cùng cũng phát hiện ra sao ...” Lệnh chủ nói, giơ tay đẩy cây thương đang mắc trong máu thịt mình ra. Thanh Thương định chém thêm nhất nữa, không ngờ sức của lệnh chủ quá lớn khiến cho nàng không thể cử động. Sau khi thương của nàng bị đẩy ra, miệng vết thương của lệnh chủ đâm chồi dây leo, chỉ trong chớp mắt đã nổi liền kinh mạch, hàn gắn da thịt. Lòng Thanh Thương biết không ổn, đang định lấy lửa Thận ra đốt, thân hình lệnh chủ chợt nhoáng một cái, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng đâu.

Trong lúc mọi người còn kinh hãi, liền thấy lệnh chủ phi thân ra xa, hạ xuống trước người Mục Vũ.

Mục Vũ lùi xuống một bước, gọi đoàn giáo ra tay, nhíu mày nhìn đối phương.

Lệnh chủ không để ý tới hắn, liếc nhìn Khúc Kiều nằm trong lòng hắn, hỏi: “Người thực muốn đối địch với bản tọa?”

Khúc Kiều ngượng ngùng cất lời, giọng nói tuy nhỏ yếu nhưng cực kỳ kiên định: “Chủ thượng, trong cơ thể của ngài có năm viên Kim nhụy của ta, ta vẫn còn có thể thao túng. Cho nên, xin ngài giờ cao đánh khẽ có được không?”

“Người đã mất đi một tủy, dù có chút bản lĩnh nhưng còn có thể chịu đựng được bao lâu?” Lệnh chủ cười một tiếng, nói tiếp, “Người cũng biết, bản tọa vẫn luôn thương yêu người, chỉ cần người nhận sai, trở về bên cạnh bản tọa, bản tọa có thể bỏ qua chuyện cũ ...”

Khúc Kiều lắc đầu, “Chủ thượng không phải là thương ta. Chẳng qua là ta còn sống trên đời thì còn có khả năng kiềm chế chủ thượng, rồi cuộc chủ thượng cũng không thể yên tâm. Hoặc là thu phục, hoặc là diệt trừ, đây mới là ý định của chủ thượng phải không?”

Lệnh chủ thở dài, nói: “Khúc Kiều, chuyện này không thể trách bản tọa.” Ầ ừt lời, xoay cổ tay, một khúc cây trắng nõn đã nằm trong lòng bàn tay.

Khúc Kiều không nói gì, chỉ nhỏ giọng gọi: “Kim Nhụy.”

Tiếng nói vừa vang lên, cơ thể lệnh chủ lại cứng đờ, cho dù có pháp lực thông thiên cũng không thể làm thế nào.

Lệnh chủ cười ngông cuồng, quát: “Được! Bản tọa sẽ đấu với người! Xem người có thể chống đỡ được bao lâu!”

Tình thế biến chuyển như vậy, lọt vào trong mắt tất cả đệ tử Hỏa Thần và đám ma vật, một lòng giết địch, bảo vệ chủ thượng, tất cả trộn vào nhau. Chiến cuộc lại nổ ra, chém chém giết giết, lửa Thận bùng cháy ngợp trời, đẩy lui bóng đêm.

Đối với Mục Vũ mà nói, chưa có một khắc nào có thể dằn vò hắn như hiện tại. Hắn biết, cho dù là đồng môn của mình hay là Khúc Kiều cũng khó có khả năng sống qua trận này. Việc hắn có thể làm, chỉ có một ...

Hắn đã quyết, cúi đầu nói với Khúc Kiều: “Xin lỗi.”

Khúc Kiều không biết vì sao hắn lại xin lỗi, lúc nàng định hỏi chợt nghe thấy hắn ra lệnh: “Xung!”

Đoản giáo rời tay, đâm thẳng vào lồng ngực lệnh chủ. Cơ thể lệnh chủ nghiêng ngả nhưng không hề đổ xuống. Ả ngược mắt nhìn về phía Mục Vũ, cười lạnh chết giặc: “Đồ không biết sống chết! Ngươi cho rằng ngươi có thể giết được bản tọa?!”

Theo tiếng mắng đó, đoản giáo bị đẩy ra từng chút một. Chỉ thấy ánh sáng vàng tỏa ra từ trong ngực ả, chính là năng lực của Kim nhụy.

Mục Vũ cũng đoán được vậy nên lại tiếp tục mệnh lệnh: “Thận điểm!”

Ngọn lửa bùng lên, quần lấy hai chân lệnh chủ mà leo lên, cháy rùng rục.

Lệnh chủ giận đến tột độ, lạnh lùng gào thét.

Tiếng thét này, cao mà bén nhọn, đinh tai nhức óc. Mục Vũ không nhịn được lùi về sau mấy bước, cố gắng trụ vững cơ thể.

Trong lửa đỏ, dáng vẻ lệnh chủ cực kỳ dữ tợn. Chỉ thấy khí đen dày đặc tuôn ra từ trong người ả, dần dần chôn vùi ngọn lửa, sinh ra vô số ma chướng. Trong nháy mắt, khí đen tràn ngập, ma chướng bao vây.

“Lũ các ngươi chỉ là đám kiến hôi! Chẳng xứng để bản tọa động thủ?! Chỉ là mấy viên Kim nhụy, có thể làm gì được bản tọa?! Khúc Kiều ơi, rốt cuộc thì ngươi cũng không phải là Tang Lâm, ngươi không có bản lĩnh này!” Lệnh chủ quát lên, cực kỳ ngông cuồng.

Khúc Kiều nghe lời này, chợt cảm thấy mất hết sức lực, có cả cơn lạnh thấy xương, dường như muốn nuốt chửng ý thức của nàng. Nàng biết, nếu như lúc này nàng ngất đi thì tính mạng tất cả mọi người trong đây đều khó giữ nổi. Nàng cắn môi, cố gắng duy trì tỉnh táo.

Ma khí tràn ngập, che khuất bầu trời. Trong lúc các luồng sức mạnh giao tranh, âm thanh ồn ào, giữa thời khắc hỗn loạn này chợt có cơn gió mát nổi lên, xua luồng chính khí trong trẻo tới.

Lúc mọi người ngẩng đầu lên, thấy giữa bầu trời cao có một con bạch long đang bay ở đó, tựa như trắng sáng. Tiếp sau là tiếng quát mắng vang lên, cực kỳ tức giận:

“Hay cho đám ma vật chán sống! Ngay trước cửa Vĩnh Thánh Thiên Tông ta cũng là nơi cho các ngươi giương oai sao?!”

~Tác giả:

Khụ khụ khụ

~Chào mọi người

~Kể từ sau đợt mốc meo, cuối cùng mình cũng đăng được chương mới ... hí hí hí hí

Chợt phát hiện thể mà lại không để chương môn “cạn chén” (cạn chén = Kiền Bôi, đọc trọ từ tên của chương môn Lạc “Kiền Hoài”) được lộ mặt, mình thiệt là có tội

Mình bảo đảm, chương sau lời thoại của chương môn “cạn chén” sẽ vượt quá ba câu!!!

[Lạc Kiền Hoài: có gọi đúng tên ta không thì bảo!!!]

[Hồ Ly: ...]

[Na Chích: ...]

À, chắc chắn vì mình không đăng chương thường xuyên nên nhất định mọi người đã quên nội dung trước đó rồi ~ như vậy, Kim Nhụy bên trong cơ thể lệnh chủ rốt cuộc đến từ đâu, mình xin ôn lại cho mọi người!!!

(chương 14)

Cô gái cười một tiếng, đáp: “Cũng không biết là cách đây bao lâu, cơ thể ban đầu bản tọa sử dụng đã không thể chịu nổi nữa, nhưng lại không thể tìm được cơ thể hợp ý. Lần lửa lâu ngày, lúc bản tọa cũng cảm thấy chán ghét, chợt gặp người này ...” Lúc cô ta nói chuyện, giơ tay vuốt ve gò má mình, “Mặc dù chẳng có chút đạo hạnh nào, dáng vẻ trông cũng chẳng đáng yêu nhưng điều quan trọng là nàng ta có một loại năng lực

kỳ lạ _” cô ta dừng một chút, nhấn mạnh từng chữ, “Cho dù có bị thương tới nhường nào cũng đều có thể hồi phục cực nhanh như cũ. Rất thích hợp để đoạt xá.”

(đoạt xá = cướp lấy cơ thể)

“Đoạt xá?” Khúc Kiều nghe thấy từ này, không khỏi hoảng sợ.

“Đúng vậy, đoạt xá ...” Cô gái nhìn chăm chú, mỉm cười một tiếng, trong đó tràn ngập vui vẻ, “Sau khi đoạt xá, bốn tọa liền biết “năng lực” kia từ đâu mà tới.” Cô ta nói tiếp, “Trong cơ thể của nàng ta có một viên tinh nguyên của cỏ cây, hợp nhất với máu thịt trong cơ thể, giúp nàng ta sinh tồn. Vì vậy, cơ thể này mới có sức chịu đựng mạnh mẽ tới vậy, dùng rất bền. Bốn tọa thầm nghĩ, viên tinh nguyên huyền diệu như vậy, nếu có thể có nhiều thêm mấy viên chẳng phải sẽ tốt lắm sao? Vì vậy, bốn tọa liền lưu tâm tìm kiếm, không ngờ, còn có thật. Nhưng những viên tinh nguyên kia đều đã bị người khác dùng, khiến cho bốn tọa phải mất một chút thời gian mới tìm được tới đây ...”

Đây chính là Thành cũng Tiêu Hà, bại cũng Tiêu Hà

[Na Chích: bản tính ...]

Khụ khụ khụ, xem xong chương này, nhất định mọi người sẽ phát hiện ra, ở chương bà con cô bác cậu mợ trước đó, tác giả là mình đây có hứa sẽ cho phân đoạn ngọt ngào, vậy mà lại lỡ lời ...

A ...

Mình đảm bảo chương sau sẽ ngọt hơn, thật đó!!!

Vì vậy, xì poi chương sau:

29. Chương 29: Chương 28

“Hay cho đám ma vật chán sống! Ngay trước cửa Vĩnh Thánh Thiên Tông ta cũng là nơi cho các người giương oai sao?!” Theo sau giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng kia, một bóng người nhanh nhẹn hạ xuống. Lúc mọi người có thể nhìn rõ liền trông thấy một chàng thanh niên trẻ tuổi, mặc bộ đồ màu trắng, không nhiễm một hạt bụi trần. Vẻ mặt nghiêm nghị, lạnh nhạt như sương.

Lệnh chủ thấy người đó, cười âm trầm, lên tiếng: “Lạc Kiền Hoài ... haha, cuối cùng cũng có người có thể hầu bốn tọa vui đùa thực sự rồi!”

Chàng trai áo trắng nghe vậy, hừ khê đầy khinh miệt, mắng: “Người đứng là đồ mặt dày không biết xấu hổ, còn dám gọi thẳng tên họ của ta cơ đấy?!” Trong lúc anh ta nói chuyện, đồng thời giơ tay lên, rất nhiều điểm sáng chói lọi bắt đầu hội tụ lại, chỉ trong chớp mắt đã hóa thành một chuỗi vòng ngọc, cuốn thành ba vòng quanh cổ tay. Anh ta giơ tay lên, ra lệnh: “Thiên châu lạc!” Sau mệnh lệnh, chuỗi vòng kéo căng ra rồi đứt rời, hạt ngọc bay lượn vòng, tựa như mưa mà đánh về phía đám yêu ma.

Trong ánh sáng hoa lệ của những viên ngọc, tiếng yêu ma kêu rên nổi lên tứ phía nhưng lệnh chủ vẫn cười ngông cuồng như cũ. Theo sau tiếng cười của ả, ma chương càng thêm dày đặc, phàm là đệ tử tiên tông thì đều cảm thấy nội tức đình trệ, dần dần không thể động đậy. Chàng trai áo trắng nhú mày, lúc đang chuẩn bị ra chiêu chợt nghe thấy tiếng phượng hót véo von, xuyên thấu khói mù. Khi tiếng ngân vẫn còn vang vọng, phượng hoàng lông trắng muốt bay xuống, tựa như tuyết ào ào rơi xuống.

“Hoàng diễm.”

(~ lửa phượng hoàng)

Theo sau lời lệnh, Bạch Vũ lập tức hóa thành ngọn lửa, thiêu đốt khói mù. Sau khi ma khí bị ngọn lửa đẩy lui, mọi người liền trông thấy một nhóm người đứng cách đó không xa, trang phục thuần trắng, không chút tỳ vết. Người thanh niên vừa niệm chú từ tốn tiến lên, bẩm: “Chương môn, ma vật rất khó đối phó, chó nên hành động theo cảm tính.”

Chàng trai áo trắng nghe vậy, nhú mày lại, mắng: “Dài dòng. Còn không mau trợ chiến?”

Lời này vừa dứt, mọi người đều thở ra.

Lệnh chủ thấy vậy, tiếp tục cười nói: “Được, cứ lên hết đi, hôm nay bốn tọa sẽ diệt cả Vĩnh Thánh Thiên tông!” Á nói, cất bước lên đỉnh nghênh chiến, nhưng cơ thể lại cứng đờ vững vàng kiềm chế ả, không để ả tiến thêm một bước nào. Á nhớ ra điều gì, quay đầu lại lạnh lùng quát: “Khúc Kiều ...”

Khúc Kiều đã sớm mệt mỏi không chịu nổi, nghe thấy lệnh chủ gọi mình, nàng lộ vẻ âu sầu, cất tiếng nói: “Chủ thượng ... giờ cao đánh khê ...”

Nghe thấy câu nói này, lệnh chủ càng phần nộ hơn khiến cho ma khí xao động. Trông thấy tình thế cực kỳ căng thẳng, Dạ Diệt hiện thân, can ngăn lệnh chủ: “Chủ thượng, hiện tại vẫn chưa phải lúc nên chiến.”

“Câm miệng!” Lệnh chủ gầm lên, chẳng màng để tâm.

Dạ Diệt nhìn các đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông đứng cách đó không xa đang chuẩn bị tấn công mà không khỏi lo lắng. Trong lúc nhất thời, gã cũng bất chấp cả tôn ti, cất bước tiến lên trước, ôm lấy lệnh chủ, lập tức gia lệnh: “Băng Nghiêu! Thổ Khôi!”

(thổ khôi = con rối đất)

Chỉ một thoáng sau, cát bay đá chạy, bụi đất mịt mù trời. Vô số tượng đất hiện ra trong cát bụi, đánh về phía mọi người. Sau một chốc hỗn loạn đó, đám người của Cực Thiên Phủ đã biến mất không còn tăm hơi.

“Hừ ...” Chàng trai áo trắng chau mày, cực kỳ không vui. Nhưng dường như anh ta cũng không có ý định truy kích mà thông thả bước trở về. Anh ta lạnh nhạt liếc nhìn các đệ tử Hỏa Thần rồi hắng giọng ra lệnh với đệ tử của mình, “Còn không mau đưa mấy đứa nửa sống nửa chết này lên núi.”

Các đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông nghe thấy vậy, sau khi thở dài một hơi liền rít hành động.

Trông thấy vậy, Khúc Kiều nhoẻn nụ cười tươi, lúc này mới thả lỏng được. Tinh thần lơ lửng, ý thức cũng mơ hồ theo. Không biết từ lúc nào nàng đã chìm vào hôn mê.

...

Khi Khúc Kiều tỉnh lại, trời đã sáng bạch. Ánh nắng rực rỡ khiến cho mắt nàng hoa lên, nàng mở to mắt. Sau khi đã thích ứng hơn một chút, lập tức trông thấy mình đang nằm trong một dòng nước trong veo. Kinh ngạc sợ hãi, thoáng qua rồi biến mất. Bởi vì nàng nhận ra, mình vẫn đang nằm trong lòng người đó như cũ ...

Niềm vui sướng cứ thế lan tràn. Nàng mỉm cười, ngẩng đầu lên, gọi: “A Vũ.”

Mục Vũ trông thấy, vội giơ tay kéo nàng lại vào lòng. Hắn thở phào, cất lời: “Đây là Lục Hư thánh sơn của Vĩnh Thánh Thiên tông, nơi này là đỉnh Tuyết Khuyết, linh khí cực thịnh. Suối nước mát này có khả năng thúc đẩy cỏ cây sinh trưởng.”

“À, là nước suối tiên.” Khúc Kiều hiểu ngay.

“Ừ.” Mục Vũ gật đầu, cười bảo, “Nước suối này rất có ích với nàng. Trong cơ thể của ta còn có Kim Nhụy của nàng, có lẽ cũng có ích với ta. Cho nên ta mới ngâm nước cùng nàng.”

Nghe hắn nói thế, Khúc Kiều không khỏi bật cười, “Sao nghe cứ như là chăm cảnh hoa bị cắt vậy?”

Một câu này khiến cho lòng Mục Vũ trùng xuống. Rốt cuộc hắn cũng không để lộ tâm trạng ra mặt, chỉ cười đối đãi tài, hỏi: “Có lạnh không?”

“A ...” Khúc Kiều đang định trả lời thì phát giác ra điều gì, kinh ngạc không nói nên lời.

Lạnh? ... Đúng vậy, giờ vẫn là mùa đông, hướng hồ còn ngâm mình trong suối, nàng phải cảm thấy lạnh mới phải nhưng dường như từ khi tỉnh lại, nàng chưa từng có cảm giác nóng lạnh. Nghĩ đến mới thấy, mới vừa rồi ... nước suối chảy êm dịu, không hề chảy xiết, vậy vì sao nàng lại có thể dễ dàng trôi theo dòng nước tới vậy?

Đúng rồi, thật đúng là “cảnh hoa bị cắt” rồi ...

Mục Vũ thấy nàng vậy, không khỏi lo lắng, hỏi: “Sao vậy?”

Khúc Kiều sực tỉnh, ngửa mặt lên, thốt: “Lạnhhh!” Chữ này nàng hơi kéo dài một chút, nghe cực kỳ đáng thương. Không để Mục Vũ kịp nhăn mày, nàng đã cười nói tiếp: “Chàng biết đó, ta sợ nhất là lạnh, hay là chàng cho ta chút dương khí đi.”

Mục Vũ bật cười, hân ôn nàng chặt hơn một chút, ghẹo: “Muốn thì tự nàng tới lấy đi.”

Khúc Kiều cười vui vẻ, rúc vào lòng hân cọ cọ. Sau một thoáng im lặng, nàng chần chừ cất lời: “Hai vị sư huynh của chàng không sao chứ?”

“Ừ. Đã không còn đáng ngại.” Mục Vũ đáp.

“Vậy là tốt rồi.” Khúc Kiều dứt lời, lại im lặng một lúc. Nàng chần chừ rất lâu, rốt cuộc vẫn hỏi, “Toàn Cung cô nương, cô ấy ...”

Vừa mới hỏi, đã dẫn tới bầu không khí trầm lặng. Rất nhanh sau đó, Mục Vũ đã đáp lại, giọng nói vẫn dịu dàng như trước: “Tiên tông và ma giáo đã đánh nhau nhiều năm liền, các đệ tử Hỏa Thần đã sớm không màng tới việc sống chết rồi. Có thể tử vì đạo, chính là vinh dự của chúng ta. Chắc hẳn ở dưới suối vàng, sư tỷ cũng sẽ mỉm cười.”

Mỉm cười?

Khúc Kiều hơi chóng người lên, chăm chú nhìn hân.

Mục Vũ không biết ý định của nàng là gì, chỉ cười khê đáp lại.

Tiếng cười này khiến cho Khúc Kiều hiểu được rất nhiều điều. Còn nhớ cách đây không lâu, Mục Vũ trùng phải thuật Mặc phệ, nguy hiểm tới tính mạng. Nàng tự nhận chuyện này là do mình nên không ngừng tự trách. Khi đó, Toàn Cung lại nói –

“Chúng ta đánh trận với ma giáo đã nhiều năm, thủ đoạn hèn hạ và lòng dạ hiểm ác kia đã sớm lãnh giáo rồi. Trên dưới Hỏa Thần giáo ta đều quyết chí cứu giúp dân chúng, trừ ma vệ đạo, đã sớm không còn nghĩ tới chuyện sống chết. Hôm nay sư đệ ta bị ma vật tổn thương, cũng có một phần là do thiếu cảnh giác, nhưng không thể vì vết thương nặng tới không trị được mà giận chó đánh mèo trách tội người khác.”

Giống y như đức ... Dù có đau khổ bị thương thì cũng che nó đi bằng vẻ nghiêm túc hoặc nụ cười mỉm. Lẫm liệt biết nhường nào, dịu dàng biết nhường nào ...

Mục Vũ thấy nàng nhìn mình đầy kinh ngạc, không khỏi thấp thỏm, hân cụp mắt xuống, nói: “Ặc ... đúng rồi, chuyện khi trước ta còn nợ nàng một lời xin lỗi. Ta biết rõ nàng không muốn tổn thương lệnh chủ, nhưng ta không thể không ra tay ...”

Lời hân còn chưa dứt, Khúc Kiều đã ngồi dậy, dang tay ôm hân vào lòng.

Mục Vũ hơi hoảng hốt, không biết vì sao nàng lại vậy, đang định nói gì đó chợt nghe nàng than một tiếng, cực kỳ ai oán. Hân khẩn trương, hỏi lại nàng: “Sao vậy?”

“Lạnh... nhưng mà không biết lấy dương khí làm sao nữa ...” Khúc Kiều tỏ vẻ bất đắc dĩ, đáp lại như thế.

Mục Vũ nghe vậy, bật cười. Hân im lặng, cũng không cử động gì cả, cứ lẳng lẳng cho nàng ôm.

Đúng lúc này, chợt có tiếng người ho khan “khụ” một tiếng, dường như chứa đựng sự bất mãn vô cùng.

Hai người đều giật mình, vội vã tách ra. Lúc ngẩng đầu lên nhìn thì thấy vị chưởng môn Vĩnh Thánh Thiên tông kia và một đệ tử đứng bên suối, hàng mày của anh ta đã sớm nhíu chặt lại.

Mục Vũ đỡ Khúc Kiều ngồi xuống rồi tự đứng lên, hành lễ: “Lạc chưởng môn.”

Khúc Kiều nghe hân gọi vậy, nhớ trước đó lệnh chủ cũng gọi qua tên đầy đủ của vị chưởng môn này, hình là “Lạc Kiên Hoài”.

“Lạc là dòng họ tục gia của ta, đừng có suốt ngày treo bên miệng.” Lạc Kiên Hoài tức giận đáp trả, không để cho Mục Vũ kịp nhận lỗi, ánh mắt của anh ta đã chuyển sang người Khúc Kiều, “Lộn xộn cái gì đấy, không thấy đang chăm cảnh hoa bị cắt sao?”

Ủa? Anh hùng sở kiến lược đồng!

(anh hùng sở kiến lược đồng: thành ngữ, ý chỉ hai người vô tình có chung ý kiến, quan điểm)

Khúc Kiều không khỏi bật cười, vui vẻ đáp lại: “Phải đó. Nhờ có nước suối tiên này. Nếu cho thêm vào chút Vân chi cam lộ, nhất định còn chăm được tốt hơn.”

Câu trả lời này làm cho Lạc Kiền Hoài tắc nghẹn lời sắp nói, làm cho Mục Vũ cực kỳ lúng túng, càng làm cho vị đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông theo tới kia phải che miệng bật cười.

“Khúc Kiều ...” Mục Vũ bất đắc dĩ quay đầu lại, nhỏ giọng nói với Khúc Kiều, “Vị này là chương môn Vĩnh Thánh Thiên tông...”

“Ừm.” Khúc Kiều hào sảng đáp lại, “Đa tạ chương môn ra tay cứu giúp.”

Lạc Kiền Hoài nhú mi, nói: “Không cần cảm ơn. Ta không có bản lĩnh cứu cô.” Anh ta nói xong, lại nhìn về phía Mục Vũ, “Kéo dài hơi tàn như vậy, suy cho cùng thì có nghĩa lý gì?”

Mục Vũ không trả lời được, chỉ đành im lặng.

Lạc Kiền Hoài thấy hần phản ứng như vậy, vẻ bất mãn càng hiện rõ, lời nói ra cũng càng thêm chua ngoa, “Uổng cho ngươi là đệ tử tiên tông, vậy mà lại cố chấp đối với chuyện sống chết như thế. Cho dù nàng ta có bao nhiêu ân huệ đối với các người thì người cũng tự rõ, không cứu được chính là không cứu được. Nước suối tiên cũng vậy, Vân chi cam lộ cũng thế, cố chấp cầu xin, được thì sao? Làm loại chuyện vô dụng thế này, chẳng qua chỉ đang lừa mình dối người mà thôi!” Dứt lời, anh ta hừ lạnh một tiếng, phẩy tay áo bỏ đi.

Mục Vũ thấy thế, quay lại nói với Khúc Kiều: “Xin lỗi, ta đi ra ngoài một lát.” Hần nói xong thì ôm quyền chào vị đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông kia sau đó bước nhanh đuổi theo Lạc Kiền Hoài.

Trông thấy bóng dáng họ càng lúc càng đi xa, Khúc Kiều buồn bã cười một tiếng, thở dài.

Lúc này, có người chợt cất lời: “Chương môn tề phái xưa giờ vẫn nói năng bộc trực như vậy, nếu có chỗ nào mạo phạm, tại hạ xin tạ lỗi thay ông ấy. Kính mong cô nương thông cảm cho.”

Khúc Kiều nghe thấy vậy, ngẩng đầu lên nhìn người vừa nói. Người tạ lỗi kia đương nhiên chính là vị đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông nọ, vẻ mặt cậu ta ôn hòa, trông có vẻ dễ gần. Thấy Khúc Kiều nhìn mình, cậu ta mỉm cười, quỳ xuống bên con suối, cất lời: “Tại hạ Vân Hòa. Cô nương tên là Khúc Kiều phải không?”

“Ừ.” Khúc Kiều mỉm cười với cậu ta, gật đầu.

“Thực ra, tại hạ phụng mệnh chương môn đến trị thương cho cô nương ...” Vân Hòa cười nói, “Nhưng vừa rồi ông ấy nói như vậy, chỉ sợ giờ cô nương sẽ không tin.”

“Ta tin mà.” Khúc Kiều cười đáp, “Chương môn nhà các cậu không nói sai đâu, ta đúng thực là kéo dài hơi tàn. Giờ thế này, có lẽ giống như “Hồi quang phản chiếu” mà người đời thường nhắc tới.”

Vân Hòa nghe vậy, cup mắt xuống, cất lời: “Lời của cô nương không khỏi quá bi lụy rồi. Mặc dù sống chết có số nhưng cũng nên cố hết sức một lần mới phải. Huống hồ trên dưới Hỏa Thần giáo đều tận tâm tận sức bảo vệ cô nương, cô nương dễ dàng từ bỏ như vậy, há chẳng phải đã phụ lòng họ sao?”

Lời nói này, nghe có vẻ như đang khuyên lơn nhưng lại hàm chứa chút trách cứ. Khúc Kiều thoáng ngơ ngác rồi ngượng ngùng cười một tiếng, gật đầu thừa nhận: “Cũng phải...”

Vân Hòa ngược mắt lên, cười nói: “Cô nương cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần để tại hạ khám chữa bệnh cho cô nương.”

“Ừm.” Khúc Kiều đáp, “Ta có cần làm gì không?”

“Không cần đâu, cô nương cứ thế này là được.” Vân Hòa dứt lời, giơ cánh tay lên. Chỉ thấy một cánh chim hiện ra, như rẽ mây mà tới. Một con bạch phượng nhanh chóng xuất hiện, rung rung đứng trên cánh tay cậu ta. Vân Hòa khẽ mỉm cười, vung tay ra lệnh, “Thải thanh hạo vũ.”

Bạch phượng kêu một tiếng dài, giương cánh bay lên, lượn vòng quanh suối. Lông trắng mềm mại, từng cái một rơi xuống, phát ra tiếng vang khi rơi xuống mặt nước. Lông trắng chìm vào trong nước, chỉ chớp mắt đã hòa tan, tỏa ra ánh sáng êm dịu. Tia sáng ảm áp lan tỏa ra rồi nhập vào trong cơ thể Khúc Kiều.

Khúc Kiều thoáng kinh ngạc, nàng giơ tay đón lấy một cọng lông trắng, nhìn ngắm cẩn thận. Sau đó, nàng cười bảo: “Lông trắng này với Kim Nhụy của ta cũng có vài phần giống nhau. Nhưng mà thuật pháp thể này vẫn còn chưa đủ, nếu cải tiến thêm một chút nữa, có lẽ có thể có tác dụng kéo dài sinh mạng hơn.”

Nghe vậy Vân Hòa cũng thoáng ngần ra. Cậu ta ngẫm nghĩ một lát rồi cất tiếng, hỏi: “Nếu cô nương đã nói như thế, chắc hẳn cũng biết cách cải tiến rồi?”

Khúc Kiều nhặt cọng lông trắng kia lên, chăm chú nhìn nó rồi cười một tiếng đáp: “Ừm.”

...

Tác giả: Đinh đình đình

Các bạn ơi! Mình lại trở về!!!

Đúng như mọi người thấy đó, chương này toàn là nước ...

He he he

Trong khoảng thời gian này, có lẽ vẫn còn chút rối rắm đối với câu chuyện này, mình đã nói chuyện với bạn “Nữ vương áo trắng” rất lâu, dường như vấn đề chính là ở việc “Vấn cứ cảm thấy tình cảm nữ chính đối với nam chính không phải là tình yêu nam nữ”

Nhưng mà, chỉ còn mấy chương nữa là kết thúc rồi mà dường như mình đã bắt lực đối với vấn đề này rồi ... nước mắt tuôn rơi T_T

Tóm lại, mình hy vọng mọi người có thể thông cảm nhiều hơn cho mình! Hì hì hì ...

Khụ khụ, sau đó, xem hết chương này hẳn mọi người cũng đã biết vì sao sau khi Khúc Kiều mất đi một tủy mà lại không chết ngay. Đơn giản thì là, tình trạng Khúc Kiều bây giờ giống như cành hoa bị cắt đi vậy ~!

Phía dưới đây xin nêu cho mọi người phương pháp chăm cành hoa bị cắt, xin mời Baidu bà bà!

Cắt hoa (cut flowers): ... (Lion: học bạn Khúc Kiều, nói thẳng ra là học mợ Hồ Ly, mình cũng cắt. :v)

[Na Chích: cái quỷ gì vợ! Đủ rồi đó!]

[Mục Vũ: (tốc ký ING...)]

[Khúc Kiều: thực ra cho thêm một chút aspirin cũng rất tốt ... ^_^]

[Mục Vũ: ...]

[Na Chích: ...]

[Hồ Ly: ...]

Tóm lại, chính là như vậy

Dưới đây, xì poi chương sau:

Kiến thức chính là sức mạnh! – bồi căn.

(bồi căn = chăm cây?? @@)

[Na Chích: bắn !!!]

Hì hì, hoan nghênh mọi người tới xem! Bái bai!!! (úp vung chạy trốn ...)

30. Chương 30: Chương 29

Lại nói tới Mục Vũ, hẳn rồi đi đương nhiên là để đuổi theo Lạc Kiên Hoài. Giờ các đệ tử Hỏa Thần tổn thương nguyên khí nặng nề, dấu sao vẫn chỉ là ăn nhờ ở đậu, huống hồ Khúc Kiều còn phải dựa vào nước suối tiên của Vĩnh Thánh Thiên tông mới có thể kéo dài được tính mạng. Lời cảm tạ và lời tạ lỗi, sớm đã nói không dưới ngàn lần, vậy mà cách Lạc Kiên Hoài đáp lại vẫn giống nhau như đúc, lạnh nhạt tới cực điểm. Hẳn rất sợ Lạc Kiên Hoài chán ghét, không dám quấy rầy quá mức, chỉ đi theo một đoạn đường rồi

dừng bước cáo lui. Mục Vũ dõi mắt nhìn theo Lạc Kiền Hoài đi xa, lúc này mới xoay người trở về. Hắn sờ đầu cảm thấy đầu óc rối loạn, ngay cả một chút sức lực để suy nghĩ cũng không có.

Lời nói vừa rồi của Lạc Kiền Hoài vẫn còn văng vẳng bên tai. Kéo dài hơi tàn, chuyện vô dụng, lừa mình dối người ... còn cả, cảnh hoa bị cắt nữa.

Mục Vũ không tự chủ dừng bước chân, kinh ngạc nhớ tới câu này. Phải mất rất lâu hắn mới thôi không nghĩ tới nữa. Hắn thở dài, cố gắng để cho mình trông thật thoải mái rồi bước nhanh về chỗ con suối.

Đến khi tới nơi, hắn không thể kìm nén sự kinh ngạc. Đỉnh Tuyết Khuyết nằm ở phía bắc của Lục Hư Thánh sơn, cao chót vót, vắng vẻ, vốn chẳng có mấy người tới nhưng giờ phút này, lại có một nhóm người vây quanh bờ suối. Trông trang phục một màu thuần trắng của họ thì hẳn là đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông. Mục Vũ thoáng nghi hoặc, đang định tiến lên chợt có một cơn gió nhẹ ủa qua mặt, chỉ một thoáng thôi mà trăm hoa đua nở bao lần. Trong lúc Mục Vũ còn kinh ngạc, cảnh vật đã tiếp tục thay đổi, hoa đào rực rỡ rơi lả tả, chỉ chớp mắt đã biến thành ngàn cánh bướm bay múa. Biến hóa kỳ diệu, mê hoặc con mắt người.

Nhóm người đứng bên suối không ngớt thán phục kêu lên. Chỉ nghe thấy giọng nói vui vẻ của Khúc Kiều, nàng nói: “Như vậy thì “Mộng điệp hóa cảnh” này sẽ trọn vẹn rồi.”

Có một giọng nữ trong trẻo đáp lại: “Thì ra là như vậy! Đa tạ cô nương chỉ giúp!”

“Đâu có. Trùng hợp là “Vạn tượng sâm la” của ta cũng tương tự với thuật này cho nên mới biết được chỗ còn thiếu hụt.” Khúc Kiều cười đáp, sau đó lại hỏi, “Còn có điều gì muốn hỏi không?”

Lời này vừa vang lên đã có mấy người tranh nhau lên tiếng, cực kỳ náo nhiệt.

Mục Vũ thoáng hiểu được phần nào, nở nụ cười bước lên trước, ôm quyền chào hỏi. Nhóm đệ tử Vĩnh Thánh Thiên thấy hắn đến, mỉm cười nhường ra một lối vào. Một nữ đệ tử trẻ tuổi bước lên trước một bước, ôm quyền đáp lễ, cất lời: “Đã quấy rầy.”

Nghe giọng nói của cô ấy, dường như chính là cô gái vừa được chỉ dẫn. Cô gái nhìn như mới sắp xỉ 18, khuôn mặt thanh tú. Nhưng người tu tiên có thuật trú nhan cho nên trái lại rất khó để đoán ra vai vế, thân phận. Mục Vũ cũng không biết nên xưng hô với cô gái đó như thế nào, đành đáp lại bằng nụ cười mỉm.

Cô gái kia cũng cười lại với hắn, rồi nói với các đồng môn của mình: “Chúng ta đến đây đã lâu, cũng nên để Khúc cô nương nghỉ ngơi một lát. Nếu có gì muốn hỏi ...” Cô gái nói tới đây, tự thấy không ổn bèn quay lại hỏi Khúc Kiều, “Khúc cô nương, không biết ngày mai bọn ta còn có thể ...”.

“Có thể mà.” Khúc Kiều cười đáp.

“Đa tạ cô nương.” Cô gái kia dứt lời, hành lễ rồi dẫn các đồng môn rời đi.

Mục Vũ tiến đưa vài bước rồi trở về bên suối. Trông thấy Khúc Kiều nằm dọc theo con suối đang cười vui vẻ. Mục Vũ thấy thế, nửa quỳ xuống, cười hỏi: “Đây là đang làm gì vậy?”

Khúc Kiều mang theo vẻ đắc ý, đáp lại hắn: “Ta đang dạy bọn họ đó.”

“Lợi hại thế sao? Vậy sao không dạy cho ta?” Mục Vũ trêu ghẹo.

“Dạy mà. Bộ tâm pháp kia chàng quên rồi à?” Khúc Kiều đáp.

Mục Vũ nhớ ra, cười bảo: “Đúng nhỉ.”

“Đúng mà.” Khúc Kiều cười đến hai hàng mày cong cong, “Không biết chàng có biết không, yêu tinh bọn ta, sau khi tu luyện ra thân thức là có thể thấu hiểu mọi chuyện trên trời đất. Những thứ trên trời dưới đất này, có thể bản thân chưa từng gặp phải nhưng chẳng hiểu sao có thể thông hiểu tất cả. Dù sao ta cũng có đạo hạnh một nghìn hai trăm năm cho nên điều hiểu được còn rất nhiều ...”

Thấy nàng kể vô cùng vui vẻ, Mục Vũ không xen vào, chỉ mỉm cười lắng nghe.

Khúc Kiều cứ thế nói, đề tài lại chuyển sang thứ khác: “...Vị chưởng môn kia có tính tình không tốt lắm nhưng cũng không phải người xấu gì. Nhưng mọi người đều là thủ hạ của Thượng Dương chân quân, tốt xấu gì cũng là đồng môn, lúc nói chuyện không nên cay nghiệt như thế mới phải. Ta nghĩ rồi, nhất định là vì ta. Aiz, cũng chẳng có cách nào, chắc lại là đạo lý “Không phải tộc ta, lòng dạ cũng khác” đây.” Nàng

nói tới đây, hơi dừng lại chút, tiếp tục cất lời, “Dù vậy anh ta vẫn chưa chấp ta, nói cho cùng vẫn có ân với ta. Nhận ân huệ của người ta thì nên hồi báo lại mới phải. Khéo thế nào, thứ ta có thể dạy lại không ít đâu. Như thế, hai bên sẽ không thiếu nợ nhau, vị chưởng môn kia cũng không thể tùy tiện bắt mọi người phải trông sắc mặt anh ta nữa.”

Mục Vũ nghe tới đây, có hơi không hiểu: “Bọn ta ư?”

“Ừ.” Khúc Kiều cười đáp, “Vì cứu ta mà chàng với đồng môn đã hao hết sức lực, chắc hẳn đã chịu không ít uất ức. Như vừa rồi đó, vị chưởng môn kia đối xử với chàng như vậy, chàng còn đuổi theo xin lỗi có phải không?”

Mục Vũ không nói nên lời, chỉ kinh ngạc nhìn nàng.

Khúc Kiều cười rộ lên, nói tiếp: “Cái khác có thể bỏ qua chứ dám bắt nạt chàng ngay trước mặt ta thì sao có thể được.”

Ngay lúc Khúc Kiều nói xong câu đó, một giọt nước bỗng rơi xuống, hòa vào trong suối. Nàng giật mình hoảng hốt, lập tức trông thấy Mục Vũ đã sớm không thể kìm nén, nước mắt tuôn rơi, đang không ngừng chảy xuống.

Khúc Kiều nghe xong lời hắn nói thì bật cười: “Là ta không tốt.”

Nghe thấy tiếng xin lỗi này, Mục Vũ ngẩng đầu lên, giải thích: “Ta không phải có ý này ...”

Khúc Kiều không tiếp lời của hắn, cười nói tiếp: “Thực ra ta vẫn luôn nghĩ, nếu như ngày chàng tới báo ân, ta đoàng hoàng tiếp nhận hơn thì sẽ như thế nào.”

Mục Vũ không ngờ nàng sẽ nhắc tới điều này, nhất thời sững sờ ngơ ngẩn.

Khúc Kiều nhoen cười, hai tay nàng nâng mặt hắn lên, “Nếu như ta không để cho chàng trở về gặp đồng môn của chàng thì sẽ như thế nào. Nếu như khi đó ta không nói với chàng hãy dạo chơi thiên hạ thay cho ta thì sẽ như thế nào ... Chàng xem, tất cả vốn không nên biến thành thế này ... Kim Nhụy trong cơ thể chàng cộng với tâm pháp ta dạy cho chàng cũng đủ để cho chàng trường sinh. Ngọn núi kia của ta dù có cần cỗi nhưng với pháp lực của ta, ta vẫn có thể dựng nhà cho chàng, nuôi dưỡng cỏ cây, chim muông làm thức ăn cho chàng. Ta chỉ muốn bình yên giữ chàng lại, chàng sẽ không gặp lại người của Cốc Thiên Phủ nữa. Còn ta, dưới sự che chở của Sâm la vạn tượng thì có lẽ vĩnh viễn chủ thượng cũng không thể tìm thấy chúng ta ...” Nàng nói tới đây, giọng nói chợt nhuốm vẻ buồn bã, “Nhưng mà ta không làm. Không chỉ có thế, ta còn ba lần bốn lượt giốn cột chàng, phụ bạc chàng, làm chàng tổn thương, thống khổ, từng bước một đẩy chàng vào tuyệt cảnh – cho nên đến hôm nay, dù có thế nào ta cũng muốn làm cho chàng một chút chuyện gì đó. Chỉ cần làm được cho chàng thì chẳng có gì phiền phức cả. Nếu làm như thế trái lại lại khiến chàng đau lòng thì ta biết làm thế nào đây?”

Những lời nàng nói càng khiến cho Mục Vũ thêm đau lòng. Hắn lắc đầu, lòng thầm muốn phản bác nhưng lại không biết nên phản bác điều gì.

Khúc Kiều thấy phản ứng của hắn, cười bảo: “Đúng rồi, nói đi nói lại, nhìn chàng như vậy giờ, ta lại cảm thấy vui hơn. Có lẽ chính chàng cũng không biết, đáng về chàng gượng cười khiến cho người ta lo lắng đến nhường nào đâu.”

Mục Vũ cúi đầu, cười một tiếng, giơ tay lau khô nước mắt nói: “Lại gây thêm phiền phức cho nàng, còn khiến nàng tự trách, bảo ta phải làm thế nào mới tốt đây?”

Khúc Kiều nghe thế, đáp: “Ừm, cái này sao ... chàng vừa mới nói, vì ta chàng làm cái gì cũng được, có phải không?”

Mục Vũ gật đầu, “Ta có nói như thế, không phải là lại muốn dương khí chứ?”

“Sao có thể vậy được. Chàng chịu cho, ta cũng không biết lấy thế nào đâu.” Khúc Kiều nhoen cười, lùi xuống một chút, chân thành thổ lộ, “Trong nước này có rất nhiều đá dăm, bị đâm vào rất khó chịu...”

Sau khi Mục Vũ nghe xong, lại cười một tiếng. Hắn không nói nhiều, đứng dậy bước vào trong suối, tìm một chỗ ngồi xuống rồi mở rộng hai tay ra hướng về phía Khúc Kiều.

Khúc Kiều không hề khách khí, mỉm cười, tiến sát vào trong lòng hắn. Nàng gối đầu lên vai hắn, thủ thỉ: “Nếu chàng lạnh thì hãy dùng tâm pháp ta dạy cho chàng để điều tức.”

“Được.” Mục Vũ đáp lại một tiếng rồi im lặng.

Nước suối róc rách như đang ru người ta vào giấc ngủ. Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, Mục Vũ lại mở miệng nói: “Khúc Kiều, nàng còn nhớ không? Nàng đã từng nói, ta không nên giả chết để lừa gạt đồng môn của mình.”

Khúc Kiều không biết vì sao hắn lại đề cập tới việc này, đánh đáp lại: “...Ừm.”

“Trong các đệ tử của sư tôn, ta là trẻ tuổi nhất. Các vị sư huynh sư tỷ từ nhỏ đã quan tâm chăm sóc ta. Ta coi họ như người thân của mình vậy, từ đáy lòng kính yêu họ. Cho nên, cho dù là làm tiên phong hay cản phía sau, chỉ cần có thể dốc sức cho họ, bảo vệ họ chu toàn thì ta có liều tính mạng này cũng không có gì tiếc nuối. Hôm đó, vì được nàng cứu, lại đã đồng ý sẽ bầu bạn cả đời, ta vốn nghĩ, nếu như sư môn cho rằng ta đã qua đời, đã là “tử biệt” tội gì còn phải “sinh ly”. Càng thêm rối rắm lại càng gây thêm phiền phức cho nàng, chi bằng cứ kết thúc ở đó thôi...” Giọng của Mục Vũ mềm nhẹ, có lúc còn ẩn chứa nét vui vẻ, sau đó lại chuyển sang âu sầu, “Nàng nói đúng, ta không nên làm như thế. Sinh ly tử biệt, thật khiến cho người ta khổ sở biết bao.”

Khúc Kiều nghe tới đó, lơ mơ cảm nhận được hắn đang nói tới chuyện của Toàn Cung. Nàng đang tính khuyên nhủ, chợt nghe Mục Vũ nói tiếp:

“Nói thật, ta chưa từng nghĩ tới, Toàn Cung sư tỷ sẽ ... Trước giờ ta vẫn cho rằng, người chết trước sẽ là ta.” Mục Vũ dứt lời, lại ôm Khúc Kiều chặt hơn một chút, “Đối với nàng, cũng là như thế ...”

Khúc Kiều nghe tới đây, lòng trầm hẳn xuống, giờ mới thật sự hiểu được điều hắn muốn nói là gì.

“Triều khuân bất tri hồi sóc. Đối với nàng mà nói, quãng đời còn lại của ta chẳng đáng là bao.” Mục Vũ tiếp tục lên tiếng, “Ta đã từng nói như thế phải không. Ta vẫn cho rằng, thời gian ta ở lại bên nàng sẽ không quá lâu. Một ngày kia, thân ta vùi trong đất vàng thì nàng vẫn sẽ ...”

“Đừng nói ...” Sự bi thương trong lời nói của hắn khiến cho Khúc Kiều không nhận được xen ngang. Nàng ngược mắt lên nhìn hắn, lập tức trông thấy hắn tuy mỉm cười nhưng đôi mắt lại đọng đầy ánh nước. Nàng chợt cảm thấy lòng tràn đầy chua xót, lời muốn nói đều bị nghẹn lại trong cổ họng.

“Khúc Kiều,” Mục Vũ gọi nàng, lời nói ra dịu dàng tới cực điểm, “...Đừng đi trước ta.”

Chỉ một câu này thôi vậy mà Khúc Kiều lại ứa nước mắt. Đau đớn không rõ từ đâu tới, không phải trên cơ thể mà ở trong tâm hồn. Không để nàng kịp rơi lệ, Mục Vũ lại ôm nàng vào lòng, cúi đầu thắm thì như đang cầu khẩn, “Muốn ta làm gì cũng được, đừng đi trước ta ...”

~Tác giả: Khụ khụ khụ

Chào mọi người, lần này mình đã rất cố gắng! Mặc dù chương này so với chương trước còn buồn hơn ... khụ khụ khụ khụ khụ khụ ...

Cho dù thế nào, có thể ra được chương mới là mình đã thành công rồi.

Các bạn đọc giả mà nói “Bọn tôi chờ lâu như vậy, cô lại cho bọn tôi xem cái này”, các bạn quá xấu rồi, vợ chồng son người ta thuần khiết như thế, các bạn sao nỡ lòng nhẫn tâm! JJ sẽ tức giận, sau lần bị phạt thẻ vàng, mình đã cải tà quy chính rồi

[Na Chích: lừa ai cơ chứ!]

Khụ khụ khụ, tóm lại! Truyện này cùng lắm chỉ có KISS, hơn nữa số lần chắc chắn sẽ nhỏ hơn 3, mong mọi người tự hiểu cho!

Sau đó, chắc hẳn đọc giả biết rõ về hệ liệt Cửu Nhạc đều đã đoán ra hai diễn viên quần chúng trong chương này!

Đó chính là 2 vị Thánh sư của Vĩnh Thánh Thiên tông

Vân Hòa và Vân Sam.

Dưới đây xin nhắc lại tuyệt chiêu của họ để mọi người có thể thấy rõ hơn.

(trích trong Gió xuân vô tình – nguồn: s://ngocanh254.wordpress.com)

Vân Hòa:

Cô đang lo nghĩ thì Vân Hòa đã đứng lên, vẫy cánh tay lên. Bất chợt nghe thấy tiếng Phượng Hoàng trong trẻo vang lên, con Phượng Hoàng tuyết trắng kia như một làn mây bông bồng bênh nhẹ nhàng bay xuống đậu trên cánh tay hần. Hần cười với Phượng Hoàng, rồi vung cao tay nói: “Thái Thanh Hạo Vũ.”

Bạch Phượng nhẹ bay lên, tung cánh vỗ phía trên người Thương Hàn. Từng chiếc lông vũ trắng bạc rơi xuống người Thương Hàn. Khi những chiếc lông vũ kia chạm đến vết bỏng trên người hần, bỏng thối bùng lên từng ngọn lửa nhỏ trên miệng vết thương. Ngọn lửa bốc cháy trên lông vũ trắng bạc, nháy mắt đã thiêu thành tro tàn, mà những vết thương trên người Thương Hàn cũng giống như bị đốt sạch, tan biến không còn dấu vết.

Vân Sam:

Bạch Điệp đậu một lát, tựa hồ như cân nhắc, rồi bỗng vỗ cánh bay lên. Chỉ chớp mắt, cảnh vật xung quanh đột nhiên hóa thành vô số bạch điệp, như những bông tuyết bay tán loạn. Bạch điệp rào rào bay múa, chỉ một giây sau đã xếp nên phong cảnh. Lúc này đây, không còn những ngôi mộ trên tuyết nữa, mà là cảnh mưa liên miên dưới trời đêm. Dưới màn mưa, là xác người rải khắp nơi, máu chảy thành sông. Vân Sam đứng yên trong khung cảnh này, bộ bạch y trên người cô nhuộm đầy máu, không hề tương xứng với vẻ thánh khiết của cô. Cô tựa vào một thân cây tàn, từ từ ngã ngồi xuống. Cô thở ra một hơi thật dài rồi quay đầu nhìn về phía Vân Hòa.

Cảnh tượng này quả thật là muốn cứa vết thương cũ, ngay cả Nghi Huyền chỉ là người đứng xem cũng thấy tàn nhẫn. Vân Hòa kinh sợ vô cùng, hần cố nén đau thương, van nài nói: “‘Mộng điệp hóa cảnh’ ... A Nhứ, đừng như vậy, ta...”

Hihhi, chính là vậy đó!

Cho nên, về mặt nào đó, Khúc Kiều đã cho Vĩnh Thánh Thiên tông một ân huệ rất lớn.

31. Chương 31: Chương 30

“Muốn ta làm gì cũng được, đừng đi trước ta ...” Khúc Kiều nhắm mắt dựa vào lòng Mục Vũ. Kề bên tai là tiếng trái tim hần đập thình thịch, từng tiếng đều chấn động tới lồng ngực. Nếu như có thể, nàng rất rất muốn đồng ý với hần. Nhưng duy chỉ có chuyện này, nàng không thể thỏa ước mong của hần ...

...

Mấy ngày sau đó, tất cả đều yên ổn. Trước đó có rất nhiều đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông đến xin Khúc Kiều chỉ bảo. Về sau khi Lạc Kiên Hoài biết được chuyện này, phê bình một trận thì người đến cũng dần dần ít đi. Trong lúc đó, Thanh Thương cũng tới đây thăm hỏi mấy lần, hơn nữa còn mang Vân Chi Cam Lộ tới tặng, rồi khuyên Khúc Kiều yên tâm, nói là đã truyền tin cho sư môn, sai đệ tử đến sơn cốc lấy cam lộ của Thiên Vân Hoa rồi cất giữ bảo đảm đủ dùng. Chuyện này khiến Khúc Kiều cực kỳ thấy có lỗi. Nhưng cho dù là Thanh Thương hay Mục Vũ, hay chỉ là một đệ tử Hỏa Thần giáo ngẫu nhiên đến đây thì đều coi đó là việc đương nhiên. Và như thế, việc Khúc Kiều có thể làm chỉ là nói lời cảm tạ.

Lại qua mấy ngày, Mạnh Giác và Lưu Chủ cũng đến. Những ngày này, hai người vẫn luôn dưỡng thương. Mặc dù Mục Vũ có tới thăm nhưng vẫn chưa tiện hỏi thăm nhiều. Giờ gặp hai người họ, Mục Vũ vui vẻ không thôi, lời muốn nói có rất nhiều, từ hỏi thăm vết thương cho đến nói những chuyện lật lật, nói cả nửa ngày trời cũng không hết. Khúc Kiều nằm bên cạnh, nhìn sư huynh đệ bọn họ nói cười, cho dù có một số đề tài nàng không tiện trò chuyện nhưng không khí thoải mái thế này cũng làm nàng vui vẻ theo.

Mạnh Giác phát giác ra tầm mắt của nàng, chuyển đề tài đi, cười bảo: “Nếu bọn ta làm phiền cô nương, mong cô nương cứ nói ra, đừng nhần nhẹn.”

Khúc Kiều nghe thế, vội khoát tay giải thích: “Không có đâu. Trái lại thì có ta ở bên cạnh, sẽ không trở ngại cho các huynh chứ?”

“Nói gì vậy.” Mạnh Giác cất lời, “Đều là người trong nhà, bọn ta chỉ sợ quấy rầy cô nương tỉnh dưỡng.”

“Nghe mọi người nói chuyện cũng rất thú vị, không có gì quấy rầy hết.” Khúc Kiều mỉm cười nhìn về phía Mục Vũ, nói, “Lần đầu tiên ta thấy chàng nói nhiều như thế đó.”

Mục Vũ nghe vậy, đang định đáp trả. Không ngờ Lưu Chủy lại mở miệng nói trước: “Nó cực kỳ đáng ghét, sau này cô nương sẽ biết.”

“Sao? Đệ đáng ghét khi nào chứ?” Mục Vũ nhú mày, lên tiếng phản bác.

Lưu Chủy liếc nhìn hắn rồi đáp trả: “Luôn luôn. Kể cả cái hôm đệ phải rời khỏi Khúc cô nương nữa ...”

Bị nhắc đến chuyện này, Mục Vũ “ào” một tiếng vụt lên từ trong suối nhảy ra ngoài, giơ tay che miệng Lưu Chủy. Hắn quay đầu nhìn Khúc Kiều, cười khan vài tiếng rồi kéo kéo Lưu Chủy, nói: “Sư huynh, tìm một chỗ nói chuyện đi!”

Trông thấy hắn kéo Lưu Chủy bước nhanh rời đi, Mạnh Giác thở dài, nói với Khúc Kiều: “Để cô nương chê cười.”

Khúc Kiều nghe thấy thế, cười đáp: “Sao có thể. Sư huynh đệ mọi người tỉnh cảm thật tốt.”

Mạnh Giác cười đáp lại, trêu ghẹo Khúc Kiều: “Tốt thế nào cũng vẫn thua cô nương.”

Khúc Kiều nhất thời lúng túng, không biết nên nói tiếp như thế nào.

Thấy nàng phản ứng như vậy, Mạnh Giác vui vẻ cười nói: “Xin lỗi, tại hạ không kìm được nên mới đùa giỡn vậy thôi. Nói chuyện nghiêm túc nào, thực ra lần này ta và Lưu Chủy sư đệ đến là để chào từ biệt ...”

“Các huynh phải đi?” Khúc Kiều xen ngang lời anh ta nói, trong giọng nói có vài phần luống cuống.

“Ừ.” Mạnh Giác đáp, “Chúng ta quấy rầy Vĩnh Thánh Thiên tông đã lâu, cũng tới lúc nên đi rồi. Cơ thể cô nương không nên di chuyển nhiều, hãy cứ ở lại đây yên tâm dưỡng thương. Ở Vĩnh Thánh Thiên tông này chúng ta đã có sắp xếp, còn nhờ sư tôn ra mặt, mọi chuyện đều được lo thỏa đáng.”

“Khi nào thì đi?” Khúc Kiều không đáp lại lời anh ta, chỉ vội hỏi vậy.

“Có lẽ là một khoảng thời gian nữa.” Mạnh Giác thấy nàng căng thẳng như vậy, chỉ cho rằng là vì Mục Vũ bèn cười an ủi, “Cô nương không cần lo lắng, A Vũ tất nhiên sẽ ở lại bên cô nương ...”

“Một khoảng thời gian nữa?” Khúc Kiều ngẫm nghĩ một lát, “Cũng được, vẫn kịp.”

“Kịp?” Mạnh Giác không hiểu.

Khúc Kiều cười với anh ta, nói: “Trước kia huynh có hỏi ta về cách dùng của Vân Chi Cam Lộ phải không? Khi đó cũng không nhớ thế nào mà câu chuyện bị chuyển hướng, cuối cùng vẫn không thể nói cho huynh biết. Thực ra cách dùng Vân Chi Cam Lộ rất đơn giản, hiệu quả của mình nó vẫn chưa phải là tốt nhất. Ta biết có mấy loại thuốc phối hợp với Vân Chi Cam Lộ có thể trừ ma độc, giải bách độc. Ta còn nghĩ ra tên cho nó rồi, là “Địch tủy đan”, haha, nghe hay chứ.”

Mạnh Giác thoáng run sợ, lúc định cất lời, Khúc Kiều lại nói tiếp:

“Phương thuốc có đôi chỗ phức tạp, chỉ sợ nói miệng thì sẽ không nhớ được. Để ta viết xuống cho huynh. Còn về lửa Thận, ta đã suy nghĩ kỹ lưỡng, lửa này dùng để giết địch chưa chắc đã là tốt nhất, chỉ bằng dùng để luyện hóa. Nhưng chất liệu bình thường chỉ sợ không thể chịu nổi ngọn lửa này, ta nhớ ở vùng Bắc Hải có một đan đỉnh bằng vàng, có thể chịu được lửa này. Ta sẽ vẽ lại bản đồ cho huynh, tìm cũng không khó lắm đâu. Có được vật này, ắt sẽ có ích với Hỏa Thần giáo. Mặt khác, phương pháp phá giải ma chướng, ta tạm thời còn chưa có đầu mối ...” Khúc Kiều nói đến đây, khẽ nhú mày, dường như đang cực kỳ buồn rầu. Nàng rũ mắt xuống, lầm bầm: “Đối phó với mấy thanh bảo kiếm kia cũng rất khó, nói nghiêm túc, dường như Mộng Tủy của ta có khi là khó đối phó nhất ...”

Mạnh Giác sững sờ nhìn nàng, ngay ngắn quỳ xuống, gọi: “Khúc cô nương.”

Dòng suy nghĩ miên man của Khúc Kiều bị kéo lại, nàng ngược mắt nhìn anh ta, cười bảo: “Aiz, xin lỗi, đã nói quá nhiều. Thế này đi, phiền huynh tìm giấy bút đến giúp ta, ta sẽ ...”

Lời nàng còn chưa dứt, Mạnh Giác đã cúi người xuống, cung kính thi lễ.

Khúc Kiều sợ hết hồn, vội vươn tay ra đỡ lấy anh ta, hỏi: “Sao vậy? Có chuyện gì?”

Mạnh Giác hơi nâng người lên, nghiêm nghị cất lời: “Cô nương tâm tình thiện lương, một lòng giúp người, vậy mà bọn ta lại nhiều lần hiềm lắm, mạo phạm khinh khi. Giờ chỉ là thi lễ, mới có thể bày tỏ được đôi chút áy náy trong lòng ...”

Khúc Kiều nở nụ cười, từ tốn đáp: “Mới vừa rồi không phải huynh đã nói ta là người trong nhà sao?”

Mạnh Giác nghe thấy câu này của nàng thì giật mình.

Khúc Kiều nói, giọng nàng mềm mại dịu dàng: “Đã là người trong nhà, đương nhiên sẽ có chút thiên vị. Cho nên ấy à, Địch Tùy Đan hay là đan đỉnh bằng vàng, ta chỉ nói cho các huynh biết. Chuyện này với việc thiện lương giúp người không có chút liên quan nào cả.”

Mạnh Giác trầm mặc rất lâu, cuối cùng cúi đầu mỉm cười, lên tiếng: “Lý do vì sao A Vũ lại khẳng khái bầu bạn với cô nương, rốt cuộc ta đã hiểu được.”

Nàng nói tới đây, giọng nói dần nhỏ đi, “Trái lại, đừng có đi theo thì tốt hơn ...”

Mạnh Giác nghe vậy, lơ mơ nhận ra được điều gì. Anh ta ngẫm nghĩ một lát rồi lên tiếng bảo: “Vậy hay là để ta đổi cho sư đệ thì sao?”

“Ồ?” Câu hỏi này thật bất ngờ, khiến cho Khúc Kiều kinh ngạc không thôi.

Mạnh Giác cười vui vẻ, nói: “Nếu cô nương đã không muốn A Vũ đi theo vậy ta thì thế nào? À, hình như trước đây Thanh Thương sư tỷ có nhắc, cô nương không thích tướng mạo của sư đệ ta.”

“Sao cơ??? Cái này, không phải ...” Khúc Kiều kinh hãi, không biết nên giải thích thế nào mới tốt.

Mạnh Giác không để ý lời nàng, tiếp tục nói: “Tuy tự mình nói ra miệng thì có chút không được thỏa đáng nhưng tướng mạo của ta cũng rất xuất chúng. Cô nương cảm thấy sao?”

“Không phải đâu...” Khúc Kiều cực kỳ hỗn loạn.

“Ừm, ta còn nghe nói, cô nương thích nghe ngâm thơ. Vừa khéo, ta còn có rất nhiều tập thơ ...”

“Đợi đã! Không phải là ý này!” Khúc Kiều không nhịn được ngắt lời anh ta.

Mạnh Giác cười, liếc nhìn nàng, nói tiếp: “Thêm nữa, ta với cô nương cũng có chút quen biết, cô nương có thể có chút dẫn đo, chẳng phải rất tốt sao?”

“...” Khúc Kiều bị anh ta xoay quanh, nhất thời không thể trả lời được.

Mạnh Giác nén cười, biết còn có hỏi: “Đổi không?”

Khúc Kiều nhìn anh ta cười đến cong cả mồm thì hiểu ngay dụng ý của anh ta. Nàng không kìm được mà thở dài, lòng thầm nói: Xấu tính.

Mạnh Giác thấy nàng vậy, thu lại giọng điệu trêu ghẹo, nói: “Khúc cô nương, có mấy lời không cần ta nói chắc hẳn cô nương cũng hiểu được. Dù thế nào ta vẫn là sư huynh của A Vũ cho nên có chuyện ta nhất định phải nhờ cậy cô nương.”

Khúc Kiều gật đầu đáp: “Huynh cứ nói.”

“Mong Khúc cô nương cứ vô tư nhận lấy quãng đời còn lại của sư đệ ta, cho dù sống chết thế nào, xin đừng phụ bạc.”

Lời nói này khiến cho Khúc Kiều thoáng run sợ. Đúng lúc này, Vân Hòa phi thân tới, nhẹ nhàng hạ xuống bên suối. Gương mặt cậu ta trông cực kỳ hưng phấn, không màng tới việc chào hỏi cậu ta đã vội nói với Khúc Kiều: “Khúc cô nương ta đã nghĩ ra cách để cứu cô!”

Khúc Kiều cũng bị cậu ta dọa cho hoảng sợ, chỉ sợ hãi gật đầu: “À...”

Vân Hòa cười, nhìn khắp xung quanh, hỏi: “Đúng rồi, vị huynh đài vẫn luôn ở bên cạnh cô đâu? Trong cơ thể của người đó có Thần Tang Kim Nhụy của cô nương phải không...”

“Không được!” Khúc Kiều dường như hét lên vậy, may mà có thể ngắt lời Vân Hòa.

Vân Hòa ngẩn ra, thoáng lo lắng hỏi lại: “... Không được?”

Khúc Kiều bình ổn tâm trạng, áy náy cất lời: “Xin lỗi, chỉ là ta ... haha, thực ra Kim Nhụy cũng không có tác dụng lớn tới vậy đâu, biện pháp này không được.”

“Ta còn chưa nói biện pháp gì, sao cô nương đã quả quyết rằng không được?”

Khúc Kiều nhìn cậu ta, vẻ mặt đã không còn ý cười, “Ta nói không được thì là không được.”

Vân Hòa bị lời của nàng dọa cho luống cuống, nhất thời cũng không biết nên nói thế nào.

Mạnh Giác nghe lời bọn họ trao đổi, lòng cũng hiểu được vài phần. Anh ta đứng dậy, phủi bụi đất trên y phục, cười bảo: “Ta đi tìm A Vũ về.”

“Khoan đã!”

Khúc Kiều gọi anh ta lại, lại không biết nên nói thế nào mới tốt, chỉ biết nhìn thế thôi.

Mạnh Giác cười, thở dài một tiếng rồi nói: “Khúc cô nương, A Vũ là sư đệ của ta, ta đương nhiên là thiên vị nó hơn. Cho nên, so với giúp cô nương hài lòng, ta càng hy vọng có thể giúp cho A Vũ hài lòng.” Anh ta dứt lời, có thể thoáng một cái, lập tức rời đi.

“Khoan đã! Huynh không hiểu!” Khúc Kiều vội nói, “Kim Nhụy là do ta luyện nên, nó có khả năng thế nào ta cực kỳ hiểu rõ! Cho dù dùng phương pháp gì nó cũng không thể cứu được cả hai chúng ta! Cho dù cố gắng cứu sống, cũng chỉ là ...”

Mạnh Giác nghe đến đây, quay đầu lại nói: “Cho dù là có cố hay không, cô nương vốn đã sớm biết Kim Nhụy có thể cứu sống mình nhưng lại cố tình giấu diếm, có phải không?”

Khúc Kiều không trả lời được.

Mạnh Giác nhíu mày, lại thở dài, nói: “Xem xem, không phải ta đã nhờ cậy cô nương đừng phụ bạc sư đệ ta sao.”

Nói thế xong, anh ta cũng không để ý tới Khúc Kiều nữa mà đi luôn tới phương hướng Mục Vũ vừa rời đi.

...

Tác giả: Khụ khụ khụ khụ khụ ...

Chào mọi người ...

Mình lại trở về

Cái này ...

Chương này thật là rối rắm ... mình cũng không muốn nó buồn như thế đâu ...

Không thể hoàn thành xì poi khiến mình thật buồn ...

Nam chính thế mà còn chưa có đến vài câu thoại ...

Cái này ...

Mọi người cứ đọc qua qua thôi ... hí hí hí hí hí!!!

Chương sau sẽ ngọt ngào ...

Thật đó ...

Cứ buồn buồn thế này khiến mình thật hổ thẹn...

Mình thực không còn mặt mũi nào để nói nữa ...

Hì hì hì

~Hẹn gặp lại các bạn vào chương sau!

32. Chương 32: Chương 31

Trông thấy Mạnh Giác đi xa, lòng Khúc Kiều cực kỳ hỗn loạn. Thần Tang Kim Nhụy có thể hồi sinh tứ chi, tái tạo xương cốt, còn có thể cải thiện đạo hạnh, tăng tuổi thọ. Nếu có được một viên, cho dù không thể giúp nàng khôi phục lại như xưa nhưng vẫn có thể bảo vệ nàng không chết. Nhưng Kim Nhụy nàng đã lấy ra, sớm đã hòa vào tâm mạch của người khác, nếu như cố cưỡng chế lấy ra, chỉ sợ người đó khó giữ nổi tính mạng. Nếu Mục Vũ biết được chuyện này, e là ...

Khúc Kiều nghĩ tới đây, ai oán liếc nhìn Vân Hòa.

Vân Hòa kinh hãi, e dè cười hỏi: “Ta sai rồi sao?”

Khúc Kiều cực kỳ bất đắc dĩ nào còn lòng nói chuyện. Nàng cúi thấp đầu, thở dài. Vân Hòa không biết nên làm sao cho thỏa, cũng đành im lặng theo nàng.

Sau một lúc lâu, chợt nghe thấy tiếng bước chân vọng từ xa tới gần. Khúc Kiều không cần ngẩng đầu lên cũng biết người tới là ai, nàng cố bình ổn tâm trạng, đợi tiếng bước chân kia dừng lại bên suối, nàng mở miệng nói thẳng: “Không được.”

Người đến đương nhiên là Mục Vũ, hần quỳ thấp người bên suối, mỉm cười hỏi: “Cái gì không được?”

Khúc Kiều không dám nhìn hần, vẫn cứ cương quyết lắc đầu: “Tóm lại là không được.”

Vân Hòa ở bên cạnh thấy thế, không nhịn được nói: “Chuyện này ... thật ra thì ta đã nghĩ ra biện pháp để cứu Khúc cô nương, chỉ cần lấy Thần Tang Kim Nhụy ...”

Nghe cậu ta nói tới chuyện này, Khúc Kiều định ngắt lời ngay nhưng không ngờ Mục Vũ đã mở lời trước: “Làm phiền Thánh sư hao tâm tổn trí nhưng chuyện này hãy để khi khác bàn tới.”

Lời này vừa cất lên, không chỉ Vân Hòa không hiểu, ngay cả Khúc Kiều cũng phải kinh ngạc. Nàng vừa ngẩng đầu lên nhìn về phía Mục Vũ chợt thấy ngay vẻ mặt vui mừng của hần, là cực kỳ vui mừng. Nàng thấp thỏm lo sợ nhớ tới lời vừa rồi của Mạnh Giác – “So với giúp cô nương hài lòng, ta càng hy vọng có thể giúp cho A Vũ hài lòng.”

Quả nhiên là rất hài lòng mà ...

Lòng tràn đầy sầu lo khiến cho Khúc Kiều càng thêm thấp thỏm, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Mục Vũ thấy nàng im lặng, cười vui vẻ, nói: “Ta dẫn nàng đến một nơi.”

“Gì cơ?” Khúc Kiều không ngờ tới câu này, trong thoáng chốc không biết nói gì.

Mục Vũ cũng không nói nhiều, giơ tay ra bế nàng từ trong suối nước lên. Hần đứng thẳng người, mỉm cười nói với Vân Hòa: “Mong Thánh Sư đợi một lát.”

Vân Hòa gật đầu: “Được.”

Mục Vũ gật đầu đáp lại rồi lập tức ôm Khúc Kiều bước nhanh rời đi. Khúc Kiều không biết hần có ý định gì, lại không nghe thấy hần nhắc tới chuyện Kim Nhụy. Nàng không biết là do hần cố gắng tránh né hay là do Mạnh Giác vẫn chưa nói rõ mọi chuyện. Nàng không dám nhiều lời lại sợ sẽ kéo tới đề tài này.

Đi được chừng một khắc, Mục Vũ cười bảo: “Đến rồi, chính là nơi này.”

Khúc Kiều ngược mắt nhìn ra thì thấy đây là một sườn núi hướng về phía mặt trời, cả một vùng hoa sơn trà trải dài, xen vào là tuyết trắng, cảnh đẹp rực rỡ động lòng người.

“Lúc này vừa đi vừa nói với Lưu Chủ sư huynh tình cờ đi tới nơi này.” Mục Vũ kể, “Ai ngờ trên đỉnh Tuyết Khuyết lại có một rừng hoa thế này. Không biết là do tự nhiên hay do có người trồng nên.”

“Chàng ... dẫn ta tới chỉ để ngắm hoa?” Khúc Kiều thoáng ngơ ngác, nghi hoặc hỏi lại.

“Ừm.” Mục Vũ gật đầu, “Không phải nàng từng nói muốn hoa nở sao? Nhưng giờ thế này ... ta bèn dẫn nàng tới ngắm một chút.”

“Ha ...” Khúc Kiều bật cười, “Cái đó, không phải là ý này đâu.”

Mục Vũ không hiểu, “Vậy là có ý gì?”

Khúc Kiều mím môi cười, lắc lắc đầu, không có ý định nói cho hắn biết.

Mục Vũ cũng không truy hỏi, hắn cười, nói: “Coi như là ta hiểu sai ý đi. Nhưng mà hoa đẹp như thế, chuyện đi này cũng không tệ nhỉ?”

“Ừm. Đẹp lắm.” Khúc Kiều cười đáp.

Mục Vũ mỉm cười, ôm nàng đi về phía trước một chút, ngẩng đầu lên thủ thủ: “Dạo này tiết trời đã ấm lên một chút, có lẽ sắp tới lập xuân rồi. Nhìn xem, hoa ngọc lan cũng sắp nở rồi đó.”

Khúc Kiều ngẩng đầu lên liền trông thấy mấy cây cổ thụ to lớn, trên những cành cây vươn ra có vài nụ hoa đang hé mở. Chỉ là cành cây kia cao quá, nàng trông không rõ lắm. Nàng chợt trào dâng cảm giác buồn bã, thở dài than: “Ta chưa từng trông thấy hoa ngọc lan. Cũng không biết loài hoa đó có màu sắc thế nào?”

Nàng vừa dứt lời, vòng ôm của Mục Vũ chợt buông lỏng, hai tay hắn ôm lấy thắt lưng nàng, giơ nàng lên cao. Khúc Kiều hoảng sợ, bỗng nàng nghe thấy tiếng cười của Mục Vũ, hắn hỏi nàng: “Đã thấy chưa?”

Khúc Kiều chợt hiểu ra, không khỏi nhoẻn cười: “Gì cơ, đây là ...” Nàng hờn giận trách một tiếng, ngẩng đầu liếc nhìn lên những nụ hoa mới hé trên cành cây, than vãn, “Vẫn còn là nụ hoa nhỏ, không nhìn ra màu gì cả.”

“Sao cơ? Vậy thì tìm tiếp, có lẽ sẽ có bông hoa đã nở.” Mục Vũ dịu dàng an ủi.

Khúc Kiều bất đắc dĩ, hỏi, “Bé ta lên thế không mệt sao?”

Mục Vũ khề khàng đáp lại, “Không mệt chút nào.”

“Cũng phải, giờ ta đã nhẹ hơn rồi ...” Khúc Kiều thở dài, mới vừa nói ra câu này đã tự thấy không ổn, vội kìm lại lời nói. Nàng giơ tay chống lên vai Mục Vũ, nói với hắn, “Chàng thả ta xuống đi nào.”

Mục Vũ nghe vậy, lập tức buông hai tay ra. Khúc Kiều chỉ cảm thấy cơ thể hụt hẫng, không để nàng kịp hoảng hốt, hai tay Mục Vũ đã tới kịp, vững vàng đón nàng vào lòng.

Cả người Khúc Kiều cứng đờ, nàng chỉ biết ngơ ngác tựa vào vai hắn. Kề bên tai là tiếng cười khề hơi run run, giọng nói êm ái cực kỳ dịu dàng, hắn nói với nàng: “Lúc nàng còn chưa nhẹ thế này ta vẫn có thể bế nàng lên như vậy mà.” Hắn dừng lại một chút, nói tiếp, “Chờ hoa ngọc lan nở, chúng ta lại đến ngắm nhé.”

Câu nói kia nhẹ nhàng chạm vào lòng Khúc Kiều. Không biết là bởi vì nắng ấm xuân nồng hay bởi vì nhiệt độ trên người của hắn mà cơ thể gần như đã chết lặng của nàng chợt có cảm giác tươi mới hơn, trong lồng ngực trào ra cảm giác nóng bỏng. Nàng vòng cánh tay ra, ôm chặt hắn hơn, thổ lộ: “Ta không thể nhận Kim Nhụy của chàng.”

Mục Vũ nghe lời nàng nói, lại cười khề, cất lời: “Được, ta không cho là được.”

Câu trả lời này thực sự rất bất ngờ. Khúc Kiều thoáng ngẩn ra, cũng không biết nên đáp lại thế nào.

Mục Vũ nói: “Tầm lòng của nàng, ta hiểu. Nhưng còn tầm lòng của ta, nàng có hiểu hay không?”

Khúc Kiều đoán được vài phần ý của hắn, không dám tùy tiện đáp lại.

Khúc Kiều nghe hắn nói vậy, nén nước mắt, gật đầu.

Mục Vũ vòng cánh tay ra, để vòng ôm nàng càng thêm thoải mái, nói tiếp: “Nếu đã vậy, chúng ta cứ trở về đi, nghe thử xem biện pháp của Thánh sư nhé?”

Khúc Kiều đã sớm không còn chút phản kháng nào, nàng nằm trong lòng hắn, cúi đầu đáp lại: “Ừm.”

...

Lúc hai người trở lại bên suối, ba người Vân Hòa, Mạnh Giác, Lưu Chủy còn đang nói chuyện. Thấy bọn họ trở về, Mạnh Giác nghiêng đầu cười một tiếng, Lưu Chủy thấy thế, thở dài hết cách, khẽ gật đầu, coi như chào hỏi.

Mục Vũ có chút không rõ, nhưng cũng không vội hỏi. Qua khoảng thời gian vừa rồi, tiêu tốn không ít thời gian, Khúc Kiều đã có vẻ mệt mỏi, có lẽ là vì rời khỏi suối tiên. Mục Vũ cẩn thận đặt nàng vào trong suối, sau khi chắc chắn nàng không sao mới đứng dậy nói chuyện.

“Vừa rồi đã thất lễ.” Mục Vũ thi lễ với Vân Hòa, cất lời, “Trước đó Thánh Sư có nhắc tới đã có cách có thể cứu Khúc Kiều, xin ...”

Lời hần còn chưa dứt, Mạnh Giác chợt bật tiếng cười. Tiếng cười này kéo theo cả Vân Hòa cũng cười. Mục Vũ càng không hiểu, không biết bọn họ sao lại vậy.

“Xin lỗi.” Vân Hòa cười, mở miệng nói lời xin lỗi đầu tiên, sau đó nói rằng, “Cách cứu Khúc cô nương ta có thật, cũng đúng là cần dùng tới Thần Tang Kim Nhụy ...” Cậu ta nói đến đây, mỉm cười nhìn về phía Khúc Kiều, “Nhưng mà dường như Khúc cô nương có đôi chỗ hiểu lầm đối với việc này, đương nhiên, là do ta đã không nói rõ ràng. Là lỗi của ta.”

Khúc Kiều nghe thế, chợt cảm thấy trong lời nói kia tràn đầy những đường vòng vèo quanh co khúc khuỷu, hàm ý ngoài lời, vội vàng khoát tay hào sảng phân bua: “Không có đâu, không có đâu.”

Vân Hòa cười vui vẻ, cậu ta nhắc áo bào lên, quỳ thấp người xuống, lên tiếng: “Khúc cô nương không cần bối rối, điều cô băn khoăn không phải không có lý. Nhưng cô nương cũng biết, chúng ta là đệ tử tiên tông phải không?”

Khúc Kiều không biết vì sao cậu ta lại hỏi điều này, đành gật đầu.

Vân Hòa nói: “Thiên đạo quý sinh. Chúng ta tu tiên là để phổ tế chúng sinh. Nếu như nhất định phải hy sinh một người mới có thể cứu được tính mạng một người khác, vậy đó không gọi là “cứu người”. Nếu như còn vì lẽ đó mà ép người ta phải lựa chọn, khiến họ đau khổ vậy chúng ta với ma đạo có gì khác nhau? Cho nên cô nương cứ yên tâm, biện pháp ta nghĩ ra, chắc chắn sẽ không tổn thương bất kỳ người nào.”

Khúc Kiều nghe những lời này của cậu ta, không khỏi hồ thẹn. Nhưng rốt cuộc nàng vẫn còn điều nghi hoặc, chưa thể yên tâm: “Nhưng mà Kim Nhụy ...”

Vân Hòa đương nhiên biết rõ nàng muốn hỏi điều gì, cậu ta tiếp lời nàng, “Chắc hẳn cô nương cũng biết rằng nước suối tiên và Vân Chi Cam Lộ chỉ có thể kéo dài hơi tàn. Nếu hỏi trong gầm trời này còn có cách nào kéo dài tính mạng không, có lẽ không phải là không có, nhưng căn cơ của cô nương đã bị hủy, e không chờ nổi.” Vân Hòa nói rồi liếc nhìn Mục Vũ, “Trước mắt, chỉ có Thần Tang Kim Nhụy là cách dễ nhất, cũng hữu hiệu nhất. Cô nương hẳn còn nhớ đến thuật pháp mà trước đó ta đã dùng để cứu cô nương? Sau khi được cô nương góp ý, ta đã hoàn thiện thêm rất nhiều. Giờ, dùng thuật này làm cơ sở, sau đó bày pháp trận xung quanh suối tiên, thúc giục Kim Nhụy, có thể tăng khả năng cường hóa. Sau đó nối liền mạch máu của cô nương với Kim Nhụy, như thế có thể bảo toàn mạng sống cho cô nương.”

“Thật ư?” Mục Vũ ở bên cạnh nghe xong, không nhịn được hỏi lại.

“Đương nhiên là thật.” Vân Hòa cười đáp, “Trận pháp này của ta còn có tên gọi nữa, đó là “Chân Hư Thiên Diễn.”

Mục Vũ không khỏi vui mừng nhưng nụ cười của hần vừa chớm nở đã nghe thấy Khúc Kiều cất tiếng nói, “Biện pháp này cũng chỉ có thể giữ lại tính mạng cho ta thôi ...”

Trong lời nói nhuốm đầy vẻ buồn bã khiến Mục Vũ sầu lo.

Vân Hòa gật đầu, “Đúng, biện pháp này chỉ có thể kéo dài tính mạng. Đạo hạnh của cô nương, một viên Kim Nhụy chỉ e không thể giữ được.”

“Không thể giữ được nghĩa là ...” Mục Vũ lơ mơ nhận ra điều gì, khẽ hỏi.

Vân Hòa khẽ thở dài, lúc đang định trả lời, Khúc Kiều đã đáp lời trước cậu ta:

“Ta sẽ biến trở về cây đó.”

~Tác giả:

Khụ khụ khụ, chào mọi người, mình lại trở về ...

Cái gì cũng không nói ...

Mình quỳ trước đã ...

Mình thực xin lỗi mọi người ...

Không biết sao lại buồn thế này ...

Vì sao ...lại như vậy chứ ...

Khụ khụ khụ, cứ hứa rằng sẽ ngọt ngào, kết quả là ... dường như vẫn chưa đủ ngọt ...

Ngẫm kỹ lại, kết thúc của truyện này còn rất cụt...

Thực ra truyện chỉ còn lại có hai chương ...

Nếu như mọi người có bức xúc gì, mình xin nằm ngửa ra chịu giẫm đạp, tuyệt không phản kháng, hì hì hì ...

Cuối cùng, trong khoảng thời gian lặn mất này mình đã làm gì ư?

Thực ra mình đang mãi xem phim ...khụ khụ

~Mình cũng không biết sức cám dỗ tới từ đâu khiến cho mình sau khi xem xong “Đao kiếm liễu loạn” sau đó còn sa hố “Cửu Châu thiên không thành” Kết quả mình đã trúng độc cực kỳ sâu cho nên thẩm mỹ cũng vụn vụn theo ...vì vậy:

Vũ! Hoàng! Bệ! Hạ! Là! Người! Đẹp! Trai! Nhất! Trên! Đời!

Khụ khụ khụ, không kìm nén được đầu óc lại cuồng loạn rồi ...

Cuối cùng, nhất định sẽ không để mọi người thất vọng nữa, chương sau nhất định sẽ hoàn thành được lời xì poi!!!

Hoan nghênh mọi người tới xem!

Mục Ưu khẽ thở dài, cất lời: "Cho tới giờ, chuyện ta có thể làm cho nàng thực quá ít ỏi. Khó khăn lắm mới có một việc có thể làm vậy mà nàng còn cố tình giấu diếm. Ta biết nàng không muốn ta hy sinh tính mạng vì nàng, nhưng ít nhất hãy để cho ta có cơ hội được buồn rầu khó xử."

Khúc Kiều nghe đến đây, thả lỏng vòng ôm, tha thiết nhìn hắn.

Mục Ưu đón lấy ánh mắt nàng, cười bảo: "Ta đồng ý vờ nàng, cho dù có thế nào cũng tuyệt không làm chuyện gì tổn thương bản thân. Cho nên nàng cũng hãy đồng ý với ta, nếu có đường sống, đừng buông bỏ nhé. Có được không?"

Đến giờ phút này, Khúc Kiều không thể nào kìm nén rung động trong lòng thêm được nữa. Nàng rũ mắt xuống, run rẩy rơi nước mắt. Tiếng nói cất lên cũng khẽ run theo: "Ta không biết còn có thể làm gì ... ta muốn ngắm hoa ngọc lan với chàng nhưng mà ta ... ta không thể cố được tới lúc đó. Nếu có đường sống, làm sao ta sẽ buông bỏ đây ... với chàng lại càng không thể ..." Trong lúc nói, nước mắt chảy tràn, thấm ướt gò má nàng.

"Ta hiểu mà." Mục Ưu mỉm cười, dịu dàng dỗ dành nàng, "Nhưng giờ nói những lời này vẫn còn hơi sớm. Nàng xem, dù cho nàng có đạo hạnh ngàn năm, hiểu rõ thiên địa nhưng chưa chắc đã tường tận hết mọi chuyện. Trong tiên tông còn có rất nhiều cao nhân dị sĩ, cũng có không ít tiên gia đặc đạo, có lẽ sẽ có cách chữa trị nào khác chăng?"

33. Chương 33: Chương 32

“Ta sẽ biến trở về cây đó.” Lời này vừa cất lên, sâu trong mắt Mục Vũ thoáng hiện lên vẻ lo âu. Hắn liếc nhìn Khúc Kiều, do dự không nói.

Khúc Kiều thấy thế, dịu dàng cười một tiếng, quay đầu nhìn Mạnh Giác, nói: “Xem đi, ta đã nói mà. Một viên Kim Nhụy tuyệt đối không thể cứu được cả hai chúng ta, cùng lắm chỉ cầm cự được mạng sống của ta thôi. Hơn nữa nếu ta đoán không lầm ...” Nàng vừa nói vừa nhìn về phía Vân Hòa, “Pháp trận “Chân Hư Thiên Diễn” này cũng có giới hạn phải không?”

Vân Hòa nghe vậy, bất đắc dĩ đáp lại: “Trong vòng ba trượng xung quanh.” Giọng nói của cậu ta ẩn chứa vẻ áy náy, “Trận pháp này mới được hình thành, đợi một thời gian nữa, có lẽ sẽ mở rộng được ra thêm ...”

Sau khi nghe xong, Khúc Kiều nhoẻn cười, ngược mắt nhìn về phía Mục Vũ. Không đợi nàng mở lời, Mục Vũ đã mở miệng trước, nhún mày nói: “Đừng tránh nặng tìm nhẹ.”

“Sao?” Khúc Kiều nhất thời không hiểu.

“Trước sự sống chết, lo gì tới ranh giới, giới hạn.” Mục Vũ dứt lời xong lại hỏi, “Nếu như biến trở về cây thì có nguy hại gì không?”

Khúc Kiều lắc đầu, “Điều này thì không có đâu, chỉ là ...”

“Vậy là được.” Mục Vũ cười đáp lại, sau đó quay sang nói với Vân Hòa, “Vậy xin nhờ cậu Thánh Sư.”

Vân Hòa cũng bật cười theo hắn, gật đầu đáp: “Sẽ cố hết sức.”

Khúc Kiều hơi sốt sắng, nàng giơ tay kéo tay áo Mục Vũ, cất lời: “Chàng đừng đồng ý nhanh như vậy! Chàng có thực sự hiểu được mặt lợi hại trong đó chưa?”

Mục Vũ không đáp lại lời nàng mà vội vã ngồi xổm xuống cúi thấp người, nâng cánh tay nàng lên, sợ nàng vì kéo hắn mà mất sức, lại hao tổn thêm sức lực.

Trông thấy vậy, Mạnh Giác mở miệng nói: “Khúc cô nương, cái gọi là mặt lợi hại, ta có thể đoán được một hai.” Anh ta mỉm cười, cũng ngồi xuống bên suối, “Đúng vậy, căn cơ của cô nương đã bị hủy, muốn khôi phục đạo hạnh đâu thể dễ như vậy được, chỉ e sự đệ của ta sẽ bị vây khốn trong vòng ba trượng cả đời ...”

“Sư huynh!” Mục Vũ nghe vậy, lên tiếng ngắt lời.

Mạnh Giác không để ý tới, nói tiếp: “Chuyện này quả thực khiến cho người ta khó xử. Dù sao cũng không danh không phận sao có thể làm trễ nải người khác đây.”

Bước chuyển này quả thực rất bất ngờ khiến cho tất cả mọi người đều ngẩn ra, đồng thời cùng nhìn về phía Mạnh Giác. Lưu Chủ lại là người có phản ứng đầu tiên, anh ta hơi nhếch môi cười, cất tiếng: “Sư huynh quên rồi à, bọn họ là chủ tớ.”

Mạnh Giác lắc đầu, cười đáp: “Lúc trước là chủ tớ quả thật không sai. Nhưng ngày đó, ta xin cô nương buông tay cho sư đệ ta tự do, cô nương đã đồng ý rồi. Về sau, cô nương tới tìm sư đệ của ta, ta nhớ rõ ràng, cô nương đã nói là tình nhi nữ, có phải không?” Anh ta nói tới đây, thu lại nét tươi cười, hỏi Khúc Kiều, “Lời nói khi đó của cô nương, không phải là lời đùa cợt chứ?”

Khúc Kiều chỉ cảm thấy như mình bị xoay vòng vòng, trong thoáng chốc vẫn đang loay hoay chưa tìm được lối ra. Nàng ngơ ngác nhìn Mạnh Giác, không biết nên đáp lại thế nào mới được.

Mạnh Giác thấy nàng như vậy, khẽ thở dài, nói: “Aiz, vậy thì không ổn rồi. Ta làm sư huynh sao có thể để sư đệ phải uất ức như vậy. Khúc cô nương, hôm nay chúng ta phải nói rõ mọi chuyện mới được.”

Mục Vũ không thể nghe tiếp được nữa, hần mở miệng, nói nhỏ với Mạnh Giác: “Sư huynh, đừng bắt nạt nàng.”

“Nói cho cùng là ai bắt nạt ai đây?” Mạnh Giác cười nói, “Nói tóm lại, hôm nay Khúc cô nương không nói rõ, ta chắc chắn sẽ không bỏ qua.”

Mục Vũ thực hết cách, không khỏi cúi đầu đỡ trán.

Khúc Kiều thấy tình hình như vậy, giờ mới biết cái gì gọi là tiến thoái lưỡng nan. Nàng rối rắm vô cùng, nào đáp được lời gì.

Lúc này, Vân Hòa đứng bên cạnh cũng cười mở miệng, góp lời: “Hỏa Thần giáo các vị thật thú vị, từ trước tới nay chỉ nghe tới đảng trai nói rõ mọi chuyện với đảng gái, giờ đến lượt các vị sao lại trái khoáy thế này?”

Được câu này, Mạnh Giác tiện đà tiếp lời: “Thánh Sư nói rất phải. Là ta tính sai, đúng là nên để sư đệ ta mở miệng trước mới đúng.” Anh ta nói tới đây, giơ tay vỗ lên vai Mục Vũ, “A Vũ, danh tiết cô nương quan trọng, đệ nói rõ đi nào.”

Mục Vũ giật mình, bật cười.

Lúc này, Khúc Kiều mới hiểu ra. Nàng quả thực đã bị xoay vòng vòng. Cái vòng này khiến cho nàng sinh lòng sợ sệt, cũng khiến nàng bồn chồn lo lắng. Cuối cùng thoát khỏi nó, sự thật lại đơn giản biết bao. Sau bao nhiêu bối rối chính là sự thoải mái. Nàng vứt bỏ lòng trốn tránh, ngược mắt nhìn Mục Vũ.

Mục Vũ thấy nàng nhìn mình, không khỏi nảy sinh chút e dè. Hần ngượng ngùng cúi thấp đầu, hắng giọng nói: “Đệ ... đệ nguyện lấy Khúc cô nương làm vợ.”

Nghe được câu này, Khúc Kiều chợt có cảm giác kỳ lạ. Rõ ràng đều nằm trong dự liệu nhưng khi nghe được lời của Mục Vũ, lòng vẫn bối rối sợ sệt e dè. Rung động như vậy, rốt cuộc là vì sao nàng cũng không thể nào hiểu rõ. Nhưng có một việc, nàng cực kỳ rõ – nếu còn nói bản thân không thấu hiểu thất tình, vậy thì không đúng rồi.

“Khúc cô nương, ý của cô nương thế nào?” Thấy Khúc Kiều chậm chạp chưa phản hồi, Mạnh Giác đứng bên cười hỏi.

Khúc Kiều không đáp lại, chỉ gật đầu.

“Được.” Mạnh Giác kết luận, “Hai bên đều đã bằng lòng, vậy chuyện coi như đã định. Tuy rằng đang ở nhờ, nhiều thứ vội vàng nhưng lễ nghĩa là không thể thiếu, cứ để ta lo việc sắp xếp.”

Mục Vũ nghe thế, nghi hoặc hỏi lại: “Chúng ta tu tiên, nào có lễ nghi như vậy?”

“Đúng là không có.” Mạnh Giác băng quơ đáp lại, “Nghiêm túc mà nói, ngay cả việc thành hôn chúng ta cũng không có đâu. Nhưng đôi khi làm chuyện thế tục một lần thì có sao.” Trong lúc nói chuyện, anh ta nhìn về phía Vân Hòa, “Đúng rồi, đây dù sao cũng thuộc Vĩnh Thánh Thiên tông, vẫn phải nhờ cậy Thánh sư giúp đỡ, mong chưong môn đồng ý cho việc này.”

Vân Hòa nghe vậy cười đứng dậy, “Không dám.”

“Đệ sẽ gửi thư về Hỏa Thần giáo, bẩm báo với sư tôn.” Lưu Chủ cũng đứng lên rồi nói vậy.

Mọi người nói xong, hành lễ cáo từ, từng người một rời đi.

Khúc Kiều đưa mắt nhìn bọn họ đi mất, niềm vui từ từ nhuốm lên gương mặt. Mục Vũ thấy nàng vậy, cũng nở nụ cười. Cả hai đều không nói gì, chỉ có lòng vui mừng là không thể che giấu.

...

Thanh Thương nhìn nàng, vẻ buồn rầu nhuốm trên hàng mi nhưng chẳng mấy chốc đã thu lại hết. Nàng ấy cười, lấy son phấn từ trong hộp nữ trang ra, khuyên nhủ: “Cô nương ngâm mình trong nước, quả thực là không tiện. Những thứ khác đều bỏ qua hết, chỉ cần tô son là xong.”

Khúc Kiều không chối từ. Thanh Thương mỉm cười, ngón tay chấm chút son, điểm trang cho nàng.

Cảm giác này, thực là mới mẻ, khiến cho Khúc Kiều không khỏi bật cười: “Ta từng đọc trong sách có câu “Soi gương tô son thẩm”*, có lẽ chính là thế này nhỉ.”

(*nguyên bản Hán Việt: đối kính lý hồng trang => bên trên là mình chém)

Thanh Thương nghe vậy, cười đáp: “Ừm.” Nàng ấy nhìn phần son trên tay, thoáng suy nghĩ một chút, cất lời: “Khúc cô nương, Mộc Tử cô đánh mất, nhất định chúng ta sẽ đoạt lại. Cô cứ thoải mái, thả lỏng tinh thần, cố điều dưỡng thật tốt. Khi nào có thời gian rảnh, bọn ta sẽ tới thăm cô, sẽ mang cả sách truyện cho cô nữa.”

Nghe nàng ấy nói vậy, Khúc Kiều xao động, thoáng kinh ngạc.

“Tuy không thể chi tiết bao quát được hết, nhưng chúng ta cũng sẽ cố hết sức vẽ lại cảnh núi cao sông dài cho cô nương ...” Thanh Thương nhìn nàng mỉm cười, “Còn thi từ ca phú, những câu chuyện thú vị, chúng ta cũng sẽ sưu tầm cho cô, rồi để A Vũ đọc lại cho cô nghe, có được không?”

Ngoại trừ gật đầu đồng ý, Khúc Kiều không thể nói thêm được điều gì khác, “Đa tạ.”

Nghe tiếng cảm ơn này, Thanh Thương giơ tay lên, khẽ khàng vuốt lên mái tóc Khúc Kiều, trên gương mặt nàng ấy, tràn đầy sự quan tâm thương cảm: “Sau ngày hôm nay, đều là người trong nhà, đừng khách khí nữa.”

Khúc Kiều nhìn nàng ấy, chỉ thấy lồng ngực ấm áp, khóe mắt nhòe nước.

Đúng lúc này, có tiếng người huyền não bên ngoài màn trướng.

“... Bái thiên địa thì được rồi, nhưng cao đường làm sao đây? Giờ mà mời giáo chủ tới nhất định sẽ không kịp đâu?” Giọng nói này, Khúc Kiều nghe hơi quen tai, hình như là của người đệ tử tên Thư Hoàng trong Hỏa Thần giáo.

“Hay là để chương môn nhà ta làm “cao đường” là được, dù sao về bối phận cũng giống nhau cả mà.” Đáp lại là một giọng nói trong trẻo, hình như là của đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông.

“Ấy đừng. Tính khí chương môn mọi người còn không rõ sao, đang trong ngày lạnh, tội gì ăn mắng?” Cát lời khuyên nhủ là nữ đệ tử Vân Sam.

“Vậy làm sao giờ? Aiz, quy củ của thế tục cũng thật quá nhiều!” Thư Hoàng cầu nhàu.

“Vậy cứ bỏ hết mấy lễ nghi rắc rối này đi, làm giông giống thôi là được rồi.”

“Vậy thì không ổn! Thành thân là chuyện lớn, sao có thể tùy tiện như vậy được!”

“ ... ”

Mọi người người một câu ta một câu, tranh luận sục sôi.

Thanh Thương nghe được một lát, lắc đầu cười, đứng dậy, vén màn trướng lên, nói: “Mọi người à, đừng làm ồn tới tận nường.”

Trong khoảnh khắc màn được vén lên, tất cả mặt mũi mọi người cũng như được vén lên theo, hiện ra trước mặt là khung cảnh sáng ngời. Khúc Kiều nhìn những khuôn mặt bên ngoài đó, không kìm được nở nụ cười.

Mọi người thấy nàng, liên tục nói lời xin lỗi, không những thế còn mồm năm miệng mười chúc mừng.

Khúc Kiều không nói gì, chỉ nhún cười. Trời đất rộng lớn, chỉ người là có tình. Dốc lòng bảo vệ, thương yêu, điều bình phàm này chính là thứ nàng luôn một lòng hướng về. Giờ đây, trong thân gỗ của nàng, là dịu dàng tha thiết ...

Trong khoảnh khắc nàng xúc động không thôi chợt thấy mọi người đang rộn rã nói chuyện lại dần nhường ra một con đường. Nàng ngược mắt lên thì trông thấy Mục Vũ mỉm cười gật đầu, chào hỏi mọi người, cất bước tới.

Hắn vẫn mặc trang phục bình thường, chỉ đổi dây buộc tóc thành màu đỏ. Mục Vũ đi tới bên suối, mỉm cười gọi Khúc Kiều rồi ngồi xuống. Ngay ở khoảnh khắc hắn cúi đầu, dây buộc tóc rủ xuống, phảng qua gò má, rủ xuống bả vai. Khúc Kiều ngẩng nhìn cảnh tượng tươi đẹp, không khỏi ngẩn ngơ.

Mục Vũ phát hiện ra, cụp mắt, cười khẽ, giơ tay vuốt vuốt dây buộc tóc, phân trần: “Cái này ... nàng không biết đâu, cả Vĩnh Thánh Thiên tông chỉ toàn một màu trắng ...” Hắn nói, ngẩng đầu nhìn màn lụa xanh bên trên, “Tìm được chút lụa xanh mỏng này đã tốn mất bao thời gian. Sau đó không có cách nào, đành dùng chu sa để nhuộm nhưng cũng chỉ kịp nhuộm mỗi dây buộc thôi.”

Khúc Kiều cười, cố gắng giơ tay lên, quần dải dây giữa những ngón tay ngấm ngấm, khen: “Thật là đẹp.”

Mục Vũ cũng vui vẻ, tay giơ lên lần tìm trong ngực lấy một món đồ ra để xuống trước mặt nàng. Khúc Kiều vừa trông thấy, trước mắt liền bừng sáng. Dây buộc đỏ rực, kết bằng hoa, điểm tô thêm vài ba viên ngọc. Dù rất đơn giản nhưng cũng có nét rực rỡ khác lạ.

Mục Vũ quan sát phản ứng của nàng, cười nói: “Để ta buộc lên cho nàng nhé?”

Khúc Kiều cực kỳ vui vẻ, nhanh nhẹn gật đầu đồng ý.

Mục Vũ dịu dàng vén tóc nàng lên, cẩn thận đeo vòng hoa lên. Hắn ngẩng qua ngẩng lại, lại thấy không hài lòng lắm, cẩn trọng gỡ xuống. Nhiều lần như thế khiến cho Khúc Kiều không hiểu sao. Rốt cuộc Thanh Thương cũng không nhìn nổi nữa, thở dài bảo: “A Vũ, có cần ta tới giúp không?”

Mục Vũ ngượng ngùng, đỏ mặt lắc đầu nói: “Để đệ thử lại thêm lần nữa.”

Khúc Kiều nghe thế, cũng nói theo: “Ừm, để chàng thử thêm lần nữa.”

Thanh Thương nghe vậy, lắc đầu cười, đứng lên dặn dò: “Được, hai người cứ bình tĩnh thử, nhưng nhớ đừng làm trễ canh giờ.”

Lời này vừa cất lên, mọi người không khỏi buồn cười.

Khúc Kiều xấu hổ, ngượng ngùng liếc nhìn Mục Vũ. Mục Vũ cũng lúng túng, nhưng vẫn cố mỉm cười như cũ, nhỏ giọng an ủi nàng: “Lần này nhất định sẽ được.”

Khúc Kiều gật đầu, đang định trả lời hần, trong lồng ngực chợt truyền đến cơn chấn động. Sắc mặt thoát biến đổi, nàng than: “Chủ thượng ...”

Mục Vũ kinh hãi, vẻ mặt cũng toát lên nỗi hoảng hốt.

Lúc này, Lạc Kiền Hoài phi thân tới, cất cao giọng trách: “Yêu ma đã tới trước cửa còn có tâm tư ở đây chơi đùa.”

Mọi người nghe vậy, tất cả đều tập trung tinh thần, nghiêm nghị chuẩn bị tham chiến.

Lạc Kiền Hoài liếc nhìn Mục Vũ và Khúc Kiều, gật đầu chào từ biệt rồi xoay người đi, ra lệnh: “Vân Hòa, con ở lại bày trận. Vân Sam, bảo vệ đỉnh Tuyết Khuyết. Những đệ tử còn lại theo ta lên trước nghênh chiến. Các đệ tử Hỏa Thần giáo thì tùy.”

Lời này vừa dứt, chúng đệ tử Vĩnh Thánh Thiên tông đều đồng thanh hô vang. Các đệ tử Hỏa Thần giáo cũng không cam lòng đứng sau, ào ào mở miệng xin chiến.

Trông thấy mọi người hối hả, Mục Vũ cũng lộ vẻ lo lắng, ruột ruột không thôi.

Thanh Thương quay lại nhìn hần, mỉm cười vái chào, từ biệt. Những đệ tử khác thấy vậy cũng hành lễ theo. Mục Vũ đứng lên, vái chào đáp lại.

Không cần nhiều lời rườm rà, tất cả đều hiểu ý nhau.

Mọi người phi thân lên không, chớp mắt đã không còn bóng dáng. Mục Vũ đứng bên suối, trông theo hướng mọi người rời đi, ngơ ngẩn một lúc lâu.

Thấy hần như vậy, Vân Hòa tiến lên trước khuyên nhủ: “An nguy của Khúc cô nương quan trọng hơn, chúng ta mau khởi trận thôi.”

Mục Vũ hoàn hồn, gạt đầu đáp: “Làm phiền Thánh Sư.” Dứt lời, hần cất bước tiến vào trong suối nước.

Vân Hòa lùi lại vài bước, liếc nhìn Vân Sam. Vân Sam hiểu ý, dùng thuật “Mộng điệp hóa cảnh” ẩn mình Tuyệt Khuyết trong ảo ảnh. Tất cả đều đã sắp xếp thỏa đáng, Vân Hòa hít sâu một hơi, niệm chú bày trận.

Ánh sáng từ pháp trận chiếu rọi mặt suối, từng luồng sáng lặn dần trải rộng. Khúc Kiều chỉ cảm thấy cơ thể cứng đờ, sự chết lặng lúc trước như kéo dài ra, không tìm được cơn buồn ngủ. Mục Vũ thấy vậy, dịu dàng ôm nàng vào lòng, ôm nàng nhẹ nhàng ngồi xuống.

Khúc Kiều gối lên vai hần, cố gắng mở mắt ra. Nàng sợ khi mình khép mắt lại sẽ là vĩnh biệt.

Mục Vũ nắm lấy tay nàng, thăm thì: “Còn điều gì muốn dặn dò?”

Khúc Kiều nghe vậy, ngẫm nghĩ một lát rồi ngược mắt lên nói: “Chàng dùng Kim Nhụy duy trì mạng sống của ta tất sẽ tổn thương tới cơ thể. Trận pháp Chân Hư Thiên Diễn này mới được hình thành, khó có thể bảo vệ được chu toàn. Tâm pháp ta dạy, chàng nhất định phải chăm chỉ tu luyện, sẽ có nhiều chỗ có lợi.”

“Được.” Mục Vũ đáp.

Khúc Kiều gạt đầu, nói tiếp: “Mặc dù chàng tu tiên nhưng dù sao vẫn là người phàm, đừng bỏ mặc ăn uống. Thêm nữa, nước suối tiên này cũng có lợi cho chàng, chàng uống cũng được, ngâm cũng được, đều tốt cả. Còn điều này, nhớ phơi nắng nhiều nhé.”

Lời nói này nghe thật quen tai, không khỏi khiến Mục Vũ bật cười: “Biết rồi.”

“Có cái gì hay mà cười đâu ...” Khúc Kiều lau bầu một tiếng, lại nhớ ra điều gì, nàng tiếp tục dặn dò, “Ừm, nếu chàng đọc sách truyện cho ta thì nhớ, ta thích đoàn tụ sum vầy, mấy thứ vui vẻ ấm áp, chớ đừng kể cho ta chuyện sinh ly tử biệt.”

Sau khi nghe xong, Mục Vũ cười không tìm được: “Chỉ thế thôi?”

Khúc Kiều nhìn hần, sau một thoáng im lặng, nàng hơi nâng người dậy, hôn lên môi hần.

Nụ hôn này, nhẹ nhàng lướt qua, cực kỳ dịu dàng mềm mại.

Không để Mục Vũ kịp phản ứng, nàng đã lặng lẽ lùi về. Nàng mang theo vẻ đắc ý vì vừa làm xong chuyện xấu, liếc nhìn hần, khẽ nói: “Chờ ta.”

Mục Vũ bật cười, ôm nàng vào lòng, đáp: “Ừ.”

Lời hẹn này, không cầu hấn đáp lại.

Khúc Kiều mỉm cười khép mắt lại, để ánh sáng của pháp trận bao lấy toàn thân.

Chỉ một lát sau, pháp trận kết thành, gió mát thoảng qua, lay động màn lụa xanh mỏng. Chỉ thấy trong suối nước có một cây dâu đẹp dễ hiện lên. Lá xanh tựa ngọc bích, vững chãi như tùng bách. Hương thơm ngọt lành, như hương lan lan tỏa, ánh sáng lấp lánh êm dịu, hiền hòa như ánh trăng.

Vân Hòa ngẩng nhìn cây dâu, đột nhiên nhận ra điều gì, bước nhanh lên trước, “Đây là ...” Cậu ta cực kỳ kinh ngạc, nói với Mục Vũ, “Thì ra, thì ra Khúc cô nương không phải là yêu!”

Mục Vũ đứng dậy, không hiểu gì nhìn cậu ta.

Vân Hòa cười cất lời: “Ta sớm nên nghĩ ra, khó trách viên tinh nguyên kia lại gọi là “Thần tang kim nhụy”! Khúc cô nương, cô ấy là thần mộc!”

Mục Vũ yên lặng nghe xong, ngược mắt nhìn về phía cây dâu xinh đẹp tuyệt trần, chợt trông thấy giữa tán lá xanh biếc, lấp lánh sắc son đỏ. Hắn mỉm cười, giơ tay xoa lên thân cây, dịu dàng đáp: “Là thần hay yêu có gì quan trọng đâu.”

Vân Hòa giật mình, lập tức hiểu ra.

“Đúng vậy, có gì quan trọng đâu.”

Dứt lời, gió nhẹ lại thổi tới. Nhánh cây cành lá lay động theo cơn gió, vang lên tiếng xào xạc. Gió núi lạnh lẽo, nhưng bốn mùa vẫn cứ thế luân chuyển, đem đông đi xuân về ...

34. Chương 34: Lời Kết

Đầu xuân, đỉnh Tuyết Khuyết vẫn lạnh lẽo như trước. Tuyết đọng trắng xóa, thanh khiết không vương một dấu chân người. Một thiếu nữ, vậy mà đang đi trong nơi thanh khiết không dấu chân người này.

Không biết đã sinh trưởng qua bao nhiêu năm mà cây này “khúc trực cao kiêu”, “bàn cầu ngọc long”. Cành lá xum xuê, che phủ một góc trời, rễ mạch um tùm, chiếm cứ một vùng rộng lớn.

Dưới tán cây dâu có đặt bàn thấp thấp lạnh, dường như là đồ dùng sinh hoạt ngày thường. Bốn phía xung quanh đặt vài chục ngăn tủ, thư họa xếp chặt trên đó, còn vương hương mực mơ hồ.

Thiếu nữ cực kỳ kinh ngạc, bỗng chợt thấy có người đi từ sau giá sách ra. Nàng không dám không đề phòng, cảnh giác quan sát đối phương.

Đó là một chàng trai trẻ tuổi, chỉ chừng hơn hai mươi. Người mặc áo tơ trắng, tinh khiết như tuyết. Vẻ ấm áp vui vẻ nhiễm tới tận chân mày khóe mắt chàng trai, khiến cho ngũ quan tuần tú càng thêm vẻ hòa

nhã thân thiện. Hắn chậm rãi đi lên vài bước, cười mở lời: “Hiếm khi nào có khách lạ tới chơi đỉnh Tuyết Khuyết. Nhiếp cô nương, phải không? Ta từng nghe sư huynh nhắc về cô.”

Giọng nói của chàng trai cũng hòa nhã như vẻ ngoài khiến cho nàng không khỏi yên tâm. Nàng liếc nhìn hắn, sau khi suy đoán thì hành lễ, cất tiếng hỏi: “Không biết các hạ là?”

“À, quên mất, nên giới thiệu trước mới phải.” Chàng trai giơ tay, ôm quyền đáp lễ, “Hỏa Thần giáo, Mục Vũ.”

Nghe thấy tên này, Nhiếp Song không khỏi kinh ngạc: “Thì ra tiền bối là Ngũ Âm Hỏa Thần, thất kính!”

Mục Vũ mỉm cười nói: “Khách khí rồi. Nghe nói Nhiếp cô nương chính là đại đệ tử Vạn Khinh môn, được Vạn Hác tiên tử chân truyền. Trên đại lễ hợp linh, danh tiếng vô lượng. Quả thực là hậu sinh khả úy.”

Nhiếp Song nghe thấy lời này, cứ cảm thấy trong mấy chữ “Danh tiếng vô lượng, hậu sinh khả úy” có trộn lẫn chút gì đó kỳ lạ, dường như không phải thực lòng khen nàng. Còn về đại lễ hợp linh, quả đúng do Hỏa Thần giáo làm chủ. Khi đó nàng đã lên lút làm một số chuyện, gây ra trò đùa dai, chỉ sợ đã đắc tội Hỏa Thần giáo, hắn lại nghe đồng môn nói bóng nói gió cho nên mới dẫn tới lời nói này. Nghĩ tới đây, mi mày nàng nhảy lên, đáp: “Tiền bối khen nhầm rồi. Trong Cửu Nhạc tiên minh, Vạn Khinh môn ta lập phải trễ nhất, nào dám so với Hỏa Thần giáo. Đạo pháp của tiền bối tinh thâm, ắt không chỉ có thứ thuật pháp che mắt kia thôi, không biết văn bối có thể vinh hạnh chứng kiến một phần?”

Dù trong lời nói của nàng có gai, Mục Vũ vẫn vui vẻ thân thiện như trước: “Cô nương hiểu lầm. Thuật pháp đó không phải là sở học của Hỏa Thần giáo ta đâu ...” Hắn nói, giơ tay xoa nhẹ lên cây dâu bên cạnh, “Là nàng.”

“Nàng?” Nhiếp Song không hiểu gì.

“Vị này là vợ.” Mục Vũ cười một tiếng, đáp lại.

Nhiếp Song giật mình, liếc nhìn Mục Vũ, vẻ mặt cực kỳ phức tạp. Nàng nghĩ một lát rồi hắng giọng chuyển sang đề tài khác: “Nay tiểu nữ tới là để đưa một món đồ ...” Nàng dứt lời, giơ tay lên, gọi, “Tang Uyển.”

Tiếng nói vừa dứt, một khúc gỗ hoa trôi từ dưới đất lên. Chỉ thấy khúc gỗ kia dài ba thước, mang hình kiếm, toàn thân trắng tinh. Trên đó có dây hoa quấn quanh, lan tỏa mùi thơm.

Vừa thấy vật này, sắc mặt Mục Vũ lập tức biến đổi. Hắn bước nhanh lên trước, dừng lại cách Nhiếp Song một khoảng không xa. Hắn nhìn khúc gỗ hoa kia, ngạc nhiên thốt: “Đây là ...”

“Đây là thanh Tang Uyển, một trong năm thanh bảo kiếm của Lệnh chủ Cức Thiên.” Nhiếp Song giải thích, “Tiểu nữ phụng mệnh Thượng Dương chân quân đem vật này tới đỉnh Tuyết Khuyết ... Chắc hẳn là để giao cho tiền bối?” Dứt lời, nàng rút Tang Uyển lên, đưa cho Mục Vũ.

Mục Vũ giơ hai tay ra, cẩn thận tiếp nhận Tang Uyển, thấp giọng nói một câu: “Đa tạ.”

Vừa vào tay hắn, Tang Uyển chợt rung động. Trong nháy mắt, tất cả dây hoa khô mục rạn nứt rồi rơi xuống. Khí đen như khói, tràn ra khỏi thân kiếm. Đợi đến khi khí đen tan hết, thân kiếm phát ra ánh sáng dịu êm, cực kỳ tinh khiết.

Mục Vũ mỉm cười, xoay người đi đến dưới tán cây, nâng Tang Uyển lên, cất cao giọng hô: “Mộc Tử, nhập thân!”

Tang Uyển tuân lệnh, trôi lơ lửng tiến tới, nhập vào trong cây dâu.

Trong chớp mắt, ánh sáng chói lọi tràn ra, rực rỡ lấp lánh tới hoa mắt. Cây dâu chấn động tới run rẩy, làm cho tán lá đung đưa, xào xạc không ngừng. Toàn bộ đỉnh Tuyết Khuyết đều bị sự biến hóa này quấy nhiễu. Núi đá cỏ cây đều phát sinh xao động, nước lặng gió thoảng cũng mất đi vẻ yên bình.

Nhiếp Song cực kỳ kinh ngạc, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. Nàng nhú mày đi về phía Mục Vũ, đang định hỏi thăm chợt thấy có một thiếu nữ hiện lên trong ánh sáng rực rỡ. Không để nàng kịp nhìn kỹ, thiếu nữ đã bay xuống, nhào thẳng vào lòng Mục Vũ. Mục Vũ không nói gì, dang tay ra ôm lấy.

Nhìn hai người kia ôm nhau rất lâu, Nhiếp Song không khỏi lúng túng, không biết có nên lên tiếng hay không.

Đúng lúc này, Mục Vũ buông vòng ôm, cởi áo ngoài ra khoác lên người thiếu nữ, thăm thẳm: “Không mặc lấy bộ xiêm y đã đi ra ...”

Thiếu nữ ngượng ngùng cười một tiếng, đáp: “Nhất thời nóng lòng. Quên mất tiêu.”

Mục Vũ nghe, chẳng nói gì, chỉ khẽ cười, lẳng lặng ngắm nhìn nàng.

Ánh mắt của hắn quá thăm thiết dịu dàng khiến cho thiếu nữ càng thêm ngượng ngùng. Nàng đỏ mặt, chợt nhớ ra còn có người bên cạnh, vội vã quay đầu nhìn Nhiếp Song, cười nói, “Đa tạ cô nương. Ta tên là Khúc Kiều.”

Nhiếp Song sực tỉnh lại, gật đầu: “Ừm.”

“Trước đó dùng thuật pháp trên cột cô nương, thật có lỗi.” Khúc Kiều mở lời trước, “Đỉnh Tuyệt Khuyết này hiếm khi nào có người đặt chân tới, lại không biết cô nương là địch hay bạn cho nên mới ...”

Nhiếp Song nghe thế, mỉm cười đáp: “Khúc cô nương không cần như vậy. Là ta học nghệ không tinh, chỉ một thuật che mắt đơn giản mà cũng không phá được, nào dám trách ai.”

Khúc Kiều cười nói: “Cô nương đừng nói vậy. Thuật Vạn tượng sâm la của ta chẳng có mấy ai có thể phá đâu.”

Nhiếp Song bị lời này làm cho mắc nghẹn, không khỏi cau mày.

Khúc Kiều thấy nàng ấy phản ứng như vậy, lòng biết mình đã nói sai, đang định mở miệng giải thích. Nhiếp Song lại nghiêng đầu một cái, qua loa hành lễ, nói: “Đồ đã đưa tới, ta xin cáo từ tại đây.” Dứt lời nàng ấy xoay người rời đi, nhanh chóng đi xa.

Hành động như thế khiến cho người ta thật rối rắm. Khúc Kiều nhìn theo phương hướng nàng ấy rời đi, cười khen: “Đúng là một cô nương thẳng thắn.” Nàng nói rồi chợt nghĩ tới điều gì, “Aiza, quên mất không hỏi cô ấy làm thế nào mà lấy được Mộc Tủy.”

“Sau này hỏi là được.” Mục Vũ đáp.

Khúc Kiều gật đầu cười, “Cũng phải.”

Mục Vũ cười khẽ, lại ôm nàng vào lòng, một lúc lâu mà không cất tiếng nào.

Không khí trầm lặng bao quanh Khúc Kiều. Trong sự yên ắng đó, nàng lại nghe được tiếng tim hắn đập từng nhịp, từng tiếng một dội vào lòng nàng. Ngũ vị tạp trần, tất cả được gọi lên khiến cho lòng thoáng run rẩy đau đớn. Nàng nhắm mắt lại, càng ôm hắn chặt hơn.

Qua rất lâu sau, hắn mở miệng, giọng nói trầm thấp mà mềm mại: “Ta đang nghĩ tiếp theo đây chúng ta nên làm gì ... À, đúng rồi, nên viết thư báo tin về Hỏa Thần giáo mới được.”

“Ừm.” Khúc Kiều đáp lại một tiếng.

Mục Vũ lại chẳng hề cử động, hắn im lặng một lát rồi chợt nói: “...Thực ra cũng không vội.”

“Ừm.” Khúc Kiều vẫn đáp lại như trước.

Mục Vũ lại im lặng một lát rồi nói: “Hay là tìm bộ y phục cho nàng mặc trước đã?”

“Được đó.” Khúc Kiều nở nụ cười.

“Sau đó chúng ta sẽ đi ngắm hoa ngọc lan.” Mục Vũ nói tiếp.

Lòng Khúc Kiều rung động, nàng cười hỏi: “Đã nở rồi ư?”

“Không rõ nữa.” Mục Vũ cười đáp, “Nhưng mà còn nhiều thời gian.”

Chỉ một câu này thôi, quãng thời gian dài chưa xót đau đớn đã tiêu tan trong chớp mắt, chỉ còn lại ngọt ngào dịu êm.

Đúng vậy, còn nhiều thời gian mà. Còn cả cuộc đời đang tiếp diễn, sớm sớm chiều chiều ...

(Hết)

Thiếu nữ chừng mười bảy mười tám tuổi, trời sinh cho dung nhan xinh đẹp, lại khéo điểm trang son phấn càng tăng thêm vẻ diễm lệ cho mình. Mặc bộ váy hồng, tươi đẹp như ráng mây, càng tăng thêm vẻ kiều diễm. Nhưng giờ phút này nàng lại chau mày khiến cho ngũ quan rực rỡ cũng nhuốm vẻ phiền não. Nhắc tới cũng lạ, bước chân nàng vốn nhanh nhẹn, tưởng chừng chỉ một chút thôi là có thể lên tới đỉnh núi. Ấy vậy mà nàng đi cả nửa ngày trời vậy mà vẫn chẳng đi tới đâu. Trục giác mách nàng đang bị vây trong loại thuật kỳ ảo nào đó, dù rất muốn phá giải nhưng đã thử vài biện pháp vẫn không có chút hiệu quả nào. Nàng lại đi thêm một lát, rồi cuộc hành bất đắc dĩ dừng lại.

Nàng ngẫm nghĩ một lát rồi hắng giọng mở miệng hô: "Tiểu nữ Nhiếp Song, đệ tử Vạn Kinh môn. Mạo muội quấy rầy, mong được lượng thứ." Tiếng nói của nàng vừa dứt, tuyết đọng trên mặt đất bỗng nổi lên lơ lửng, xoáy nhanh như múa, che mờ đôi mắt. Đợi tới khi tuyết tan, sắc trời chợt tối sầm lại, như trong đêm đen. Dưới chân, cỏ xanh rậm rạp, trải rộng thành một vùng xanh biếc. Trước mắt, ánh sáng nhạt loang loáng, chiếu rọi cỏi sâu thẳm. Trong lòng nàng mang nỗi hoài nghi, đương nhiên không dám cử thế bước tới. Đúng lúc này, chợt có ánh huỳnh quang lộ ra từ thẳm cỏ. Nhìn kỹ lại thì đó là khoảng mười cây nấm, mắt miệng đều có, tay chân đều đủ.

Nàng hoảng sợ, cho là yêu vật, đang định đối phó chợt thấy những cây nấm kia giơ bàn tay nhỏ bé lên, như muốn dẫn đường cho nàng. Nàng ngẫm nghĩ trong giây lát rồi nhún mày cười một tiếng, mang theo vẻ mặt không còn lo lắng mà đi theo.

Trong khoảng thời gian một chén trà, nàng đã đi tới phía cuối con đường mòn. Chỉ thấy trước mặt là ánh sáng rực rỡ, xua tan bóng tối. Đám nấm rúm rít tranh nhau chạy về chỗ ánh sáng, bỗng chốc biến mất không còn bóng dáng. Nàng gấp rút theo sát chợt thấy cảnh vật xung quanh như được kéo tờ dẹt cũi, từ từ nứt ra. Ánh sáng chói lọi hoa mắt khiến cho nàng phải nhắm mắt lại. Đợi tới khi mở mắt ra thì một cây dâu thình lình hiện lên trước mắt.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/the-hen-voi-quan>